

Rozkazem

DICK FRANCIS

1

Cheltenham se v den Zlatého poháru probudil do jasného slunečného jitra, poprášeného březnovou jinovatkou jiskřící mezi stébly trávy. Předpověď počasí byla dost děsivá, hlásili prudký déšť, který měl přijít s oblačností od západu, ale jak jsem tak stál v kuchyni svého extchána a pozoroval z okna západní oblohu, nebylo po teplé frontě, která měla dorazit, ještě ani stopy.

„Á, tady jsi, Side,“ ozvalo se a do kuchyně vešel Charles v pruho vaném pyžamu, županu a měkkých modrých sametových pantoflích. Kontraadmirál Charles Rowland, Královské námořnictvo, v současné době na penzi, můj bývalý tchán, důvěrník, mentor a bezpochyby můj nejlepší přítel.

Stále jsem ho ve svém okolí představoval jako svého tchána, ačkoli už je to deset let, co mi jeho dcera Jenny, moje manželka, dala ultimátum: buď se vzdám svého povolání, nebo se ona vzdá mě. Jako každý muž na vrcholu kariéry jsem si pomyslel, že to určitě nemíní vážně, a pokračoval jsem den za dnem v práci. A tak mě Jenny opustila, s trpkostí a ve zlém.

Skutečnost, že mě zranění, které ze mě udělalo invalidu a donutilo mě ukončit milovanou kariéru, zastihlo sotva o pár měsíců později, byla jednou z oněch malých životních ironií, před nimiž není úniku. Naše manželství už bylo nenávratně ztraceno a nebylo cesty zpátky.

V té době taky ani jeden z nás po návratu netoužil, ale trvalo ještě dobrých pár let a mnohé bolestné výměny názorů, než jsme byli oba schopní pohnout se v našem vztahu z místa. Za čas se Jenny se mnou rozvedla a znovu se vdala, tentokrát za šlechtický titul a značný majetek. V současné době se k sobě navzájem chováme slušně, a já pevně věřím, že nakonec náš bouřlivý vztah skončí přátelstvím.

„Dobré ráno, Charlesi,“ popřál jsem mu. „Je moc hezky.“

„Zpropadení meteorologové,“ zabručel, „nikdy nemají ani tušení, jak bude.“ Naklonil se k oknu, aby měl lepší výhled na povětrnostní korouhvičku na střeše garáže. „Jihozápadní,“ poznamenal. „Tak to vypadá, že fronta ještě dorazí. Radši si s sebou vezmeme deštník.“

Nepochyboval jsem o tom, že má pravdu. Život na moři ho naučil předpovídat počasí pouhým vztyčením nasliněného prstu proti větru. Nicméně toho dne spíš vděčil za neomylnost své předpovědi poslechu rádia v pokoji. Léta strávená na palubě lodi v něm vypěstovala kromě jiného také zálibu v čistě mužské společnosti, vzhledem k tomu, že za jeho časů se v posádkách lodí nevyskytovaly žádné ženy, a pozvolný, ale velmi rozhodný přístup k řešení jakéhokoli problému. Jak mi jednou řekl, otočit letadlovou loď trvá spoustu mil, a je lepší být si naprosto jistý, kterým směrem se máte dát, než začít zbrkle křížovat sem tam a ukázat celému oceánu, jaký jste idiot.

Na závodistiš je jsme se vydali v jeho mercedesu, vybaveni pláští do deště a deštníky, uloženými na zadním sedadle. Jeli jsme na západ od Charlesova sídla, ležícího ve vsi Aynsford v hrabství Oxfordshire, přes Cotswold Hills až do Cheltenhamu; cestou se slunce začalo schovávat za vysokou hradbu mraků. Jakmile jsme sjeli z Cleeve Hill k závodisti, zašlo úplně, a na předním skle se, zatímco jsme parkovali, objevily první drobné dešťové cákance. Závod v Cheltenhamu jsou jednou z nejvýznamnějších celosvětových událostí dostihového sportu a pár kapek deště nám nemohlo zkazit náladu.

Sám jsem cheltenhamskou trasu jel tolikrát, že jsem znal takřka každé stéblo trávy jako své boty. Ve snech jsem častokrát znovu a znovu zdolával svah před cílovou rovinkou, pod nímž jsem koně odvážně pobízel před obávanou poslední překážkou, zatímco ostatní se před ní snažili spíše zpomalit. Tady se ukázalo, jak jsou kůň a jezdec sehraní; zvítězit bylo nejdůležitější ze všeho, takže zpomalit bylo možná bezpečnější, ale nabrat nad poslední překážkou rychlost mohlo vynést náskok několika délek, které už soupeři v cílové rovině nebudou mít šanci dotáhnout.

Byl to dostihový pád, co ukončilo moji jezdeckou kariéru. Ten závod se zdál lehký. Můj mladý kůň při skoku přes druhou překážku závodu škobrtl, nestihl dostat nohy zpod sebe a pomalu dopadl napravo od překážky na zem. Mohl jsem docela jednoduše vyskočit ze sedla, ale rozhodl jsem se dopadnout spolu s koněm a rychle se odkutálet z dosahu jeho kopyt vířících vzduchem. Naneštěstí další kůň, který běžel za námi, neměl kam uhnout a plnou vahou mi došlápl na rozevřenou dlaň levé ruky. Spíš trestuhodnou nedbalostí než nešťastnou náhodou bylo, že měl staré závodní podkovy, opotřebované natolik, že jejich obroušená hrana byla ostrá jako čepel nože, takže mi prořála sval, šlachy i kost a zanechala mou ruku

nadobro zmrzačenou a můj život v troskách.

Neměl bych si ale stěžovat. Byl jsem čtyři po sobě následující roky šampionem, vyhrál jsem víc skokanských závodů než kdokoli jiný a teď už bych pravděpodobně tak jako tak byl v penzi. V osmatřiceti už jsem byl dávno ve věku, kdy jsem dokonce i já považoval další neustálé huntování těla za holý nerozum.

„Side,“ vtáhl mě Charles zpátky do reality, „nezapomeň, že jsem dnes hostem lorda Enstonea a že mě požádal, abys za ním později zašel na drink do jeho lóže.“

„Snad ano,“ řekl jsem a dál se v myšlenkách zabíral tím, co by bylo, kdyby.

„Zjevně na tom trvá.“ Charles na mě tlačil a já ho znal natolik dobře, abych věděl, že to je způsob, jak vyjádřit, že je pro něho něco velice důležité.

„Zajdu tam.“

Jestliže je to pro Charlese důležité, samozřejmě tam půjdu. Dlužil jsem mu za mnohé a splácet mu tímto způsobem mě nic nestálo. Nebo jsem si to tenkrát alespoň myslel.

Připojili jsme se k davu lidí, proudícímu od parkoviště k závodisti.

„Zdravím, pane Halley,“ zavolal na mě vrátný. „Koho tipujete na hlavní závod?“

„Nazdar, Tome,“ odpověděl jsem, jakmile jsem si přečetl jeho jméno na pořadatelském odznaku. „Myslím, že velkou šanci má Oven Cleaner, zvláště jestli se ještě víc rozprší. Ale ne abys mě prasknul.“

Se smíchem mávl, abych šel dál, aniž pořádně zkontroloval můj odznak. Bývalí žokejové byli pro většinu závodistů trnem v patě. Mají mít volný vstup, nebo ne? Na jak dlouhou dobu poté, co přestali závodit?

Záleží to na tom, jak byli během kariéry dobří? Proč prostě nezůstanou doma, aby si odpustili to věčné hudrování, že za jejich časů se jezdilo lépe a že skoky jsou čím dál lehčí a už si ani nezaslouží svoje názvy.

Kdyby se Tom podíval pozorněji, viděl by, stejně jako jsem to viděl já, že můj odznak už byl starý a notně ošoupaný. Jednoduše jsem nevrátil svůj žokejský odznak, když jsem tehdy musel přestat závodit, a od té doby jsem ho úspěšně používal dál. Nikomu to zřejmě nevadilo.

Charles mi zamával a zmizel směrem k soukromým lóžím vysoko na tribuně, zatímco já nerušeně pokračoval v chůzi k terase před vážnicí poblíž promenádní arény.

„Side Halley!“ S úsměvem jsem se otočil. „Jak jde detektivní pátrání?“ Spatřil jsem Billa Burtona, bývalého žokeje a nyní dostihového trenéra střední třídy, jehož břicho rostlo poněkud rychleji než jeho bankovní konto.

„Fajn, Bille.“ Srdečně jsme si potřásli rukama. „Pořád je co dělat.“

„Tak to jsem rád, pokud nebudeš strkat nos do mých záležitostí,“ řekl s úsměvem, který se tak docela neodrazil v jeho očích.

Soupeřili jsme spolu pravidelně po několik sezón a oba jsme věděli, že Bill nikdy nebyl úplně proti v případě malého finančního přilepšení, plynoucího z toho, že jeho kůň nedoběhne do cíle jako první. Zapáleně se hájil, že „brzdí“ pouze ty, kteří stejně nemají šanci vyhrát, tak jakýpak je to zločin? Připadalo mi, že jsem v jeho tváři postřehl cosi, co mi říkalo, že se jeho způsoby přestupem ze sedla do sedlovny nijak nezměnily.

Škoda, pomyslel jsem si. Bill nebyl ve skutečnosti žádný padouch, jenže už se o něm začínalo šířit, že nehraje čistě. Jako vždycky je mnohem snazší takovou pověst získat, než se jí potom zbavit. Bill nechápal, že se nikdy nestane prvotřídním trenérem, jak o tom snil, a to ne proto, že by neměl odpovídající schopnosti, ale proto, že nejlepší koně mu žádný významný majitel nesvěří.

„Běží ti dneska někdo?“ zeptal jsem se.

„Candlestick v prvním a Leaded Light v pátém. Ale ani na jednoho z nich bych nesázel.“

Nebyl jsem si jistý, jestli mě tím varuje, že se jeho koně o vítězství ani snažit nebudou. Mé pochyby mě zarmoutily. Měl jsem Billa moc rád. Byli jsme přáteli a soupeři v sedle po mnoho let.

Jako by cítil, že se mu snažím pohlédnout do očí hlouběji, než by bylo taktní, rychle odvrátil hlavu.

„Promiň, Side,“ houkl mi do ucha a prošel kolem mě směrem do vážnice, „musím se jít podívat po svém žokejovi.“

Stál jsem a díval se, jak mizí ve dveřích, a pak jsem se podíval do novin, kdo že je jeho žokejem. Huw Walker. Jeden z nejpobornějších chlapíků v jezdecké branži. Nikdy to nedotáhl na úplnou jedničku, ale držel se na špici nepřetržitě už nějakých osm nebo devět sezón a měl za sebou spousty jízd a spousty vítězství. Byl synem velšského farmáře a říkalo se, že má slabost pro rychlé ženy a rychlá auta, v tomto pořadí. Nikdy jsem o něm nezaslechl, že by zpomaloval – koně, samosebou.

V jednom z těch zvláštních, téměř nadpřirozených okamžiků jsem najednou vzhlédl od novin a spatřil Huwa Walkera, jak míří ke mně.

„Nazdar, Huwe,“ pozdravil jsem.

„Ahoj, Side. Dostal jsi mou zprávu?“ Vůbec nevypadal jako starý známý veselý Huw.

„Ne,“ odpověděl jsem. „Kde jsi mi ji nechal?“

„Na záznamníku. Včera večer.“

„Na jakém čísle?“

„Na londýnském.“ Byl evidentně zneklidněný.

„To mě mrzí. Jsem teď během Festivalu u tchána.“

„To nevadí. Tady nemůžu mluvit. Zavolám ti později.“

„Zavolej mi na mobil,“ řekl jsem a dal mu číslo.

Pak rychle zamířil do vážnice.

Přestože do začátku prvního závodu ještě zbývalo něco přes hodinu, na terase před vážnicí už začínalo být dost plno, také proto, že se lidé stahovali k budově, aby se schovali před deštěm, který padal čím dál hustěji.

Byla tu obvyklá skvadra funkcionářů a novinářů, agentů plnokrevných chovů, lidí od médií, trenérů a jejich žokejů, bývalých i současných. Tady se vyměňovaly nejžhavější drby týdne a košilaté vítky šly na dračku. Zvlášť šťavnaté novinky se šířily jako asijská chřipka: kdo s kým spí a koho při tom přistihl manžel nebo manželka. Rozvodovost v jezdecké branži bujela takřka nezřízeně.

Proplétal jsem se davem s ušima našpicovanými, abych zachytil co možná nejvíc aktualit z dostihového světa.

„Toho sandcastleského hříběte je vážně škoda,“ říkal právě kdosi ve skupince nalevo ode mne. „Koupili ho loni v říjnu na dražbě v Newmarketu jako ročka za půl milionu, a včera ráno šlápl do králíčí nory a zranil si hlezno tak nešťastně, že ho museli utratit.“

Popošel jsem o kus dál.

„Ten neschopný žokej mi toho koně napůl umlátí k smrti, jen aby ho dotáhl na třetí místo.“ Rozložitý trenér v prošíváném kabátě, Andrew Woodward, se rozohňoval před skupinkou posluchačů. „Idiot zatracená, vysloužil si za to na čtyři dny zákaz. A jestli ho to napadne ještě jednou, seřežu mu jeho zadek, a pořádně.“

Kroužek fanoušků se pobaveně zasmál, ale já osobně mu to věřil. Když totiž kdysi nachytl svoji náctiletou dceru, jak se mucká s jedním z jeho žokejských učňů vzadu ve stodole, přehodil si bezmocného mladíka přes žok sena a nabančil mu na holou jezdeckým bičíkem. Podle některých se téhož zacházení dostalo i slečně dceři. Woodwarda to sice stálo obvinění z ublížení na zdraví, ale získal si tím značný respekt.

Byl to velice dobrý trenér, ale měl zaslouženě reputaci zavilého nepřítele žokejů. Někteří tvrdili, že je to ze závisti; odjakživa byl příliš těžký na to, aby sám závodil. Párkrát jsem pro něho jel a nejednou mi pořádně vynadal, když výsledky závodu nesplnily jeho očekávání. Nebyl zkrátka na mém seznamu, komu poslat blahopřání k Vánocům.

Přesunul jsem se ke schodům vedoucím dolů na cvičiště, kde jsem zahlédl někoho, s kým jsem chtěl mluvit, a rád.

„Side, ty stará vojno!“ Paddy O’Fitch byl můj kamarád, také exžokej, o jeden nebo dva palce menší než já, ale jinak učiněná chodící encyklopedie závodů, zvlášť co se týkalo steeplechase. Mluvil drsným belfastským přízvukem a miloval všechno irské, ale ve skutečnosti se narodil v Liverpoolu a byl pokřtěný jako Harold podle tehdejšího ministerského předsedy. Příjmení na jeho pasu znělo pouze Fitch. Irské O’ si sám přidal ještě na škole. Zjevně nikdy nemohl odpustit svým rodičům, že emigrovali přes Irské moře do Anglie pouhé dva týdny před jeho narozením.

„Ahoj, Paddy,“ usmál jsem se na něho.

Potřásli jsme si rukama; kamarádství mezi námi dvěma bylo teď mnohem silnější než v dobách, kdy jsme spolu dennodenně soupeřili na turfě.

Když před šesti lety odešel na jezdecký odpočinek, proměnil své znalosti prostředí ve výnosný byznys. Psal krátké, ale nesmírně zábavné příběhy z historie závodů a závodíšť, o významných žokejích a o slavných koních, a prodával je coby útlé knížečky na parkovištích závodíšť po celém kraji. Knížečky se postupně vyvinuly v podrobnou historii koňského sportu a brzy se jejich prodej zvýšil natolik, že si na něj Paddy musel najmout zaměstnance, zatímco sám se věnoval psaní.

Celé roky shromažďoval svůj neoficiální archiv, až se mu dostalo požehnání od Jockey Clubu a byl oficiálně požádán, aby uspořádal veškeré materiály a dokumenty o závodech, nashromážděné v nejrozumnějších muzeích koňských závodů po celé Anglii. Ale byly to jeho knížky, které mu přinesly největší

úspěch. Levné, tenké, černobílé brožury se časem proměnily v měsíčně vycházející, barevně tištěné knížečky na lesklém křídovém papíře. V kůži vázané desky na knížky se pravidelně v prosinci stávaly pro kteréhokoli dostihového nadšence dárkem, který prostě musel mít.

Paddy byl nevyčerpatelnou studnicí informací, od užitečných až po nepotřebné, a od té doby, co jsem se vydal na dráhu detektiva, jsem se na něho díky tomu často obracel. Co se závodění týkalo, Paddy zkrátka překonal i internetový Google. Byl tím nejlepším vyhledávačem, co jsem znal.

„Jakou myslíš, že má šanci Candlestick v prvním závodě?“ zeptal jsem se ho jakoby nic.

„Moh by vyhrát. Přejde na to...“ Zarazil se.

„Na co?“ opáčil jsem.

„Jestli se vo to pokusí.“ Odmlčel se. „Proč se ptáš?“

„Napadlo mě, že bych si vsadil,“ snažil jsem se, aby to znělo přesvědčivě.

„Prokristapána! No to mě teda podržte!“ Neobracel se samozřejmě na nikoho konkrétního. „Sid Halley si chce vsadit. A prasata asi budou lítat, ne?“ zasmál se. „No kdybys mi člověče teď řek, že máš na zadku třetí voko, tak bych ti to věřil spíš, než tuhle blbost.“

„No dobrá, Paddy, tak jo,“ vzdal jsem to.

„Hele, přestaň strejdovi Paddymu cpát tyhle kecy, Side. Hezky vyklop, proč ses na Candlesticka ptal?“

„Proč myslíš, že se nepokusí vyhrát?“ zeptal jsem se místo odpovědi.

„To sem neřek,“ protestoval Paddy. „Já jenom řekl, že by moh vyhrát, kdyby se vo to pokusil.“

„Ale myslíš si, že se nepokusí, protože proč bys to jinak říkal?“

„Jedna pani povídala, to je všecko,“ pravil. „Říká se, že prej Burtonovi koně neběžej vždycky tak, jak by mohli.“

Bylo to přesně v tento okamžik, kdy na závoděšti došlo k prvnímu úmrtí.

V Cheltenhamu navazuje konec padoku na místo, kde se odsedlává vítěz závodu, a je tu jakýsi přirozený amfiteátr tvořený vyvýšeninou terénu. Polokruhová betonovo-zděná stupňovitá tribuna se zvedá přímo od okraje padoku. Později toho dne bude tato část závoděště přeplněna nadšenými diváky, vítajícími vítěze Zlatého poháru, který se bude vracet k odsedlání. Zatím bylo však časně promoklé odpoledne a pod deštníky se tu choulilo jen pár otužilců, kteří sledovali ruch před vážnicí a čekali na zahájení závodu.

„Pomoc! Pomoc! Pomozte mi někdo!“

Od úpatí tribuny volala o pomoc jakási žena středního věku, oblečená do zeleného tvídového kostýmu a rozepnutého pogumovaného saka.

Všechny oči se rázem upřely tím směrem.

Nepřestávala křičet. „Proboha, pomozte mi někdo!“

Paddy a já jsme se rozběhli přes dráhu dovnitř promenádní arény, odkud už jsme viděli, že to není ona, ale muž, s nímž tam byla, kdo potřebuje pomoc. Ležel zhroucený u jejích nohou, opřený o čtyři stopy vysoký drátěný plot, který odděloval diváky od závodících koní. K dvojici se na jejich straně plotu rozběhli další lidé a kdosi volal doktora.

Místní lékař, zvyklý spíše na ošetřování zraněných žokejů, už vyběhl z vážnice a rychle hovořil do vysílačky.

Nic nepřiláká britské publikum tak bezpečně, jako nehoda. Místo před plotem se začalo plnit postávajícími hloučky lidí, kteří přišli sledovat dramatickou scénu, zatímco doprostřed padoku přispěchali dva záchranáři v zeleném s velkými červenými batohy na zádech. Bohužel jim v cestě k postiženému bránil drátěný plot, a tak přes něj, navzdory pokynům lékaře, skupina přihlížejících bezvládné tělo zvedla, načež bylo položeno na čerstvě posečený trávník, přesně tam, kde později toho dne budou stát vítězové.

Lékař a záchranáři se dali do práce, ale zkrátka bylo jasné, že bojují předem prohranou bitvu. Lékař přiložil ústa k ústům bezvládného muže a nasadil umělé dýchání. Taková obětavost, napadlo mě. Přiložil bych já svoje ústa k ústům úplně cizího člověka? Jeden ze záchranářů lékaře vystřídal s modrým gumovým balónkem spojeným s hadičkou, již zavedli postiženému do krku, zatímco druhý z nich umístil na jeho hrudník defibrilátor. Bezvládné tělo sebou škublo, jak do něj vjel elektrický impuls, a opět zůstalo nehybně ležet.

Pokračovali v oživování mnohem déle, než jsem očekával. Střídavě se snažili vpravit do plic vzduch a masírovat hrudník. Uplynula téměř půl hodina, než začali projevovat známky toho, že budou nuceni boj vzdát. Mezitím dorazila na místo sanitka a zřízcenci rozložili nosítka. Když na ně muže položili, bylo zjevné, že je konec. Z pohybů zdravotnického personálu se vytratila naléhavost a spěch. Další oběť srdečního záchvatu, jeden nový údaj do statistiky.

Jakmile byl zemřelý v doprovodu zdrcené manželky odvezen, dav přihlížejících se postupně rozptýlil pod

přístřešky, aby se ukryl před deštěm, a občas někdo prohodil, jak je to strašné a že je třeba, abychom o své tělesné schránky dobře pečovali.

První závod jsem sledoval ze sektoru pro majitele a trenéry. Triumph Hurdle je závod o modrou stužku pro čtyřleté překážkáře na vzdálenost čtyř mil a dvě stě dvaceti yardů. Začátek byl působivý; pětadvacet koní se vyřítilo na dráhu k prvním překážkám jako kavalerie do útoku. Přistihl jsem se, že největší pozornost věnuji Huwu Walkerovi na Candlestickovi. Koně se stále drželi ve skupině a poprvé míjeli tribunu. Pak se pomalu začali oddělovat od skupiny ti, kteří mířili za nejvyšší metou závodu; těch, kteří měli šanci uspět, bylo sotva půl tuctu, a nyní zahnuji doleva a z kopce dolů. Candlestick byl třetí, když nabíhal na předposlední překážku, a tam se vedoucí kůň dostal příliš blízko k překážce, klopýtl o její vrch a skončil ve změti nohou na zemi. Huw Walker strhl Candlesticka prudce vlevo, aby se vyhnul srážce s ležícím koněm, a důrazně ho pobídl do žeber.

Byl to jeden z finišů, které dělají závodům dobré jméno. Do cíle se těsně vedle sebe řítily čtyři koně, jejich jezdci jako by téměř zmizeli ve víru paží a bičů, jak se snažili dostat ze svých zvířat, co ještě na poslední chvíli šlo. Nebylo pochyb o tom, že tentokrát ze sebe Candlestick vydává maximum; Huw se snažil ze všech sil dostat k cílové čáře jako první a jeho snažení bylo nakonec úspěšné. Zvítězili o délku hlavy. V radostné náladě jsem zamířil do padoku, abych přivítal Huwa s Candlestickem, až se budou vracet, a narazil jsem tam na jejich rozběsněného trenéra Billa Burtona. Bylo zřejmé, že výhra nebyla podle jeho plánu. Jestli si nedá větší pozor, pomyslel jsem si, potvrdí v očích všech přítomných šeptandu, která o něm už dlouho kolovala.

Opřel jsem se o pažení a sledoval, jak Bill Burton a Huw Walker odsedlávají potem zbroceného koně. Ze hřbetu a boků mu ve velkých oblacích stoupala pára a mísila se s hustou atmosférou napětí, která panovala mezi oběma muži. Stáli bok po boku vedle koně a stříleli po sobě nadávky; zdálo se, jako by vůbec nevnímali davy lidí kolem. Z místa, kde jsem stál, jsem neslyšel celou výměnu názorů, ale zachytil jsem několik „hajzlů“ a mnoho dalších, ještě méně lichotivých přívlastků. Už to vypadalo, že hádka přeroste ve fyzický konflikt, když vtom mezi ně vstoupil jeden z pořadatelů a odvedl Billa Burtona stranou. Huw se setkal s mým pohledem, pokrčil rameny, a když mě míjel cestou do váznice, mrkl na mě a široce se usmál.

Stál jsem tam a přemítal, co si o tom všem mám myslet, když mě kdosi ztěžka poplácal po zádech. Chris Beecher, plešatící obtlouklý čtyřicátník; byl to novinář, milý asi jako hřebík v botě, a poplácání od něho bylo jako nůž do zad.

„Tak jak ti to jde s tím tvým hákem?“

Zdánlivě jako by si neuvědomoval, že to je jedna z toho druhu otázek, na které není slušné se ptát.

Stejně, jako by se ptal, jestli vám ten velký červený flek v obličeji na slunci hnědne... O některých věcech zkrátka bývá lepší nemluvit. Ale Chris Beecher si na zraňování druhých lidí postavil živnost. Jeho oficiální titul zněl „sloupkař společenské rubriky“. Přesnější by ovšem bylo „největší drbna v okolí“. Měl na starosti společenské události v deníku The Pump, který vycházel od pondělí do neděle a s nímž jsem před nějakým rokem byl v rozepři. Polovina z toho, co psal, byly čistě výmysly, ale ve zbytku se většinou našlo něco pravdy, takže leckdo nakonec věřil všemu. S naprostou jistotou jsem věděl, že jen za posledních dvanáct měsíců přímo zapříčinil dva rozvody a jeden pokus o sebevraždu.

Ten můj hák, jak jej nazval, byl ve skutečnosti velice drahá myoelektrická protéza levé ruky. Co začala ostrá koňská podkova, to s úspěchem a potěšením dokončil sadistický zločinec, a byl jsem tedy nyní hrdým majitelem umělecky vyvedeného zázraku techniky a medicíny jedenadvacátého století, kterým skutečně moje umělá ruka byla. Popravdě, většinu úkonů jsem se naučil dělat jednou rukou, ale zvykl jsem si nosit protézu jako kosmetickou obranu před netaktními pohledy.

„V pohotovosti a kdykoli schopný akce,“ odpověděl jsem, otočil se a nabídl Chrise Beecherovi levou ruku ke stisku.

„Aní náhodou! Ještě mi tou věcí rozlámeš prsty!“

„Běžně do ní беру i vajíčka,“ zalhal jsem. Ve skutečnosti jsem jich celé tucty rozmačkal.

„To je mi fuk,“ řekl. „Doslechl jsem se, že s ní mrzačíš lidi.“

To byla pravda. Už se mi s ní podařilo přerazit pár čelistí. Nemá ostatně cenu snažit se v bitce za každou cenu o fér hru, když máte k předloktí přidělanou docela slušnou zbraň.

„Co soudíš o té malé výměně názorů mezi trenérem a žokejem?“ nadhodil zdánlivě naprosto nevinným tónem.

„Nevím, co tím myslíš.“

„Ale jdi!“ uškříbl se. „To snad přece musel vidět každý!“

„A o co tedy vlastně jde?“ zeptal jsem se stejně nevinně.
„To je jasné. Walker vyhrál, i když neměl. Pro stáj se dneska neposypou žádné úplatky. Hlupák jeden.“
„Kdo?“ zeptal jsem se. „Walker, nebo Burton?“
„Dobrá otázka. Řekl bych, že oba. Docela bych se divil, kdyby si je nepředvolala inspekce nebo Jockey Club. Dáš si pivo?“
„Někdy jindy. Slíbil jsem tchánovi, že si dám drink s ním.“
„Bývalému tchánovi,“ opravil mě kousavě.
„Před tebou se zkrátka na závodisti nic neutají, že?“
„To si děláš vážně legraci. Z tebe bych tajemství nevytloukl ani za nic, pokud bys ho sám nechtěl prozradit. Což vím taky z doslechu.“

Věděl toho až příliš, říkal jsem si.

„A jak se vyvíjí tvůj milostný život?“ rýpl si do mě znenadání.

„Do toho ti nic není.“

„Tak vidíš, co jsem říkal?“ Poklepal mě po prsou. „Koho teď šuká Sid Halley? To je momentálně v branži nejstřeženější tajemství.“

A vydal se vyhlédnout si snadnější kořist. Byl to statný proplešatělý hromotluk a uměl si svou figurou získávat převahu. Klasický tyran, kterého těšilo působit lidem bolest. Díval jsem se za ním a přemýšlel, jak může vůbec v noci klidně spát.

V jednom ohledu měl ale pravdu. Koho teď Sid Halley „šuká“, byla informace, kterou jsem se snažil pečlivě chránit před věčně našpicovanými ušima dostihových klepen. Závodisti bylo mou kancelář, tady jsem vykonával svou práci. Kromě toho, že jsem se vždy snažil oddělovat pracovní záležitosti od soukromí, jsem ze zkušenosti věděl, že jsem citlivý na útoky namířené proti těm, které mám rád. Pro mě i pro ně tedy bylo bezpečnější, dokud zůstávali před mými potenciálními nepřáteli v anonymitě.

Vypravil jsem se za tchánem, ale nebylo snadné dostat se tam, jelikož ostraha byla každým rokem nekompromisnější. Přátelští vrátní, jako Tom u parkoviště při vstupu do areálu, který osobně znal každého žokeje, každého trenéra a mnohé z vlastníků stájí, byli druhem na pokraji vymření. Noví mladí zaměstnanci ostrahy, kteří povětšinou přicházeli za prací z velkých měst, neměli o závodění ani potuchy. Můj obličej, kdysi vstupenka na kterékoli závodisti v zemi, byl dnes jen jedním z tisíce dalších v davu.
„Máte propustku do lóží?“ zeptal se mě vysoký mladík s ježatými vlasy. Měl na sobě tmavé sako s nápisem Security na náprsní kapse.

„Ne, ale jsem Sid Halley a jsem pozván na drink k lordu Enstoneovi.“

„Je mi líto, pane.“ Vůbec to ale neznělo, že by muto líto bylo. „Do výtahu smíte pouze s propustkou.“

Připadal jsem si pošetile, když jsem mu ukázal svůj starý žokejský odznak.

„Lituji, pane,“ řekl hlasem, který zněl ještě méně omluvně než prve, zato mnohem přísněji. „S tímhle se dovnitř nedostanete.“

V tu chvíli mě zachránil ředitel závodisti, který právě spěchal kolem, jak jsem předpokládal, jako obvykle řešit jednu malou katastrofu za druhou.

„Side,“ vítal mě upřímně „jak se ti daří?“

„Dobře, Edwarde,“ odpověděl jsem a potřásl si s ním rukou. „Jen mám teď trochu potíží dostat se nahoru do lóže lorda Enstonea.“

„Nesmysl,“ odušil rázně a pohledem pokynul pracovníkovi ostrahy. „Byla by to pro nás všechny ostuda, kdyby se Sid Halley nemohl podívat po závodisti, kamkoli se mu zachce.“

Položil mi ruku na rameno a zavedl mě k výtahu. „Jak to jde ve vyšetřování?“ zeptal se, zatímco jsme stoupali do pátého patra.

„Dost práce,“ odpověděl jsem. „Poslední dobou jsem dělal víc a víc mimo závodisti, ale tenhle týden je to jinak.“

„Udělal jsi toho pro závody opravdu hodně. Kdybys potřeboval jakoukoli pomoc, stačí říct. Pošlu ti propustku platnou po celém areálu závodisti, dokonce i do mé kanceláře.“

„A co do žokejských šaten?“

„Á –“ Stejně dobře jako já věděl, že do šaten nesmí absolutně nikdo kromě jezdců samotných a jejich asistentů, kteří jim připravovali výstroj a oblečení. Dokonce ani Edward čistě vzato neměl během závodů do šaten přístup. „Tak skoro všude,“ zasmál se.

„Díky.“

Dveře se otevřely a já vyšel spěšně z výtahu.

Lóže lorda Enstonea praskala ve švech. Všichni tihle lidé také určitě nemají propustku, napadlo mě, když jsem se prodíral davem. Evidentně si dovedli s ježatým hlídačem poradit lépe než já.

Ti šťastní, kteří se mohli pyšnit v Cheltenhamu soukromými lóžemi, během Zlatého poháru pravidelně shledávali, že mají spoustu věrných přátel, kteří by se rádi přišli na závody podívat. To, že se tito „věrní přátelé“ přihlásili s železnou pravidelností vždy jen jednou do roka, je pravděpodobně nikterak nevzrušovalo.

Servírka mi nabídla sklenici šampaňského. Měl jsem ve zvyku držet sklenici s drinkem v pravé ruce, jenže tím se zásadně komplikovalo podání ruky na přivítanou, a navíc jsem měl pocit, že bych levačku měl používat častěji, aby se mi vyplatila horentní suma, kterou jsem na ni byl nucen vynaložit. Vyslal jsem tedy velmi soustředěně správné impulzy a palec protězy se sevřel právě tak, jak jsem potřeboval, abych uchopil nožku sklenky. Mnohokrát se mi podařilo rozbít elegantní broušenou sklenku proto, že jsem neodhadl, jak silně mám umělé prsty sevřít, aby sklenice nevypadla. Bylo to docela pokořující.

Charles si mě všiml a začal se prodírat davem ke mně. „Už máš pití? Fajn,“ řekl, „tak pojď, dovedu tě k Jonnymu.“

Protlačili jsme se na balkon, který lemoval horní patro tribuny před prosklenými kukaněmi lóží. Výhled na závodíště a kopce za ním byl odtud i v pošmurný den, jaký byl dnes, úžasný.

Na vzdáleném konci balkonu stála trojice mužů se skloněnými hlavami, zabraných do hovoru. Jeden z nich byl Jonny. Jonny byl náš hostitel, lord Enstone. Dalším z mužů byl Jonnyho syn, Peter. Třetího jsem znal jen z doslechu. Osobně jsem se s Georgem Lochsem nikdy nesetkal. Bylo mu kolem třiceti a už měl pověst velkého zvířete v oblasti internetového sázení. Jeho společnost, make-a-wager.com, rychle expandovala a s ní samozřejmě také majetek tohoto mladého muže.

Jednou si mě Jockey Club najal, abych pro ně udělal jistý zákulisní průzkum, rutinní kontrolu žadatelů o sázkařskou licenci. George byl druhým synem majitele sázkové kanceláře ze severu Londýna. Získal bezplatné stipendium na Harrow, kde byl středem posměchu ostatních chlapců pro svůj legrační přízvuk a způsob, jakým držel v ruce nůž. Mladý George se však velmi rychle učil, zlepšoval se a ve škole skvěle prospíval. Až na to, že mu tehdy neříkali George. Narodil se jako Clarence Lochstein; jméno mu dala matka podle vévody z Clarence. Nikoli ovšem po Albertovi, vévodovi z Clarence, starším synovi Edwarda VII, který oficiálně zemřel roku 1892 na zápal plic, ovšem pověst praví, že byl otráven, aby se předešlo jeho uvěznění v souvislosti s jeho druhou identitou – byl údajně Jackem Rozparovačem.

Dokonce ani po Georgeovi, vévodovi z Clarence, bratru Richarda III., který byl obviněn z velezrady a utopen v sudu malvazového vína v londýnském Toweru roku 1478. Matka malého Clarence Lochsteina pojmenovala podle putyky jménem Vévoda z Clarence, nacházející se na konci jejich ulice v Islingtonu. Povídalo se, že Clarence/George dostal z Harrow vyhazov za nedovolené provozování sázek na dostihy, které uzavíral s ostatními studenty a údajně také s některými členy personálu. Ať už tomu bylo jakkoli, získal nakonec místo na London School of Economics. Clarence Lochstein alias George Lochs byl bystrý chlapík.

„Smím vám představit Sida Halleyho?“ pravil Charles, jako by si nevšiml, že jsou zabráni do soukromého rozhovoru.

George Lochs jako by nadskočil. Jestliže se ke mně donesly informace o něm, zjevně ani jemu nezůstala utajena moje pověst.

Na podobnou reakci jsem už byl zvyklý. Je to trochu podobné, jako když za vámi na semaforech zastaví policejní auto. Najednou vás přepadne podivný pocit jakési viny, i když jste nic nekalého neprovedli. Vědí, že jsem před pěti minutami jel nepovolenou rychlostí? Mám v pořádku pneumatiky? Měl jsem si dávat tu druhou skleničku vína? Jakmile policejní vůz odbočí nebo kolem vás bez povšimnutí projede, tep se vám vrátí k normálu a dlaně se přestanou potit.

„Side! Skvělé. Jsem moc rád, že jste mohl přijít.“ Lord Enstone se široce usmíval. „Znáte se s Georgem Lochsem? Georgi, Sid.“

Potřásli jsme si rukama a podívali se jeden druhému do očí. Jeho dlaň nebyla nijak vlhká a z tváře mu nebylo možné přečíst nic.

„Mého syna Petera znáte,“ pokračoval lord Enstone.

Setkal jsem se s ním jednou nebo dvakrát na závodech. Kývli jsme na sebe. Peter byl průměrně zdatný amatérský žokej na začátku třicítky, za sebou měl několik relativních úspěchů v závodech, určených převážně pro amatérské jezdce.

„Chystáte se jet hon na lišku?“ zeptal jsem se ho.

„Rád bych,“ odpověděl. „Nedaří se mi ale zatím přesvědčit nějakého majitele, aby mě do závodu najal.“ „A co koně vašeho otce?“ zeptal jsem se a mrkl na lorda Enstonea.

„Ani náhodou,“ ucedil Peter s pokriveným úsměvem. „Ten umanutý starý mrzout mě je nenechá jezdit.“ „Jestli si ten kluk za každou cenu chce srazit vaz při závodech, je to jeho věc, pomáhat mu v tom ale nebudu,“ řekl Jonny a zajel rukou synovi do blondatých vlasů. „Nikdy bych si to nemohl odpustit.“ Peter našťavaně setřásl otcovu ruku a vykročil ke dveřím. Zřejmě šlo o téma, které bylo u nich v poslední době hodně diskutované.

„Charlesi, vezmi tady mladého George dovnitř a sežeň mu skleničku bublinek,“ požádal lord Enstone.

„Chci si tady se Sidem na chvíli promluvit o samotě.“

Bylo zřejmé, že mladému Georgeovi se dovnitř nechce, ani na šampaňské, ani na cokoli jiného. „Slibuju, že nebudu poslouchat,“ stál dál na místě a usmíval se.

„To si piš, že nebudeš,“ začínal lord Enstone moment ztrácet trpělivost a s ní i svůj kultivovaný aristokratický akcent. „Koukej mazat dovnitř s Charliem, kluku, slyšels mě snad dobře, ne?“ Čistý Skot. Před pár lety jsem dělal pro jeden syndikát majitelů koní, s nímž se chtěl spojit, tajný průzkum i o lordu Enstonovi. Byl to stavař. V šestnácti odešel ze školy v Newcastleu a stal se zednickým učněm u společnosti J. W. Best Ltd., malé místní stavařské firmy, které šéfoval jeho kamarád ze školy. Během dvou let se dostal do vedení firmy a brzy poté firmu od kamarádova otce odkoupil. Společnost se rychle rozrůstala a pod sloganem „nejlepší dům, jaký si kdy koupíte, vám postaví J. W. Best“ se její pobočky šířily na sever, jih i západ, a stavěla po celé Británii, od Glasgowa až po Plymouth, malé čtyřpokojové typizované domky. Z Jonnyho Enstonea se stal sir John a poté lord Enstone, stále však pevně svíral oštěp svého podniku. Byl znám tím, že se dokázal zčistajasna brzy ráno, ještě před rozbřeskem, objevit na staveništi firmy, vzdáleném dvě stě mil od jeho domova, a osobně vyhodil každého, kdo se jen o minutu opozdil s příchodem do práce. Pak si sundal sako elegantního proužkovaného obleku, vyhrnul si rukávy naškrobené bílé košile a celý den pracoval namísto vyhozeného zedníka.

„Tak tedy, Side,“ pravil už zcela kultivovanou angličtinou, „potřebuji, abyste pro mě něco přešetřil.“

„Vynasnažím se,“ odpověděl jsem.

„Dobře vám zaplatím. Potřebuji, abyste zjistil, proč mí koně nevyhrávají, když by měli.“

To byl častý úkol, který mi majitelé dostihových stájí zadávali. V duchu jsem si povzdychl. Většina z nich měla utkvělou představu, že by jejich koně měli vyhrávat častěji. Něco na způsob Zaplatil jsem za něho nekřesťanské peníze a on mi je potvora nechce splácet.

„Myslím si totiž,“ pokračoval lord Enstone, „že je můj žokej a trenér schválně zdržují.“

To si mysleli všichni. „Přejděte tedy k jinému trenérovi.“ V podstatě jsem se snažil vyvléct se z kšeftu.

„To není tak jednoduché, mladý muži. Říkám vám, že moji koně nejenom že nevyhrávají, když mají, ale běhají podle příkazů, které nejsou moje. Cítím, že mě někdo využívá, a nelíbí se mi to.“ Najednou jsem měl před sebou skutečného Jonnyho Enstonea; pod uhlazeným zevnějškem lorda byl silný, rozhodný, a dokonce nebezpečný muž. „Závodím, protože rád vyhrávám“ položil důraz na poslední slovo. „Nezávodím kvůli penězům, ale kvůli tomu, abych vyhrál.“

Čím to je, pomyslel jsem si, že jsou to vždycky ti movití, kteří tvrdí, že peníze nejsou důležité. Pro zkušeného sázejícího, jakým Jonny Enstone byl, byla vysoká sázka na koně, který doběhl jako druhý, lepší než ultra nízká cena nasazená na vítěze.

V tom momentu se vrátil Peter s novou sklenicí šampaňského, kterou podal otci, jako by mu nabízel oběť na usmířenou, a předchozí rozepře byla evidentně zapomenuta.

„Díky, Petere,“ řekl lord Enstone. Napil se zlatavé tekutiny.

„Kdo vám trénuje koně?“ zeptal jsem se. „A kdo je jezdí?“

„Bill Burton a Huw Walker.“

Zůstal jsem v lóži lorda Enstonea, abych mohl, ostře sledován, sledovat Zlatý pohár. Balkon byl přecpán lidmi, natlačenými na zábradlí. Každý se snažil získat co nejlepší výhled na závod, který byl jednou z nejsledovanějších steeplechase na světě; s dvaceti překážkami, trasou dlouhou tři a čtvrt míle, všichni koně nesoucí stejnou váhu. Vítěz cheltenhamského Zlatého poháru byl skutečným šampionem. Jel jsem ten závod celkem osmkrát a dosud jsem si moc dobře pamatoval pocit vzrušeného napětí, když se žokejové s koňmi řadí před plnými tribunami. Byl to jeden ze dvou nebo možná tří nejvýznamnějších překážkových dostihů roku a vítězný kůň s žokejem se jeho pokořením vepsali do dějin. Vyhrát tenhle dostih více než jednou byl pro každého závodního koně úspěch snů. Vyhrát ho třikrát ho uvedlo do pomyslné síně slávy mezi koňské legendy.

Oven Cleaner se chystal do síně slávy vstoupit právě dnes.

Sledoval jsem ho, jak se spolu s ostatními řadí ke startu; byl to mohutný šedák. Hlavou mi prolétlo, jestli se vůbec kdy dokážu zbavit závisti, kterou jsem pociťoval k žokejům, jejichž denním chlebem bylo to, po čem já jsem už jen marně toužil. Nenarodil jsem se, jak se říká, v sedle, a na koni jsem prvně seděl teprve v šestnácti, kdy mě matka, která v té době umírala na rakovinu ledvin, dala do učení na žokeje k jednomu trenérovi do Newmarketu, jednoduše proto, že jsem byl na svůj věk dost malý a brzy jsem se měl stát sirotkem. Cítil jsem se ale v sedle od prvního momentu jako ryba ve vodě. Okouzilo mě úžasné pouto mezi jezdcem a koněm, zvláště když jsem brzy přišel na to, že koni dokážu číst myšlenky. A když jsem zjistil, že on dokáže rozumět mně, věděl jsem, že to je vítězná kombinace.

A tak tomu bylo, dokud pouto nepřevala nehoda. Žokej vnímá koně ne skrze nohy zapřené ve třmenech ani skrz zadek usazený do sedla, ale skrze ruce, v nichž se mu sbíhají otěže vedoucí jako citlivé kabely k hubě koně a umožňující obousměrný přenos pokynů a informací. S jednou jedinou rukou jsem byl jako baterie s jedním pólem. Nepoužitelný – bez možnosti komunikace, bez přenosu pokynů, zkrátka bez šance. Alespoň tedy bez šance na rychlou jízdu, která se u závodních koní a jezdců jaksi předpokládá. Sledoval jsem skupinu vybraných závodníků světa, jak tryskem proběhla prvním okruhem, a cítil jsem, jak strašně moc si přeju být mezi nimi. Bylo to už deset let, ale připadalo mi to jako včera, kdy jsem jel svůj poslední závod.

Oven Cleaner zazářil. Přesně ve svém stylu nechal všechny v domnění, že už finiš nestihne, aby pak v ohlušujícím jásotu desetitisíců věrných fanoušků v kopci před cílem famózně zrychlil a doslova o vlásek zvítězil.

„Davy šílely. Křičely, jásaly, a dokonce se vzhůru vznesly stovky klobouků promáčených deštěm. Velký šedák pokýval hlavou, jakoby v královském gestu přijetí ohlušujícího aplausu, a zamířil k odsedlání. Byl hrdinou a byl si toho vědom. Dospělí muži plakali radostí a objímali se se svými sousedy na tribunách, ať se znali, nebo ne. Pár protažených obličejů se našlo jen mezi bookmakery, kteří jeho vítězstvím přišli o majlant. Oven Cleaner byl idolem národa; vsadily na něho maminky v domácnosti a děti rozbily svá prasátka s kapesným. „The Cleaner“, jak mu s láskou přezdívali, byl bohem mezi závodními koňmi. Když ho jeho nadšená majitelka vedla k odsedlání, euforický jásot ještě vzrostl.

A pak legenda zemřela.

Slzy radosti vystřídal slzy zoufalství v okamžiku, kdy oslavovaný šampion klopýtl a zhroutil se na trávník. Strhl s sebou i majitelku a její noha zůstala uvězněná pod pultunovou masou nehybného těla. Dav rázem utichl, až na skupinku oslavujících sázkařů vzadu, kteří tragickou událost dosud nepostřehli. Umlčel je až po chvíli nárek majitelky koně, jejíž zlomený kotník stále vězel pod zhrouteným zvířetem.

Oven Cleaner ze sebe vydal všechno. Silné srdce, které ho tak slavně dovedlo přes poslední stoupání do cíle, vypovědělo službu v okamžiku triumfu.

Několikero rukou vyprostilo zrcenou majitelku zpod ležícího těla, ale ta odmítla nechat si ošetřit zraněný kotník a opustit milované zvíře. Hladila bezvládnou hlavu, ležící jí v klíně, a po tvářích jí proudem stékaly slzy zoufalství.

Sledoval jsem, jak ke zvířeti přistoupil veterinář. Přiložil na šedavou hrud' stetoskop a na několik sekund napjatě naslouchal. Pak se vztyčil, zkrabatil rty a zavrtěl hlavou. Žádná záchranka, žádné umělé dýchání, resuscitace, defibrilační destičky, žádná masáž srdce, nic. Jen zavrtění hlavou.

Na místo přispěchala skupina mužů se zelenými plátěnými zástěnami, které rozestavěli kolem zhrouteného těla, z něž stále ještě stoupala pára. Napadlo mě, že kolem nešťastné lidské oběti srdečního kolapsu, ležící na tom samém místě sotva před třemi hodinami, nikdo žádné zástěny nerozestavěl. A přece to teď nebylo nutné. Zatímco lidská tragédie přilákala dav zvědavých pozorovatelů, nyní se pohledy odvrátily, jako by nesnesly pohled na smutný konec milovaného přítele a hrdiny.

Na závodníště padl temný stín zármutku. Navíc se přidala stížnost vznesená z váznice kvůli tomu, že se žokej Oven Cleanera nedostavil po závodu k povinnému vážení.

„Copak jsem moh?“ hájil se rozčileně. „To zatracený sedlo je pořád ještě na hřbetě chudáka koně, kterej je už v podstatě na půli cesty do ráje.“

„Zatracený sedlo“, o kterém byla řeč, však ve skutečnosti po pádu koně jeho trenér odepnul a ukryl pod přehoz stolu, určeného k vystavení trofejí. Naštěstí porotci projevíli nezvykle velké pochopení a vzhledem k situaci povolili žokejovi nechat se zvážit dodatečně, jakmile se k němu sedlo dostalo.

Napadlo mě, co by se asi stalo, kdyby místo koně zemřel žokej. Povolili by, aby jeho mrtvé tělo bylo doneseno se sedlem na váhy? Mrtvá váha. Při té představě jsem se usmál a vysloužil si pár pohoršených pohledů za to, že si dovoluji být v okamžiku národního smutku nepřístojně veselý!

Čtvrtým závodem Zlatého poháru byl hon na lišku, často označovaný jako Zlatý pohár amatérských žokejů. Vyhrál očekávaný favorit, ale namísto triumfálního návratu se mu dostalo zdvořilého potlesku ztichlých tribun. Na jásoť a ovace neměl nikdo náladu.

„Kde je ten můj zatracený žokej?!“ ptal se Bill Burton každého, koho potkal před vážnicí.

„Huw Walker?“ zeptal jsem se, když ke mně přispěchal.

„Zatracená nezodpovědná sketa to je. Šel na testy. Neviděls ho, Side?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Má jet v příštím závodě Leaded Lighta, ale nemůžu ho najít. Budu muset přihlásit jiného žokeje.“ Obrátil se a vešel zpět do budovy změnit jméno nasazeného jezdce.

Leaded Light obsadil druhé místo ve finiši tak těsném, že by za normálních okolností zvedl nadšené tribuny ze sedadel. Nálada byla však natolik mrazivá, že žokej na vítězovi ani nevypadal z výhry potěšený. Mnozí z návštěvníků v tu dobu už závodistiště opustili, a já si také řekl, že mi to stačilo. Rozhodl jsem se počkat na Charlese u auta, v naději, že snad také bude chtít odjet před posledním závodem.

Vydal jsem se na parkoviště kolem řady přenosových vozů televize, když vtom proti mně z uličky mezi dvěma dodávkami vyklopýtala mladá žena s vyřeštěnými očima. Nebyla schopna slova, ale ukázala za sebe dozadu k autům.

Našla Huwa Walkera.

Seděl opřený zády o kolo dodávky a hleděl na mě očima plnými překvapení. Až na to, že jeho doširoka otevřené oči neviděly a už nikdy neuvidí.

Ještě pořádku měl na sobě jezdecký dres, rajtky, lehké jezdecké holínky a tenký bílý rolák pod modrou větrovkou proti dešti a březnovému chladu. Bundu měl rozepnutou, takže bylo na bílé náprsence jasně vidět tři v těsné blízkosti umístěné krvavě rudé střelné rány. Až moc dobře jsem věděl, co dokáže jedna taková střela do břicha udělat s vnitřnostmi; sám jsem bohužel obdobnou střelnou ránu kdysi inkasoval. Jenže tyhle byly tři a byly u srdce. O příčině smrti těžko mohlo být pochyb.

3

Do Aynsfordu jsme se s Charlesem dostali až po půlnoci.

Jako častokrát v podobných případech, jednala policie překotně, bez ohledu na potřeby a pocity lidí, a tentokrát se zdálo, že dokonce bez nejmenší logiky.

Poslední závod byl zrušen a závodistiště uzavřeno. Policie odmítla kohokoli pustit ven, dokonce i ty, kteří měli místa u centrálního hrazení, a neměli nejmenší šanci se na místo, kde byl nalezen Huw Walker, dostat. Bez jakéhokoli vybavení a přípravy k výslechu téměř šedesáti tisíců lidí byli policisté nakonec nuceni rezignovat a nechali vystresovaný dav rozhořčených diváků odejít na parkoviště k vozům a odjet domů, což však bylo až dlouho po setmění a v citelném chladu.

Jistým způsobem jsem policisty litoval. Neměli tušení, jak naložit s mnohatisícovým davem diváků, kteří byli do jednoho v šoku a zdrcení zármutkem ze smrti koňského hrdiny.

Musela se vás přece mnohem více dotknout vražda žokeje než smrt jednoho koně, snažili se apelovat na diváky.

„Nenechte se mejlit,“ ucedil jakýsi muž stojící poblíž mě. „Všichni žokejové jsou podfukáři. Tenhle, počítám, dostal, co si zasloužil.“ Bohužel, takový byl častý názor. Když vyhrajete, je to zásluha koně. Když prohrajete, může za to jezdec.

Nedostal jsem se odtamtud poměrně dlouho, protože jsem byl očitým svědkem a souhlasil jsem, ač neochotně, že se dostavím k výpovědi do provizorní vyšetřovací místnosti, narychlo zřízené v jedné z restaurací. Zdůraznil jsem, že nejsem prvním člověkem, který chudáka Huwa uviděl. Bohužel, ona mladá žena utrpěla takový šok, že jí lékař musel podat sedativa, takže momentálně spala a nebyla schopna výpovědi. Šťastná to žena.

Naposledy viděli Huwa v žokejské šatně před Zlatým pohárem, pak už ne. Bill Burton ho marně sháněl necelou hodinu potom.

Než se policii podařilo uspořádat provizorní prostory k výslechu a dostat se konečně k tomu, aby mě vyzpovídali, donesly se k nim už zprávy o hádce, která proběhla mezi žokejem a trenérem po Candlestickově vítězství v prvním závodě. Vypadalo to, že Bill Burton je jejich hlavním podezřelým. V rozhovoru s hlavním vyšetřovatelem Carlisle z gloucesterské kriminálky jsem upozornil, že Huwa očividně musel zabít profesionálního vraha, který s sebou do areálu musel za tím účelem přinést zbraň, zatímco Bill Burton mohl jen těžko po nešťastném prvním závodě vyčarovat z ničeho nic pistoli, aby svého

žokeje zastřelil po vášnivě hádce.

„Hmm,“ odušil Carlisle, „Jenomže to je možná právě to, co si máme myslet, zatímco Burton to celé předem dlouho plánoval.“

Ano, mluvil jsem ten den s Huwem Walkerem.

Ne, neřekl nic, co by policii mohlo zajímat.

Ano, viděl jsem Huwa Walkera s Billem Burtonem po prvním závodě.

Ne, nemám tušení, proč by ho někdo chtěl zabít.

Ano, obrátím se na ně, jakmile mě napadne cokoli, co by mohlo s případem souviset.

Vzpomněl jsem si na zprávu na svém londýnském záznamníku a rozhodl se o ní nezmiňovat. Nejprve jsem si ji chtěl poslechnout a přístroj na poslech zpráv na dálku jsem měl rozbítý.

Následujícího dne ráno přetřásaly všechny deníky na první straně triumf a pád Oven Cleanera. The Times uveřejnily článek čítající plné tři strany s názornými fotografiemi jeho vítězství i následné tragédie.

Až na straně sedm byla menší zmínka o odpoledním nálezu mrtvého těla žokeje Huwa Walkera, objeveného Sidem Halleyem, bývalým žokejem šampionem, v současné době soukromým detektivem.

Dokonce i tento článek se však soustředil na popis smutného konce koňského hrdiny a na první pohled zdánlivě tvořil dojem, že ti dva měli něco společného. Jako by z něj vyplývalo, že Walkerova smrt byla bizarním vyústěním tragického konce legendárního koně; jako by se snad Huw rozhodl v zoufalém zármutku skoncovat s životem, ačkoli sám na Oven Cleanerovi vítězný závod nejel. Nikde ani zmínka o třech střelných ranách na Huwových prsou. Vzhledem k tomu, že každý ze tří výstřelů byl sám o sobě smrtelný, policie alespoň vyloučila variantu, že by Huw spáchal sebevraždu.

Racing Post zašel ještě dál, když publikoval osmistránkový epos o závodní kariéře Oven Cleanera, společně s nekrologem, který mohl směle konkurovat nekrologu ministerského předsedy.

„Vždyť to byl jenom kůň,“ poznamenal Charles u snídane. „To je jak ten památník zvířatům padlým ve válce, co stojí v Londýně. Trapný sentimentální nesmysl.“

„Ale jdi, Charlesi,“ oponoval jsem mu „Byl jsem u toho, když ti umřeli psi; skoro jsi plakal. To je to samé.“

„Nesmysl!“ Ale věděl, že mám pravdu. „V kolik odjíždíš?“ zeptal se, aby změnil téma.

„Po snídani. Musím napsat nějaká hlášení.“

„Přijed’ zas. Kdykoli budeš chtít. Jsem moc rád, když tě tu mám, a když odjedeš, pokaždé se mi stýská.“

Překvapilo mě to, ale příjemně. Původně byl zásadně proti, aby si jeho dcera vzala žokeje. Nepovažoval mě za vhodnou partii pro dceru admirála. Vyhrál jsem šachovou partii, která byla výsledkem dlouholetého přátelství, které přežilo dokonce i rozpad mého manželství a konec mé závodní kariéry, a stalo se neocenitelnou pomocí v počátcích mého nového života bez sedla. Charles nebyl člověkem, který otevřeně vyjadřuje svoje city; velení v armádě bylo zodpovědností, kterou na svých bedrech musel nést sám, a v očích mladších důstojníků byl nucen být zářným příkladem emocionální vyrovnanosti.

„Děkuju,“ řekl jsem. „Jsem tu u tebe moc rád a určitě zase brzy přijedu.“

Oba jsme věděli, že jsem do Aynsfordu přijížděl většinou jen tehdy, když jsem něco potřeboval nebo měl potíže; často obojí. Aynsford se stal mým útočištěm a zotavovnou. Představoval útes v rozbouřených vodách, které jsem si vybral za svůj domov.

Opustil jsem ho hned po snídani a vydal se po relativně volné dálnici M 4 do Londýna. Do střechy mého audi stále ještě neúnavně bušil déšť, když jsem zahýbal kolem Hyde Parku k Belgravii. Bydlel jsem v bytě ve čtvrtém patře v Ebury Street poblíž nádraží Victoria a konečně jsem se tu po pěti letech začínal cítit jako doma. Z velké části také díky tomu, že jsem tu nebydlel sám.

Tím, koho teď Sid Halley „píchal“ – tajemstvím, po kterém marně pásl Chris Beecher –, byla Marina van der Meer, nizozemská kráska, přírodní blondýna vybavená vysokou inteligencí, členka týmu specialistů přes chemii, pracujících v medicínských laboratořích Cancer Research UK v Lincoln's Inn Fields na objevení svatého grálu – jednoduchého krevního testu, který by diagnostikoval rakovinu dávno před tím, než se objeví první symptomy. Včasná diagnóza, říkala, vede k větší úspěšnosti léčby.

Když jsem kolem poledního dorazil domů, seděla v naší velké posteli, na sobě růžový froté župan, a četla sobotní noviny.

„A hele, náš malý Sherlock Holmes!“ ukázala mi stránku z Telegraphu, na níž byla moje fotografie, jedna z těch, které často užívali. Přijímám na ní s širokým úsměvem vítěznou závodní trofej. Ta fotka byla už přes deset let stará a po šedinách, které mi prosvítaly na skráních, ještě nebylo ani vidu. Což mi ani v nejmenším nevadilo.

„Píšou tady, že jsi objevil toho mrtvého. Tipuju, že ho někdo klepnul olověnou trubkou od potrubí, ne?“ Její angličtina byla dokonalá, s téměř nepostřehnutelným přízvukem, spíš jakoby klesavou a stoupavou

modulací hlasu než nějakým specifickým způsobem výslovnosti. Rajská hudba pro mé uši.

„No, to by možná mohl, až na to, že by to olovo nejdřív musel roztavit na kulky.“

„Nepíšou, že byl zastřelen.“ Překvapeně se na mě podívala a poklepala na noviny. „Spíš budí dojem, že zemřel z nějaké přirozené příčiny nebo že spáchal sebevraždu.“

„Střelit sám sebe třikrát do srdce je dost obtížná věc. Policie si tenhle detail nechává pro sebe a já jsem tisku nic neřekl.“

„Páni!“

„Co vlastně děláš v posteli?“ zeptal jsem se a lehl si na deku vedle ní. „Už je skoro čas na oběd.“

„Nemám hlad.“

„A máš chuť?“ mrkl jsem na ni dvojsmyslně.

„Už jsem myslela, že tě to ani nenapadne,“ zachichotala se a shodila z útlých ramen župan.

Chrisi Beechere, pukni závistí.

Většinu odpoledne jsme proleželi v posteli, z níž jsme sledovali televizní přenos závodů, namísto abych psal raporty pro své klienty. Ačkoli nepřetržitě přselo, rozhodli jsme se jít na chvíli projít do St. James's parku, ale nakonec jsme se schoulili pod deštník a rychlým krokem zamířili na večeři do italské restaurace Santini na rohu naší ulice. Marina si dala kuře a já plotici bez kostí.

Spokojeně jsme upíjeli z lahve chablis a probírali události uplynulého týdne.

„Povíš mi víc o tom zastřeleném žokejovi?“ zeptala se Marina.

„Byl to fajn chlapík,“ řekl jsem. „Toho dne na závodech jsem s ním mluvil.“ Vzpomněl jsem si na Huwův vzkaz, který na mě stále ještě čekal doma na záznamníku.

„Zvítězil v prvním závodě,“ dodal jsem. A v duchu si říkal, že to neměl dělat. Měl nařízeno prohrát? Kvůli tomu musel zemřít? To určitě ne. Byl zastřelen s řemeslnou zručností. Byla to objednaná vražda. Jak už jsem řekl policii, někdo musel na závody přijít se zbraní a vražedným plánem v kapse. U vchodů na závodě detektory na kov příliš nepoužívají, ačkoli v Aintree je zřídili poté, co musel být kvůli vyhrožování bombovým útokem o rok odložen závod Grand National.

Než jsme došli domů, přestalo pršet. Vedli jsme se za ruku – moji levou, její pravou, skákali přes kaluže a hlasitě se smáli.

Právě proto jsem Marinu nikdy nevzal na závody. S ní jsem žil v jiném světě, mohl se smát a chovat jako teenager, byl jsem uvolněný a tak šťastný, že jsem téměř toužil, aby to trvalo napořád. Minimálně čtyřikrát za dobu, než jsme ušli těch sotva padesát yardů k domu, jsme se zastavili a líbali se a doma jsme hned skočili zpátky do postele.

Odjakživa jsem dával přednost něžnému a smyslnému milování a Marinu zjevně těšilo to samé. Po násilí, kterého jsem byl svědkem minulého dne, jsem v jejím něžném objetí našel útěchu, a oba jsme společně chvíle využili k oboustranné nadměrné spokojenosti. Poté jsme vedle sebe zůstali potmě v polospánku ležet, dotýkaje se jeden druhého.

Obvykle jsem si před milováním sundával umělou ruku, což mi dnes prudký nával vášně znemožnil, takže jsem se opatrně vysoukal z postele a zamířil do koupelny. Na oněch zhruba pět palců, které zbyly z mého levého předloktí, těsně přiléhal otevřený konec tvrdého laminátového tubusu, vymodelovaného na stejnou délku jako moje zdravá pravá paže. Na druhém konci tubusu byla připevněna ocelová myoelektrická ruka, obalená umělohmotným krytem. Chris Beecher měl pravdu; nebylo to nic jiného než lepší hák. Prsty umělé ruky byly stále nepatrně ohnuté a ukazováčkem a palcem bylo díky spojení s maličkým elektrickým motorkem možné uchopit a sevřít různé předměty. Motorek byl napájen baterií, ukrytou ve speciální kapsičce nad zápěstím.

Ke kůži těsně nad pahýlem po původním zápěstí byl uvnitř laminátového tubusu připojen systém elektrod. Naučil jsem se svalové impulzy, původně ohýbající zápěstí, využít k ovládání umělých prstů. Jemný záchvív svalů, který měl pohnout už neexistující rukou, nepatrně dozadu mi umožnil otevřít dlaň protězy. Pohyb vpřed dlaň zavřel. Jednoduché. Bohužel, mezi impulzem a realizovaným pohybem docházelo k určitému drobnému zpoždění, takže se mi v minulosti dařilo pravidelně rozbíjet vajíčka i všechno ostatní, co mi přišlo pod moji umělou ruku. Dnes jsem se už na její ovládání nemusel tolik soustředit, nicméně i přesto jsem měl stále tendenci neutnout impuls včas a nezřídka jsem něco rozbil. Z toho důvodu jsem se prakticky naučil žít jednoruký život, který odpovídal mému jednorukému tělu.

S protézou se samozřejmě dalo spát, ale téměř nikdy jsem to nedělal, protože byla tvrdá a ležet na ní bylo velice nepohodlné, navíc se nepohyblivé umělé prsty zarávaly do těla. Jednou se mi přihodilo, že jsem se

ve spánku chtěl v posteli otočit a málem jsem svoji tehdejší spolunocležnici knokautoval do bezvědomí. Pár liber oceli a plastu nebylo v romantických chvílích vítanými pomocníky. Otevřený konec tubusu nasedal na můj loket v podobě manžety těsně přiléhající ke zbytkům mé loketní a vřetenní kosti rámuující předloktí. Sám jsem byl překvapen pevností spoje držícího pohromadě protézu se skutečným předloktím. Nedávno jsem zjistil, že byl natolik pevný, že když zaháknu loket za tyč a zatnu biceps, udrží umělá ruka ve visu mou váhu. Ne že bych toužil po tom být nucen vyzkoušet to v reálu. Sundat protézu bylo docela obtížné. Ohnul jsem loket až na doraz a postupně uvolnil sevření plastového tubusu kolem kůže na předloktí. Položil jsem umělou ruku na poličku nad umyvadlem; byla potažena až nad zápěstí těsně přiléhající gumovou kosmetickou rukavicí, která ji chránila před deštěm a vylitým pivem. Povrch pryžové rukavice byl zvrásněn do realistické podoby nehtů na prstech a šlach, včetně modravých žilek na hřbetu ruky. Díky normálnímu, dvourukému vzhledu, který mi propůjčovala, jsem její nošení akceptoval rád. Když ležela osamělá a opuštěná na polici, vypadala truchlivě a strašidelně. Přikryl jsem ji ručníkem.

Naboso jsem přešel chodbou do kuchyně, abych se trochu napil vody, a skrz otevřené dveře do ložnice, která přecházela v mou pracovnu, jsem si všiml červeně blikajícího světélka na záznamníku telefonu.

Stiskl jsem tlačítko a mechanický hlas mi oznámil: „Máte šest zpráv.“

Druhá byla od Huwa Walkera.

„Ahoj, Side,“ řekl svým obvyklým žoviálním tónem. „Prevíte! Jak to, že tam nejsi? Potřebuju s tebou mluvit.“ Tady se veselí z jeho hlasu vytratilo. „Dostal jsem se tak trochu do potíží a...“ zarazil se. „A vím, že to bude znít divně, ale mám strach.“ Další dlouhá pauza. „Bez legrace, Side, mám vážně strach. Někdo mi volal a vyhrožoval mi, že mě zabije. Myslel jsem si, že to je nějaký hloupý kanadský žertík, tak jsem jim řekl, ať si dají pohov, a zavěsil jsem. Zavolali mi znovu, a to už mě docela vyděsilo. Myslel jsem, že to je celé tak trochu přehnané, ale teď vím, že ne. Potřebuju od tebe pomoc, kamaráde, a myslím to ztraceně vážně. Zavolej mi. Prosím tě, zavolej mi zpátky.“

Následovala další dlouhá odmlka, jako by čekal, jestli přece jen nezvednu telefon. Pak se ozvalo klapnutí a vyslechl jsem si následující zprávu. Volal mi můj finanční poradce, aby mi připomněl, co si mám před koncem daňového období koupit.

Od Huwa jsem měl na záznamníku zprávy dvě, ne jenom jednu. Zpráva číslo čtyři byla také od něj.

„Kde se flákáš, když tě potřebuju, ty prevíte jeden?“ Hlas se mu zadržoval a evidentně v době mezi oběma zprávami pil. „Tak zvedni ten zatracenej telefon, ty syčáku. Nemůžeš se ozvat kamarádovi, když má potíže?!“ V následující odmlce jsem zaslechl, jak se napil a polkl. „Jen pár propadáků, řekli, jen za pár stovek v hotovosti, prej. Ok, řekl jsem jim, ale za pár tisícovek.“ Hlasitě vzdychl. „Koukej dělat, co jsme ti řekli, nebo jediné, co uvidíš, bude volný pád z vršku tribuny.“ Rozplakal se. „Měl jsem je sakra radši poslechnout, co?“

Vtom zpráva z ničeho nic skončila.

Stál jsem tam ve tmě a vzpomínal na Huwa, jak jsem ho naposledy uviděl; s třemi smrtícími kulkami zarytými v srdci.

Ano. Měl je sakra poslechnout.

4

Archie Kirk mi zavolal v neděli v jedenáct hodin dopoledne, když jsme s Marinou seděli v županech v posteli a probírali se denním tiskem.

„Já myslel, že jste soukromý detektiv.“ Zdůraznil slovo soukromý. „Na velké soukromí to nevypadá, když je vaše jméno rozmáznuté na hlavních stránkách všech novin.“

Nedělní tisk navázal tam, kde sobotní skončil, a v rozsahu stovek palců potištěného papíru truchlil nad smrtí Oven Cleanera. Jeden červeně tištěný článek dokonce požadoval vyhlášení dne národního smutku a zádušní bohoslužbu ve Westminsterském opatství.

Nicméně já měl důvod se domnívat, že Archie poukazoval na přední stranu listu The Pump, kde vedle ohromného snímku, na kterém se tvářím nesmírně tajemně, stál palcový titulek: Sid Halley a záhada cheltenhamské vraždy. Na první pohled by se kdokoli mohl domnívat, že jsem to byl já, kdo byl zavražděn. The Pump a já už jsme jednou v minulosti vykopali válečnou sekeru a článek mohl být jednoduše dalším dobře mířeným štulcem od vydavatele.

Někdo z jejich redakce měl prostě informační zdroj u cheltenhamské policie, která neváhala přispěchat s prohlášením, že „Sid Halley, bývalý žokejový šampión, byl vyslechnut a pomáhá policii v případě vraždy žokeje Huwa Walkera, která se udála během pátečních závodů v Cheltenhamu. Dosud nebyl nikdo zatčen.“

The Pump zkrátka očekával, že budu nejen vláčen tiskem, ale patrně ještě před nedělním obědem rozčtvrcen a rozcupován. Jejich článek jakoby mimochodem naznačoval čtenářům, že za veškeré zlo a příkoří, páchané ve světě, jsem zodpovědný já. „Sid Halley, zmrzačený exžokej, nyní coby soukromé očko prolézá kanály a slídí po informacích. Mezi krysy se cítí jistě jako doma...“

„Směšné,“ řekl jsem. „Nemají se čeho chytit, tak blafuji.“

„Přesto jim bude spousta lidí věřit,“ namítl Archie. Vždycky se staral o moje blaho a také dnes chtěl zjevně chránit moji pověst.

Pracoval ve státní správě, ale nespadal pod žádné konkrétní oddělení. Oficiálně se zodpovídal přímo vládnímu kabinetu, ale vypadalo to, že pracuje nezávisle, bez zvláštního dozoru či užšího kontaktu s nadřízenými. Byl předsedou malé skupiny, která byla pověřena „předpovídáním budoucnosti“. Jejich úkolem bylo snažit se odhadnout dopad nových legislativních kroků a zjistit, zda splní očekávání a požadavky, které na ně byly kladeny, aniž by byly provázeny nežádoucími vedlejšími účinky, na které se v původním návrhu nebral zřetel. Oficiální název této skupiny zněl Trvalá rada pro legislativní záměry, ale těch několik málo osob, které věděly o její existenci, jí přezdívali Klub křišťálové koule. Archie sám svůj tým nazýval Kasandřina rada, podle hrdinky z řecké mytologie, již bůh Apollon určil osudový dar i prokletí v podobě schopnosti přesně předpovídat budoucnost; jejím předpovědím však nikdo nevěřil.

„Každá publicita dobrá,“ zavtipkoval jsem.

„To povídejte Geraldovi Ratnerovi.“

Měl jsem k Archiemu velký respekt a v průběhu posledních čtyř let, kdy jsem se stal jeho soukromou vrbou, jsem ho měl čím dál radši.

Zákonodárství je v demokracii nutně vždy kompromisem, obezřetně sjednanou dohodou kdesi uprostřed názorových střetů. Ať už se jedná o vládní iniciativu, nebo návrh jednotlivce, vždy je třeba tak trochu „handlovat“. Některé pozměňovací návrhy byly přijaty, některé zamítnuty, některé odstavce vyřaty, nebo byl pozměněn slovosled. Zákony schválené v posledním stadiu parlamentem se často od původních návrhů velmi podstatně liší.

Archie a jeho Klub křišťálové koule se na zákonodárství snažili dívat z pohledu „uživatele“, tj. příslušníka široké veřejnosti, kterou daný zákon přirozeně postihne. Historie je přímo zahlcena příklady, kdy legislativní činitelé vážně podcenili reakci, kterou jejich dobře míněné záměry vyvolaly.

Po první světové válce celých pětadvacet z celkových čtyřiceti osmi Spojených států amerických hlasovalo pro doplnění americké ústavy o zákaz importování, výroby a prodeje alkoholických nápojů v naději, že se tak podaří snížit zločinnost a korupci. Jediný stát Rhode Island hlasoval proti. O čtrnáct divokých let později, během nichž počet vězňů ve federálních věznicích stoupl o více než 350 procent, hlasovali ti samí státní zastupitelé pro nový dodatek k ústavě, který měl opravit jejich omyl, samozřejmě opět v dobré víře, že sníží zločinnost a korupci.

V roce 1990 vláda Spojeného království rozhodla, že za účelem zrovnoprávnění místních daní bude pro všechny zavedena jednotná daňová taxa. Co by mohlo být rovnoprávnější, že? Nový daňový zákon zvaný The Community Charge dostal záhy přezdívku „Poli Tax“, tedy „daň z hlavy“, a vyústil v násilné demonstrace po celé zemi. V roce 1993 byl zákon zrušen, ale škoda už byla dokonána. Vládní reputace utrpěla smrtelný zásah. V následujících volbách drtivě prohráli.

Archieho tým se snažil takové problémy předvídat. Většinu času strávil nad návrhy zákona jednotlivých poslanců a radil jejich politickým lídrům, jaké následky by mělo zavedení určitého zákona v praxi. Mnohé z návrhů byly prací jednostranně zahleděných mocenských skupin a klik, které dokázaly být velice přesvědčivé, avšak nikdy při prosazování svých argumentů neodhalily celou pravdu. Šance takovýchto návrhů na postup do sbírky zákonů do značné míry závisela na tom, zda jim současná vláda byla nakloněna a poskytla potřebný čas ke schválení. Získat takovou podporu záviselo na kombinaci aspektů politiky, praktičnosti a účelnosti. Archieho úkolem bylo dohlížet a udílet rady v rámci praktičnosti a účelnosti. Politické cíle nicméně často převládaly všechno ostatní.

Během let, kdy jsem pro něho pracoval, jsem v tichosti a utajení prošetřil mnohé z lobbystických skupin a jejich členů. Většinou jsem pátral po možném napojení na velký byznys nebo organizovaný zločin, případně obojí.

Nehledě na statistiky, v argumentaci těchto lobbystických skupin byly spousty lží, zatracených lží a klikováním. Zaslepenost, fanatismus a neschopnost přijmout rozumný protiargument. Fakta, která se jim nelíbila, prostě ignorovali. Někdy byli jen obyčejnými pěšáky v mnohem větší hře, využívání a manipulování velkými šéfy ukrytými ve stínu. Někteří nedokázali vidět pravdu. Jiní byli jednoduše fanatičtí blázni. Jen málokterí přišli s logickými argumenty, které se však bohužel většinou ve zmatku a emocemi nabitých slovních soubojích ztratily. Zkuste se zeptat aktivisty za práva zvířat, jestli by raději nechal

testovat novou látku proti rakovině sám na sobě, a odsekne vám, že „o tom to není“. Ale ve skutečnosti jde právě a především o to. Kdyby jeho matce diagnostikovali rakovinu, najednou by se dožadoval léku, který by jí pomohl. Byl by první, kdo by běžel obvinít vládu a zdravotní systém z toho, že žádný takový lék neexistuje.

„Jste tam ještě?“ zeptal se Archie.

„Promiňte,“ odpověděl jsem, „byl jsem myšlenkami mimo.“

„Hm, tak co s tím uděláte?“

„S čím?“

„S těmi novinami?“

„Ach tak.“ Zamyslel jsem se. „Nic. Jejich právníci nepochybně vědí, jak mi vysvětlit, že na mě The Pump nezaútočil, že jsou to jen absurdní spekulace.“ Prošpikované nenávisť, pomyslel jsem si, a ani trochu se mi nelíbí.

„Proč se prostě nerozčílíte a nedošlápnete si na ně, jako každý jiný normální chlap?!“ zeptal se Archie.

„Vy byste to taky neudělal,“ namítl jsem. Archie byl jedním z nejkolidnějších lidí, jaké znám. „K čemu by to bylo? The Pump po mně evidentně už zase jde a stěžovat si na ně by jen přililo olej do ohně.“

Kdysi jsem těmto novinám dokázal, že se ukrutně mýlí; že totiž někdo, o kom zapáleně prohlašovali, že je svatý, byl ve skutečnosti větší padouch, než jsem si dokonce i já tehdy uvědomoval. Tisk nemá rád, když ho někdo veřejně usvědčí z omylu. Přikládat pod kotel jejich nenávisť by opravdu ničemu nepomohlo.

„Je to hrozně nefér.“ Málokdy byla v Archieho hlase znát taková zlost.

„Víte, Archie,“ řekl jsem, „nestojí za to se kvůli tomu rozčilovat. Nechte to prostě plavat.“ Hlavně ať policie co nejdříve najde vraha, pomyslel jsem si.

„Můžete se u mě zítra zastavit?“ změnil náhle Archie téma.

„Doma, nebo v kanceláři?“ chtěl jsem vědět.

„Kde se vám to hodí.“

„Tak v kanceláři. V deset?“

„Fajn.“

Neptal jsem se, proč. Archie byl už svým založením velmi diskretní, a po telefonu svou zdrženlivostí sdělovat informace obvykle budil dokonalý dojem trapistického mnicha. Nevěřil telefonům, k čemuž měl coby bývalý člen MI 5 zřejmě pádný důvod. Dnes byl ostatně nezvykle výřečný a pravděpodobně toho už v tuto chvíli litoval.

Marina a já jsme se rozhodli vydat pěší procházkou na skleničku vína a sendvič do hotelu Goring. Jako žokej jsem si nikdy nemohl dovolit pořádně se naobědvat, dokonce ani v neděli, když jsem nezávodil, a zvyk najíst se až večer mi zůstal i po oné nešťastné nehodě.

Sjeli jsme výtahem do přízemí a vykročili do recepční haly s mramorovou podlahou. Vybral jsem si tento činžovní dům mimo jiné proto, že byl dvacet čtyři hodin denně hlídán pracovníkem ostrahy ze stanoviště přímo naproti vchodovým dveřím, vybaveného řadou monitorů bezpečnostního kamerového systému. Vzhledem k tomu, že jsem byl v místě předchozího bydliště napaden, dokázal jsem ocenit klid v duši, jejíž měla zaručovat spolehlivá kooperace členů bezpečnostního týmu.

„Dobré ráno, Dereku,“ pozdravil jsem.

„Dobré odpoledne, pane Halley,“ opravil mě. Pečlivý, spolehlivý a diskretní; nikdo do domu nevstrčil nos, aniž by o tom věděl.

O půlhodiny později jsme posilnění sklenkou vína a sendvičem s uzeným lososem, který jsme snědli napůl, spěchali domů ulicí zalitou slabounkým březnovým sluncem, které sotva znatelně zmírňovalo chlad ostrého větru, který se nám opíral do zad.

„Pane Halley,“ oznámil mi Derek, jakmile jsme vešli do budovy, „máte tady hosta.“

Můj „host“ se potýkal s nemalými obtížemi ve snaze vstát z hlubokého křesla. Bylo mu něco přes šedesát a na sobě měl špinavé hnědé manšestrové kalhoty a starý zelený svetr s dírou vepředu. Zpod ošuntělé čepice mu vykukovala čupřina šedých vlasů. V pravé ruce držel výtisk The Pump.

„Side Halley!“ rozlehlo se zvučně halou a muž se dvěma ráznými kroky ocitl u mě.

Ach ne, už zase.

Ohlédl jsem se po Derekovi, abych se ujistil o jeho podpoře, ale ten evidentně dal přednost bezpečí za stolem své malé recepce.

Avšak namísto, aby se mě pokusil udeřit, vrazil mi muž před obličej noviny. „Zabil jste mého syna?“ zeptal se s naléhavostí mnoha desítek decibelů.

Chtělo se mi rozesmát se, ale včas jsem se zarazil. „Ne, nezabil.“ Dokonce i mým uším to znělo velmi dramaticky.

„Ne, myslel jsem si to.“ Ramena mu poklesla a ztěžka dosedl na opěradlo křesla. „Ale v těch novinách to vypadalo..., tak nějak, já nevím..., tak pravděpodobně.“ Mluvil velmi silným velšským přízvukem; čekal jsem, že za každou větou dodá „chlapče“.

„Jel jsem sem celou cestu až z Breconu.“ Oči se mu zalily slzami. „Chtěl jsem vás zabít. Abych ho pomstil. Jenže..., čím dál jsem jel, tím mi to připadalo jako větší pitomost. Huwa mi to nevrátí, a navíc jsem si asi v půli cesty uvědomil, že vy byste to neudělal. Huw vždycky říká...,“ hlas se mu zadrhl, „... říkal, že vy jste, víte, na straně strážných andělů. Bože můj, co tady vlastně dělám?“ Dal se do pláče, ramena se mu otřásala mohutnými vzlyky, které se snažil potlačit.

Marina si k němu hned přidřepala. „Pane Walkere,“ při zvuku jejího melodického hlasu jako by nepatrně pozvedl chvějící se bradu, „pojdte na chvíli nahoru, udělám vám šálek čaje.“

Vstala a pomohla mu na nohy, načež zamířili k výtahu.

„Díky, Dereku,“ řekl jsem.

Derek zůstal stát s nechápavě vytřeštěnými očima a sledoval, jak se pomalu zavřely dveře výtahu.

Marina kolem pana Walkera pobíhala jako kvočna kolem kuřat a za chvíli už seděl na pohovce a usrkával silný sladký čaj z modrobílé pruhovaného hrnku.

„Jaké je vaše křestní jméno?“ zeptala se a pohládila ho po ruce.

Usmál se na ni. „Evan.“

„Dobře, Evane,“ oplátila mu úsměv, „obědval jste?“

„Abych řekl pravdu,“ odpověděl, „nic jsem nejedl od pátečního večera. Od té doby, co mi policie přijela říct, že...“ Nedokázal o tom mluvit, vzpomínka na ten okamžik byla ještě příliš živá. „Nemám na jídlo ani pomyslení.“

Marina nicméně zmizela v kuchyni.

„Jak jste věděl, kde bydlím?“ zeptal jsem se.

„Nevěděl jsem to,“ řekl. „To mi řekl ten chlápek z The Pump!“

„Vy jste jim zavolal a oni vám jen tak dali moji adresu?“

„Ne, já jsem jim nevolal.“ Vypadal poněkud vyvedený z míry. „Nějaký chlápek z The Pump volal mně, dneska v šest ráno a ptal se, jestli jsem čet jejich dnešní vydání. To jsem samozřejmě nečet. V šest ráno. Byl jsem krmit dobytek, v neděli nechodí doručovatel a krám otvírá až v devět.“ Vyznělo to, jako by se cítil kdovíjak provinile.

Odmlčel se a podíval se na mě. Myslel na to samé, na co já? Proč mu z The Pump volali speciálně kvůli tomu, aby si přečetl jejich noviny?

„Takže jste si jel ty noviny koupit?“ vybídl jsem ho, aby pokračoval.

„No, to jsem jel,“ přiznal, „ale ne v našem krámu, víte, ten ještě nebyl otevřený, když jsem odjížděl. Koupil jsem si je cestou v Abergavenny.“

Marina se vynořila z kuchyně s horou míchaných vajíček na toustu, které Evan Walker zhltl jako hladový vlk, skoro se snad mezi sousty nestíhal ani nadechnout.

„Děkuju,“ usmál se na ni znovu. „Je to vynikající. Ani jsem si neuvědomil, jaký mám vlastně hlad.“

„Proč jste se vydal do Londýna, když jste ty noviny ještě nečetl?“ zeptal jsem se.

„Nemusel jsem je číst. Ten chlápek z The Pump mi to všechno řekl po telefonu. Byl jsem úplně bez sebe, to vám povím. Pořád říkal, že co je napsáno v novinách, je jen polovina pravdy. Řek mi zkrátka, že jste ho zabil a je to tutovka. ‚Sid Halley zabil vašeho syna‘, řekl, a taky, že se z toho pravděpodobně dostanete, protože jste se dohodl s policií. Pak mi dal vaši adresu a zeptal se, co hodlám podniknout.“

„Řekl vám, jak se jmenuje?“ zeptal jsem se. Měl jsem už v tu chvíli konkrétní podezření.

„Ne,“ zamyslel se a dodal: „To myslím ne.“

„Nejmenoval se Chris Beecher?“

„To nevím, neptal jsem se ho na jméno.“ Znovu se odmlčel a zavrtěl hlavou. „Byl jsem úplný idiot. Teď je mi to jasné, ale v tu chvíli jsem se prostě nemohl vzteky udržet.“ Sklopil oči. „Jsem rád, že ta cesta sem byla tak dlouhá a složitá, takže jsem měl čas vychladnout.“

Já také.

Vzdychl: „Řek bych, že teď asi zavoláte policii?“

„Jak jste mě chtěl zabít?“ ignoroval jsem jeho otázku.

„Zastřelit puškou. Mám ji pořád v autě.“

„Kde?“ zeptal jsem se.

„Venku, na ulici.“

„Přinesu ji,“ řekl jsem. „Jaké máte auto a kde jsou klíčky?“

„Starého šedého forda.“ Zašátral po prázdných kapsách. „Klíčky musí být uvnitř.“

Sjel jsem tedy dolů a klíčky opravdu byly ještě v zapalování, nikdo je neukradl. Štěstí že je neděle, pomyslel jsem si, jinak by už měl za sklem nejméně tři pokutové lístky za parkování. Puška tam kupodivu byla také, ležela všem kolemjdoucím na očích na zadním sedadle.

Vzal jsem ji, zamkl auto a zamířil zpátky do bytu.

Nejsem si jistý, čím mě upoutal mladík, sedící v autě na druhém konci silnice; možná to byl nějaký nepatrný pohyb, díky němuž jsem si všiml, že na mě míří. Vykročil jsem k němu přes silnici a zvedl hlaveň pušky tak, že směřovala přímo na něj.

Mladík v autě na mě mířil nikoli puškou, ale objektivem fotoaparátu, který teď položil do klína. Zkušený paparazzi by v tu chvíli neváhal a cvakal jeden obrázek za druhým, pomyslel jsem si – Sid Halley ohrožující fotografa nabitou puškou, na tom by si The Pump smlsnul na titulní stránce.

„O co vám jde?“ křikl jsem na něj skrz zavřené okénko auta. „Stáhněte okénko!“

Stiskl tlačítko a sklo sjelo o pár palců dolů.

„Kdo vás poslal?“ houkl jsem skrz škvíru v okénku.

Neodpověděl.

„Vyřídte Chrise Beechera, že nemá vykládat velšským farmářům vymyšlené historky!“ řekl jsem.

Podíval se na mě a pak nepatrně přikývl. To stačilo.

Pomalou jsem sklonil hlaveň zbraně. V Ebury Street bylo příliš mnoho oken a už teď jsem se obával, že se záclony za mnohými z nich podezřele vlní.

Mladík krátce pohlédl na sklopenou pušku a rozhodl se pro ústup. Rychle zařadil a byl pryč.

Prošel jsem zpět vstupní halou s puškou ležérně zavěšenou přes rameno a širokým úsměvem. Derek, který celou scénu sledoval prosklenými dveřmi, měl teď kromě vykulených očí ještě dokořán otevřenou pusku.

Než se výtah zavřel, spiklenecky jsem na něho mrkl.

Konec tajnostem, pomyslel jsem si. Chris Beecher tedy přesně ví, kde bydlím. A také přesně ví, koho „šukám“.

Evan Walker zůstal ještě hodinu, než si vzpomněl, že musí nakrmit dobytek, a tudíž nejprve ujet 175 mil. Mezitím spořádal ještě několik dalších toustů, tentokrát s jahodovým džemem, a dva hrnky čaje. Vyprávěl o Huwovi a jak byl hrdý na to, čeho jeho syn během kariéry dosáhl.

„Glynis, teda moje žena, a já, jsme měli ohromnou radost, když vyhrál Welsh National v Chepstow. Měl jste nás vidět. Byli jsme oba jaksepatří vyštafírovaní. Moje Glynis byla hrozně pyšná. Nejlepší věc, která se nám za poslední léta přihodila. Glynis umřela minulý rok v říjnu, víte. Byla to rakovina.“ Znovu neměl daleko k slzám. „Žaludku. Chuděrka nemohla jíst. Vyhladověla k smrti, tak je to.“

„Máte ještě nějaké děti?“ zeptal jsem se.

„Měl jsem,“ odpověděl. „Ještě jednoho kluka, Brynna. O dva roky staršího než Huw. Srazilo ho auto z kola. Cestou do školy. Na jeho patnácté narozeniny.“

Život je plný nespravedlnosti.

„Glynis se s tím nikdy nesrovnala,“ pokračoval. „Chodila na jeho hrob každý týden, osmnáct roků, dokud ji nemoc nezničila tolik, že už nedokázala dojet na hřbitov. Je tam pohřbená vedle něho.“ Následovalo dlouhé ticho; Evan se upřeně díval do země. „Teď abych vedle nich uložil i Huwa.“ Další dlouhé ticho.

„Zůstal jsem už jenom já,“ řekl pak. „Byl jsem jedináček a Glynis se svým bratrem, který se odstěhoval do Austrálie, ztratila kontakt. Nepřijel ani na její pohřeb, i když si to moh dovolit. Je to podle všeho úspěšný podnikatel.“

Evan vstal a obrátil se na mě. „V těch zatracených novinách se píše, že prý jste soukromý detektiv,“ pravil.

„Já si vás pamatuju jako žokeje, a to setsakramentsky dobrého. Často jsem si říkal, co by asi dělal Huw, kdyby musel skončit s ježděním... Teď už na tom nezáleží... Každopádně, co jsem chtěl říct, je, jestli mi najdete toho, kdo zabil mého syna.“

„O to se postará policie,“ namítl jsem.

„Policie je nanic,“ řekl Evan důrazně. „Nikdy nezjistili, kdo zabil Brynna. Srazil ho a ujel, víte. Podle mě se o to nikdy pořádně nepokusili.“

Všiml jsem si, že se Marininy oči zalily slzami. Kolik bolesti musel tenhle muž vytrpět?

„Za váš čas samozřejmě zaplatím,“ pokračoval. „Prosím vás..., zjistěte, kdo zabil mého Huwa.“

Vzpomněl jsem si na zoufalé vzkazy, které mi Huw nahrál na záznamník.

„Udělám všechno, co bude v mých silách,“ řekl jsem.

Jak jsem mohl odmítnout?

Téměř celou noc jsem strávil vymýšlením, co všechno bych rád udělal Chrisi Beecherovi a tomu jeho fotografovi, a ráno jsem ve společenské rubrice The Pump objevil fotografii, na které já s Marinou ruku v ruce kráčíme Ebury Street, s titulkem Kdo je nová přítelkyně Sida Halley ho? Fotografie na první pohled zdůrazňovala skutečnost, že je Marina o nějaké čtyři palce vyšší než já a krátký odstavec pod ní by těžko kdo považoval za lichotivý – hemžilo se to tu slovy jako „rozvedený“, „malé postavy“ a „zmračený“, vsazenými do textu hned vedle označení „podezřelý z vraždy“. Alespoň jsem na tom snímku nebyl, jak mířím hlavní pušky do fotoaparátu, s titulkem Kdo je novou obětí Sida Halleyho?

Tím skončilo utajení mého vztahu před tiskem a osobami, které by mohly vyhledávat nějaké „citlivé místo“. Mezi zločinci v dostihovém prostředí jsem si vysloužil pověst, že mě nějaká újma na těle nemůže zastavit, když se do něčeho dám. Získat takovou pověst přece jenom chvíli trvá, takže jsem narazil na pár takových, kteří se to rozhodli sami vyzkoušet. Jeden podobný incident vyústil kdysi v to, že jsem přišel o levou ruku. V té době už sice byla nějaký čas nepoužitelná, ale stále ještě byla, doslova i přeneseně, zakončením mého levého předloktí. Ten den, kdy mě o ni připravil intrikánský psychopat, byl jedním z nejhorších.

Dnes tu byli takoví, co k tomu, aby mě odradili od vyšetřování zločinů, které spáchali, používali jiné metody. Právě proto jsem se snažil Marininu existenci uchovat v tajnosti a štválo mě, že jsem byl tak neúspěšný. Možná se ze mě stával paranoik.

Marinu mezitím mnohem víc zajímalo, že ji fotograf zachytil na snímku s otevřenou pusou a zavřenýma očima. „Aspoň nemají moje jméno,“ snažila se mě trochu povzbudit.

„Zjistí si ho. Zjistí si všechno o tobě a tvém životě.“ Vždycky se najde dost těch, kteří ochotně prodají do novin sebemenší útržek informací. Marinu znalo v práci příliš mnoho lidí. „Dávej na sebe pozor,“ snažil jsem se ji varovat, ale nevěřila, že by jí mohlo hrozit nějaké nebezpečí.

Od mnoha z těch, které jsem připravil o svobodu nebo jim překazil jejich nekalé plány, se nedalo čekat nic hezkého. Jenže to bylo ještě před tím, než jsem na večírku jednoho kamaráda potkal svou nizozemskou krásku a pozval ji nejdříve k sobě do postele, a pak i do života.

Kdybych měl být upřímný, musel bych přiznat, že práci, v níž jsem se vyžíval před pěti lety, jsem už pokud možno nebral. Většinu času mi zabíraly pravidelné bezpečné zakázky od Archieho Kirka. Nudné, ale výnosné. Že by mi někdo vyhrožoval, se nedalo předpokládat, snad až na daňového poradce nad mými výdaji – nový oblek jako náhrada za starý, který byl zničen v důsledku dvou hodin strávených v mokrém příkopu během čekání na to, až jistý člen parlamentu dokončí svou milostnou záležitost s prostitutkou na zadním sedadle jaguáru – „to si děláte legraci, pane“. Fotografie jsem mu neukázal.

Hledání vraha Huwa Walkera se však může ukázat jako podstatně riskantnější.

Vytratil jsem se s Marinou z domu garážemi pro případ, že by na nás před hlavním vchodem čekaly další namířené objektivy. Jela do práce metrem, zatímco já jsem šel pěšky podél Victoria Street do Archieho kanceláře ve Whitehallu.

„The Pump si na vás pěkně zasedl, že?“ řekl mi na pozdrav, inkriminované noviny rozložené na straně se společenskou rubrikou na pracovním stole.

„Nejlepší je ignorovat je,“ odpověděl jsem. „Pak snad dají pokoj.“

„To je pořád ještě kvůli té aféře z minula?“

„Tisk se nerad mýlí,“ řekl jsem, „a má velmi dlouhou paměť. Jenže tenkrát to byla kampaň, kdežto teď mám pocit, že za tím stojí jediný novinář se svým zvráceným smyslem pro humor. Nemá mě rád, protože mu nehodlám sdělovat drby do společenské rubriky. Tímhle mi to oplácí. Nejlepší je ho ignorovat. Já to unesu, mám dost široká ramena.“ Nebyla to pravda, ale co na tom.

Stál jsem v Archieho pracovně u okna a pozoroval dopravní ruch. Každé druhé vozidlo jedoucí do Whitehallu byl autobus. Celé kolony velkých červených autobusů. Většina z nich doubledeckery, ale některé také dlouhé s kloubem-harmonikou mezi dvěma vozy. Většina jich byla téměř prázdná a mě napadlo, že za dopravní zácpy v Londýně vlastně může nadměrný počet autobusů s příliš málo pasažéry. Otočil jsem se a posadil se na jednoduchou dřevěnou židli. Archie zkrátka nechtěl, aby se jeho návštěvy cítily u něho v kanceláři příliš pohodlně a zdržovaly se příliš dlouho.

Bylo obtížné identifikovat, jak vysoko vlastně Archie v hierarchii státních služeb je. Měl kancelář ve třetím patře na rohu Downing Street s pohádkovým výhledem na London Eye, takže by se dalo říct, že mohl patřit do „velmi důležitého“ ranku. Nicméně prošoupaný koberec a těch několik kusů nábytku, který by nevypadal nepatřičně snad jen v útulku pro bezdomovce, jako by svědčilo o opaku.

Ačkoli jsem v jeho pracovně byl už několikrát, obvykle jsme projednávali pracovní záležitosti na schůzkách

mimo kancelář, nejčastěji venku a bezpečně mimo doslech. Nezdálo se, že by Archie zaměstnával sekretářku nebo nějakého asistenta. Jednou jsem se ho zeptal, na koho se mám obrátit, pokud bych potřeboval něco důležitého projednat a on nebyl k zastížení.

„Mluvte výhradně se mnou. Volejte jedině na mobil a po telefonu o důvěrných záležitostech nemluvte vůbec,“ odpověděl briskně. „A nepoužívejte svůj mobilní telefon, pokud nechcete, aby kdokoli později věděl, kde jste byl v době telefonátu. A nikdy nevolejte přes ústřednu v kanceláři.“

„Ústředně v Úřadu vlády snad věříte, ne?“ řekl jsem.

„Nevěřím nikomu a ničemu,“ prohlásil. A já mu věřil.

Odkašlal si. „Slyšel jste o zákoně o sázkách, který se chystá do parlamentu?“ šel přímo k věci.

„Samozřejmě,“ přikývl jsem. „Na závodech se skoro o ničem jiném nemluví.“

Návrh zákona byl takový, že podle mého názoru ulehčoval bookmakerům oddělit naivního sázejícího od jeho peněz, umožňoval snadnější vstup do kasin a přiváděl do domácností snadno dostupné internetové sázky. Ne že bych chtěl někomu upírat nárok na trochu, nebo třeba i na víc, toho gamblerského vzrušení. Šlo ale o to, že se dostihová závodiště obávala, jaký bude mít nový zákon dopad na jejich výdělek.

Před dvaceti lety mělo dostihové sázení téměř monopol na gamblérství. Kasina sice existovala, ale byla určena především pro „členy klubů“ a nijak neaspirovala na otevření se širší veřejnosti. Pak přišlo sázení na fotbal a všechny ostatní sporty. Další porci si ukousla Národní loterie. A teď byla v plánu velká kasina, která se měla objevit v každém městě a dokončit zkázu, která hrozila většině malých závodističů.

„Takže,“ pokračoval, „my – tj. můj výbor a já – sledujeme, jaký vliv má organizovaný zločin na udělování licencí novým sázkařským subjektům. Jak zřejmě víte – to znělo velmi formálně, jako by byl jeho projev adresován veřejnému shromáždění, na což byl zvyklý – „až dosud spadalo udílení licencí pro podávání a konzumaci alkoholu pod magistrát. Nyní byla tato pravomoc přesunuta na místní rady.“

Připadalo mi, že věří více magistrátům než radám, což bylo však pouze relativní, vzhledem k tomu, že nevěřil ničemu a nikomu.

„Předpokládáme, že stejným způsobem se udílení licencí pro provozování sázkových kanceláří přesune na nový Úřad pro sázkařskou činnost. Jako vždy, politici se hrnou do schvalování nových zákonů, aniž mají představu, jak budou uvedeny do praxe.“

Přesně takto připadá i mně, pomyslel jsem si. Zákonodárství je formováno spíše politiky než logikou.

Archie pokračoval. „V téhle zemi máme přes tři tisíce povolení k provozování sázkařské činnosti a téměř devět tisíc licencí pro sázkové kanceláře. Už teď je to dost široké pole působnosti pro korupci a předpokládáme, že se ještě rozšíří.“

Páni, pomyslel jsem si. Na některých závodech je víc sázkařů než sázejících. Doufal jsem, že po mně nebude chtít, abych prověřil každého.

„A to nepočítám internetové domény, které se v poslední době objevují jak houby po dešti,“ řekl Archie.

„Sázení on-line je zjevně poslední módou, ale sázení na dostihy přesto stále ještě představuje největší trh. Mnohé z internetových sázkařských domén mají základnu v zahraničí a licencovat je a kontrolovat bude přinejmenším nesmírně obtížné, pokud ne přímo nemožné.“

Odmlčel se a vypadalo to, že skončil.

„Co tedy chcete, abych udělal?“ zeptal jsem se.

„To přesně nevím. Našpicujte antény a poslouchajte, co se kde šustne. Kladte správné otázky. To, co děláte obvykle.“

„Jak dlouho na to mám a kolik dní mi chcete zaplatit?“ ptal jsem se dál.

„Dejme tomu měsíc. Za obvyklých podmínek, ano?“

„Fajn,“ odpověděl jsem. Měli jsme dohodu, která se nám výborně osvědčila. Během měsíce jsem polovinu času strávil nad prací pro Archieho a účtoval jsem mu dvanáct dní plus výdaje. Nevěděl jsem, v jakém rozpočtu jsou zahrnuty zakázky tohoto druhu, ale neptal jsem se. Šeky jsem dostával bez prodlení a doposud byly všechny kryté.

Archie se postavil a podal mi ruku. Audience byla u konce.

Co se pracovních zakázek týče, posledních pár týdnů bylo spíš hubených, ale teď se vynořily, stejně jako autobusy ve Whitehallu, hned tři najednou. Od pátečního rána jsem kývl na to, že dohlédnu na závodění koní Jonnyho Enstonea, najdu vraha Huwa Walkera a teď ještě drobnější záležitost, v níž jsem měl zjistit, zda změna sázkového systému způsobí v udílení licencí a povolení nárůst korupce. To je hračka, napadlo mě, ale kde ksakru začít?

Rozhodl jsem se začít s prvními dvěma zakázkami naráz a možná, pomyslel jsem si, nakonec i s tou třetí. Vydal jsem se za Billem Burtonem.

Vyzvedl jsem v garáži našeho domu své audi a po zhruba šedesáti mílích západně po M 4 jsem dorazil do

Lambournu.

Volal jsem Billovi předem, abych se ujistil, že bude doma. „Přijed', jestli chceš,“ řekl do telefonu. „Ale nevím, k čemu to bude dobré.“ Jeho hlas zněl unaveně a bez života, vůbec ne jako ten silný Bill Burton, který mi kdysi pomohl protlouci se dvojnásobnou krizí, krachem manželství a zraněním, které ukončilo mou kariéru.

Byly už skoro dvě odpoledne, když jsem sjel ze silnice a zaparkoval za domem poblíž zadních vrat. Viděl jsem jimi až ke stájím; všude byl nezvyklý klid. Nad stájovými dveřmi se objevilo několik koňských hlav, které zvědavě zkoumaly, kdo to přijel.

Zaklepal jsem, pak, jak je to zvykem v závodní branži, otevřel dveře do domu a vešel přímo do kuchyně, připravený na to, že se ke mně přičítí Billovy děti, které běžely přivítat návštěvu vždycky jako první.

„Ahoj! Ahoj, Bille, Kate!“ zavolal jsem.

Jen starý černý labrador zvedl hlavu z pelechu, podíval se na mě a zjevně bez zájmu se rozhodl, že mu nestojím za to vstát. Najednou se mi zdál dům podivně tichý. Kuchyňský dřez byl přeplněn špinavým nádobím a na stole stála otevřená krabice mléka.

Zavolal jsem znovu. „Bille, Kate, tady je Sid, Sid Halley.“

Žádná odpověď. Labrador vstal, přišel ke mně, očichal mi nohy a šel si zase lehnout na svoje místo. Pokračoval jsem dál do chodby a do malého obývacího pokoje, kde Bill, jak jsem věděl, trávil mnohá odpoledne sledováním televizních přenosů ze závodů. Byl tam, ležel na koženém gauči a tvrdě spal. Jemně jsem jím zatřásl a Bill se posadil. „Promiň,“ řekl. „Včera v noci jsem toho moc nenaspal.“

Namáhavě se postavil. „Dáš si kafe?“

„Dám si rád,“ odpověděl jsem.

Šli jsme do kuchyně a Bill dal do konvice vařit vodu. Ve skříňce nebyly žádné čisté hrnky, a tak vytáhl dva z hromady špinavého nádobí ve dřezu, zběžně je opláchl pod tekoucí vodou a špinavou lžičkou do nich odměřil granule instantní kávy.

„Promiň,“ řekl znovu. „Kate tu není. Odjela s dětmi v pátek ráno.“

„Jak dlouho bude pryč?“ zeptal jsem se.

„To nevím.“ Vzdychl. „Pohádali jsme se..., už zase, ale tentokrát to bylo vážné. Možná se už nevrátí.“

„Kam odjela?“ řekl jsem.

„Nejsem si jistý. Počítám, že k matce, nebo k sestře.“

Voda v konvici začala vřít a nad hubičkou se objevil oblak páry. Nevšímal si toho. Obešel jsem ho, sundal konvici z plotny a vypnul ji. Nalil jsem vroucí vodu do hrnků.

„Nezkusil jsi jí ani zavolat?“ zeptal jsem se. Přičichl jsem ke krabici s mlékem. Bylo kyselé.

„Volal jsem k její matce,“ odpověděl. „Nikdy jsem s tchyní nějak extra nevycházel, položila mi telefon.“

Podruhé už jsem to nezkoušel. Kate ví, kde mě najde, když bude chtít.“

Postavil jsem před něj na stůl, kouřící hrnek. „Kafe budeme mít černé, protože mléko zkyslo,“ řekl jsem a zasedl se svým hrnkem ke stolu.

„V lednici ještě mléko je,“ řekl, ale ani se nepokusil pro ně dojít. Jen se s dalším povzdechnutím posadil vedle mě.

„Chvilí to mezi námi vypadalo skvěle, dokud se nenarodila Alice, to je moje nejmladší. Teď jí jsou tři.“

Krátce se odmlčel a usmál se. „Brali jsme se před dvanácti roky. Ze začátku to byla úplná nádhera.“

Všichni kluci z branže mi záviděli.“

To jsem si pamatoval. Kate se nám všem líbila, byla starší dcerou úspěšného trenéra, pro kterého Bill jezdil. Všichni jsme si říkali, „ruce pryč“, jestli chceme dál jezdit pro jejího otce, a tak nás pořádně překvapilo, když jednoho dne Bill, kterému tehdy bylo osmadvacet, oznámil, že se s o šest let mladší Kate budou brát. V Lambournu to byla svatba roku.

„Byli jsme hrozně zamilovaní,“ pokračoval, „a já byl na svou krásnou ženu strašně pyšný. Chtěli jsme spoustu dětí a Kate otěhotněla, jakmile jsme se o to poprvé pokusili. Během svatební cesty přestala brát prášky a hned napoprvé ‚bingo‘.“

Znal jsem tenhle příběh – slyšel jsem ho už mockrát.

„To se nám narodil malý William. Pak přišel James, Michael a nakonec Alice. Vždycky jsme chtěli holku.“

Při pomýšlení na svoji milovanou holčičku se mu obličej rozzářil. „Jenže od té doby to nějak začalo jít z kopce,“ dodal. „Dokud jsem jezdil, bylo to o. k. Jel jsem na závody, odjel jsem je, jak si trenér přál, a vrátil se domů. Nebo mě šoupli do nemocnice. Znáš to. Nikdy jsem netahal práci domů. Prostě pohoda.“

I to jsem si dobře pamatoval. Dával jsem mu v tom za pravdu. Všechno šlo hladce, když jste patřili mezi

žokejskou špičku, měli spoustu kšeftů a spoustu peněz, tak jako my dva.

„Jenže tenhle trenérský džob je mnohem těžší. Člověk pořád musí poklonkovat majitelům. Zkus jim říct, že jejich koně jsou na nic, že se hodí leda do salámu, a rozčílíš je tak, že si vezmou tvou radu k srdci a pošlou ta nešťastná zvířata na jatka. A co z toho pak máš? Žádní koně a žádný trenérský plat.“ Napil se kávy, načež znechuceně zkřivil obličej a přinesl z lednice čerstvé mléko. „A navíc tady jsou přihlášky na závody, zakázky a zaměstnanci.“ Znovu se posadil a nechal stát druhou otevřenou krabicí s mlékem na stole. „Nevěřil bys, jak nespolehliví zaměstnanci jsou. Prostě se sbalí a odejdou, kdy se jim zlíbí, obvykle hned po výplatě. Někdo jim nabídne práci s o něco lepším platem a oni prásknou do bot. Zrovna minulý týden jsem tady měl kluka, co mi řekl, že končí ve chvíli, kdy jsme stáli v padoku před závodem. Odchází a hotovo. Po závodě byl fuč. Nepřišel ani odvést koně zpátky do stájí. Říkám ti, zaměstnanci ti dovedou zvednout mandle.“

Znovu se napil kávy. „Každopádně, všechny tyhle problémy a navíc mnohem menší příjem, než jsem měl jako žokej, způsobily, že jsme se s Kate začali hádat. Obvykle kvůli ničemu, nebo kvůli takové maličkosti, že si to ani nepamatuju. Pak jsme se zasmáli tomu, jak jsme byli hloupí, a šli se udobřit do postele. Jenže poslední dobou to bylo čím dál horší.“ Zarazil se a podíval se na mě. „Proč ti to všechno vlastně vykládám?“

„Nemusíš,“ odpověděl jsem. „Ale pokračuj, jestli se budeš cítit líp. Nikomu to nepovím.“ Zvlášť ne Chrisi Beecherovi.

„Doslechl jsem se, že dokážeš udržet tajemství,“ řekl a stočil pohled na moji umělou ruku. Příliš mnoho lidí už o tom slyšelo.

„Všechno vyvrcholilo ve čtvrtek večer.“ Vypadal, že se mu ulevilo, když to někomu může povědět. „Kate poslední dobou chodila do postele pozdě, myslím tím opravdu pozdě, kolem jedné, druhé v noci. No, já musím vstávat v půl šesté ke koním, takže většinou chodím spát v deset, nejpозději v půl jedenácté.“

Dopil zbytek kávy. „No, to zkrátka v milostném životě není ideální kombinace, to ti povím. Když jsem se snažil probudit ve chvíli, kdy šla spát ona, odtáhla se. Připadalo mi, že mi nechce dovolit ani na ni sáhnout. Ve čtvrtek v deset večer jsem jí řekl, že bych chtěl, aby šla do postele spolu se mnou.

Odpověděla mi něco v tom smyslu, že se chce dívat na nějaký pořad v televizi. Tak jsem jí řekl: „Proč jsi poslední dobou tak chladná? Dřív jsi měla sex ráda. Stalo se něco?“ Na chvíli ztichl a zadíval se ven z okna. Ta vzpomínka mu očividně působila bolest. „Myslel jsem, že má třeba nějaký zdravotní problém nebo tak. Chtěl jsem jenom, aby byla zase taková jako dřív. A pak řekla něco, na co nikdy nezapomenu.“ Zmlkl a já seděl a čekal, co řekne, zatímco jeho oči se zalily slzami a několikrát namáhavě polkl, aby zahnal pláč. „Řekla, že Huw Walker si nemyslí, že je chladná.“

„A sakra.“

„Myslel jsem si, že si děláš legraci,“ pokračoval Bill, „ale začala se mi vysmívat. Řekla, že prý je Huw mnohem lepší milenec než já a že ví, jak uspokojit ženu. Pořád jsem tomu ještě nevěřil, tak jsem si šel prostě lehnout. Ale nemohl jsem spát. Kate v noci vůbec nepřišla do ložnice. Sbalila si pár věcí pro sebe i děti a odjela, zatímco jsem byl venku na prvním tréninku. Když jsem se vrátil, byl dům prázdný.“

Vstal a opřel se o dřez, odkud se zadíval oknem ke stájím. „Není to poprvé, co odešla,“ pokračoval. „Od Vánoc je to potřetí, ale předtím to bylo vždycky jen na jednu noc. Chtěl bych, aby se vrátila domů.“ Domluvil a rozplakal se.

„Kvůli tomu jsi byl v pátek tak naštvaný na Huwa?“ zeptal jsem se v naději, že se znovu rozpovídá.

Otočil se a rukávem si otřel oči. „Snažil jsem se chovat co nejnórmálněji, tak jsem jel na závody – navíc to byl právě Cheltenham. Doufal jsem, že zatímco budu pryč, vrátí se Kate domů. A pořád jsem doopravdy nevěřil tomu, co řekla o Huwovi. Myslel jsem, že to řekla jen proto, aby mě naštvala.“

„A kdys tomu začal věřit?“

„To bylo před prvním závodem, když jsem Huwovi pomáhal nasednout na Candlestick. Huw se na mě otočil a řekl: ‚Volala mi Kate. Sorry, kámo.‘ Byl jsem v šoku. Jen jsem tam stál, nedokázal jsem pohnout nohama. Všechno musela udělat Juliet, víš která, Juliet Burnsová, moje asistentka. Celý závod jsem prostál na místě v padoku.“ Hořce se zasmál. „Můj první vítěz na Festivalu, a já ten závod ani neviděl.“ Smích odumřel. „Pořád jsem tam ještě stál, když se Candlestick vrátil. Nepohnul jsem se ani o píd. Přišla Juliet a odvedla mě. Jako bych se teprve probral. A pak jsem ztratil nervy. Bože, byl jsem na toho zmetka tak naštvaný! Byl bych ho zabil.“

V nastalém tichu se rozléhala zlověstná ozvěna toho, co řekl.

Na několik sekund, které mi připadaly nekonečné, se mi zadíval do očí a pak upřel pohled dolů na svoje ruce. „Když jsem se doslechl, že je mrtvý, byl jsem rád. Ale teď už to nechci, však víš, jak to myslím.“

Jenže Huw mrtvý byl, pomyslel jsem si.

„Kdo by ho chtěl zabít?“ zeptal jsem se.

„Nevím. Myslel jsem, že ho všichni mají rádi. Možná ho zabila nějaká zhrzená milenka.“

To je nepravděpodobné, proběhlo mi hlavou, ta vražda byla příliš precizní, příliš profesionální.

„Jezdil podle příkazů, kdy má vyhrát a kdy prohrát?“ zeptal jsem se.

Bill rychle zvedl hlavu. „Mí koně se vždycky snaží vyhrát,“ řekl, ale neznělo to příliš přesvědčivě.

„Ale, no tak, Bille,“ řekl jsem. „Řekni mi pravdu. Fixlovali jste ty a Huw někdy při závodech?“

„Candlestick měl ze sebe vydat to nejlepší, a když to půjde, chtěl jsem, aby vyhrál.“

To ale nebyla odpověď na moji otázku.

„Po závodě si mě pozvali na kobereček zástupci z jezdeckého výboru. Byli rozčilení, že jsem při odsedání na Huwa křičel.“ Zasmál se. „Zvlášť je štválo, že ten můj výstup natočila televize. Pravděpodobně sestřih té hádky běžel víckrát než sestřih záběrů z dostihu. Řekli mi, že jsem tím vrhl na dostihový sport špatné světlo. Pitomí staří páprdové. Každopádně, obvinili mě z toho, že jsem se na Huwa rozčilil proto, že s Candlestickem vyhrál. Řekl jsem jim, že to s tím nemá co dělat, že je to soukromá záležitost, ale trvali na tom, že jsem určitě nechtěl, aby Candlestick vyhrál. Řekl jsem jim, že to není pravda a že jsem na něho vsadil velké peníze. Naštěstí jsem to mohl dokázat.“

„Jak?“ zeptal jsem se.

„Na jejich počítači. Nalogoval jsem se na svůj sázeací účet a ukázal jim záznam o částce, kterou jsem vsadil na Candlestickovo vítězství.“

„A jak věděli, že sis nevsadil ještě jednou na jeho prohru?“

Usmál se. „Nevěděli.“

„A vsadils na ni?“

„Jenom malou částku, která by mi pokryla výdaje.“

„To mi vysvětlí,“ vybědl jsem ho.

„No, tak tedy, mám účet na make-a-wager.com, to je sázkový website,“ řekl.

Vzpomněl jsem si na setkání s Georgem Lochsem v Cheltenhamu.

„Tyhle stránky umožňují jak sázet, tak přijímat sázky od jiných lidí. Říká se tomu výměna, protože umožňují vyměňovat si sázky mezi sázejícími.“ Bylo vidět, jak je pro věc zapálený. „Takže si můžu vsadit na výhru nějakého koně. Anebo můžu přijmout sázku od někoho jiného, kdo si chce také vsadit na výhru, což znamená, že se stavím na stranu toho, kdo sází na prohru. Závod Triumph Hurdle, ve kterém Candlestick v pátek běžel, byl jedním z dostihů, na které se dá sázet s předstihem až několika týdnů nebo měsíců.“

Přikývl jsem; člověk nemusel být hned sázkař, aby věděl, o čem je řeč.

„Protože přijdeš o svůj vklad, když ten kůň závod neběží, jsou poměry takových sázek většinou lepší. Ceny jsou dokonce ještě lepší těsně před tím, než se přijímání sázek uzavře, protože pak hraješ také o to, jestli klienti toho koně nasadí na závod jako hlavní sázku. Spousta koní, na které jsou uzavřeny sázky, pak vůbec neběží.“ Krátce se nadechl. „Sázky na Triumph Hurdle se uzavírají v lednu, ale já jsem na Candlesticka vsadil pětku v poměru 30 ku 1 už dávno, v listopadu.“

„Takže kdyby vyhrál, dostal bys patnáct tisíc,“ řekl jsem. Pětka byla v sázkařském slangu výraz pro pět set liber.

„Přesně tak,“ odtušil, „ale kdyby nevyhrál, přišel bych o pět stovek. Takže jsem ve čtvrtek ráno vsadil na to, že prohraje, abych pokryl náklady.“

„Jak jsi to přesně udělal?“ zeptal jsem se.

„Vsadil jsem pětku po sedmi tak, že když můj kůň zvítězí, já vyhraju patnáct tisíc minus těch tři a půl, které budu muset vyplatit na tu druhou sázku, a když prohraje, budu krytý. Prohraju to, co jsem vložil, ale vrátí se mi to z té první uzavřené sázky na vítězství. Rozumíš tomu?“

„Jistě,“ odpověděl jsem. „Postavil jsi výhru jedenácti a půl tisíc proti nulovému vkladu.“ A Candlestick skutečně vyhrál.

„Jednoduché jak facka,“ zasmál se. „Peníze zadarmo. Můžeš ale taky prodělat spoustu peněz, kdyby tvůj kůň závod neběžel, takže tohle dělám, jenom když jsem si opravdu jistý, že můj kůň poběží a má to reálnou šanci, to znamená, že cena při startu závodu bude podstatně nižší než při sázkách uzavřených předem. V pátek byla sázka na Candlesticka v poměru 6 ku 1.“

„Vyděláš někdy peníze, když tvůj kůň prohraje?“ chtěl jsem vědět.

„No,“ na chvíli zaváhal, jestli má pokračovat. Tajnosti šly stranou. „Občas se to stane, když vím, že mi běží kůň, který není úplně v pořádku, nebo před závodem neběhal moc dobře.“

Jen zřídka mi běží kůň, který by neměl. Řekněme, když je třeba nasydlý, nebo když má ‚nohu‘.“

Vzpomněl jsem si na jednoho majitele, který od trenéra s překvapením vyslechl, že má jeho kůň ‚šlachy‘,

když přirozeně předpokládal, že je má na všech čtyřech nohách. ‚Mít šlachy‘ byl eufemismus pro zánět Achillovy šlachy, jasnou známkou toho, že byl kůň přetěžován. Nechat závodit koně v takovém stavu s největší pravděpodobností způsobilo, že se kůň zchvátí a natáhne nebo přetrhne si šlachy úplně, což mělo za následek několikaměsíční léčbu, v nejhorším případě konec závodní kariéry.

Bill stejně jako já dobře věděl, že je trenérům povoleno sázet na vítězství svých koní, ale je zakázáno sázet na jejich prohru.

„Takže z výboru viděli na tvém účtu jen tu tvoji sázku na vítězství?“ zeptal jsem se.

„Přesně tak,“ odpověděl.

„A jak jsi tedy uzavřel tu druhou sázku ve čtvrtek?“

„Jsou jisté způsoby...“ pousmál se znovu.

Přemýšlel jsem, jak velký krok je od toho nechat běžet koně, který evidentně není v dobrém stavu, k nasazení koně, který je sice ve výborné kondici, ale přesto nevyhraje, protože jeho žokej se schválně nesnaží. Právě jsem se chystal položit mu tuto otázku, když vtom jsme byli vyrušeni skřípotem šterku na příjezdové cestě a před domem zaparkovalo několik aut.

„Kdo to sakra může být v tuhle dobu?“ řekl Bill a vstal, aby se podíval z okna.

Byla to policie.

Konkrétně vrchní inspektor Carlisle z gloucesterské CID v doprovodu několika dalších policistů, z nichž čtyři byli v uniformě.

Bill zamířil přivítat je k zadním dveřím.

„Jste William George Burton?“ zeptal se vrchní inspektor.

„Ano, to jsem já,“ odpověděl Bill.

„Zatýkám vás pro podezření z vraždy Huwa Walkera.“

6

„Děláte si legraci?“ zeptal se Bill.

Ale nedělali. Vrchní inspektor pokračoval: „Nemusíte vypovídat, ale může to poškodit vaši obhajobu v případě, že na vyzvání nesdělíte něco, na co se pak budete chtít odkazovat u soudu. Vše, co řeknete, může být použito proti vám.“

Bill neřekl ani slovo, jen tam stál s pusou dokořán.

Tím však policie ještě neskončila. Přistoupil k němu jeden z policistů v civilu a zatkl ho podruhé, tentokrát pro podezření z manipulování závodů. A ještě jednou poučení o jeho právech. Bill neposlouchal. Byl bledý a vypadal, že každou chvíli omdlí. V tom mu zabránili dva uniformovaní policisté, kteří ho uchopili každý z jedné strany pod paží a odvedli ho do jednoho z přistavených vozů.

Bill se otočil a přes rameno na mě ke dveřím zavolal: „Řekni Juliet, ať nakrmí koně.“ Jeden z policistů si to zapsal.

„Zůstanu tu, dokud nepřijde,“ přikývl jsem.

„Bydlí jen kousek odtud. Dohlédneš mi tu zatím na všechno, vid’?“

„O. k.“

Strčili ho do auta a odjeli. Sedm policistů však zůstalo.

„Zase vy, pane Halley?“ pronesl vrchní inspektor Carlisle a znělo to jako obvinění.

„Zase vy, vrchní inspektore?“ opáčil jsem tím samým tónem.

„Co vás sem přivádí?“ zeptal se.

Rozhodl jsem se neprozradit mu, že i já pátrám po vrahovi Huwa Walkera. „Na návštěvě u přítele,“ odpověděl jsem.

Policisté začali vstupovat do domu.

„Co si myslíte, že děláte?“ obrátil jsem se na inspektora.

„Chystáme se prohlédat tento dům,“ odpověděl Carlisle. „Vzhledem k tomu, že byl pan Burton zatčen, máme povolení k domovní prohlídce. Byli bychom vám velmi vděční, pane Halleyi, kdybyste laskavě ihned dům opustil.“

To je mi jasné, pomyslel jsem si. „Předpokládám ovšem, že pan Burton má právo požádat svého přítele, aby byl prohlídce přítomen, a vzhledem k tomu, že mě pověřil, abych dohlédl na dům, hodlám zde zůstat.“

„Jak si přejete,“ řekl Carlisle, aniž dal najevo znepokojení. „Snažte se nepřekážet, prosím.“

Namísto toho jsem si donesl z auta digitální fotoaparát a začal snímat megapixelové fotky policistů systematicky prohledávajících dům. Moje přítomnost Carlislea očividně iritovala; pokaždé, když jsem bleskl, významně kolem mne popocházel a nasupeně brblal.

„Je to opravdu nutné?“ zeptal se konečně. „Myslel jsem, že máte nařízeno dělat si detailní dokumentaci o

prohlídce," odpověděl jsem. „Jen se snažím pomoci. Pošlu vám kompletní soubor fotek emailem.“

„Nevíte, zda pan Burton vlastnil zbraň?“ zeptal se. „Konkrétně osmatřicítku revolver.“

„Nevím, ale je to krajně nepravděpodobné.“ Věděl jsem, že Bill by ani svým dětem k Vánocům nebo k narozeninám nikdy nedal hračku v podobě pistole, protože měl za to, že by to v nich vzbudilo sklon k násilnostem. Nedokázal jsem si představit, že by si pořídil revolver.

Do té doby, než v půl páté dorazila Juliet Burnsová a ostatní zaměstnanci stájí, sbalila policie veškeré počítačové vybavení a dokumentaci, které měl Bill na pracovním stole, do velkých igelitových pytlů, které pečlivě zapečetili a odnosili do aut. Právě jsem fotografoval, jak zabavují všechny účetní knihy, když do místnosti vstoupila Juliet.

„Zdravím, Side – co se to tu zatraceně děje?“ dožadovala se vysvětlení.

„A vy jste kdo, madam?“ zeptal se vrchní inspektor Carlisle, který vešel dovnitř dřív, než jsem stačil odpovědět.

„Juliet Burnsová, asistentka trenéra, a kdo ksakru jste vy a o co vám sakra jde?!“ poslední otázku adresovala uniformovanému policistovi, který plnil tašku papíry z Billova stolu.

„Jsem vrchní inspektor Carlisle, kriminálka Gloucester. Prohledáváme dům za účelem zajištění důkazů pro vyšetřování.“

„Vyšetřování čeho?“ zeptala se důrazně. „A kde je pan Burton?“

„Pomáhá nám se zjišťováním důležitých informací.“

Napadlo mě, jestli je „policejní řeč“ součástí profesního výcviku.

„O čem?“ zeptala se znovu.

„O podezřelém úmrtí v Cheltenhamu minulý pátek.“

„Máte na mysli Huwa Walkera?“

„Jistě.“

„A myslíte si, že to udělal Bill? Cha!“ zasmála se. „Bill by neublížil ani mouše. To jste se spletli.“

„Máme dostatek důvodů domnívat se, že pan Burton měl silný motiv k vraždě pana Walkera,“ sdělil jí Carlisle.

„Jaký motiv?“ zeptal jsem se. Jejich hlavy se teď otočily ke mně.

Carlisle si právě uvědomil, že vypustil příliš mnoho informací. „Ehm, to není vaše starost, pane.“

Naopak, proletělo mi hlavou, to je momentálně jedna z mých největších starostí.

„Mluvil jste s paní Burtonovou?“ zeptal jsem se ho.

„To také není vaše starost,“ odsekl. Ale viděl jsem na něm, že s ní mluvil. Věděl, že Kate s dětmi není doma, už když sem jeli. Mezi přítomnými policisty nebyla ani jedna žena. Předpokládal tedy, že tady najde Billa samotného.

Takže jsem z toho vydedukoval, že Carlisleův „silný motiv“ je ten, že mu Kate řekla o své aféře s Huwem a že se o ní Bill ve čtvrtek večer dozvěděl. V pátek byl objeven mrtvý Huw s hrudníkem jako cedník a Kate si určitě myslela, že je to Billova pomsta. Ne že by to znělo nelogicky, pomyslel jsem si. Není divu, že se nevrátila domů. Uvěřila tomu, že její manžel je vrah.

Juliet stála s rukama zapřenýma o boky. Neviděl jsem ji od té doby, co byla malá holka, ale její rodinu jsem znal mnoho let. Byla sice drobná, ale uvnitř toho křehkého obalu se skrývala silná žena. Matka zemřela při jejím porodu a Juliet vychoval otec kovář a čtyři starší bratři; vyrůstala jako nejmladší v ryze mužské domácnosti. Její dětství bylo sledem sobotních odpoledních pranic s bratry před televizí a fotbalových nebo ragbyových zápasů v neděli ráno na zahradě. A samozřejmě spousta ježdění na koni, zimní hony a v létě dostihová klání na ponících. Škola byla jen výplň času mezi mnohem důležitějšími aktivitami. Teď jí bylo kolem pětadvaceti a odhadoval jsem, že tohle bylo její první zaměstnání coby asistentky trenéra po řádce let strávených jako pomocná síla ve stájích různých chovatelů v okolí Lambournu.

„Hej, tohle nemůžete odvézt. Tam jsou všechny dokumenty k závodům,“ křikla na policistu, který se právě snažil zabalit velký šanon s modrou vazbou do velkého igelitového pytle.

„Můžeme si odvézt, co budeme chtít,“ usadil ji Carlisle.

„Vyšetřují také manipulování závodů,“ vysvětlil jsem jí.

Juliet na mě zůstala koukat s otevřenou pusou.

„Zatkli Billa pro podezření z manipulování dostihů,“ řekl jsem. „A pro podezření z vraždy. Byl jsem tu u toho.“

„Zatraceně!“ Otočila se ke Carlisleovi. „Tak to si dopřič odvezte i všechny koně jako příslušenství!“

Carlislea to nijak nevzrušilo a požádal nás, abychom je laskavě nechali dělat jejich práci.

Juliet a já jsme se tedy vydali do stájí, kde už byli v plné práci stájníci. Rychle se smrákalo a skrze dveře

do stájí se ven draly jasné žluté pruhy světla. Z rohu dvora bylo slyšet rachocení plechových kbelíků, do kterých napouštěli z kohoutků vodu, a v polotmě se míhaly postavy s nákladem pytlů sena a slámy.

Alespoň tady na dvoře se zdálo být všechno v normálu.

„Dobrý večír, slečno Juliet,“ zamířil k nám jeden z mužů, „myslím, že Leaded Light má v levé přední trochu zápal. Dobrý večír, pane Halley. Rád vás vidím.“

S úsměvem jsem mu kývl na pozdrav. Fred Manley měl za sebou léta práce v několika stájích v okolí celého Lambournu a byl Billův vrchní stájník od dob, kdy Bill převzal licenci po svém tchánovi a začal trénovat. Obličej měl ošlehaný životem převážně venku, kde strávil s koňmi nejedno mrazivé ráno. Bylo mu kolem čtyřicítky, ale vypadal nejméně o deset let starší. Byl ze staré školy: pracovitý, čestný a v dnešní době bohužel až příliš ojedinělý.

„O. k., Frede,“ odpověděla Juliet, „podívám se na něho.“

Juliet spolu s Fredem zamířili do stání v levém křídle budovy a já je následoval. Leaded Light se otočil a všechny tři si nás prohlédl. Naposledy jsem ho viděl v pátek, jak ze sebe na závodisti v Cheltenhamu ve finiši dostává maximum a o hlavu prohrává v dostihu na dvě míle. Teď klidně stál ve svém slámou vystlaném boxu, s těžkým plátěným přehozem zakrývajícím mu hřbet, aby v chladném březnovém podvečeru nenastýdl. Na hlavě měl koženou ohlávku, lonžii připevněnou ke kruhu ve zdi, aby nemohl ven z otevřeného boxu.

Juliet přešla k jeho levé přední noze, zády otočená k jeho hlavě se sklonila a pomalu přejela rukou po zadní straně nohy odshora dolů. Sledoval jsem pohyb její ruky, tak přirozený, opakovaný tisíckrát za den jen v samotném Lambournu. Každý trenér jej prováděl téměř na každém koni každý den. Zkontrolovat, zda není Achillova šlachy zapálená, je u závodních koňů stejně běžnou součástí péče jako krmení.

Julietina levá ruka pátrala pohmatem podél levé přední nohy koně po sebemenší změně teploty. Podíval jsem se na svoji levou ruku. Mohl jsem ji strčit do vařící vody, a neucítil bych vůbec nic.

Juliet se napřímila. „Hmm. Očividně se v pátek trochu uhnal,“ řekla. „Má tu Achillovku trochu zapálenou, ale není to nic vážného. Díky, Frede. Dáme mu teď na den dva pohov.“

„O. k., slečno Juliet,“ odpověděl Fred. „Šéf tady není? Požádal mě, abych mu nahlásil dny, kdy si kluci chtějí vzít dovolenou.“

„Obávám se, že je dnes večer trochu svázaný povinnostmi,“ řekla Juliet po nepatrném zaváhání.

Doufám, že ne na dlouho, pomyslel jsem si a skoro se rozesmál. Na rozdíl od Spojených států, kde byla pouta při zatýkání povinná, místní policie odvezla Billa nespoutaného. A že by ho svázaného strčili do nějaké tmavé kobky, to jsem taky nepředpokládal.

„Dnes večer to tu obejdu sama,“ dodala Juliet. „Krmení jako obvykle, Frede.“ Přikývl a zmizel ve tmě.

Otočila se ke mně. „Nechcete jít se mnou?“

„Ano, rád,“ odpověděl jsem.

A tak jsme se vydali na obhlídku stájí, všech dvaapadesáti koní, spolu s Fredem, který kolem nich láskyplně pobíhal jako milující strýček. Byl tam samozřejmě také Candlestick a nevypadal nijak unaveně po svém výkonu z minulého týdne. Zvedl hlavu, zběžně se na nás podíval a vrátil se ke své večerní porci ovsa a otrub ve žlabu.

Fred odešel pokárat jednoho ze stájníků, kterého přistihl, jak poblíž dřevěných stání kouří.

„Požár je jednou z největších nočních mūr všech trenérů,“ podotkla Juliet. „Koně v blízkosti ohně panikaří a často odmítnou vyjít z boxu, i když se třeba najde nějaká dobrá duše, která jim otevře stání. Všude máme cedule se zákazem kouření a hasicí přístroje a nářadí, kdyby něco.“ Ukázala na jasné červené láhve hasicích přístrojů a kbelíky s pískem v každém koutě dvora. „Jenže vždycky se najde někdo, kdo nařízení ignoruje, a pár pitomců to tu dokonce málem podpálilo, protože si šli dát cigáro do seníku. Tak mi řekněte, to snad museli být úplně blbí, ne?“

Poslouchal jsem jen napůl. Přemýšlel jsem, jestli mohl Bill Burton manipulovat závody, aniž by o tom věděli jeho zaměstnanci. Zatímco byl Fred pryč, zeptal jsem se jakoby mimochodem Juliet, jestli ji překvapilo, že byl Bill obviněn z manipulace.

„Co myslíte?“ opáčila. „Jsem v šoku.“

Neznělo to moc, jako by byla v šoku; zajímalo by mě, jestli její loajalita k zaměstnavateli byla natolik silná, že by mi nic neřekla, ani kdyby viděla Billa, jak píchá koním injekce, svazuje jim přední nohy a po prohraném dostihu strká žokejům svitky opotřebovaných dvacetilibrovek.

„Nepřipadalo vám někdy, že příliš mnoho koní, na které je nízký poměr sázek, prohrává?“ zeptal jsem se. To byl klasický důkaz manipulování.

„Ne,“ odpověděla. „Spousta favoritů nevyhraje, sám to dobře víte. Kdyby všichni vyhrávali, bookmakeři by za chvíli byli bez práce. Už jste někdy viděl chudého bookmakera?“

„Dobrá,“ pokračoval jsem. „Tak tedy nejen koně s nízkými sázkami, ale i koně, kteří neběží tak dobře, jak by se dalo očekávat, a prohrají, když by měli zvítězit.“

„To se přece děje neustále. A neznamená to hned, že je závod zmanipulovaný. Koně nejsou stroje, víte. Také mají své špatné dny.“ Začínala být rozčilená. „Podívejte, co chcete, abych vám řekla? Něco jako: ‚Bill a já jsme určovali, který kůň vyhraje a který prohraje?‘ Ale jděte, nebuďte hloupý. Bill je rovný jak pravítko.“

Zapochoyboval jsem, jestli tomu opravdu věří. Já tedy ne.

Když jsem odjížděl, bylo po šesté, a Juliet se stále ještě dohadovala s vrchním inspektorem Carlislem.

„Jak mám vědět, kde zítra který kůň běží, když jste sbalil počítač i všechnu dokumentaci?!“ bránila se hlasitě.

„To není můj problém, slečno,“ odpověděl Carlisle.

Nechal jsem je tam. Carlisle vypadal, že bitvu prohraje, a bylo pro něho určitě schůdnější, když u toho nebudu. Tou dobou už toho policie z Billova domu odnesla tolik, že se jim to pomalu nevešlo do aut.

Najel jsem na M 4 směrem na Londýn a z nepřetržitého světelného proudu z reflektorů aut míhajících se ve večerní špičce v protisměru mě za chvíli rozbolela hlava.

Co dál?

Jonny Enstone mě požádal, abych vyšetřil, proč běhají jeho koně tak, jak běhají. Přirozeně jsem potřeboval ze všeho nejdřív vyzpovídat jejich žokeje a trenéra. Jenže jeden byl teď zavražděný a druhý ve vazbě pro podezření z manipulace se závody, a to všechno dřív, než jsem jim stihl položit pár základních otázek.

Rozhodl jsem se, že pojedu navštívit přímo lorda Enstonea.

„Bude mi velkým potěšením, Side,“ řekl, když jsem mu zavolal ze svého mobilu vybaveného zbrusu novým hlasovým vytáčením. Při řízení s jednou rukou je docela rozumné držet ji pevně na volant. V krajním případě jsem byl schopen udržet volant i kolenem, jenže to jaksi při vysoké rychlosti na dálnici nebylo právě záhodno.

„Přijďte zítra na oběd,“ řekl lord Enstone. „Počkejte na mě v jednu před vchodem peerů.“

„Kdeže?“ zeptal jsem se.

„Ve sněmovně,“ zněla odpověď.

Aha, uvědomil jsem si, měl na mysli Sněmovnu lordů. „Dobrá,“ řekl jsem. „Zítra v jednu hodinu.“ Zavěsil jsem, opět s pomocí hlasové služby.

Když jsem přijel domů, měla Marina plné ruce práce v kuchyni, a když jsem se jí pokusil okusovat ucho, rázně mě poslala pryč.

„Experimentuju,“ vysvětlila a pleskla mě přes ruku, když jsem se snažil ukrást kousek avokáda z jejího salátu. „Jdi mi donést skleničku vína.“

Vybral jsem láhev Chateauneuf-du-Pape a otevřel ji svým oblíbeným otvírákem. Skládal se z ostrého bodce, který se zabodl do korkové zátky. Tu pak pumpička vtláčila dovnitř hrdla, takže se v láhvi zvýšil tlak, který nakonec zátku vytlačil ven. Jednoduché.

Dostal jsem za něj pořádně vynadáno od jednoho svého přítele, který byl milovníkem vína. „Vždyť ty to víno tlakuješ!“ vykřikl zděšeně. „Koupím ti k Vánocům pořádnou vývrtku.“

A to také udělal, koupil velmi moderní a drahou vývrtku s mnoha zoubky a páčkami. Jsem si jist, že byla nesmírně funkční a praktická, samozřejmě za předpokladu, že má člověk obě ruce, aby s ní mohl manipulovat. Zůstal jsem u svého starého osvědčeného otvíráku, ačkoli jsem si musel dávat pozor, abych koupil láhev s korkovým, a ne plastovým uzávěrem, protože do plastové zátky bodec nešel zapíchnout. Nalil jsem dvě plné sklenice svého oblíbeného rýnského červeného a jednu z nich donesl Marině do kuchyně.

„Nějak se mi to nedaří,“ oznámila. „Nedal by sis toust s fazolkami?“

„Já chci jen tebe,“ řekl jsem a políbil ji na krk.

„Teď ne,“ vyjekla. „Copak nevidíš, že potřebuju dodělat soufflé? Běž pryč. Večeře bude za půl hodinky, když budeme mít štěstí. Jinak půjdeme dolů do restaurace.“

„Budu ve své kanceláři,“ ohlásil jsem a štípl jsem další kousek avokáda.

V našem bytě byly tři ložnice, ale část té nejmenší jsem před rokem přeměnil na svou kancelář. Posadil jsem se za stůl a zapnul počítač. Za ta léta jsem se naučil velmi obstojně psát na klávesnici jednou rukou. Palec levé ruky jsem používal jen na stisknutí klávesnice „shift“, tak, že jsem ruku lehce pootočil. Nikdy ze mě v ťukání do klávesnice nebude přeborník, ale zprávy pro klienty jsem přesto dokázal naklepat slušně rychle.

Počítač se pomalu rozsvítil a já otevřel svou e-mailovou schránku. Většina zpráv byly obvyklé spamy, inzerující prodej věcí, které jsem nepotřeboval ani nechtěl. Nikdy mě nepřestane zarážet, proč si někdo myslí, že tímhle způsobem přímého marketingu vůbec něco prodá. Všechny jsem je hned vymazal, aniž bych je četl. Vedle množství spamů a reklam ovšem schránka obsahovala také tři zprávy, které byly určeny přímo mojí osobě. Dvě z nich byly od klientů, kteří mi děkovali za doručené reporty, a třetí byla od Chrise Beechera.

Stálo v ní: „Bezva fotka, škoda že tě nestihnul vyfotit i s tou flintou.“

Mne to zase tolik nemrzelo.

Neobtěžoval jsem se odpovědět a zprávu vymazal.

Jednou rukou jsem do klávesnice natukal adresu www.make-a-wager.com a vstoupil jsem do virtuálního světa.

Jako dítě jsem byl svědkem matčina každodenního snažení vydělat dost na to, aby mohla koupit něco k jídlu. Častokrát byla sama o hladu, aby mě nakrmila. Dávat lehkovážně v sázku tak nuzné prostředky bylo nemyslitelné. Když jsem se později stal úspěšným a finančně více než pohodlně zabezpečeným, nikdy jsem necítil nutkání sázet své těžce vydělané peníze na koně ani na cokoli jiného. Pravidla dostihů zakazovala profesionálním žokejům sázet, ale nebyla to pravidla, kvůli čemu jsem nikdy nesázel. Prostě jsem po tom fakt vůbec netoužil.

Přesto jsem kdysi na závodistišti každý den hrál; v sázku jsem dával vlastní život. Dlouho se mě držela štěstěna, a když nakonec moje štěstí vypršelo, zaplatil jsem vysokou cenu. Ale aspoň jsem si nezlomil vaz.

Vstoupil jsem do sázkařské internetové domény jako natěšené dítě do hračkářství. Byl jsem dočista ohromen, kolik existuje všemožných způsobů, jak přijít o peníze. Aniž bych vstal ze židle, mohl jsem si vsadit na závody, které se zrovna běžely v Jižní Africe nebo v Hongkongu, v Austrálii nebo Americe; mohl jsem tipovat na vítěze fotbalových zápasů hraných v Argentině nebo Japonsku, nebo jsem se mohl vsadit, že na Štědrý den spadne na budovu londýnského meteorologického střediska minimálně jedna sněhová vločka. Mohl jsem se vsadit, že vítězi příštího superpoháru budou Miami Dolphins nebo že počet koní bojujících ve finiši Velké národní ceny bude vyšší než dvacet, nebo jakékoli libovolné číslo mě napadne. Mohl jsem si vsadit na to, že index londýnské burzy cenných papírů vzroste, nebo že klesne, a o kolik. Mohl jsem peníze vložit na vítězství Tipperary v celoirském šampionátu v pozemním hokeji nebo na švédský tým Vetlanda, že vyhraje v bandyhokeji, ať už to bylo cokoli.

Nabídka byla ohromující, a to ještě nezahrnovala on-line bingo a poker, jejichž stránky se daly v mžiku otevřít jediným kliknutím myši. Mohl jsem vsadit na výhru, nebo na prohru. Mohl jsem být jak sázejícím, tak bookmakerem.

Byl můj počítač dveřmi do Aladinovy jeskyně nebo do Pandořiny skříňky?

Tato webová stránka fungovala na bázi „výměn“. Na rozdíl od uzavírání sázek s bookmakery, což byl případ domén provozovaných velkými sázkovými společnostmi, byla „výměna“ určena pro sázející, kteří chtěli sázky uzavírat mezi sebou. Stejně jako se například pár kamarádů v hospodě při debatě o fotbale dohaduje: „Vsadím se s tebou o pět liber, že United vyhraje.“ Pokud je ten druhý přesvědčen, že nevyhraje, vsadí se spolu. Vsazené peníze přijme do úschovy barman a po skončení zápasu předá obě pětilibrovky výherci.

Stránky make-a-wager.com byly jako jedna velká hospoda, kde se obvykle dalo předpokládat, že se pro každou příležitost najde dvojice lidí s odlišnými názory, kteří budou ochotni se vsadit za předpokladu, že bude správný poměr sázek. A také se našli. Website ukazoval, jaká je výše částky, představující souhrn všech momentálních vkladů – šla do milionů. Společnost George Lochse, která tuto doménu provozovala, v podstatě zaujímal roli barmana, který u sebe držel v zástavě vložené peníze až do doby, kdy byl znám výsledek sázky. George Lochs vydělával peníze tak, že jednoduše slíznul pět procent z výhry vítěze každé jednotlivé sázky. Nesešlo mu na tom, zda vyhraje všichni favorité: ve skutečnosti to pro něho byla výhoda, protože více výherců znamenalo více peněz. Nemohl na tom prodělat, ať už byl výsledek jakýkoli. Pěkný malý podnik, řekl jsem si. Není divu, že podobné domény, jak řekl Archie, vyskakují jako houby po dešti.

Do kanceláře vešla Marina a zezadu se ke mně přitiskla. „Hotovo,“ oznámila. „Doufám, že ti to bude chutnat. Nevypadá to zrovna jako v té kuchaře.“

„A co máme?“ zeptal jsem se.

„Hovězí medailonky s marsalou a omáčkou creme fraiche, doplněné sýrovým soufflé a avokádovým salátem. Ale myslím, že to soufflé byl trochu omyl a navíc z toho bude hrozná kaše, jestli nevstaneš a

nepůjdeš si to sníst hned!“

Jedli jsme z táců položených na klíně a bylo to vynikající. Marina připravila malé medailonky na jedno sousto, byly křehké a šťavnaté. V restauraci jsem si zřídka objednal hovězí kvůli tomu, že mi nebylo příjemné být nucen požádat někoho, aby mi maso nakrájel, takže tohle byla pro mě opravdová delikatesa. Marina se donekonečna omlouvala za soufflé, které bylo, popravdě řečeno, trochu nedodělané a k hovězímu se příliš nehodilo, ale nijak to nevadilo. Bylo to poprvé, co u mě Marina vařila opravdové „velké“ jídlo, tedy něco, doufal jsem, jako značkování teritoria. Dopili jsme láhev vína k dezertu, což byla domácí čokoládová pěna, a po kávě jsme šli rovnou do postele.

Marina byla ve všech směrech pravým opakem mé bývalé manželky.

Když jsem poznal Jenny, málem jsme skákali radostí a štěstím do stropu. Naše sbližování bylo horkokrevné a smyslné a zažili jsme spoustu vášně i legrace. Vzali jsme se rychle a bez požehnání jejího otce. Charles dokonce ani nepřišel na obřad. Bylo nám to jedno, měli jsme jeden druhého a na ničem jiném nám nezáleželo. Byli jsme tak posedlí touhou být spolu, že jsem častokrát procestoval noc, jen abych byl u ní. Jednou jsem řídil celou cestu domů s vymknutým kotníkem, protože jsem si nedokázal představit, že bych byl v nemocnici sám, bez ní.

Bylo těžké určit, kdy se to vlastně začalo kazit. Neměla ráda to, čím jsem se živil, a nároky, které moje povolání kladlo na tělesnou konstituci, ale bylo v tom ještě něco navíc. Teprve dlouho potom, co jsme se rozvedli, mi řekla věci, které dlouho dusila pod pokličkou.

Pamatuji si jako dnes slova, která tehdy použila: „sobeckost“ a „paličatost“ byla jen dvě z nich. Řekla mi: „Většina dívek chce muže, kteří si k nim dokážou přijít pro pohlázení. Muže, kteří jim řeknou: ‚Potřebuju tě, pomoz mi, utěš mě, zažeň moje starosti.‘ To ty nikdy nedokážeš. Jsi tak tvrdý. Tvrdý sám k sobě.

Bezohledný sám k sobě. Udělal bys cokoli pro to, abys vyhrál. Já ale chci někoho, kdo se nebojí citů, někoho kdo je umí dát najevo, někoho slabšího. Chci... obyčejného mužského.“

Ve svých očích jsem ale nic jiného než obyčejný mužský nebyl. Když mě píchnete jehlou, i mně poteče krev, i mě to bude bolet. Možná nenosím srdce zrovna na dlani, ale city tam jsou, sice na první pohled ukryté, ale jsou tam.

Láska k Jenny mě uchvátila rychle a bylo to jako výbuch energie a vášně. A časem se neúprosně scvrkla na malé nic, alespoň z její strany. A ještě hůř; namísto lásky se nastěhovala zahořklost a nenávist. Smích a radost se staly jen vzpomínkou, pro ni navíc nepříjemnou. Později se její nenávist a odpor trochu zmenšily, a za čas, možná, vyblednou docela. Snad bychom spolu dokonce jednou mohli komunikovat jako normální lidé, bez nutkání zraňovat se a ubližovat tomu druhému.

Jsem starší a moudřejší? Rád bych věřil tomu, že jsem se změnil, ale s největší pravděpodobností tomu tak není.

Dlouho po rozchodu s Jenny jsem se bál vstoupit do nového vztahu. Bál jsem se, že lásku a vášeň zákonitě brzy vystřídá bolest a pocit zoufalství. Užil jsem si tu a tam pár nezávazných románek, ale přitom jsem stále hledal jakýsi únikový východ z peripetií milostného života do poklidného staromládeneckého světa, o kterém jsem začal věřit, že je mým údělem. Že už navždy zůstanu s cejchem manžela, který selhal a bojí se udělat tu samou chybu podruhé.

S Marinou to bylo docela jiné.

Jistě, líbila se mi už při našem prvním setkání na večeři pořádané u jednoho společného přítele. Komu by se nelíbila? Byla vysoká, blond a krásná. Moje první pokusy pozvat ji někam dopadly bídě. Svěřila se našemu společnému příteli, že se jí s mužem, který je o tolik menší a ještě k tomu má jen jednu ruku, nikam nechce.

Naštěstí pro mě, náš přítel vsadil na mé kvality a přesvědčil Marinu, že jeden společně strávený večer ji přece nezabije, takže nakonec váhavě souhlasila. Zavrhl jsem variantu extravagantního a drahého večera v Opeře a luxusní restauraci, a namísto toho ji vzal do jazzového klubu pod restaurací Pizza on the Park. „Nesnáším jazz,“ oznámila, jakmile jsme vešli. To nebyl slibný začátek.

„Dobrá,“ řekl jsem. „Nechám to na tobě.“

Zvolila klidný večer nad pizzou a lahví vína v pizzerii nad klubem. Během tří společně strávených hodin jsme postupně cítili, jak naše souznění vzrůstá. Po druhé láhvi vína jsme se rozloučili a Marina odjela domů taxíkem, sama.

Pamatuji se, že jsem té noci šel pěšky domů do Ebury Street, ne zklamaný z toho, že jsem byl sám, ale naopak, aniž jsem věděl proč, spokojený sám se sebou, že jsem jí nenavrhl, aby šla ke mně.

Ráno druhého dne mi zatelefonovala (dal jsem jí alespoň své telefonní číslo), aby mi poděkovala za večeři a hodinu jsme si po telefonu povídali. Nakonec se mě zeptala, jestli bych s ní nechtěl zajít na oběd do

jednoho „úžasného podniku“, který znala, se „super jídlem“ a „kouzelným prostředím“. Jistě, řekl jsem, proč ne.

Dorazila na sraz přede mnou a čekala na mě na lavičce před kavárnou v Regent's parku. Dali jsme si avizované „super jídlo“: já si objednal vysušený hamburger a Marina hot dog s nerozmraženou cibulí a proužkem ostře žluté hořčice. Musel jsem ale souhlasit, že prostředí bylo okouzlující. Prošli jsme pomalu parkem až k jezeru a nadrobili zbytky svých obědů kachnám, které naštěstí pro ně naši nadílku odmítly. Než jsem došli zpátky k mému autu, drželi jsme se za ruce a spřádali plány na společný večer.

Teprve za více než měsíc poprvé vášnivě zatoužila jít se mnou do postele. Oba jsme měli z tohoto kroku trochu obavy. Abychom jeden druhého nezklamali, neodpudili, nebo co hůř, neznechutili.

Naše obavy byly nesmyslné. S rozkoší jsme v objetí vklouzli pod deku. Obrovské uvolnění emocí. Obrovské splnutí. Obrovská radost. Bylo to jako dobrodružství, objevná mise a pro oba nesmírně úspěšná. Vzájemně propletení jsme blaženě usnuli.

Vzbudil jsem se časně, jako vždycky, vycvičený vstáváním k tréninku před rozbřeskem. Ležel jsem ve tmě a přemýšlel, ne jak uniknout další takové noci, ale jak si napořád zajistit její opakování. Velmi náročné.

Teď jsme za sebou měli osmnáct společných měsíců. Každým dnem jsem ji miloval víc a víc, a nejúžasnější na tom bylo, že to bylo vzájemné. Milovat někoho je úžasné, ale být někým milován je nepopsatelně nádherné.

Přitulil jsem se k jejímu zádku. „Miluju tě,“ zašeptal jsem jí do ucha.

„To říkáš jenom proto, že si chceš trochu zašpásovat,“ zavrňela.

„Ne, myslím to vážně.“

Ale stejně jsme si zašpásovali.

7

Maje na paměti, jak si Jonny Enstone zakládá na dochvilnosti, dorazil jsem ke vchodu peerů přesně v jednu hodinu. Titul „peer“ je pro členy Sněmovny lordů poněkud zvláštní, když člověk uváží, že slovníková definice výrazu „peer“ takto označuje „osobu shodného společenského postavení“, což „peerové“ v britském parlamentu rozhodně nejsou. Dokonce i mezi nimi samotnými se rozlišuje pět úrovní urozenosti: vévodou na pomyslném vrcholu a baronem na nejnižším stupínku.

V uších mi stále ještě znělo vyzvánění z Big Benu, když jsem otáčecími dveřmi jako podivuhodnou bránou času vstoupil z rušného a hlučného Londýna 21. století do důstojného poklidu a formálnosti 19. století uvnitř.

Personál byl oblečen do lokajských kalhot ke kolenům a hedvábných punčoch a jejich kabátce: fráčky a naškrobené límce podivně kontrastovaly s vizáží policistů, vybavených automatickými zbraněmi a neprůstřelnými vestami, jak si žádala současná pravidla s ohledem na celosvětové ohrožení teroristickými útoky.

Lord Enstone už na mě čekal a ve chvíli, kdy jsem vstoupil, se právě díval na hodinky. Neznatelně přikývl na znamení potěšeného uznání a vyšel mi podat ruku.

„Side! Jsem rád, že jste se mohl zastavit,“ přivítal mě.

Já jsem rád, že jsem to stihl včas, pomyslel jsem si.

„Pojďme si dát něco k pití.“

Počkal, až projdu bezpečnostní kontrolou.

„Máte v kapsách něco kovového, pane?“

Poslušně jsem vyndal klíče a pár drobných na připravený umělohmotný tácek. Co dělat? Mám odšroubovat i tu libru a půl oceli, která tvoří mou levou ruku, a položit ji na tácek? Z četných předchozích zkušeností na letištích jsem věděl, že to většinou způsobí víc problémů a zdržování, než když to nechám být.

Vstoupil jsem do bezpečnostního rámu a ten se přesně podle očekávání rozbzučel.

„Promiňte, pane,“ řekl člen ochranky. „Prosím, postavte se s nohama rozkročenýma a rukama od těla.“

Přešel černou hůlkou kolem mých nohou a kolem pasu a už se chystal mě propustit, když vtom se hůlka rozpípala u mého levého zápěstí. Chudák chlapík byl dočista překvapený, když rukou nahnatal tvrdou laminátovou skořápku mé protézy.

Lord Enstone celou scénu pozoroval s pobaveným úsměvem a nyní propukl v smích.

„Proč jste mu o tom neřekl?“ zeptal se mě.

„Nařídil by mi, abych ji sundal, a to je hrozně otravné. Takhle je to většinou jednodušší.“

Strážný mezitím posbíral ztracenou sebejistotu a s dotčeným úsměškem mě propustil. Napadlo mě, co kdybych si nechal do protézy nainstalovat zbraň, která by střílela pomocí prostředníku. Strážní se totiž

běžně dopouštěli stejné chyby jako v tomto případě. Když zjistili, že mám umělou ruku, jen výjimečně věnovali dost pozornosti její prohlídce, takže nezjistili, jestli v ní náhodou nemám ukrytou pistoli nebo nůž. Jonny Enstone byl ve svém živlu a očividně miloval svůj statut člena „nejlepšího pánského klubu v Londýně“, jak sněmovnu lordů sám nazval (ženám sem byl vstup povolen až roku 1958, a to ještě neochotně). Vystoupali jsme po jednom ze sta nebo snad více schodišť Westminsterského paláce a kráčeli chodbou lemovanou obřímí knihovnamy plnými knih do baru peerů s výhledem na Temži.

„Dobré odpoledne, lordě,“ řekl barman.

Jonny Enstone si v oslovení titulem „lord“ evidentně liboval.

„Dobré, Ericu. Pro mě gintonik, prosím. A pro vás, Side?“

„Také gin s tonikem, děkuji.“

Chopili jsme se svých drinků, usadili se k malému stolku u okna a začali rozebírat počasí.

„Takže, Side,“ pravilo Jeho lordstvo konečně, „jak vám mohu pomoci?“

„Tedy, pane,“ začal jsem a záměrně zvolil poněkud formální tón, „po našem malém rozhovoru v Cheltenhamu jsem doufal, že byste mi mohl sdělit nějaké další detaily, týkající se vaší domněnky, že Bill Burton a Huw Walker v dostizích, které vaše koně mohou vyhrát, podvádějí.“ Schválně jsem ztišil hlas a lord Enstone se ke mně naklonil, aby dobře slyšel.

„Slyšel jste už o tom, že Burton byl zatčen pro vraždu Walkera?“ opáčil.

„Byl jsem u toho, když ho zatýkali,“ oznámil jsem mu.

„Skutečně?!“ Znělo to jako obvinění a řekl to stejným tónem, jaký před ním užil Carlisle.

„Jel jsem ho vyslechnout ohledně vašich koní, jenže jsem k tomu nedostal příležitost.“

„Jen si to představte, Burton vrahem,“ pohoršoval se lord Enstone. „Člověk by to do něho neřekl.“

„Doposud ještě nebyl usvědčen. Policie se může mýlit.“

„Není kouře bez ohně,“ zacitoval. Pomyslel jsem přitom na mnohé z pověstí, které kolovaly o jeho obchodních aktivitách, a napadlo mě, jestli v tom případě jde také o oheň.

„Ale zpět k vašim koním a k vašemu podezření,“ připomněl jsem rychle.

„Na tom už nesejde, Side. Vzal jsem si k srdci vaši radu a všechny koně jsem dnes ráno přestěhoval. Nový trenér a nový začátek. Nemá cenu plakat nad rozlitym mlékem. Walker je mrtvý a Burton je v chládku. Nějaké to fixlování při závodech se vedle toho zdá docela triviální, nemyslíte? Udělal jsem za všemi těmi prohrami tlustou čáru a začínám znovu.“

„Kdo je váš nový trenér?“ zeptal jsem se.

„Je také z Lambournu. Chlapík jménem Andrew Woodward,“ odpověděl. „Správný mužský, nestrpí žádné hlouposti. Můj člověk. – Je mi líto, Side, ale už nebudu vaše služby potřebovat. Pošlete mi účet za váš čas – ačkoli, příliš jsem vám jej, myslím, nezabral.“

To byl jeho způsob, kterým mi doporučoval, že by bylo záhodno, aby můj účet nebyl příliš velký. Nestal se multi-multi--multi milionářem proto, že by platil za služby víc, než uznal za vhodné. Obvykle to byli spíš chudáci, kdo měl sklon rozhazovat peníze, což byl jeden z důvodů, proč také chudí zůstali.

„Zajdeme na oběd?“ navrhl a bylo jasné, že věc je uzavřena.

V budově jsou k dispozici dvě restaurace. Jedna pro samotné peery, kteří zde mohou v soukromí rozebírat státní záležitosti, a druhá pro peery a jejich hosty, kde se na podobné diskuse shlíželo s velkou nevolí, pokud nebyly prakticky zakázány.

Samozřejmě je zbytečné říkat, že jsme šli na oběd do druhé z restaurací. Byla to podlouhlá místnost ve tvaru L, obložená těžkým dubovým dřevem, pokrytým přísnými portréty bývalých lordů. Rovné jídelní židle byly potaženy červenou kůží a také koberec byl převážně červený stejně jako závěsy. Vše v této části Westminsterského paláce, která patřila Horní sněmovně lordů, bylo červené. Křídlo Dolní, poslanecké sněmovny, bylo celé v zeleném.

Zamířili jsme dozadu, zjevně k ‚jeho‘ obvyklému stolu; Jonny Enstone plul vznešeně místností a u každé skupinky se zastavil a prohodil pár slov. Divil jsem se snad, že si vybral stůl vzadu právě z tohoto důvodu? Bylo to jako procházet stránkami publikace Kdo je kdo. Tváře, které jsem znal pouze z televize a novin, se usmívaly a říkaly „dobrý den“. Lord Enstone spokojeností téměř předl; byl tak pyšný na to, že patří do „klubu“, a navíc že mě má s sebou v závěsu.

Rozhodl jsem se pro polévku a houbové rizoto pro jednoruké, zatímco lord Enstone si vybral paštiku a jehněčí koleno. Většinou jsem toho k obědu moc nesnědl a dvě velká jídla během dvaceti hodin se určitě podepíší na mém pásku.

Chvilí jsme mluvili o závodech a já jsem se zeptal, jaké šance mají jeho koně.

„Potřebuji si o tom ještě promluvit s Woodwardem, ale doufám, že Extra Point by mohl být připravený na velký handicap v Sandownu příští měsíc. Je zapsán také do Národní ceny, ale není ještě docela fit, to mi

alespoň tvrdil minulý týden Burton. Rozhodnu to, teprve až mi Woodward řekne, co a jak.“

„Odkdy nevěříte tomu, co vám řekne Bill Burton?“

„Věřil jsem tomu do minulého týdne.“

„Co se minulý týden přihodilo?“ chtěl jsem vědět.

„Něco se ke mně doneslo – nepamatuji se přesně, v který den, myslím, že v úterý nebo ve středu.“

Odmlčel se. „Ne, bylo to určité v úterý, po běhu šampiónů. Byl jsem v královské lóži na drinku s Larrym – znáte ho přece, Larry Wallingford.“

Larry Wallingford, tedy přesněji řečeno Lawrence, vévoda z Wallingfordu, byl předním majitelem dostihových stájí zaměřených jak na rovinné dostihy, tak na překážky, a je skalním členem Jockey Clubu. Přemýšlel jsem, jak vlastně přišel kluk z chudého konce Newcastlu k tomu, že většinu vévodů oslovoval křestními jmény a pár zbývajících příjmením. Následujícího dne lord Enstone bezpochyby rozhlásí, že obědval „s Halleyem, víte, s kterým, s Halleyem, tím zmrzačeným žokejem“.

„Řekl vám vévoda něco konkrétního?“

„Ne, ne. To ta dáma, která seděla vedle něho. Nepamatuji si její jméno. Řekla cosi o tom, že jí nějaká přítelkyně řekla, že Burtonovi koně se v závodech nesnaží tolik, jak by mohli.“

„To mi nepříjde jako příliš jasný důkaz.“

„Ne, ani mně ne. Stačilo to však, abych se na to pozeptal v okolí a pečlivě si prohlédl výsledky svých koní.“ Na chvíli přestal mluvit, aby si usrl výborného červeného merlotu, který ctil barvu Horní sněmovny.

„Mám momentálně sedm koní. Vedu si o jejich závodech podrobné záznamy a v úterý večer jsem si všechny záznamy z posledních dvou let důkladně přečetl. Během té doby moji koně doběhli dvaadevadesátkrát na druhém místě. Čtrnáctkrát zvítězili, ovšem ani jednou v případě, že byl při startu poměr sázek menší než pět ku jedné. Šestnáctkrát byl některý z mých koní nasazen jako favorit, ale jen jednou vyhrál, a to ještě v závodě, kdy vedoucí pár na konci upadl.“ Znovu se napil. „Takže jsem přirozeně pojal podezření a požádal vašeho tchána, aby vás za mnou minulý týden poslal do mé lóže. Nechtěl jsem to probírat v Jockey Clubu. Šlo mi o diskrétnost.“

O co mu skutečně šlo, pomyslel jsem si, bylo, aby se pokud možno nikdo nedozvěděl, že je trouba, který se klidně nechá podvádět.

„Takže teď jsem koně přestěhoval a je to. Konec příběhu.“

„To ale není konec.“ namítl jsem. „Huw Walker byl zavražděn. Možná ho někdo zastřelil proto, že fixloval. Anebo proto, že nefixloval, když mu zaplatili, aby to udělal.“

„S tím já nechci mít nic společného.“

„Tento luxus si ale možná nebudete moci dovolit,“ řekl jsem.

„Pokud mě do toho hodláte namočit, můžete si být jistý, že vám nepoděkuji, a bude jediné k vašemu dobru, pokud se toho zdržíte.“ Posunul se na židli a naklonil se ke mně. „Nechte to být, Halley. Nechte policii, ať dělá svou práci. Rozumíte mi?“ Řekl to velice ostře a nebylo nejmenších pochyb, že jsem byl právě důrazně varován.

„Jistě,“ přikývl jsem, „ale policie vás pravděpodobně bude chtít tak jako tak vyslechnout, vzhledem k tomu, že jste měl v Billových stájích sedm koní.“

Usmál se, opřel se ležérně o opěradlo židle a rozhodil rukama. „Já o ničem nevím.“

Právě přede mnou člen Sněmovny lordů, nejvyššího soudního subjektu v zemi, hodlal bránit výkonu spravedlnosti. Čest a poctivost ovšem ve Sněmovně lordů nikdy nebyly bezpodmínečnou nutností.

Usvědčení ze zločinu a odsouzení k vězení na dvanáct či více měsíců má za následek trvalé vypovězení z Dolní sněmovny, zatímco Jejich lordstva zůstávají proti takovémuto nepříjemnostem imunní a po návratu z jakkoli dlouhého pobytu ve vězení Jejicho veličenstva mohou opět zasednout v parlamentu. A taková byla běžná praxe.

Dokonce ani usvědčení z vlastizrady členy Horní sněmovny nevylučuje z jejich funkce, samozřejmě kromě doby, kterou stráví ve vazbě. V minulosti to takový problém nebyl, vzhledem k tomu, že nebylo pravděpodobné, že se někdo vrátí ze setkání s popravčím špalkem a sekerou.

A pak tady byl také případ sedmého hraběte z Lucanu. Soud ho uznal vinným z toho, že v roce 1974 kusem olověného potrubí ubil k smrti vychovatelku svých dětí, načež nadobro zmizel. Ačkoli o pětadvacet let později, v roce 1999, Nejvyšší soud prohlásil lorda Lucana oficiálně za mrtvého, jeho syn a dědic nesměl v Horní sněmovně zasednout a dostalo se mu od Jejich lordstev odůvodnění, že neexistuje žádný „přesvědčivý důkaz“ toho, že není možné, aby se jeho otec, jehož tělo nebylo k dispozici, zčistajasna vynořil někde z džungle a dožadoval se svého práva usednout do rudou kůží potažené sněmovní lavice. Určitá pravidla ovšem Horní sněmovna dodržuje. Bankrotáři, kteří nevyrovnaají svůj dluh, v ní zasedat nesmějí. Pro lorda evidentně bylo větším zločinem zbankrotovat, než se dopustit vraždy.

Oběd jsme dokončili téměř v tichosti a byl jsem rád, když jsem poté mohl projít otáčivou bránou času zase zpátky do současnosti.

Pěší chůzí jsem Victoria Street mířil domů do svého bytu. Cestou jsem si udělal dvě zastávky. Nejprve jsem zašel do obchodu s kancelářským vybavením koupit si nový telefonní záznamník. Můj starý věrný přístroj mi sice sloužil dobře, ale byl revolucí v elektronice už dávno překonán. Rozhodl jsem se nahradit jej moderním přístrojem vybaveným množstvím megabytů v digitální paměti a schopným sdělit mi přesné datum a čas, kdy byla která zpráva do mého záznamníku nahrána. Potom jsem zašel do sázkové kanceláře.

Netušil jsem, co mě tam čeká. Nebyl jsem v sázkové kanceláři spoustu roků, naposledy v době, kdy byl ještě zákonem zakázán veškerý komfort, který dnes mohly poskytovat; pohodlné židle, moderní televize, automat na kávu nebo toalety. Zkrátka nic, co by návštěvníka mohlo přimět k tomu, aby se zdržel.

Žili jsme v osvětlenějších časech, kdy na sázení nebylo pohlíženo jako na zavrženíhodný nešvar života spodiny, a dokonce bylo posvěceno státem v podobě Národní loterie, jejíž výtěžek byl určen „na správné účely“. To, že některé z těchto „správných účelů“ byly zjevně podezřelé a ostatní byly jen výmluvou pro financování služeb veřejnosti, nikterak neodradilo miliony zájemců, jejichž očekávání každý týden daleko předčila jejich reálné šance. Těm pár šťastlivcům, kterým se podařilo vyhrát jmění, vděčila loterie za udržení zájmu tak obrovského, že prakticky celá pětina státní populace spoléhala na výhru jako na reálný způsob finančního zabezpečení do stáří.

Nehledě k zákonem zavedeným změnám bylo o interiéru této konkrétní provozovny těžko říci, že je komfortní. Podlaha byla pokryta obyčejným linoleem, které mělo lepší časy už dávno za sebou, zejména co se týkalo vysoce vytížených míst kolem dveří a sázkového okénka. Bylo tu pár stoliček a pult, který se ve výšce boků táhl podél jedné stěny místnosti a byl pokryt pozůstatky po předchozích sázejících, zmačkanými sázenkami a ledabyle pohozenými novinami.

Nad pultem byly na stěně připevněné stránky vystřižené z Racing Post a nad nimi řada šesti televizorů, na nichž nepřetržitě běžely záznamy výsledků sázek nebo živé přenosy chrtích a koňských závodů.

Na druhé straně kanceláře byly nástěnky s jasně orámovanými plakáty vyzývajícími k využití výhodných sázek na zápasy nadcházející víkendové fotbalové Premiership série; poměry sázek na každý zápas byly připsány ručně tlustou černou fixou. V jednom rohu stál automat na kávu a ve druhém to nejdůležitější z celé místnosti, sázecí okénko.

V úterý odpoledne, po cheltenhamských závodech, tu nebylo příliš rušno. Kromě mě tu byli jen tři zákazníci, připravení zkusit své štěstí. Kromě pár polohlasně zabručených poznámek během probíhajícího televizního přenosu bylo ticho, muži se v tichosti střídali u pultu, pak zamířili k okénku, poté se vrátili ke své stoličce, aby v televizi zkontrolovali svůj závod, a znovu se přesunuli k pultu vytipovat vítěze následujícího závodu. Načasování různých závodů jsou natolik rozdílná, že se příležitost k nové sázce nabízí přibližně každých pět minut. A tak to šlo dokola znovu a znovu, jako v baletním představení, jen bez té grácie.

Příliš jsem sem nezapadal. Zprv jsem měl na sobě oblek a kravatu, namísto tradiční sázkařské uniformy, která sestávala z nadměrného XL fotbalového trika visícího přes nadměrný XL pupek, zaškracený nadměrnými XL modrými riflami, zpod nichž vykukují zašlé bílé tenisky. Zadruhé jsem každých pět minut neběhal k okénku vsadit si; vlastně jsem vůbec nesázel. A zatřetí jsem mluvil. „Dobře odjeto,“ okomentoval jsem dění na druhém z televizorů zleva, kde právě žokej ve finiši o hlavu vyhrál jeden z dostihů.

„Chodíte sem často?“ zeptal jsem se jednoho z mužů, který kolem mne právě procházel směrem k okénku.

„Neděláte doufám pro moji manželku, že ne?“ zeptal se.

„Ne.“

Už mě ale neposlouchal, měl plno práce s počítáním bankovek, které v zápětí předal do okénka.

„Já vás znám,“ řekl náhle jeden z dvojice zbývajících zákazníků, v triku Manchester United. „Vy jste Sid Halley. Nemáte nějaký tip?“

Proč si sázející vždycky mysleli, že žokejové, nebo bývalí žokejové, jsou sázkoví jasnovidci?

„Nechte si ty peníze v kapse,“ poradil jsem mu.

„Vy mi koukám moc nepomůžete,“ nadhodil s úsměvem. „Co vás sem přivádí?“

„Doplňuju si vzdělání,“ usmál jsem se na oplátku já.

„Ale nedělejte se, všichni žokejové sází, vždyť mají výsledky ve vlastních rukách.“

„A co koně?“

„Pche, bez jezdců by tam jen běhali dokolečka.“

„Opravdu věříte tomu, že žokejové mohou ovlivňovat výsledky závodů?“

„Jasně že můžou. Když prohrají, vždycky za to může žokej. Ale co se vás týče, musím přiznat, že na vás jsem víc vyhrál než ztratil.“

Došlo mi, že to asi měl být svým způsobem kompliment.

„Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se.

„Gerry. Gerry Noble.“ Podal mi ruku a já jsem ji pevně stiskl. „Škoda že jste musel skončit,“ pokračoval Gerry. Pohlédl rychle na mou levičku a pak zpátky do mé tváře.

„To je riziko podnikání,“ namítl jsem.

„Je to fakt škoda.“

Souhlasil jsem s ním, ale život jde zkrátka dál.

„Mrzí mě to,“ řekl.

„Vy za to nemůžete.“

„Jo, ale stejně mě to mrzí.“

„Díky, Gerry,“ poděkoval jsem mu upřímně. „Gamblujete někdy na internetu?“

„Jasně,“ odpověděl, „ale ne moc často. Je to ztraceně složitý, nikdy pořádně nerozumím všem těm výměnám. Mnohem jednodušší je přijít sem a rovnou vložit hotovost,“ pokývl hlavou směrem k okénku v rohu místnosti, „a pak prostě vyhrajete nebo prohrajete. Aspoň rovnou vím, na čem jsem. Neraď platím kreditkou. Ta vás totiž dovede moc rychle dostat do pořádného minusu.“

„Chodíte sem každý den?“ zeptal jsem se.

„Jó, docela často,“ odpověděl. „Dělám na ranní směnu, začínám ve čtyři ráno a skončím ve dvanáct. Pak se tady cestou domů na pár hodin zastavím.“

„Vyhráváte?“

„To jako myslíte pořád?“

„Tak, vůbec.“

„No, když to řeknu upřímně, tak vlastně spíš prohrávám. Ale ne moc, a někdy hodně vyhraju.“ Usmál se.

„A ta výhra mě tak nakopne, že na všechny prohry hned zapomenu.“

„Copak vám nevadí prohrávat tolik peněz?“

„Je to levnější než kokain.“

Zůstal jsem ještě na pár dostihů a pomáhal Gerrymu povzbuzovat do cíle koně, na kterého vsadil velkou částku a který nakonec vyhrál.

„Podívejte se na to!“ hulákal nadšeně. „To je prostě bomba!“

Smál se od ucha k uchu a já pochopil, co myslel tím, že ho výhra „nakopává“. Také jsem míval podobné pocity, kdykoli jsem vyhrál velký závod. Jak říkal, byla to „prostě bomba“.

Bylo na čase se se svým rozjařeným kumpánem rozloučit.

„Nashle!“ zavolał jsem na něho na odchodu; obyčejný pozdrav na rozloučenou, aniž bych čekal, že se s ním ještě někdy uvidím.

„Víte, kde mě najdete,“ odpověděl, a vrátil se ke svým tipům.

Když jsem dorazil domů, zapojil jsem svůj nový záznamník k telefonu v kanceláři. Nahrál jsem pozdrav a na zkoušku jsem si sám zavolał z mobilu. Nechal jsem si na záznamníku krátkou zprávu a pak vyzkoušel vyzvednutí zprávy na dálku. Jindy jsem možná trochu skeptický, co se týče výtvarných elektronických, ale tentokrát jsem byl příjemně překvapen, jak bezproblémově přístroj fungoval.

Starý záznamník jsem vyhodil do koše, ale ještě předtím jsem z něj vyndal kazetu s nahrávkou zprávy od Huwa Walkera.

Právě jsem schovával zmetek kabelů pod psací stůl, když zazvonil telefon. Na chvíli mě napadlo, že nechám pracovat svůj nový záznamník, ale nakonec jsem se vyškrábal zpod stolu a zvedl sluchátko.

„Haló,“ ohlásil jsem se.

„Side! Skvělé. Doufal jsem, že tam budeš,“ ozval se jakýsi hlas na druhém konci. „Potřebuju od tebe pomoci a rychle!“

„Promiňte,“ řekl jsem. „Kdo je tam?“

„Tady Bill,“ odpověděl hlas.

„Bille! Ježíši, promiň! Nečekal jsem, že mi zavolaš.“

„No, ještě mě nezavřeli nadobro, víš.“

„Ale kde jsi teď?“ zeptal jsem se.

„Doma, kde myslíš? V Dartmooru nebo kde?“ Zasmál se, ale i po telefonu jsem poznal v jeho hlase obavy, jeho smích zněl dutě.

„Pustili tě?“

„Jo, mají nedostatek důkazů, alespoň prozatím. Jsem venku pod policejním dohledem. Nesmím odjet ze země, a co hůř, nesmím se ukázat na závodech.“

„Ale to je hloupost,“ namítl jsem. „Jak si můžeš vydělat na živobytí, když nebudeš závodit?“

„To už je teď jedno. Všichni majitelé už stojí před vraty frontu, aby si mohli svoje koně odvézt.“ Nucená veselost z jeho hlasu už docela vymizela. „Ten parchant Enstone tu byl první. Přijel s dvěma koňskými přepravníky už v sedm ráno a všechny svoje koně odvezl k tomu druhému parchantovi Woodwardovi. Padli si zjevně do oka. Jenže jeho lordstvo mi dluží za dvouměsíční trénink jeho sedmi koní. To je dost peněz, které bych teď potřeboval, ale asi je neuvidím. Tři další majitelé přijeli později, ale to už byla Juliet chytřejší a nenechala je s koňmi odjet, dokud nezaplatili. Vedla si dobře, ale stejně z nich nedostala všechno, protože neměla přesné záznamy, když je ti mizerové od policie zabavili. Dorazil jsem domů kolem půl třetí a našel Juliet na dvoře uprostřed hádky s jedním z těch majitelů.“

„Jak se to všichni tak rychle dozvěděli?“ zeptal jsem se. „Ve zprávách tvoje jméno nepadlo.“

„Ten parchant Chris Beecher o mně napsal článek v dnešním The Pump.“ V Billových očích se to parchanty jen hemžilo. Nevěděl ovšem, že skutečný parchant jsem já, vzhledem k tomu, že můj otec, čistič oken, při práci spadl ze žebříku dřív, než si mohl vzít moji těhotnou matku.

„Nemusím mít zrovna mozek jaderného fyzika, abych přišel na to, o kom ten svůj pamflet psal. A kopii těch novin, s článkem červeně zakroužkovaným, nechal navíc kurýrní službou rozeslat všem majitelům, kteří u mě měli koně. Poslat kurýrní službou! To je fakt hajzl.“

To samozřejmě byl.

„Tys mu nic neřekl, že ne, Side?“ zeptal se.

„Chrisi Beecherovi bych neřekl ani to, že mu na zadku hoří kalhoty,“ ujistil jsem ho.

„Ne, stejně jsem si nemyslel, že bys to byl ty.“

„Spal jsi minulou noc trochu?“ zajímal jsem se.

„Nestálo to za řeč. Většinu času jsem proseděl na policejní stanici. Ptali se mě, kde jsem byl minulý pátek. Fakt pitomost.

Byl jsem v televizi při závodech v Cheltenhamu, prokristapána! Ano, řekli, to vědí. Tak proč se sakra ptali, ne?! – Ptali se mě také na moje manželství. Strašné věci, jako jestli jsem svoji ženu bil? To mi řekni, co je tohle za otázku? Řekl jsem, že samozřejmě ne. Tak se ptali, jestli jsem někdy nařezal dětem? No, párkrát jsem je pleskl přes nohy, když už moc vyváděly. Jenže pro ně to znělo, jako bych byl vraždící maniak. Sdělili mi, že od zneužívání dětí už je jen malý krůček k vraždě. Zneužívání dětí! Já svoje děti miluju.“ Ve sluchátku se ozvalo dlouhé zívnutí.

„Bille,“ řekl jsem, „jsi vyčerpaný, běž do postele a vyspi se.“

„Nemůžu. Musím zařídit spoustu věcí. A chci hlavně zajet za Kate. Dvakrát jsem se snažil volat k její matce domů, ale vždycky mi položila telefon. Jedu se tam teď podívat. Side, já Kate a děti miluju a chci je zpátky. A Huwa Walkera jsem nezabil.“

„To já vím,“ uklidňoval jsem ho.

„Díky bohu, že mi aspoň někdo věří.“ Odmlčel se. „Tak jako tak, Side, zavolať jsem ti hlavně kvůli tomu, že od tebe potřebuju pomoc.“

„Jestli to půjde, rád ti pomůžu,“ řekl jsem na to.

„Vím, že to obvinění z vraždy je mnohem závažnější, ale já jsem to neudělal a nevěřím, že by mi to mohli přišít. Během celého toho odpoledne mě vidělo příliš mnoho lidí, abych měl šanci dojít si někam pro zbraň a vyzkoušet si někde za bukem střelení do Huwa. Ale to obvinění z fixlování s výsledky závodů mi dělá opravdu starosti.“

Neptal jsem se ho, jestli proto, že je to pravda. „Co chceš, abych udělal?“ zeptal jsem se.

„Jsi detektiv. Chci, abys to sakra vyšetřil.“

„Sakra vyšetřil co?“

„Proč mí koně vypadají, že běhají podle něčích rozkazů!“

„A běhají podle rozkazů nebo ne?“ zajímal jsem se.

„Tak hele, Side, nezačínej s tím zase. Přísahám ti, že co se mojí práce týče, mí koně vždycky běželi, jak nejlíp dovedli. Připouštím, že u pár z nich jsem kvůli zranění nebo nemoci neviděl žádnou šanci na vítězství, ale ani tehdy jsem je tam neposlal, aby prohráli.“

„Bille, ani mě nenapadne hnout pro tebe prstem, jestli se mnou nejednáš úplně na rovinu.“

Tón v mém hlase na něj očividně zapůsobil. „Já s tebou sakra jednám na rovinu,“ přesvědčoval mě. „Taky jsem slyšel, co se říká, že mí koně neběhají naplno, ale není to pravda, nebo jestli snad ano, já s tím nemám nic společného. Přísahám ti na hrob své matky.“

„Ale tvoje matka není mrtvá.“

„To je detail. Je to prostě pravda. Nikdy jsem v žádném závodě ani nenařídil žokejovi, aby prohrál, ani cokoli jiného. Absolutně nikdy.“

Pořád jsem si nebyl jistý, jestli mu věřím.

„Proč si myslíš, že to vypadá, jako bys to dělal?“ zeptal jsem se.

„Policajti mi ukázali seznam,“ vysvětloval. „Všech Enstoneových koní. Vyhrávali při nízkém poměru a prohrávali při vysokém poměru sázek. Říkal jsem jim, ať nejsou směšní, že to musí být náhoda. Ale usadili mě tím, že čistě náhodou bych mohl třeba přijít k úrazu a jestli by prý nebylo lepší, abych jim vyklopil pravdu. Řekl jsem jim, že jim říkám pravdu, ale odmítali tomu věřit. Pak jsem si pár hodin poseděl v cele, kde jsem měl spoustu času na přemýšlení. Že by s mými koňmi podváděl někdo jiný? Huw je jezdil, znamenalo to tedy, že schválně prohrával?“

„A k jakému závěru jsi došel?“

„K žádnému. Právě proto jsem se rozhodl, že se obrátím na tebe.“

„Odkud má policie ten seznam koní lorda Enstonea?“

„Mě se ptej.“

„Byl to seznam za poslední dva roky?“

„Řekl bych, že pravděpodobně asi ano. Proč?“

„Mám pocit, že policie ten seznam dostala přímo od našeho milého lorda Enstonea.“

„Parchant!“ sykl Bill nenávisťně. „Je to můj přítel – tedy, byl.“

Jonny Enstone neměl přátele, pomyslel jsem si. Měl známosti.

„Každopádně, Side, potřebuju, abys mi pomohl se z tohotohle srabu dostat. Nejsem vinen ani v jednom z obou případů a chci to dokázat.“ Rozhodně zněl odhodlaně. „Zastav se u mě a probereme to.“

„Nemůžu se u tebe jen tak zastavit, bydlím v Londýně,“ namítl jsem.

„Ach, no jo, zapomněl jsem. Tak zítra přijed,“ navrhl. „A víš co, přijed a odjezdíš mi ranní tréninky.“

„Myslíš to vážně?“ zeptal jsem se. Ještě pořád jsem jednou rukou dovedl držet otěže, ale nabídky k ježdění přicházely zřídka.

„Samozřejmě že to myslím vážně. Jednoruký Sid Halley je pořád stokrát lepší než většina mých kluků. Ale přijed nejlíp opravdu zítra, protože ve čtvrtek už tady možná žádní koně nebudou.“

„Nebuď směšný.“

„Nejsem.“

„O. k.,“ souhlasil jsem. „Tak já přijedu.“

„První trénink začíná v půl osmé. Přijed na sedmou, nebo v půl sedmé, jestli si předtím chceš dát kafe.“

„Fajn, budu tam v půl sedmé.“

„Dobrá. Tak nashle zítra.“ Zavěsil.

Zavolał jsem Marině do práce a poprosil ji, aby mi cestou domů koupila výtisk The Pump.

Druhý den ráno jsem se vzbudil v půl páté, obzvlášť pečlivě si připevnil protézu ruky a ve čtvrt na šest jsem už byl na cestě.

„Nezlámej si vaz,“ zašeptala mi Marina ospale do ucha, když jsem ji přišel políbit na rozloučenou.

„Pokusím se.“

V tak časnou hodinu byla jízda téměř prázdnými londýnskými ulicemi přímo potěšením, po každodenní dopravní špičce nebylo skoro památky. Prosvítl jsem Cromwell Street na zelenou na všech křižovatkách a zanedlouho jsem byl na M 4 a ve zpětném zrcátku mi zářilo vycházející slunce.

Vzal jsem si s sebou kazetu ze starého záznamníku, abych si ji v autě znovu poslechl, ale nevypátral jsem z Huwovy zprávy nic nového. Byly to naléhavé prosby vystrašeného člověka, který zjistil, že mu nesnáze sahají nad hlavu a neumí plavat.

Na sedadle vedle sebe jsem měl také výtisk The Pump z předchozího dne, otevřený na stránce s článkem Chrise Beechera.

Od vraždy předního překážkového žokeje Huwa Walkera minulý týden v Cheltenhamu uplynuly čtyři dny a The Pump přináší exkluzivní zprávu o tom, že policie zatkla hlavního podezřelého. Ale kdo to je? Policie odmítá sdělit jakékoli informace, avšak já čtenářům mohu prozradit, že se jedná o muže z dostihových kruhů, o trenéra, který byl zároveň zatčen pro manipulování s výsledky závodů. Zájemcům z řad amatérských pátračů po totožnosti tohoto muže mohu napovědět ještě více. Odpověď přicválá rychleji než Candlestick a Leaded Light.

Jak řekl Bill, člověk nemusí mít zrovna mozek jaderného fyzika, aby si dal jedno s druhým dohromady...

Do Lambournu jsem dorazil s časovou rezervou a v šest dvacet pět jsem vjížděl do brány Billovy usedlosti. Vyhlídka na to, že se zase jednou vyšvihnu do sedla plnokrevníka a, jak je přirozené pro jezdce

i jezdeckého koně, rozběhneme se s větrem o závod, mě naplňovala tetelivým nadšením. Proto jsem byl značně zklamaný, když jsem si u vjezdu všiml, že nejsem první, kdo Billa po ránu navštívil. Na příjezdové cestě stálo zaparkované policejní auto a na střeše mu modře blikala pohotovostní houkačka. Sakra, pomyslel jsem si! Přijeli si pro Billa k dalšímu výslechu. Ranní přepadávačka. Vystoupil jsem z auta a málem se srazil s vyděšenou Juliet Burnsovou. „Bill se zabil,“ vyhrkla.

8

Zůstal jsem na Juliet nevěřicně zírat.

„To nemůže být pravda,“ řekl jsem připitoměle.

„Ale je,“ řekla Juliet. „Vystřelil si mozek z hlavy.“

„Cože?! Kdy?“

„To nevím,“ odpověděla. „Našla jsem ho v obýváku asi před půl hodinou a zavolala jsem policii. Obvykle jsme se vídali ráno na dvoře kolem čtvrt na šest. Když nepřišel, napadlo mě, že možná zaspal po tom všem rozruchu za poslední dva dny.“

Nepřipadalo mi, že policejní zatčení je vhodné označit za „rozruch“.

„Zašla jsem do jeho pokoje, ale tam nebyl a jeho postel byla pořád ještě ustlaná. Tak jsem ho hledala v kanceláři a pak v obýváku.“ Zavrtěla hlavou. „Bylo to zlé. Hned jsem viděla, že je mrtvý. Vzadu mu úplně chyběl kus hlavy.“

Její nevzrušený popis scény mi nedělal moc dobře, ale Juliet nevypadala nevzrušeně, a navíc předtím viděla Billovu mrtvolu. Šok působí na různé lidi rozdílně a Juliet pravděpodobně přicházela do stavu traumatu. Za nějaký čas možná bude potřebovat pomoc, aby se s tím vyrovnala, ale zjevně ta chvíle ještě nenastala.

Vzal jsem ji za ruku a posadil do auta na sedadlo spolujezdce. Pak jsem zamířil k zadním dveřím do domu. Mladý uniformovaný policista mi slušně oznámil, že dovnitř nikdo nesmí. Oznámil mi, že jeho nadřízení jsou už na cestě, spolu s koronerem, a do té doby, než koroner dorazí, nikdo, ani jeho nadřízení, nesmí na místo činu vstoupit.

„Aha,“ řekl jsem, „takže je to posuzováno jako trestný čin?“

„Pravděpodobně,“ přikývl policista. „Všechna podezřelá úmrtí jsou klasifikována jako trestný čin, dokud se neobjasní.“

„Velmi moudré,“ odušil jsem a vrátil se k autu. Posadil jsem se na místo řidiče.

„Juliet,“ řekl jsem, „je Bill pořád ještě v obýváku?“

„Ano, myslím, že ano. Ten policista tu byl docela rychle a nikdo jiný zatím nepřišel. Myslím tím záchranka nebo tak.“

„Předpokládám, že policie ji zavolá.“

„Asi ano.“ Zdálo se, že se Juliet dostává do šoku; zírala nehnutě před sebe a stěží poslouchala, co říkám.

„Juliet!“ zavolal jsem na ni hlasitě a ona pomalu otočila hlavu. „Zůstaň tady v autě a já se za minutu vrátím a odvezu tě domů.“ Neznatelně přikývla.

Vzal jsem z pouzdra foťák, vyskočil z auta, obešel policistu stojícího u zadního vchodu, došel jsem k jednomu z oken vedoucích do obývacího pokoje a nahlédl dovnitř.

Bill byl opravdu ještě uvnitř, ačkoli jsem na něj dobře neviděl, protože seděl v křesle zády k rohu pokoje mezi dvěma okny. Dobře jsem ale viděl jeho paži, která bezvládně visela z opěradla. V ruce svíral černý revolver, skloněný teď neškodně k podlaze. Vyfotil jsem několik snímků.

Posunul jsem se k druhému oknu, ale ani odsud jsem na Billa neměl dobrý výhled. Měl jsem nicméně možnost vyfotit velkou rudou skvrnu na zdi nad a za křeslem. Do pokoje proudilo jasné ranní světlo, takže jsem dobře viděl, že skvrna je zaschlá a z krémově bílé zdi nestékají žádné kapky krve. Bill se musel zastřelit už před hodnou dobou.

Ale proč? Proč by se zabíjel po tom všem, co mi včera řekl? Připadal mi tak rozhodný a pozitivně naladěný. Odmítla ho Kate? Bylo to snad to poslední, co ho zdolalo?

A jak získal zbraň?

Přešel jsem podél domu a nahlédl postupně do všech oken v přízemí. Nic mi nepřipadalo nezvyklé nebo jiné, než jsem si pamatoval. Ačkoli, po tragédii v obývacím pokoji bude už v tomto domě všechno jiné.

Zastavil jsem se u policisty střežícího zadní vchod a oznámil mu, že odvezu Juliet Burnsovou domů, kde ji pak mohou jeho nadřízení najít.

„Nejsem si jistý, pane,“ namítl váhavě. „Myslím, že by tu měla zůstat, dokud nepřijedou.“

„No, já si to nemyslím,“ řekl jsem. „Je v šoku a potřebuje se něčeho teplého napít a dostat se do tepla, ne sedět venku v mém autě. A vzhledem k tomu, že dovnitř nás nepustíte, odvezu ji teď domů.“

Na chvíli se zamyslel a zjevně usoudil, že bude skutečně lepší vzít ji domů, než dovnitř do Billova domu. Nadšený tím ale nebyl.

„Dobře, pane,“ řekl nakonec. „Potřebuji ale vaše jméno a telefonní číslo slečny Burnsové, abychom ji mohli kontaktovat.“

Sděлил jsem mu své jméno a mobilní číslo a odjel. Navíc právě včas. Cestou k Julietinu domu jsme se minuli s konvojem policejních aut. Násilná smrt vyburcovala z postelí celý policejní sbor.

Juliet bydlela v jednom ze čtyř identických domků stojících v řadě podél Baydon Road na jihozápadním konci Lambournu.

„Číslo dvě,“ zamumlala.

„Dej mi klíč.“

„Je pod kamenem na okenním parapetu. Nemám v rajtkách kapsy, tak si ho nechávám tam, když jdu do práce.“

„Měla by sis ho dávat na šňůru na krk,“ namítl jsem.

„To jsem zkoušela, ale stejně jsem ho ztratila. Provázek se přetrhl.“

Tak si vezmi silnější šňůru, milá Máňo. Neřekl jsem ale nic.

Pomohl jsem jí vystoupit z auta, našel klíč a vzal ji dovnitř.

Juliet si šla hned nahoru lehnout a já jí v malinkaté kuchyňce připravil hrnek silného sladkého čaje. Přinesl jsem jí ho nahoru a posadil se na okraj postele vedle ní. Vypadala už o něco lépe a čaj tomu ještě pomohl.

„Proč by Bill dělal takovouhle hloupost?“ zeptala se. „Teď si asi musím sehnat novou práci. Ach můj bože, práce!“ Rázem se posadila a začala se hrnout z postele.

„Juliet,“ napomenul jsem ji. „Zůstaň v posteli, já to udělám.“

Otevřel jsem skříň a pověsil dovnitř její sako. Juliet na mě vždycky působila spíš dojmem skrz naskrz klukovským, takže jsem byl překvapen, když jsem uvnitř skříně našel řadu ramínek se šaty, spoustu z nich ještě zabalených v plastových pytlích s visačkami známých návrhářů. Byla tam také řádka velmi módních střevíčků v barvách sladěných se šaty. Svým způsobem mě docela potěšilo, že jsem zahlédl zlomek z její ženské stránky. Beze slova jsem skříň zavřel a posadil se znovu na postel.

„Juliet,“ řekl jsem, „pojedu teď zpátky k Billovi a dohlédnu u koní na všechno, co bude Fred potřebovat.“

Myslím, že bys měla odpočívat, dokud to půjde. Brzy se tu za tebou zastaví policie.“

„Díky, Side.“

Dojel jsem zpátky k Billovi, ne po hlavní příjezdové silnici, ale boční cestou, dozadu ke stájím. Vyskočil jsem z auta a šel přímo do dvora za Fredem. Vypadal trochu zmateně a díval se na hodinky. Bylo už deset minut po obvyklém čase, kdy koně pravidelně vyráželi ven, a po Billovi a Juliet ani vidu.

„Ahoj, Frede,“ zavolal jsem na něj.

„Á, pan Halley, dobré ráno,“ pozdravil mě. „Je mi líto, ale pan Burton ani slečna Juliet tady ještě nejsou. Nerozumím tomu – měli tu být už nejmíň před půlhodinou.“

„Bohužel nedorazí, Frede,“ oznámil jsem mu. „Koně dnes ráno ven nepůjdou. Řekněte klukům, aby jim sundali výstroj a nechali je v boxech. Dejte jim trochu sena a vodu.“

„Určitě ale...“

„Frede, udělejte, co říkám, prosím.“

Nebyl si jistý a pořád se ohlížel k brance, v níž se měl objevit Bill.

„Došlo bohužel k neštěstí,“ vysvětloval jsem dál. „Úmrtí v rodině. Policie je teď u pana Burtona v domě.“

Jen řekněte klukům, že koně dnes ráno ven nepůjdou. Nemusíte jim říkat proč.“

Brzy se to ostatně dozvědí. Nebyla to jen Juliet, kdo si bude muset najít novou práci.

„Dobrá,“ souhlasil Fred.

Nechal jsem ho jít za prací a vrátil se k autu. Než půjdu do domu a budu mluvit s policií, zbývala ještě jedna záležitost, kterou jsem musel vyřešit, a bylo to něco, na co jsem se ani trochu netěšil.

Vyjel jsem z Lambournu po Wantage Road a zahrnul na příjezdovou cestu k domu Katiiných rodičů.

Přestěhovali se sem před pěti lety, když Katiin otec odešel do důchodu a Bill převzal stáje. Arthur Rogers si důchodu užíval jen pár týdnů, pak mu diagnostikovali rakovinu slinivky břišní a zemřel sotva dva měsíce poté. Daphne, vdova po Arthurovi, tady teď žila sama a byla jednou z grandes dames dostihového světa. Zastavil jsem před domem a napadlo mě, jestli touhle dobou už bude vůbec někdo vzhůru. Stiskl jsem zvonek a zaslechl jeho ozvěnu uvnitř domu. Daphne vzhůru byla, ale dosud v županu, když mi přišla otevřít.

„Dobré ráno, Side,“ usmála se na mě. „Co vás sem tak časně přivádí?“

„Dobré ráno, Daphne,“ oplatil jsem jí úsměv. „Je tady Kate?“
„Proč?“ Úsměv zmizel.
„Musím s ní mluvit.“
„Poslal vás Bill?“ zeptala se. „Vždycky jsem tvrdila, že si Kate toho chlapa neměla brát. Nadělal téhle rodině jenom ostudu. Fixlování při závodech, ještě k tomu!“
Nařčení z vraždy, jak se zdálo, ji tolik neznepokojovalo.
„Je Kate tady?“ zopakoval jsem otázku.
„Možná je, možná není. Proč s ní musíte mluvit?“
„Podívejte se, Daphne, je to důležité. Billovi se něco stalo.“
„Něco nového? Co provedl tentokrát?“
„Je Kate tady?“ zeptal jsem se znovu, tentokrát důrazněji.
„Spí. Je v pokoji pro hosty.“
„Děti jsou s ní?“ zeptal jsem se.
„Ne. Ty spí v podkroví,“ odpověděla. „Mám je jít vzbudit?“
„Ne,“ řekl jsem, „nechte děti spát. Rád bych teď šel vzbudit Kate.“
Podívala se na mě tázavě, ale neprotestovala; prošel jsem kolem ní dovnitř a dal se po schodech nahoru.
„Je to ten přední pokoj,“ zavolala za mnou, „nad hlavními dveřmi.“
Jemně jsem zaklepal na dveře a pootevřel je.
„To jsi ty, mami?“ ozvala se zevnitř Kate ospale. „Kdo to zvonil?“
„Kate,“ řekl jsem opatrně skrze škvíru ve dveřích. „To jsem já, Sid Halley. Můžu dovnitř?“
„Side! Co tady děláš? Poslal tě Bill?“
„Ano, poslal mě Bill. Můžu dovnitř?“
„Malý moment.“ Slyšel jsem, jak otevírá a zavírá dveře od skříně. „O. k.,“ zavolala. „Pojď dál.“
Měla na sobě tvídový kabát a růžové pantofle.
„Promiň,“ řekla se smíchem, „nemám tu s sebou župan.“ Vypadala unaveně a oči měla zarudlé pláčem.
„Kde je Bill?“ zeptala se.
„Doma.“
„Tak co tu děláš? Říkala jsem Billovi, že budu doma do deseti.“
„Kdy?“
„Co kdy?“
„Kdy jsi Billovi říkala, že budeš doma do deseti?“
„Včera večer. Hele, Side, o co jde?“ Začínala mít obavy. „Je Bill v pořádku?“
„Ne, Kate,“ řekl jsem, „bohužel není.“
„Ach můj bože! Co se stalo? Kde je?“
„Kate, mrzí mě to, ale Bill je mrtvý.“ Neexistoval šetrný způsob, jak to říct.
„Mrtvý? To není možné! Včera tady byl.“
„Je mi to strašně líto.“
Ztěžka se posadila na postel, kabát se rozevřel a odhalil růžovou noční košili s drobounkými modrými a žlutými kvítky vyšitými kolem horního lemu.
„Nemůže být mrtvý,“ zašeptala. „Včera večer bylo přece všechno v pořádku. Přišel sem kolem osmé a několik hodin jsme spolu mluvili. Chtěl, abych se s dětmi vrátila s ním domů, ale děti už spaly, a tak jsem řekla, že přijedeme ráno do deseti.“ Podívala se na mě. „Byla to nehoda v autě?“
Přikývl jsem. Jeden šok za ráno stačil, pomyslel jsem si.
Po tváři se jí skutálela slza a dopadla na kabát. Druhá následovala a za chvíli se Kate neovladatelně otřásala vzlyky. Lehla si na postel a já jsem jí podložil pod hlavu polštář a přikryl ji dekou.
„Přinesu ti hrnek čaje,“ řekl jsem. Jakmile jsem sešel dolů, našel jsem Daphne stát, kde jsem ji předtím zanechal.
„Bill je mrtvý?“ zeptala se.
„Ano.“
„Myslela jsem si to. Proč bys sem jinak jezdil a zarputile se dožadoval mluvit s Kate. Jak?“
„Pojďme si dát trochu čaje.“
Zavedla mě do kuchyně a postavila konvici na čaj.
„Jak?“ zeptala se znovu.
„Tím si nejsem tak docela jistý. Byl zastřelen.“
„Zastřelen! Myslela jsem, že to byla nehoda.“
„Ne, bohužel. Byl střelen do hlavy. Vypadá to jako sebevražda – ale já nemyslím, že se zabil.“

Ted' se musela posadit Daphne. „Myslíte, že to mohla být vražda? To není možné. Včera večer tu ještě byl.“

„Jaký se vám zdál?“ zeptal jsem se.

„Hm, normální... tvrdohlavý.“

Nebylo žádným tajemstvím, že Bill a jeho tchyně spolu nevycházeli, a to je ještě velmi mírně řečeno.

Sama Daphne se sňatkem své dcery otevřeně nesouhlasila a měla za to, že Bill pro Kate není dost dobrý.

„Přijel sem a prosil Kate, aby se k němu vrátila. Já si myslím, že jí bez něho bylo líp, a také jsem jí to řekla.“

Daphne dovedla být někdy pěkně protivná ženská, pomyslel jsem si. Fakt, že to byla Kate, kdo podvedl Billa, jí zřejmě ušel.

„Babi, proč maminka pláče?“

Ve dveřích kuchyně stál malý William. Jak řeknete jedenáctiletému klukovi, že jeho táta má rozstřelenou hlavu a mozek po celém obýváku?

Dny jeho bezstarostného dětství právě skončily. Ode dneška bude muset coby nejstarší ze čtyř sourozenců převzít svůj díl zodpovědnosti za bratry a sestru. Dnes se stane mužem. Náročný úkol pro tak malého chlapce.

Udělal jsem čaj pro všechny a odnesl jeden z hrnků nahoru do pokoje.

Kate ležela na boku, stočená do klubíčka. Už neplakala. Upřeně hleděla nepřítomným pohledem na polštář vedle sebe.

Posadil jsem se vedle ní a položil jí svou zdravou pravou ruku na rameno. „Kate, moc mě to mrzí.“

Nezdálo se mi to jako vhodný začátek pro rozhovor.

Skulila se na záda a podívala se na mě. „Kde byla ta bouračka?“ chtěla vědět. „Bylo to včera? Musím ho vidět.“

Začala se zvedat z postele, ale zadržel jsem ji.

„Kate,“ řekl jsem, „nesmíš ho teď vidět. Musíš si ho pamatovat takového, jaký byl.“

„Ach bože!“ zakvílela a znovu se rozplakala. V následujících dnech ji čekaly ještě potoky slz. Posadila se a přitiskla se ke mně, s hlavou opřenou o moje rameno. Cítil jsem na krku její horké slzy.

A plakal jsem s ní. Plakal jsem pro ztraceného přítele.

„Prosím tě, řekni mi, co se stalo,“ řekla, když se její vzlyky trochu utišily.

Kdybych jí to nesdělil, tak jako tak by se brzy dozvěděla všechny děsivé detaily. Jakmile by nějaký dobrosrdečný, ale nemotorný policista přijel informovat ji a další nejbližší příbuzné o tom, že si její manžel strčil do pusy osmatřicetku revolver a ustřelil si kus hlavy. Nepochyboval jsem o tom, že zbraň, kterou byl zabit, byla totožná s tou, po které vrchní inspektor Carlisle pátral už dva dny, to jest, ta samá, která provrtala hrudník Huwa Walkera.

„Kate, srdíčko, bohužel ti musím říct, že Bill neumřel při nehodě. Vypadá to, že se možná zastřelil.“ Snažil jsem se, aby to neznělo tak strašně, jaké to ve skutečnosti bylo.

„To myslíš – že spáchal sebevraždu?“ Odtáhla v údivu hlavu a podívala se mi do tváře.

„Vypadá to, že možná ano.“

„Ach, miláček můj. Proč?!“ hlas se jí třásl a tělo se jí chvělo novým návalem pláče.

„Na, napij se čaje.“

Pila horký, sladký nápoj. Nejlepší lék na šok.

„Proč?“ ptala se znovu. „Proč by to dělal? Je to moje vina. Měla jsem s ním jet domů už včera. Ach bože, proč jsem s ním nejela?“

„Kate, nesmíš se takhle obviňovat.“ Viděl jsem ale, že to nepomůže. „Musíš být silná kvůli dětem.“

„Panebože, jak jen to řeknu dětem?!“

„Na něco přijdeš,“ řekl jsem.

Ozvalo se lehké zaklepání na dveře a vešla Daphne se všemi čtyřmi dětmi, tříletou Alici v náručí.

Řekl jsem Daphne, aby mi zavolala na mobil, kdyby cokoli potřebovala, a odešel jsem. Ted' už to byla čistě rodinná záležitost.

Vyšel jsem předním vchodem a zrovna kráčel k autu, když na příjezdové cestě přistálo policejní auto a vystoupil z něj ten samý policista, s nímž jsem mluvil už předtím.

„Á, pan Halley,“ řekl, „říkali jsme si, kam jste se poděl.“

„Stačilo mi zavolat,“ opáčil jsem a zvedl v ruce telefon.

„Můj šéf není nadšený z toho, že jsem vás se slečnou Burnsovou nechal odjet.“

„Smůla.“

„Byl jsem vyslán informovat nejbližší příbuzné o smrti pana Burtona.“ Trest za selhání, pomyslel jsem si.

„Je paní Burtonová tady?“

„Ano, je. Ale ušetřil jsem vám nepříjemnou práci. Řekl jsem jí to šetrně sám.“

„Aha,“ vypadal, že se mu ulevilo. „Ale musím to oznámit oficiálně, abych o tom mohl podat hlášení.“

„Právě to sděluje dětem. Nevyrušujte ji.“

„Dobrá,“ řekl poněkud nerozhodně. „Počkám. Každou chvíli by měla dorazit kolegyně policistka. Mohl byste teď hned jet zpátky do domu Burtonových, prosím? Inspektor Johnson vás očekává.“

„O. k.,“ odpověděl jsem a odjel.

Policejní sbor se usídlil v Billově kuchyni. U stolu seděli čtyři muži. Když jsem zadními dveřmi vešel dovnitř, jeden z nich vstal.

„Mohu vám nějak pomoci, pane?“ oslovil mě.

„Jsem Sid Halley,“ odpověděl jsem.

„Aha, už na vás čekáme.“

„Tak mě tady máte.“

„Jsem inspektor Johnson, policejní útvar Thames Valley,“ představil se. „Kde je slečna Juliet Burnsová?“

„Doma v posteli.“

Na jejich žádost jsem jim sdělil jak Julietinu, tak svoji adresu, spolu se svým datem narození. Zvláštní, jak policie vždycky touží vědět, jak starý kdo je. Řekli, že můžu odejít, ale v nejbližší době mě znovu kontaktují.

„Nechcete mě vyslechnout?“ podivil jsem se.

„Proč?“ opáčil inspektor Johnson. „Vypadá to jako jasná sebevražda. Vlastně nám ušetřil práci, když to chcete vědět.“

„Jak to myslíte?“ zeptal jsem se.

„Neunesl představu, že půjde sedět za vraždu. Ušetřil nám čas i peníze.“

„Jste si tak jistý, že to byla sebevražda?“

„Soudní lékař a ohledání nám řekne víc. Čekáme na ně.“

„Ujistěte se hlavně, zda potvrdí, že spoušť zmáčkl skutečně on,“ podotkl jsem. „Zbytky prachu na ruce a podobně.“

„Dneska je každý detektiv, že? Moc se díváte na televizi, pane,“ pravil inspektor.

„Stejně na to dohlédněte.“

„Jistě.“

Usmyslel si prostě, že se Bill zabil a v tu chvíli ho o opaku nemohlo nic přesvědčit. Doufal jsem, že soudní lékař by to co nejdřív mohl zvládnout.

Vydal jsem se navštívit vrchního inspektora Carlislea do Cheltenhamu. Nejprve jsem mu zavolaal, abych se ujistil, že tam bude, a pak se s ním setkal na recepci policejní stanice.

„Dobré ráno, pane Halley.“ Připadalo mi, že je už odpoledne, ale moje hodinky ukazovaly teprve devět třicet.

„Dobré ráno, šéfinpektore,“ odpověděl jsem. „Mohl byste mi věnovat chvíli času?“

„Jen pokud to bude k něčemu užitečné.“ Usmál se. „Plýtvání policejním časem je urážka veřejného činitele, víte. Půjdeme do místnosti pro výsledky?“

„Radši bych zašel někam na kávu,“ řekl jsem. „Ještě jsem nesnídal.“

Zdalo se, jako by můj návrh nejdřív zkonzultoval se svým vnitřním já, a nakonec uznal, že pro něho může být přijatelné zajít na kávu se „zástupcem z řad lidu“. Odjeli jsme mým autem do Queen's Hotelu.

Předchozí týden tento hotel praskal ve švech návštěvníky z druhého břehu Irského moře, kteří sem přijeli na dostihový festival. Teď byl hotel klidný a tichý. Našli jsme si nerušené místo v rohu restaurace a objednali si nejen kávu, ale také tousty s marmeládou.

„Takže, o čem jste se mnou chtěl mluvit?“

„Předpokládám, že jste informován o tom, že byl dnes ráno Bill Burton nalezen mrtvý.“

„Ano,“ odpověděl, „telefonovali mi od Thames Valley.“ Z jeho úst znělo Thames Valley, jako by mu volal nějaký významný člověk, ne policejní útvar. „Ale jak vy víte, že je mrtvý?“

„Přijel jsem k němu chvíli poté, co ho Juliet Burnsová našla.“

„Máte ve zvyku objevovat se na různých místech v kritický okamžik.“

„Náhoda,“ odtušil jsem a vzpomněl si, jak Billovi vyhrožovali, že by náhodou mohl přijít k újmě. „Myslíte, že se Bill Burton zabil?“

„Proč se ptáte?“ řekl.

„Protože já si to nemyslím.“

„Aha,“ protáhl, „věrný přítel, který věří, že jeho kamarád je ve všech směrech nevinný, ačkoli proti němu svědčí hora důkazů.“

„Neposmívejte se mi.“

„Promiňte,“ řekl. „Vy jste ten poslední, komu bych se mohl vysmívat. Vyřešil jste pravděpodobně daleko víc případů, než já.“

Zvedl jsem tázavě obočí.

„To víte, informace se šíří. Nehledě na záznamy v trestním rejstříku, většina zaměstnavatelů by dnes ráda měla své potenciální zájemce proklepnuté od vás. ‚Schváleno Halleyem‘ se stalo synonymem pro ‚čestný‘ a ‚spolehlivý‘.“

„Tak se mi neposmívejte, když vám tvrdím, že nevěřím, že by se Bill Burton sám zabil.“

Tiše čekal, až číšník položí na stůl kávu a talířek s tousty.

„Řekněte mi, proč bych neměl věřit tomu, že se zabil.“

„Neměl k tomu žádný důvod. Když jsem s ním večer před tím mluvil, byl pozitivně naladěný a odhodlaný. Sebevražda byla to poslední, co by ho napadlo. Asi by mě těžko pozval, abych si k němu druhý den ráno přijel zajezdit, kdyby plánoval sebevraždu.“

„Možná se v noci něco stalo,“ namítl Carlisle.

„Taky že ano. Jeho žena souhlasila, že se vrátí k němu domů.“

„Jak to víte?“

„Mluvil jsem s ní. Jel jsem jí oznámit, že je Bill mrtvý. Napadlo mě, že bude lepší, když jí to řekne přítel.

Oznámil jsem to také její matce. Obě mohou dosvědčit, že Kate se toho rána chystala zpátky domů.

Takže měl rozhodně proč zůstat naživu.“

„Tvrdíte tedy, že byl zavražděn?“

„Ano.“

„Kým?“

„To nevím,“ odpověděl jsem. „Ale téměř jistě to byl ten, kdo předtím zavraždil Huwa Walkera.“

„Ale proč? Jaký měl motiv?“

„Zabránit policii v pátrání po skutečném vrahovi. Když policie najde hlavního podezřelého s ustřelenou hlavou, v ruce svírajícího stejnou zbraň, jakou byla spáchána předchozí vražda, předpokládáný závěr je ten, že ho přemohl pocit viny za jeho zločiny a spáchal v zájmu cti sebevraždu.“

„Což zní jako rozumný závěr i mně,“ řekl.

„Ale trochu moc jednoduchý, nemyslíte? A kde byla zbraň předtím? Přece jste ji nenašli, když jste prohledávali dům?“ tipoval jsem, ale jinak to prostě ani být nemohlo.

„To je pravda,“ odpověděl, „ale nerozebrali jsme to tam cihlu po cihle, takže mohla být ukryta třeba někde ve stájích.“

„I tak jsem přesvědčený, že se nezabil – a navíc, i kdyby ano, nikdy by to neudělal uvnitř v domě, aby ho tam našla jeho žena, nebo – nedej bože – jeho děti.“

„Mohl to udělat, pokud se jí chtěl pomstít za to, že policii řekla o Huwu Walkerovi.“

Přišel číšník a zdvořile nás požádal, zda se vzhledem k tomu, že snídáně skončily, můžeme laskavě přesunout do salonku, aby mohl prostřít k obědu.

„Mám pro vás něco, co byste si měl poslechnout,“ řekl jsem. „Můžeme jít místo toho ke mně do auta?“

Vsunul jsem do přehrávače v autě kazetu ze záznamníku a přehrál ji až do konce Huwovi druhé zprávy.

Carlisle pak stiskl tlačítko „rewind“ a poslechl si celou nahrávku ještě jednou.

„Měl jste mi to dát už dříve,“ vyčetl mi.

„Našel jsem to teprve dnes ráno.“

Podíval se na mě s nedůvěrou, která byla z mé strany zasloužená. „Zvláštní,“ řekl, „zapomněl jsem, že to byl Welsan. To z něho dělá mnohem víc skutečného člověka, než jen zavražděného, jestli chápete, co tím myslím.“

Přikývl jsem.

Carlisle znovu stiskl „rewind“ a ještě jednou kazetu přehrál. Nepotřeboval jsem slyšet Huwův hlas. V tu dobu už jsem obě jeho zprávy znal nazpaměť.

„Ahoj, Side. Prevíte! Jak to, že tam nejsi? Potřebuju s tebou mluvit. Dostal jsem se tak trochu do potíží a…

A vím, že to bude znít divně, ale mám strach. Bez legrace, Side, mám vážně strach. Někdo mi volal a vyhrožoval mi, že mě zabije. Myslel jsem si, že to je nějaký hloupý kanadský žertík, tak jsem jim řekl, ať si dají pohov a zavěsil jsem. Zavolali mi ale znovu, a to už mě docela vyděsilo. Myslel jsem, že to je celé tak trochu přehnané, ale teď vím, že ne. Potřebuju od tebe pomoc, kamaráde, a myslím to zatraceně vážně.

Zavolej mi. Prosím tě, zavolej mi zpátky.“

A druhá zpráva.

„Kde se flákáš, když tě potřebuju, ty prevíte jeden? Tak zvedni ten zatracenej telefon, ty syčáku. Nemůžeš se ozvat kamarádovi, když má potíže?! Jen pár propadáků, řekli, jen za pár stovek v hotovosti, prej. O. k., řek’jsem jim, ale za pár tisícovek. Koukej dělat, co jsme ti řekli, nebo jediné, co uvidíš, bude volný pád z vršku tribuny. Měl jsem je sakra radši poslechnout, co?“

„Kdy vám nechal tyhle zprávy?“ zeptal se Carlisle.

„Nejsem si úplně jistý,“ odpověděl jsem.

„Copak vám to záznamník neohlásil?“ zeptal se.

„Ne, je trochu předpotopní,“ přiznal jsem, „ale jak jste slyšel, mezi dvěma Huwovými byla ještě jedna zpráva. Od člověka, který mi ji nahrál, jsem zjistil, že volal kolem osmé večer před Huwovou smrtí. Takže jeden z jeho telefonátů byl před osmou a ten druhý po osmé večer.“

„Takže jste je nenašel teprve dnes ráno?“ zeptal se.

„Ne, vlastně ne,“ přiznal jsem patřičně provinile. !

Carlisle vyndal kazetu z přehrávače a strčil si ji do kapsy. „Tohle si vezmu, pokud vám to nebude vadit.“

Byl jsem si jistý, že by si ji vzal, i kdyby mi to vadilo.

„Dám vám na ni potvrzení, až dojedeme zpátky na policejní stanici.“

„Nezní jako někdo, kdo se bojí, že ho zavraždí podváděný manžel,“ podotkl jsem. „Spíš to má co dělat s fixlováním při závodech.“

„Nezapomeňte, že kvůli tomu byl zatčen také Burton.“

„Máte na to všechno nějakou odpověď?“ zeptal jsem se.

„Rozhoduje ten, kdo sype peníze.“

Dojel jsem na policejní stanici a zastavil před vchodem.

„Udělal byste mi laskavost?“ zeptal jsem se.“

„Možná,“ odpověděl. „Požádal jsem dnes ráno u Billa v domě policejního inspektora, aby dohlédl na to, že jeho tým důkladně ověří, jestli Bill z té zbraně skutečně vystřelil, nebo ne – víte, co myslím, stopy na rukou. Zdálo se mi, že je stoprocentně přesvědčený, že jde o sebevraždu a... no, zkrátka, ověřil byste mi, jestli ty testy opravdu provedli?“

Přikývl. „Je to standardní postup, ale zeptám se.“

„A řeknete mi výsledek?“

„Nepokoušejte tolik štěstí, pane Halley.“

9

Impotence je frustrující zkušenost.

Nemyslím tím impotenci fyzickou, ačkoli ta musí být také zničující. Moje současná frustrace pramenila z neschopnosti dostat se ve vyšetřování Huwovy smrti z místa. Potřeboval jsem nějakou viagru pro mozek. Navíc jsem příliš nepokročil ani v práci pro Archieho Kirka; zatím se mi nepodařilo proniknout hlouběji do systému internetového sázení.

Byl pátek, od Zlatého poháru uplynul přesně týden a dva dny od té doby, co jsem se viděl v Cheltenhamu s Carlislem. A stále žádná zpráva o tom, jak dopadly výsledky soudního ohledání.

Předchozího dne jsem byl na závodech v Sandownu a strávil jsem moře času tím, že jsem se každého vyptával, jestli mají tušení, proč se stal Huw Walker obětí vraždy. Někteří za pravděpodobný motiv uváděli fixlování při závodech, navíc většina z nich viděla před týdnem buď naživo, nebo v televizi, jak se Huw s Billem pohádali, a stejně jako já jejich konfliktu přisoudili mylný význam. Nikoho v souvislosti s jeho vraždou nenapadlo jiné jméno, než Bill Burton, a spousta z nich jednoduše věřila tomu, že tím, že se zabil, se vlastně ke všemu přiznal. Strávil jsem celé odpoledne zaséváním semínek pochybností kolem této teorie a postaral jsem se alespoň o to, aby se rozneslo, že Sid Halley je přesvědčen o tom, že Bill Burton byl zavražděn.

Seděl jsem v malé kanceláři ve svém bytě a surfoval po make-a-wager.com. Hloupost, pomyslel jsem si; jak by jeden takový website mohl poskytovat výdělek organizovanému zločinu? Sázení vždycky přitahovalo víc lidí než jen těch pár podezřelých existencí a s internetovým gamblováním to nemůže být jinak.

Existovaly dva způsoby, jak mohl bookmaker šikovně připravit nic netušící hráče o jejich peníze. Jednak mohl zafixlovat výsledky, takže pak přijímal sázky s jistotou, že nemůže nic ztratit. A jako druhá možnost se nabízelo přijmout sázku na závod, který se už konal a výsledek byl znám, ovšem pouze jemu. V současné době ovšem díky televizním přenosům ze závodů, které mohli sázející sledovat v každé sázkové kanceláři a v každé domácnosti vybavené satelitním talířem, druhý ze způsobů v podstatě neměl

žádnou šanci. Za starých dobrých časů rozhlasu po drátě bylo snadné mít s informací o výsledku závodu párminutový náskok.

Nejjistějším způsobem, jak vydělat, bylo pro bookmakery odjakživa manipulování s výsledky. Nebylo to ovšem až tak jednoduché; v závodech běželo mnoho koní, a tudíž by bylo zapotřebí, aby do hry vstoupila většina žokejů, což bylo velmi nepravděpodobné, vzhledem k tvrdým postihům, které po odhalení těchto nekalých praktik následovaly. „Mít zákaz pro Newmarket Heath“ znamenalo v jezdeckém slangu přijít o živnost a mít zákaz vstupu nejen na Newmarket Heath, ale i na všechna ostatní dostihová závodiště a do všech závodních stájí. Coby zstrašující opatření to funguje dokonale. Fixlování, pokud už k němu došlo, muselo být nenápadné a v malém rozsahu, na druhou stranu ovšem i nepatrné zahýbání se sázkovými vklady v dlouhodobém výhledu přineslo obrovský zisk.

Dejme tomu, že byste věděli, že favorizovaný kůň určitě nezvítězí, protože jste jeho žokejovi zaplatili, aby se o to postaral; pak můžete na prohru tohoto koně vsadit značnou částku, mnohonásobně podceňující jeho momentální formu. Můžete si vsadit drobné částky i na některé další koně, abyste přiměli ostatní sázející sázet spíše proti vám než proti komukoli jinému. Ztráta ze sázky na vítěze pak bude daleko převážena obrovským ziskem z předem jisté sázky na koně, který prohraje.

Jenomže make-a-wager.com nebyla obyčejná sázková provozovna. Vzhledem k tomu, že prováděla „výměnné“ sázky, nikdy neriskovala ztrátu, ani když sázející vyhráli. Dokud trvá zájem klientů uzavírat sázky mezi sebou, plynou z nich do kapsy provozovatele provize. Pokud samozřejmě fiktivní protisázky neuzavíral sám provozovatel, především na prohry, při kterých velká částka nasazená na koně, který má prohrát, zaručeně upoutala na trhu značnou pozornost.

Všichni internetoví provozovatelé sázek se samozřejmě dušují, že je jejich činnost panensky čistá a systém používání kreditních karet ji činí naprosto průhlednou a bezpečnou. Jenže organizovaný zločin se jen tak ošálit nedá. Je sice pravda, že počítačový systém by jakoukoli nestandardní formu sázek ihned odhalil, jenže samotné počítačové záznamy jsou ovládány právě provozovateli webových stránek. Se správnými výsledky a kreativním přístupem se tak make-a-wager.com může stát pohádkově výdělečným podnikem.

Takže jsme zase zpátky u fixlování při závodech.

Věděl jsem, že do něj byl Huw Walker namočený; poznal jsem to z jeho hlasu ten večer před jeho smrtí. Prý „řekli mi“. „Koukej dělat, co jsme ti řekli.“ Kdo mu to nakázal? Nenaznačil přece, že jde o někoho z webové společnosti. To já si spojil Huwův případ s úkolem, na kterém jsem dělal pro Archieho. Tajemní vyděrači mohli být obyčejná bookmakerská firma, nebo také velký gamblerský syndikát, snažící se zmanipulovat výsledky závodů ve svůj prospěch.

Zabrousil jsem na internetu na website Companies House a zadal odkaz na make-a-wager.com. Všechny britské společnosti musely být ze zákona zaregistrované u Companies House a každý rok musely vykazovat svůj obrát. Vzhledem k tomu, že se tato informace nacházela ve veřejně přístupném registru, coby příslušník „veřejnosti“ jsem tedy měl plné právo se na ně podívat.

Zjistil jsem, že make-a-wager.com je internetovou odnoží společnosti Make A Wager Ltd., registrovanou pod číslem 07887551. Stáhl jsem si do svého počítače veškeré informace, které jsem o ní našel, včetně výroční zprávy o obrátu za poslední rok. Společnost si vedla velmi úspěšně, budiž jim to přáno, dokonce tak dobře, že její obrát za uplynulý rok činil celých sto milionů, s obdivuhodným ziskem patnácti milionů. Nárůst oproti předchozímu roku byl v obrátu více než dvojnásobný, a dokonce třikrát větší, co se týkalo zisku. V tomhle podniku se točily a budou točit pěkné peníze.

Ani na jednom místě z výčtu pěti ředitelů společnosti nefigurovalo jméno George Lochs, ovšem bylo tam jméno Clarence Lochstein. Což znamenalo, že si George alias Clarence nikdy oficiálně nedal změnit jméno. Moji pozornost ovšem upoutalo jiné jméno, uvedené v seznamu nevýkonných ředitelů – John William Enstone.

Zadal jsem do vyhledávače jeho jméno a zjistil jsem, že Jonny Enstone byl v podnikání velice čilý chlapík, soudě podle výčtu nejméně čtrnácti různých společností, ve kterých byl nebo stále ještě je ředitelem. Byla v něm samozřejmě jeho stavařská firma J. W. Best Ltd., stejně jako Make A Wager Ltd. O těch ostatních jsem dosud neslyšel, ale celý seznam jsem si stáhl a uložil do počítače.

Na mobilní číslo mi zavolala Marina a řekla, že se večer vrátí o trochu později. Jedna jejich kolegyně odchází pracovat do Ameriky, takže dělají rozlučkový večírek.

„Fajn,“ řekl jsem, „budu doma.“

Udělal jsem si k obědu míchaná vejíčka, která jsem snědl lžící přímo z pánve. Taková nevychovanost! Moji drahou máti by z toho určitě kleplo!

Celé odpoledne jsem strávil nad seznamem čtyř horkých kandidátů na post manažera jedné menší

charitativní vzdělávací organizace, které jsem měl za úkol proklepnout. Taková práce byla v mém podnikání každodenním chlebem. Jak správně podotkl Carlisle, měl jsem pověst muže, který dokáže bezpečně oddělit zrna od plev. Naštěstí se tato pověst docela dobře udržovala sama, jelikož mi autoři posudků vesměs podávali jen pravdivé a správné informace, v obavě, že bych měl někdy později za úkol provést referenci o nich samotných.

Pozitivní osobní reference se o zaměstnancích obvykle dává ze dvou důvodů. Prvním je skutečnost, že jsou opravdu bezúhonní, nebo, a to je druhý případ, že jsou neschopní a jejich současný zaměstnavatel se jich hodlá zbavit a dohodit je někomu jinému, k čemuž, jak doufá, napomůže dobrý posudek. Věděl jsem, že je to běžná praxe, díky níž nevykonní zaměstnanci získávali lichotivý posudek za účelem hledání nového zaměstnavatele.

V případě, který jsem právě zkoumal, byly všichni čtyři kandidáti vybaveni vždy třemi pochvalnými posudky, které se předháněly v líčení o tom, jak je dotyčný pracovitý, spolehlivý, loajální a čestný. Jako obvykle jsem svůj průzkum začal tím, že jsem zavolal autorovi posledního z uvedených tří posudků, protože jsem ze zkušenosti předpokládal, že právě on je nejslabším článkem v řetězci důvěryhodnosti, a jako už mnohokrát jsem na konci dne zjistil, že pouze jediný ze čtyř uchazečů je skutečně tak charakterní, jak se v posudcích psalo. Ani on však neměl úplně čistý štít; z posledního zaměstnání byl nucen odejít vzhledem k menší srdeční aférce s manželkou jednoho ze svých nadřízených. Co se týče ostatních, jeden by ještě docela ušel, ale další dva měli dost vážně pošramocený charakterový profil. Jeden z nich byl podezřelý z krádeže na pracovišti, chyběly však usvědčující důkazy, a dalším z kandidátů byla dáma, která svému šéfovi vyhrožovala, že ho obviní ze sexuálního obtěžování, pokud jí nenapíše dobrý posudek.

Dokončil jsem report a nechal na charitě, ať se sama rozhodne, koho zvolí.

Bylo už skoro osm hodin, když jsem report pro charitu vytiskl a vypnul počítač. Psaní jednou rukou, ještě k tomu jedním prstem, bylo jednou z mnoha nepříjemností spojených s používáním umělé ruky. Hned další byla skutečnost, že jsem si ani nemohl po namáhavém výkonu na klávesnici namasírovat unavené pravé zápěstí.

Při pomyšlení na večeri mě napadlo, že jakmile se Marina vrátí, zajdeme si k Číňanům. Zatím jsem si otevřel láhev červeného a zapnul televizi.

Podřimoval jsem právě u fantastických záběrů jakéhosi přírodovědného dokumentu o životě na Nilu, když mě probudil zvonek domovního telefonu z recepce.

„Ano,“ ohlásil jsem se do sluchátka telefonu, umístěného na stěně vedle dveří do kuchyně.

„Měl byste sem hned přijít, pane Halley,“ řekl Derek.

Cosí v jeho hlase mě okamžitě nastartovalo; upustil jsem sluchátko telefonu a vyběhl na chodbu.

Dlouhými skoky jsem seběhl betonové schody vedoucí do recepční haly, kde mě čekala ne sice úplná katastrofa, ale každopádně dost děsivý pohled.

Na pohovce v hale polo seděla, polo ležela pobledlá Marina a krvácela. Na sobě měla světle okrový semišový kabát, který jsem jí dal k vánocům a který už nikdy nebude vypadat jako dřív. Celý přední díl byl pocákaný skvrnami od krve.

„Dereku,“ požádal jsem, „jděte nahoru do mého bytu, dveře jsou otevřené, a přineste mi z jedné z koupelen velkou osušku. A nejdřív ji namočte.“

Na sekundu zaváhal.

„Prosím vás, Dereku, jděte.“ Naléhavý tón utnul jeho nerozhodnost a Derek konečně odjel výtahem nahoru.

Šel jsem se posadit k Marině, která na mě upírala doširoka otevřené oči.

„To ses dostala do pěkné bryndy,“ řekl jsem s úsměvem.

„Ani ne, v pátek večer normálka.“ Usmála se a já věděl, že je v pořádku. Byla stejně tvrdá jako chytrá. Ale největší starost jsem si teď dělal o její krásu. Na dvou místech na obličeji měla rány, které hodně krvácely; jedno byla hluboká tržná rána nad pravým okem a druhé byl ošklivě rozseknutý spodní ret. Rány na hlavě téměř vždycky vypadají hrozivější, než jsou, díky bohatému prokrvení obličeje, a tedy silnému krvácení, ale i tak jsem viděl, že obě rány budou potřebovat sešít, a doufal jsem, že jí nezůstanou jizvy.

Derek se vrátil ne s jedním, ale hned s celou náručí ručníků.

„Dobře,“ řekl jsem. Vzal jsem jeden z nich a přitiskl ho Marině na ránu v pravém obočí. Muselo to bolet jako čert, ale ani neucukla, ani nepípla. Vzala z hromady další ručník a přiložila si jej na ret, který už začínal silně otékat.

„Miláčku,“ řekl jsem, „myslím, že budeš potřebovat pár stehů. Budeme muset jet k doktorovi.“ Napadlo mě

už, ke kterému.

„To ani nechceš vědět, co se stalo?“ zamumlala skrz ručník.

„Přepadli tě,“ řekl jsem. „Co ti ukradli?“

„Nic.“

„To jsi měla štěstí,“ podotkl jsem.

„Tomuhle ty říkáš štěstí!“ Skoro se rozesmála. „Mě ale nepřepadli zloději. Bylo to kvůli tomu, abych ti předala zprávu.“

„Zprávu? Jakou zprávu?“

Sundala ručník ze rtu a řekla: „Vyříd' svému příteli, aby to nechal být. Aby už do toho nestrkal nos!“

Páni, to jsem včera v Sandownu asi pěkně rozvířil vody.

Derek kolem nás pobíhal a staral se, jestli má zavolat policii nebo záchranku.

„Žádnou záchranku nevolejte,“ usadil jsem ho. Ambulance znamenala dlouhé čekání na příjmu na pohotovosti, kde by jí rány sešívala sestra, která ten večer jehlu téměř neodložila, vzhledem k četnosti tržných ran během pátečních opileckých rvaček. Potřebovali jsme ošetřit rychle. Ne, díky.

„Vidělas ho?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděla. „Přepadl mě zezadu. A navíc měl na hlavě šátek nebo punčochu.“

Oznámit přepadení na policii znamenalo hodiny a hodiny času strávené u výslechu, bez jakékoli reálné šance, že násilníka najdou. Nedělal to proto, aby ho chytili.

„A žádnou policii,“ rozhodl jsem. „Pojď, miláčku, trochu tě očistíme a sedneme do auta. Nejvyšší čas zajet za mým doktorem.“

„Ne, ještě ne. Nejdřív musím jít nahoru.“

Posbíral jsem zakrvácené osušky a chtěl ji chytit za levou ruku, abych jí pomohl vstát. Rychle ji odtáhla.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se, v obavě, že má snad nějaká další zranění.

„Jsem o. k.“ Namáhavě se na mě usmála. „Uvidíš.“

Poděkoval jsem Derekovi, který incident evidentně strávil bez potíží. Při obývání jednoho domu s Halleyovými si člověk zvykne na ledacos.

Vyjeli jsme výtahem nahoru. Rány teď už tolik nekrvácely a do tváří se Marině vrátilo trochu barvy. Krize překonána.

Marina zamířila rovnou do ložnice a vzala z nočního stolku nůžky na manikúru.

„Můžeš mi, prosím tě, ze šuplíku v kuchyni přinést čistý igelitový sáček?“ požádala mě.

Šel jsem do kuchyně, kde jsem našel pár malých svačinových sáčků a jeden jí donesl.

„Co to děláš?“ nechápal jsem.

„Poškrábala jsem ho na krku.“ Usmála se na mě přes napuchlý ret. „Možná budu mít za nehty trochu jeho kůže.“

„Šikovná holka. Chceš s tím tedy přeci jen na policii?“

„Ne,“ odpověděla. „Chci, abys toho grázla dostal za to, že zabil Huwa, ne za to, že mě přepadl.“

Ostříhala nůžtičkami své elegantní dlouhé nehty na levé ruce a pečlivě je uložila do sáčku. Pak opatrně seškrábala konečky prstů a získaný materiál spolu s nůžkami uložila k nehtům do plastového sáčku.

„V laboratoři z toho můžu zjistit DNA, ale musíme tam zajet hned a udělat to co nejdřív, než se nám materiál příliš vysuší. Možná nic nenajdeme, ale za zkoušku to stojí.“

„Ale nejdřív k doktorovi,“ řekl jsem.

„Ne, nejdřív laboratoř. Nebude to trvat dlouho.“

„Jsi si jistá, že nechceš, abych zavolał policii?“ zeptal jsem se. „Mohli by zkusit projet národní DNA registr?“

„Ne, žádnou policii, Side. Jsem si jistá. Výsledky rozboru DNA jim můžeme dát později, když na něco přijdeme. Vážně netoužím strávit následujících pár hodin na policejní stanici, aby mě tam vyšetřoval nějaký policejní doktor. Ne, děkuji!“ Vzala igelitový sáček. „Tak jdeme, pojď.“

V dostihovém světě, a zvláště mezi žokeji, je potřeba lékařského ošetření mezi nejdůležitějšími věcmi na denním pořádku. Žokej se zlomenou kostí potřebuje nejen okamžité ošetření, což je samozřejmé, ale navíc i vrátit se zpátky do sedla v co nejkratším možném čase. Žokej, který neražtuje, je žokej, který nevydělává. Jsou placeni za jednotlivé jízdy. Bez závodů nejsou peníze. Pro žokeje coby osoby samostatně výdělečně činné nefunguje žádné vyplácení nemocenské.

Na pohotovosti a v nemocnici zlomeninu obalí sádrou a nařídí klidový režim nejméně na šest týdnů.

Zhruba za poloviční dobu je schopna vrátit žokeje do sedla specializovaná medicína, která si na nich založila podnikání. Baletky, fotbalisté a atleti jí využívají stejnou měrou.

Za starých dobrých časů, ještě než bylo nařízeno, že žokejové musí být po každém pádu prohlédnuti

lékařem, dojela spousta z nich závod se zlomenou klíční kostí nebo vymknutým zápěstím. Ztratit jeden závod mohlo znamenat přijít o všechny další jízdy s daným koněm, zvláště v případě, že by v odřeknutém závodě vyhrál.

Můj lékař, Geoffrey Kennedy, mě mnohokrát dostal po úraze do sedla v rekordním čase. Nejenže se dokonale vyznal v tom, jak funguje moje tělo, ale znal mě i po stránce duševní. Dokázal pocítit, jak velkou bolest jsem schopen snést a kolik jsem toho schopen vytrpět, abych se po karambolu co nejdříve dostal zpátky k závodění. Původně vystudoval na všeobecného lékaře, ale poté, co si jeho bratr, mezinárodní ragbyový hráč, soustavně stěžoval na nedostatek kvalifikovanosti běžného nemocničního personálu při ošetřování sportovních úrazů, se vrhl na sportovní medicínu. Založil si v severním Londýně specializovanou kliniku a záhy se mu čekárna začala nepřetržitě plnit prvoligovými sportovci a sportovkyněmi. Nyní byl už v polovičním důchodu a jeho Kennedy Sports Clinic vedl mladší kolega, ale my staří harcovníci jsme stále dávali přednost jeho osobní mistrovské péči.

Od té doby, co skončila moje závodní kariéra, se Geoffrey staral o napravování škod, které na mně teď páchali namísto čtyřnohých závodních partnerů dvounozí padouši. Nezřídka také přimhouřil oko nad situací, ve které by jiní neprodleně vyžadovali asistenci policie.

Zatímco se Marina převlékala ze zakrvácených šatů, vytočil jsem jeho číslo. Samozřejmě, řekl, žádný problém. Sbalí si šití a sejdem se společně před Marininým Cancer Research UK London Institute na Lincoln's Fields. Neměl zrovna na práci nic zajímavějšího, než sledování televize, a navíc už dlouho neměl příležitost sešívat půvabný obličej. Vyžokejové jste všichni tak oškliví, pravil, že pracovat pro jednou na tvářičce bez zlomeného nosu pro mě bude lahůdkou. Alespoň jeho práce konečně zase jednou pěkně vynikne.

Zatímco jsem řídil, popsala mi Marina, co a jak se jí stalo.

„Byla jsem už skoro doma,“ hlas přes napučený ret zněl poněkud nezvykle, „míjela jsem tu řadu keřů před Belgravia Court, a vtom mě někdo zezadu napadl. Zatáhl mě na cestu mezi křovím a mě napadlo, že mě chce znásilnit.“ Odmlčela se. „Nevzpouzela jsem se, ale byla jsem hrozně vyděšená. Bylo to, jako by se všechno odehrávalo ve zpomaleném filmu. Sevřel mě a mluvil mi těsně u ucha. Napadlo mě, že by mě možná pustil, kdybych ho poškrábala. Hmátla jsem rukou dozadu přes hlavu a ucítila vlněnou čepici, kterou měl přetaženou přes obličej. Tak jsem mu ji na krku vyhrnula a začala jsem do něj nehty.“ Tlumeně se zasmála. „Zaúpěl bolestí. To mu patřilo! Jenže najednou mnou smýkl, otočil mě čelem k sobě, zařval na mě jeden nepublikovatelný výraz a vši silou mě uhodil do obličeje. Myslím, že ty rány mám od hřbetu jeho pěsti. Měl rukavice a na nich něco lesklého kovového.“

Ruce v rukavicích s mosaznými boxery, napadlo mě. To sedělo; na holé pěsti byla škoda v jejím obličeji příliš velká.

„Svezla jsem se na kolena a on utekl. Chvilí mi trvalo, než jsem byla schopná vstát a dopotácet se těch zbylých dvacet yardů k našemu domu.“

Kdybych měl čím, vzal bych ji za ruku.

Geoffrey dorazil k Cancer Research Institute ze svého domu v Highgate o něco dříve než my, ale Marina ho ještě nechala čekat, protože musela zadat u vchodu elektronický kód umožňující vstup do budovy.

„Některé pokusy vyžadují nepřetržité pozorování,“ vysvětlila, „takže laboratoře jsou vlastně stále přístupné. Mnozí zaměstnanci tady během určitých experimentů v podstatě žijí.“

„Ale, ale,“ okomentoval Marininu tvář, když ji konečně uviděl na světle, „to vám pěkně upravili fazónku. Policii jsi tentokrát zajímal, Side?“

„Ne,“ řekli jsme já i Marina naráz.

„Prošla jste dveřmi, že?“ pravil Geoffrey sarkasticky. „Oprava. Dvojími dveřmi. Velmi neopatrně.“

Nastoupili jsme do výtahu, zatímco si Geoffrey stále brumlal pod vousy.

Procházeli jsme nekonečnými běžově natřenými chodbami s podlahou pokrytou modrým linoleem.

Polovinu chodby zabíraly šedé kartotéční skříně, které se střídaly s tři stopy vysokými válcovitými kontejnery, opatřenými žlutými výstražnými nálepkami: Tekutý nitrogen – nebezpečí zadušení. Marina natukala číselný kód do dalšího elektronického zámku, který nás s pípnutím vpustil do jejího království. Stiskla vypínač, nad našimi hlavami se rozsvítily zářivky a Marina se posadila na jednu z laboratorních lavic, opatrně vytáhla z kapsy igelitový sáček a uložila ho do lednice.

„Tak se nám materiál ještě chvíli udrží čerstvý,“ řekla. „Tak, a teď se na mně můžete vyřádit, doktore.“

Geoffrey na Marinině obličeji pracoval bezmála půl hodiny; vyčistil a vydezinfikoval zraněná místa, píchl jí lokální anestetikum a konečně obě tržné rány zašil drobnými modrými stehy. Přinesl jsem si z auta fotoaparát a k Marinině velké nevoli jsem vyfotil několik snímků, které dokumentovaly přeměnu ošklivých rozšklebených ran ve dvě úhledné modře lemované linky, jednu horizontální u obočí a druhou vertikální ve

spodním rtu. Na oku se jí začala temně vybarvovat podlitina, takže vypadala skoro jako vystřižená z reklamní kampaně propagující nutnost zapínání bezpečnostních pásů v autě.

„Tak,“ usoudil Geoffrey konečně. „Asi tak za pět, šest dní vám je vyndám, a za pár týdnů vám po jizvičkách nezbude ani stopa.“

„Myslela jsem, že stehy už se dneska vstřebávají do kůže,“ podotkla Marina.

„Takové se používají spíše při interním šití,“ vysvětlil jí, „a většinou nejsou pěkné a zanechávají jizvy. Pokud nechcete mít jizvy, nic se nevyrovná šití ketgatem nebo touhle modrou nylonovou nití, která se dnes používá častěji. A neměly by se příliš utahovat, nebo budou tahat. Takhle je to v naprostém pořádku.“

„Děkuji,“ řekla Marina. „Můžu se teď dát do práce?“

„Jistě,“ odpověděl doktor, „ale až vám přestane účinkovat anestetikum, bude vás to trochu bolet. A měl bych vám ještě píchnout tetanovku, pokud si náhodou nevzpomínáte, jestli jste ji během posledních deseti let nedostala.“

„Nemám tušení,“ připustila Marina.

„Tak to vám pro jistotu jednu píchnu. Pár jsem jich s sebou vzal.“

Marina se ohnula přes lavici a doktor jí vpíchl připravenou hypodermickou jehlu do hýždí.

„Copak tady zkoumáte?“ zeptal se pak. „Připomíná mi to laboratoř, jakou jsme měli na medicíně.“

„Tohle je hematologická laboratoř,“ vysvětlila. „Tady se snažíme v krvi vystopovat buněčné znaky pro různé typy rakoviny. Vezmeme krevní buňky a za pomoci enzymu trypsinu rozdělíme bílkoviny do řetězců aminokyselin. Trypsin je, samozřejmě, sám o sobě také bílkovina.“

Samozřejmě, řekl jsem si v duchu.

„Sledujeme řetězce aminokyselin, které tvoří proteiny a zjišťujeme, zda jsou tam nějaké buněčné znaky specifické pro rakovinné bujení. Řetězce procházejí tímto hmotovým spektrometrem,“ ukázala na dlouhý šedý přístroj, který připomínal hluboký mrazák.

„Ten vyhodnotí složení každého řetězce a pokud se v něm nachází buněčný znak, který bychom tam neočekávali, může to být právě rakovinný buněčný znak, který jsme hledali.“

Já z toho nechápal ani slovo, ale Geoffrey vypadal, že všemu dokonale rozumí, nadšeně pokyvoval hlavou a ze všech stran si prohlížel spektrometr.

„Jsem rád, že vidím, že moje daně jdou na dobrou adresu,“ podotkl.

„Ne, ne!“ protestovala Marina. „Tento institut a veškerý výzkum tady je financován charitativními příspěvky veřejnosti. Nemáme příjmy z daní. Je pro nás velice důležité, aby to všichni věděli.“

„Promiňte,“ omlouval se Geoffrey, „chápu a už mlčím.“

Marina přikývla a vyndala z chladničky igelitový sáček.

„A teď tady z té hromádky,“ řekla už opět svým „laboratorním“ tónem, „potřebuju dostat DNA profil. DNA je kód, podle kterého se tvoří buňky. Řetězce DNA jsou něco jako nákrety architekta, které ukazují, jak jsou poskládány cihly, tvořící buněčné struktury.“

„Takže lidé s různou DNA mají různé buněčné struktury?“ zeptal jsem se.

„Přesně tak,“ odpověděla. „Různá DNA díky drobným odlišnostem vytváří odlišné typy lidí. Téměř každá DNA u určitého člověka je shodná, takže máme stejný typ buněk; svaly, nervy, kůže a tak dále. Všichni máme dvě oči a jeden nos. V DNA jsou ovšem zakódovány drobné rozdíly, které jsou nositeli odlišností, jako například modré nebo hnědé oči, blond, tmavé nebo zrzavé vlasy, černá nebo bílá kůže, výška, úplně všechno. Právě tyto nepatrné rozdíly způsobují individuální odlišnosti mezi lidmi. Struktura DNA je pro porovnání dokonalejší než otisky prstů.“

Marina byla ve svém živlu. „Můžu použít restriční enzymy, jako třeba EcoRI, které naštěpí řetězce DNA do takzvaných polynukleotidů. Ty pak vloží do gelové matice, to je něco jako želé, k elektroforéze.“

Polynukleotidy jsou nabité, takže migrují, tedy putují, elektrickým polem. To, v jakém množství migrují, závisí na velikosti a tvaru každého polynukleotidu. Představte si, že ten gel funguje jako jakési síto, čím větší je nukleotid, tím menší vzdálenost urazí.“

Geoffrey stále přikyvoval. Na rozdíl ode mě.

„Takže v gelové matici se polynukleotidy rozdělí do několika skupin. Pak se celá matrice vypálí na arch nitrocelulóзовého papíru, čímž vznikne stabilní profil, něco jako mapa, kde se které skupiny nacházejí.“

„A k čemu je to dobré?“ byl jsem s rozumem v koncích. Dejte mi špatného skokanského začátečníka a já vám s ním v Aintree ukážu, co dovedu, ale tohle...

„Každý má trochu odlišnou DNA, to znamená, že každý má také trochu jiný profil. Kriminalisté tvrdí, že šance, že budou mít dva lidé shodný DNA profil je více než šedesát milionů ku jedné. Pokud se samozřejmě nejedná o identická dvojčata. Ta mají shodný profil proto, že mají naprosto shodnou DNA, a

díky tomu také úplně stejně vypadají. Nicméně, to co teď dělám, by soud jako důkaz nepřijal. Pro získávání DNA profilu jsou stanovena velmi přísná pravidla, aby se zabránilo jakékoli kontaminaci. Tenhle bude nejdřív kontaminován mojí DNA. Tu z něj potom ještě musím extrahovat, abychom dostali čistý vzorek DNA našeho neznámého přítele.“

„Našeho přítele?“ zeptal se Geoffrey.

„Dvěř,“ řekl jsem.

„Dvěř? Jakých dvěř?!“ Chudák Geoffrey byl čím dál zmatenější.

„Těch dvěř, co jimi Marina dvakrát prošla.“

„Aha,“ konečně mu to došlo. „Ano, dvěře, váš přítel. Dobře. Velmi dobře.“

Nebyl jsem si jistý, jestli mi opravdu porozuměl, ale každopádně vypadal nadmíru spokojeně, když se mohl zvědavě procházet po laboratoři, zatímco Marina pracovala se vzorky z nehtů. Pak si seškrábala pár buněk zevnitř ústní dutiny, aby udělala rozbor své DNA.

„Pár hodin potrvá, než se polynukleotidy v matrici ustálí. A konečné výsledky budeme mít příští týden.“

„A co s nimi uděláme?“ zeptal jsem se.

„S nimi samotnými toho moc nenaděláme,“ odpověděla, „ale pokud se nám podaří získat víc vzorků a jeden z nich bude s tím naším totožný, máme vyhráno, respektive: máme ho.“

„Takže jediné, co teď mám udělat, je rozhlédnout se kolem sebe a požádat pokud možno každého o jeho vzorek DNA.“

Nemusíš nikoho o nic žádat,“ řekla Marina. „Jen prostě seber tu a tam spadlý vlas. Pokud na něm bude ještě kožní folikul, máme dostatek materiálu k určení profilu.“

„Je to legální?“ zeptal jsem se.

„Ne. Přísně vzato není,“ odpověděla. „Mezinárodní smlouva Human Tissue Act zakazuje schraňování lidských biologických vzorků za účelem získání DNA profilu bez souhlasu dárce.“ Máchla rukou nad rozdělanou prací. „Tohle všechno je ilegální od úplného začátku. Ale já to nikomu nepovím.“

„Ani já ne,“ podotkl Geoffrey spiklenecky. „Lékařské tajemství, že ano.“

Marina a já jsme se vrátili do Ebury Street a Geoffrey odjel domů do Highgate.

„Nashledanou příští týden, až budeme tahat ty stehy,“ zavolal na mě, když nasedal do svého volva.

„Dávejte na tu svoji slečnu dobrý pozor. Účet vám pošlu.“

Účet mi neposlal už pěkných pár let.

Domů jsme dorazili kolem půl jedenácté; bylo už pozdě na to jít se někam ven najíst, jak jsem původně plánoval.

„Máte tu balíček, pane Halley,“ oznámil mi noční portýr, jakmile jsme vešli do haly. Derek už měl po službě.

Balíček byl ve skutečnosti hnědá obálka z konopného papíru velikosti asi sedm krát deset palců. Vepředu na ní bylo velkými tiskacími písmeny napsáno SID HALLEY – DO VLASTNÍCH RUKOU.

„V kolik hodin přišel?“ zeptal jsem se portýra.

„Asi před pěti minutami,“ odpověděl. „Doručilo ho sem taxi a řidič řekl, že mu za doručení kdosi zaplatil s tím, že prý balíček očekáváte.“

„Ale já žádný balíček nečekám.“

Otevřel jsem plochou obálku. Uvnitř byl jediný list papíru. Byl to výstřížek z pondělního The Pump. Byla na něm moje a Marinina fotografie, jak jdeme ruku v ruce po ulici. Bylo tam však ještě něco.

Dobře tu zprávu zvaž. Někdo by mohl špatně dopadnout. Stálo napsáno tlustým červeným fixem naspodu fotografie.

A přes Marinin obličej bylo nakresleno velké červené X.

10

Když jste v nesnázích, vyhledejte útočiště.

Rozhodl jsem se zajet do Aynsfordu.

Marina byla pohledem na obsah balíčku opravdu vyděšená. Byla přesvědčená, že nás někdo sleduje, a já s ní souhlasil. Zabalila si pár kusů oblečení a já jsem mezitím zavolal Charlesovi.

„Cože, teď?“ zeptal se. Charles byl natolik staromódní, že měl telefon umístěný na stolku v hale, a já si dovedl živě představit, jak v tu chvíli pohlédl na velké nástěnné hodiny po dědečkovi. Ukázaly mu, že je po půl jedenácté, téměř čas jít do postele.

„Ano, Charlesi. Teď, prosím.“

„Škoda na zdraví, nebo na duši?“ zeptal se jen. Znal mě příliš dobře.

„Od obou trochu,“ odpověděl jsem. „Ale tentokrát v tom nejsem já, ale Marina.“

„Marina?“

„Říkal jsem ti o ní minulý týden,“ připomněl jsem mu. „Je z Nizozemska a je krásná. Vzpomínáš?“

„Matně,“ odpověděl.

Snažil se mě naštvat?

„Snad to půjde,“ řekl bez valného nadšení.

„Podívej, Charlesi, raději nepřijedeme. Promiň, že jsem tě obtěžoval.“

„Ne,“ jeho hlas zněl už o něco rozhodněji, „přijedte. Bude ta tvoje kráska chtít vlastní pokoj nebo jste... spolu?“

„Charlesi,“ řekl jsem, „to jsi tak sklerotický? Říkal jsem ti to minulý týden. Jsme spolu.“

„Aha, jistě. Takže jeden pokoj?“

„Ano.“

Najednou už mi to nepřipadalo jako dobrý nápad. Charles byl v telefonu velice rezervovaný a já v žádném případě nechtěl zneužívat jeho pohostinnosti. Možná to bylo příliš troufalé, přivést do domu bývalého tchána svoji novou přítelkyni.

„Charlesi, možná by opravdu bylo lepší, kdybychom nejezdili.“

„Nesmysl,“ řekl. „Prostě vás čekám. Těším se. Jak dlouho se zdržíte?“

„Předpokládám, že jen na víkend.“

„V neděli přijedou Jenny a Anthony.“

Aha, teď mi to došlo. Jenny, moje bývalá manželka, dokázala svého otce vždycky vyvést z rovnováhy. Za časů své kariéry u námořnictva byl zvyklý stát v centru velení a mít všechno pod kontrolou, ale jakmile byl v dosahu profízlé pusy své dcery, měnil se v nejistou trosku. Jen pomyšlení na její příjezd ho dokázalo jaksepatří rozhodit.

„V neděli v kolik?“ zjišťoval jsem.

„Ehm, myslím, že k večeři. Podrobnosti má paní Crossová.“

Paní Crossová byla jeho hospodyně.

„Do deseti budeme pryč.“

Ušetříme si scénu, ze které by si Jenny mnula ruce. Tentokrát ne zranění moje, ale mé přítelkyně. To je báječné, pomyslela by si určitě. Bývalá paní Halleyová, současná lady Winghamová, by měla žně.

„Ach, výborně.“ Charlesovi bylo také jasné, že bude lepší se takovému setkání vyhnout.

„Budeme u tebe za hodinku a půl,“ řekl jsem. „Nech otevřený zadní vchod. Nemusíš kvůli nám zůstat vzhůru.“

„Samozřejmě že budu vzhůru. A jeď opatrně.“

Jako bych opatrně neřídil.

Nechali jsme v bytě rozsvícená světla a sjeli dolů do garáží. Marina si lehla na zadní sedadlo a vyrazili jsme z Ebury Street. Pokud nás někdo pozoroval, musel si myslet, že Marina zůstala sama doma.

Projel jsem dvě křižovatky na červenou a třikrát objel Hyde Park Corner, abych si byl jistý, že nás nikdo nemůže sledovat.

Jel jsem, velmi opatrně, po M 4 směrem na Oxford, a pak zahrnul do Aynsfordu, kam jsme dorazili chvíli po půlnoci. Marina, která si přesedla dopředu na sedadlo spolujezdce, většinu cesty prospala, ale vzbudila se, když jsme projížděli úzkými uličkami a u vjezdu do vesnice se zhoupili přes most nad kanálem.

„Už jsme skoro tam, andílk,“ řekl jsem a pohlídl jí svou umělou rukou koleno.

„Strašně mě bolí pusa.“

„Hned, jak dojedeme, ti na to něco dám.“

Charles nejenže byl ještě vzhůru, ale byl také ještě v plné parádě; měl na sobě tmavě modré sako a kravatu.

Nikdo by o Charlesovi nikdy nemohl říct, že je nedbale oblečený. Jednou si vzal na „formální“ večeři pořádanou pro své prasynovce večerní oblek. Formálnost večera spočívala v tom, že jeho prasynovci byli nuceni jíst příborem, a ne jako obvykle rukama, a Charles v motýlku působil v Pizzalandu trochu nepatřičně. Nevadilo mu to. Lepší být oblečený lépe, než hůř, jak říkal; pořád lepší, než obléct si na slavnostní večeři Royal Navy vycházkový oblek nebo do kostela svetr.

Vyšel nás ven přivítat, jakmile jsem zaparkoval před domem, a začal pobíhat kolem Mariny. Byl nelíčeně zděšený, jak může někdo udeřit ženu, navíc tak krásnou ženu. V tu chvíli její obličej moc krásně nevypadal; měla hrozně nateklý ret a modrající podlitiny kolem obou očí. Bylo mi jasné, že ráno to bude vypadat ještě hůř.

„To je ohavnost!“ řekl Charles. „Jen zbabělec uhodí ženu.“

Charles byl velkým zastáncem rytířskosti. Nevadilo mu, že většina z těchto ideálů už byla jaksi passé.

Kdysi mi řekl, že v jeho věku lidé stejně očekávají, že bude mít staromódní názory, takže alespoň nikoho nezklame.

Přinesl léky proti bolesti a prášek na spaní a brzy jsme Marinu uložili do postele. Oba jsme se pak vrátili do salonu ke sklenice whisky.

„Nerad bych tě zdržoval, jestli chceš jít spát,“ řekl jsem.

„Zdržuješ mě,“ odpověděl, „ale jsem rád. Co se děje?“

„To je na dlouhé povídání.“

„Máme před sebou dlouhou noc.“

„Pamatuješ na Zlatý pohár v Cheltenhamu?“ zeptal jsem se.

„Těžko na něj zapomenout.“

„Huw Walker byl zavražděn kvůli něčemu, co se týkalo fixlování. Jenže zavraždit někoho pro pár zmanipulovaných závodů mi připadá jako dost přehnaná reakce. Musí za tím být něco víc.“

„Jak si můžeš být tak jistý, že to má co společného s fixlováním?“ zeptal se Charles.

„Protože Huw mi na londýnském záznamníku nechal večer před tím, než ho zabili, dvě zprávy. Byl vyděšený, že se ho někdo chystá zabít, protože neudělal, co po něm chtěli.“

„Myslel jsem, že ho zastřelil Bill Burton, protože si Huw začal s jeho manželkou.“

Zvedl jsem obočí nad rychlostí, s jakou se Charles tuhle fámu dozvěděl, i nad způsobem, jak ji podal.

„Tak mi to aspoň bylo tlumočeno,“ dodal. Nepochybně použil přesně tu samou formulaci, s jakou mu byla novinka podána.

„Podívej,“ řekl jsem, „já si myslím, že Huwova vražda byla předem připravená. Bill Burton tomu, že, jak ty říkáš, Huw má něco s jeho ženou, nevěřil, a to až do chvíle těsně před prvním závodem toho odpoledne.

Bill prostě nemohl z ničeho nic jen tak vyčarovat zbraň. A Huw mi tu první zprávu nahrál hodiny před tím, než se Bill o aférce mezi ním a Kate dozvěděl. To nebyl Bill, koho se Huw bál, že ho zabije. Takže předpokládám, že závěr, že Huwa zastřelil, můžeme klidně smést ze stolu.“

„Ale Burton byl na Walkera strašně naštvaný, protože vyhrál s Candlestickem. Sám jsem to viděl.“

„Ne, nebyl. Byl příšerně rozrušený, protože se právě dozvěděl, jak to mezi Huwem a Kate je.“

„Aha.“ Charles přešel k pojízdnému baru a dolil nám další dvě plné sklenice whisky. Měli jsme před sebou opravdu dlouhou noc.

„Navíc, Billa Burtona také zavraždili,“ pokračoval jsem. „Tím jsem si stejně tak jistý. Udělali to tak, aby to vypadalo jako sebevražda, ale Bill se sám nezabil.“

„Policie si to ale zjevně myslí, nebo to aspoň všichni na závodech tvrdí.“

„Snažil jsem se, co to šlo, abych tuhle mylnou teorii vyvrátil. A proto přepadli Marinu. Měla za úkol mi vyřídít, abych tu záležitost nechal být, abych přestal strkat nos do vyšetřování Huwovy smrti a nechal vinu ležet na Billovi.“

„Aby byl případ uzavřen a viníci zůstali pěkně na svobodě?“

„Přesně tak,“ odpověděl jsem

„A uděláš to?“

„Udělám co?“

„Přestaneš strkat nos do vyšetřování Huwovy smrti?“

„Nevím.“

Polkl jsem doušek nejlepší desetileté Glenmorangie whisky, nechal zlatavou tekutinu proudit tělem a rozehrát hluboko uvnitř konejšivé teplo. Uvědomil jsem si, že jsem celý den skoro nic nejedl a že pití na lačný žaludek bude mít za následek pěknou kocovinu. Ale co na tom?

„Nikdy předtím tě nikdo nedokázal zastavit.“

„Já vím,“ souhlasil jsem, „Jenže teď je to jiné..., ublížili Marině, a to nesnesu.“

„Když ubližují tobě, je to, předpokládám, v pořádku?“

„No... ano. Já sám vím, kolik toho vydržím. Pořád nad tím mám kontrolu, i když ji vlastně ztratím.“

Odmíchl jsem se. „Pamatuješ si tenkrát, jak už toho všeho bylo příliš? Jak nás s Chicem málem umlátili řetězy?“

Přikývl. Viděl, jak jsme dopadli, jako první.

„Tak to tehdy udělali, aby mi zabránili ve vyšetřování. Aspoň si mysleli, že se jim to podaří. Mysleli si, že budu mít dost, po tom všem, co mi přichystali. Já zkrátka věřím, že pokud mě nezabijí, není nic, co by mě zastavilo, když vím, že mám pravdu.“

„Nevyhrožoval ti snad jednou někdo, že ti usekne pravou ruku, jestli po něm nepřestaneš jít?“

„Ano.“

Pamatoval jsem si ten ochromující strach, tu absolutní hrůzu, že přijdu i o druhou ruku. Pamatoval jsem si,

jak mě to zlomilo. Pamatoval jsem si, co mě stálo úsilí postavit se pak zase na nohy, jaké odhodlání jsem musel vynaložit, abych byl schopen čelit dalšímu dni, čelit životu. Na čele mi vystoupil pot. Pamatoval jsem si to až příliš dobře.

„Ani to tě tenkrát nezastavilo.“

Ne, pomyslel jsem si, nakonec ne, i když mě to na chvíli dočista paralyzovalo. „Skoro,“ hlesl jsem. Jazyk jako bych měl přilepený na patro.

„Předpokládám, že tě tedy nezastaví ani pár obyčejných ran do obličeje.“

„Jenže to není můj obličej, do kterého praštili. Nejsem to já, komu ubližují. Já rozhoduju, co udělám, a někdo jiný je za to místo mě bit, někdo, koho mám rád. To nemůžu.“

„Když Němci postříleli francouzské zajatce, ani to nezabránilo francouzské Resistance v jejich likvidaci,“ pronesl Charles procítěně.

„Ale zabránilo by jim to, kdyby postříleli jejich rodiny.“

Nakonec jsme šli spát až po druhé hodině ráno a předtím jsme vyprázdnili celou láhev, takže jsem měl doplněno kalorií víc, než by dodala vynechaná večeře.

Vklouzl jsem do postele vedle spící Mariny a políbil ji na vlasy. Jak bych mohl vědomě vystavit svoji milovanou princeznu nebezpečí? Jenže, jak tomu zabránit? Najednou, poprvé od té doby, co jsem s tímhle řemeslem začal, jsem byl zranitelný vůči vyhrožování typu „když nedostaneme tebe, dostaneme tvoji holku“. Co mě teď čekalo? Jak budu moci pokračovat v práci? Jak budu fungovat, když nade mnou bude neustále viset hrozba toho, co by mohli udělat Marině?

Nakonec můj whisky omámený mozek, aniž by se mu podařilo dospět k jakémukoli uspokojivému vyřešení, odmítl dál se tímto dilematem zabývat, a ponořil jsem se do neklidného spánku.

Probudil jsem se, jak jinak, s bolestí hlavy. Moje chyba.

Marinu také bolela hlava, ale její vina to nebyla. Jak jsem předpokládal, její obličej vypadal ještě hůř než předchozího večera. A s denním světlem to nemělo co dělat.

Připomínala velkou pandu s obrovskými bílými kruhy kolem očí v černém obličejí, jen samozřejmě obráceně. Kůži kolem očí ale neměla jen černou, ale hýřila sytými odstíny žluté a fialové. Levé oko měla silně oteklé a náplast nad obočím jí propůjčovala totálně zubožený vzhled. Vypadala jako pronásledovaná postava z nějakého hororu. Až na to, že její zranění byla skutečná, žádný make-up z rukou šikovného maskéra.

Seděla na posteli a prohlížela se v zrcadle na dveřích skříně, nastaveném nemilosrdně v tom nejméně lichotivém úhlu.

„Jak se cítíš?“ zeptal jsem se jí.

„Asi stejně, jak vypadám.“ Otočila se a věnovala mi poněkud křivý úsměv.

Takhle je to ta moje holka, řekl jsem si, a jemně ji políbil na tvář.

K snídani jsme dorazili dlouho před Charlesem a v kuchyni jsme našli jen čilou paní Crossovou.

„Dobré ráno, pane Halley.“ Nikdy se mi nepodařilo přimět ji k tomu, aby mi řekla Side.

„Dobré, paní Crossová,“ odpověděl jsem. „Rád bych vám představil Marinu van der Meerovou – a to je paní Crossová.“

„Ach, božínku, co se vám to propána stalo!“

Marina se usmála a vysvětlila: „Už je to v pořádku, každým dnem se to lepší. Dopravní nehoda.“

„Ach,“ vzdychla znovu paní Crossová. „Udělám vám šálek čaje.“

„Děkuji, to by bylo báječné.“

Já si objednal kávu a paní Crossová měla jako vždycky hned připravené tousty s máslem a marmeládou. Charles se objevil v županu a pantoflích a posadil se k dlouhému kuchyňskému stolu. Unaveně si mnul čelo a oči.

„Když jsem ještě býval podporučíkem, mohl jsem propít celou noc a v šest ráno vstát plný elánu do služby. Co se to se mnou stalo?“

„Dobré ráno, Charlesi,“ popřál jsem mu.

„Tobě také dobré ráno,“ odpověděl. „Proč jen jsem ti dovolil mě půl noci držet u láhve?“ Otočil se k Marině. „Dobré ráno, drahoušku, jak se dnes cítíte?“

„Lépe než vy dva, řekla bych.“ Usmála se na něho, což mu očividně ohromně zvedlo náladu.

„Dobré ráno, paní Crossová,“ řekl Charles. „K snídani si, prosím vás, dám černou kávu a celozrnný toust.“

„S, nebo bez alkaseltzeru?“ zeptal jsem se.

„Bez, nesnáším, jak to šumí.“

Chvilí jsme jen v tichosti seděli a snídali, Charles začtený do sobotních novin.

„Píšou tady,“ ozval se najednou a ukázal na stránku krajíčkem toustu, „že se z Angličanů stává národ

gamblerů. Prý více než devět milionů lidí u nás pravidelně sází na internetu. Neuvěřitelné.“ Napil se své kávy. „A také píšou, že nejrychleji se rozrůstajícím druhem virtuálního gamblování je on-line poker. Co to je on-line poker; ten se přece hraje doma?“

„To je hraní pokeru na počítači,“ vysvětlil jsem. „Sedíš doma u počítače a připojíš se ke stolu ostatních hráčů u jiných počítačů.“

„Na počítačích? A můžeš jim vidět do obličeje?“

„Ne, znáš jenom jejich jména, což jsou jednoduše přezdívky. Vlastně vůbec netušíš, s kým hraješ.“

„To je šílené,“ odtušil Charles. „Celý poker je přece o tom, že pozoruješ oči ostatních hráčů. Jak můžeš blafovat, když nevidíš, proti komu hraješ?“

„Podle toho, kolik lidí se toho zúčastňuje, to vypadá, že je to lákavá hra,“ podotkla Marina.

„Jak víš, že ostatní hráči nepodvádějí, když nevidíš, co dělají s kartami?“ chtěl vědět Charles.

„S kartami ‚pracuje‘ počítač,“ řekl jsem, „takže hráči podvádět nemůžou.“

Ale co když podvádí sám počítač, napadlo mě. Co když si hráč jen myslí, že hraje proti ostatním, kdo se stejně jako on do hry přihlásí? Co když má správce webu u každého hracího stolu jedno až dvě místa pro sebe a hraje proti návštěvníkům? Co když website takhle vydělává? Jen nenápadně, aby to ostatní hráči nepostřehli. Tak, aby nově příchozí hráči párkrát vyhráli, než se chytí. Je to osvědčený postup: Dodávej kokain zadarmo tak dlouho, dokud se jeho uživatelé na něm nestanou závislími, a pak je začni pěkně kasírovat.

Dočetl jsem se, že předpokládaný počet závislých gamblerů v Británii přesahuje čtvrt milionu. V jejich případech finanční prostředky vynakládáné na uspokojení nutkové potřeby sázet vzrůstají stejnou měrou, jakou klesá čas a chuť věnovat se jejich vydělávání. Výsledkem je nepotlačitelný hlad ukájený z nedostačujících zásob. Takový člověk se musí zákonitě něčeho vzdát, a obvykle to bývá životní úroveň, čest a sebeúcta. To všechno vyletí oknem kvůli nezřízené touze po další a další sázce. Hráčská závislost se možná liší od závislosti na drogách a alkoholu tím, že nemá okamžité následky na zdraví dotyčného, v konečném výsledku však stejně jako všechny ostatní neléčené závislosti dokáže udělat z člověka trosku.

„Mně to stejně pořád připadá šílené,“ začal znovu Charles. „Vždyť polovina z té zábavy při hraní pokeru je právě v blafování a napětí mezi hráči.“

„Rozdíl je v tom, Charlesi,“ řekl jsem, „že ty nehraješ poker kvůli výhře. Ty se nad partičkou pobavíš s přáteli, ale to, že budete hrát poker, je vlastně jen důvod k tomu, abyste se sešli. On-line poker je o něčem úplně jiném, tady totiž všechno stojí a padá s výhrou nebo prohrou, ať se u toho hráči baví, nebo ne.“

„Hm, tak to není nic pro mě,“ zabručel a vrátil se ke svým novinám.

„Nebude ti vadit, když se zajedu podívat na závody do Newbury?“ zeptal jsem se Mariny.

„Ne, to je v pohodě, ale dávej na sebe pozor. Já zůstanu tady a budu odpočívat. Nevadí vám to, Charlesi?“

„Ach ne, to je v pořádku. Já také zůstanu doma; můžeme se spolu podívat na závody v televizi.“

Marina směrem ke mně udělala obličej, z něhož jsem pochopil, že „podívat se na závody v televizi“ zrovna netouží, ale nechtěla být nezdvořilá, takže nic neřekla.

Po snídani jsem zavolał na cheltenhamskou policii a chtěl k telefonu vrchního inspektora Carlislea.

Bohužel, řekli mi, momentálně není k dispozici, přejete si nechat vzkaz? Kdy bude k dispozici? chtěl jsem vědět. Nevěděli. Má službu? Ano, má, ale přesto bohužel není k dispozici. Mohl bych pro něho nechat vzkaz a být si jistý, že mu ho doručí? Ano, doručí. „Dobrá,“ řekl jsem. „Vyřídte mu, aby zavolał Sidovi Halleymu. Číslo má.“ Přesto jsem jim raději své číslo znovu nadiktoval, pro všechny případy. Zavolał mi ani ne za pět minut. Stará dobrá cheltenhamská policie.

„Chtěl jsem vám zavolať už včera,“ hlásil, „ale všechno je momentálně dost hektické.“

„Plné ruce práce s chytáním zločinců?“ řekl jsem poněkud nevychovaně.

„Kéž by,“ odtušil vážně. „Už jste slyšel dnešní novinky?“

„Ne.“

„Tak tedy, tu malou holčičku, která se během týdne ztratila v Gloucesteru, jsme našli mrtvou. Respektive, našli jsme mrtvé dětské tělíčko a s největší pravděpodobností je její. Ještě čekáme na oficiální identifikaci, ale téměř nejsou pochybnosti. Chuděrka malá. Ještě nevíme, co bylo příčinou smrti, ale určitě to musela být vražda. Jak někdo může udělat něco takového desetileté holčičce? Dělá se mi z toho zle.“

„Promiňte.“ Evidentně měl pěkně pokažené sobotní ráno.

„Jak jde o děti, začnu tuhle práci nesnášet. Jsem rád, že jich není moc. Tohle je teprve třetí za těch pětadvacet let ve službě.“

„Kvůli čemu jste mi chtěl včera volat?“ zeptal jsem se.

„Máme výsledky ohledání. Byla to ta samá zbraň, kterou byl zabit Walker, a Burton z ní každopádně ten

den, kdy zemřel, vystřelil. Na rukou a na rukávu měl jasné stopy po usazeném střelném prachu.“

Sakra, projelo mi hlavou, sakra zatraceně.

„Takže věříte tomu, že to byla sebevražda?“

„Takový je konsensus, ke kterému došel tým Thames Valley, ale bude na koronerovi, aby o tom rozhodl.“

„Nezdá se vám divné, že měl zbraň pořád v ruce? Kdyby z ní vystřelil, tak by přece odletěla stranou?“

„V případě sebevraždy není až tak vzácné, že oběť stiskne zbraň tak silně, že pak v ruce zůstane. Je to jako reflex. Ruka zbraň v okamžiku výstřelu pevně sevře a už tak zůstane. Inspektor Johnson říkal, že bylo velmi obtížné revolver z Burtonovy ruky vyprostit. Rigor mortis, však to znáte.“

To bylo víc informací, než jsem chtěl znát.

„Stále ještě vyšetřujete vraždu Huwa Walkera?“ zeptal jsem se.

„Čekáme teď na výsledky.“

Pochopil jsem to jako „ne“.

„Co když byl Bill Burton v okamžiku, kdy zbraň vystřelila, už mrtvý?“ napadlo mě.

„Jak to myslíte? Jak by mohl vystřelit z revolveru, kdyby byl mrtvý?“

„Předpokládejme, že byste chtěl, aby vražda vypadala jako sebevražda. Nejdřív střelíte Billa do hlavy. A pak vložíte zbraň do jeho bezvládné ruky a znovu stisknete jeho prstem spoušť. A je to, všude na rukách zbytky střelného prachu a je z toho sebevražda jako vyšitá.“

„Ale v místnosti došlo pouze k jedinému výstřelu.“

„A jak to víte?“ zeptal jsem se.

„Podle Johnsona byl v zásobníku vypotřebován pouze jeden náboj.“

„Ale vrah přece mohl zásobník doplnit novou nábojnicí.“

„Jak to, že tedy nenašli druhou kulku?“ zeptal se Carlisle.

„Možná inspektor Johnson žádnou nehledal.“

11

Cestou na závody do Newbury jsem si v hlavě stále obracel, jestli se tam mám, nebo nemám znovu přeptat na Huwa Walkera a Billa Burtona. Něco jiného bylo bavit se o tom s Carlislem, a něco jiného bylo pokračovat v rozsévání semínek pochybností o Billově podivné sebevraždě. Mohlo to být značně problematické a nebezpečné po tom, co jsem přes Marinu dostal předchozího dne onen vzkaz. Zamával jsem svou umělohmotnou rukou na muže na parkovišti, který mi hned zamával zpátky v gestu vyjadřujícím pozdrav dlouho ztracenému kamarádovi. Zaparkoval jsem jako obvykle na místě vyhrazeném pro trenéry a žokeje.

Vedle mého auta v tu chvíli přistál velký jaguár a z něj vystoupil Andrew Woodward.

„Ahoj, Side,“ řekl. „Jak se daří?“

„Děkuju, dobře, pane Woodwarde.“ Nikdy jsem mu neříkal Andrew.

„Skvělé.“ Neznělo to moc upřímně. „Bylo mi řečeno, že se na tebe mám obrátit.“

„Kvůli čemu?“ zeptal jsem se.

„Kvůli posudku. Potřebuju sehnat ke koním druhého asistenta. Na jednoho člověka mám koní až moc.“ Vzpomněl jsem si, že komu přesunul své svěřence Jonny Enstone, a napadlo mě, že pravděpodobně nebyl sám.

„Co pro vás můžu udělat?“

„Všichni mi tvrdí, že bych si měl nechat přihlášky od uchazečů zkouknout od Halleyho.“ Tón jeho hlasu naznačoval, že tento názor nepovažuje za opodstatněný. „Myslím, že dokážu sám dost dobře posoudit, co je kdo zač, takže jsem si říkal, že nic takového nepotřebuju, ale když už jsi tady, můžeš?“

„Můžu co?“

„Můžeš mi říct, jestli něco víš o kandidátovi, kterého jsem si vybral?“

„Jeden posudek zdarma vám můžu dát, ale jen jestli o něm budu vůbec něco vědět.“

„No vlastně, o ní. Jmenuje se Juliet Burnsová. Pracovala dřív pro Burtona.“

„Juliet znám,“ řekl jsem.

Netrvalo jí příliš dlouho najít si novou práci, napadlo mě.

„Takže, co si o ní myslíš?“

„Přátelil jsem se s jejím otcem a znal jsem ji už od dětství. V poslední době jsem se s ní několikrát setkal u Billa Burtona.“ Neprozradil jsem mu, že jedna z těch návštěv se odehrála těsně po tom, co Juliet našla svého šéfa s ustřelenou půlkou hlavy.

Vzpomněl jsem si na ten večer, kdy dělala obhlídku stájí. „Myslím, že koním rozumí. Pokud byste chtěl, mohl bych vám udělat důkladnější posudek podle referencí z jejího okolí.“

„Věděl jsem, že nemá smysl se tě na to ptát. To by mi dovedl říct každý,“ odfrkl pohrdlivě. „Nevím, co na tobě lidi mají –jsi jenom zkrachovalý žokej, nic víc.“

Obrátil se k odchodu.

„Vím o vás, že dvě z vašich klientek vám za trenérské služby nic neplatí a vy jenom využíváte jejich jména ke zviditelnění své živnosti.“

Pomalů se ke mně otočil. „To je nesmysl,“ řekl.

„Ve skutečnosti jsou to vaši vlastní koně.“

Na tom by nebylo nic nezákonného, až na to, že tím vlastně podváděl sázející veřejnost, a Jockey Club takovou politiku neschvaloval. A to jsem byl ještě natolik slušný, že jsem se nezmínil o tom, že s jednou z nich má dokonce milostný poměr.

„To si jenom myslíš,“ odsekl.

„Jak chcete.“

„Jak to víš?“

„Prostě to vím.“ Neřekl jsem mu, že ona druhá dáma, s níž poměr neměl, mi obě informace sdělila ze žárlivosti na tu druhou.

„Kdo jiný to ještě ví?“ vyzvídala.

„Nikdo,“ připustil jsem. „Zatím.“

„Drž jazyk za zuby, rozumíš, nebo budeš litovat.“ Otočil se a vyrazil směrem ke vchodu do areálu závodistiště.

Zatraceně, pomyslel jsem si. Proč jsem na něho vyjel? Proč jsem mu tolik potřeboval dokázat, že nejsem jen zkrachovalý žokej? Proč jsem si ho musel za každou cenu znepřátelit, když pro svoji práci potřebuji co nejvíc přátelských kontaktů? To, co jsem udělal, bylo hloupé, velmi hloupé.

Strávil jsem na závodech mrzutě odpoledne, během něhož jsem se snažil vyhýbat Andrewu Woodwardovi a pokud možno se před nikým nevyjadřovat o Huwu Walkerovi ani o Billu Burtonovi. Moji stísněnou náladu podpořilo dokonce i počasí, které se brzy změnilo z prosluněného svěžího rána v zamračené, studené a promáčené odpoledne; navíc jsem s sebou neměl ani kabát. Nechal jsem ho v Londýně, když jsme předchozího večera narychlo opouštěli byt.

Hlavní závod vyhrál kůň ze stáje Andrewa Woodwarda, který se dmul pýchou, když v lijáku přebíral trofej jménem jedné z dvou svých neplatících klientek, která naštěstí měla tolik rozumu, aby se na závodech neukázala.

Dmul se, dokud si nevšiml, že ho sleduji. Zrovna jsem se nešikovně postavil tak, že měl výhled přímo na mě, a jeho nenávidný pohled mě v tu ránu ubezpečil o tom, že jeho antipatie vůči mě rapidně stouply. Právě jsem si v duchu představoval, jak by se mi mohlo podařit získat jeho vlas, abychom mohli udělat analýzu DNA. Na temeni hlavy už mu jich zbývalo jen pár, a ty navíc před zraky okolí pečlivě schovával pod hnědým plstěným kloboukem. Sehnal od něho nebo od kohokoli jiného nenápadně pár folikulů k analýze nebude tak jednoduché, jak si Marina představovala.

Zmizel jsem Woodwardovi z dohledu a najednou jsem stál na schodech před vážnicí a vedle mě Peter Enstone, oblečený v rajtkách a jezdeckých holínkách.

„Zdravím, Petere,“ řekl jsem. „Který závod jedete?“

„Nazdar, Side. Poslední, na Roadtrainovi, je to herka naprosto bez šancí.“

„Tak hodně štěstí.“

„Díky.“ Otočil se a chystal se vstoupit dovnitř, do tepla.

„Ještě něco, Petere,“ zavolal jsem na něj, „nevíte náhodou, jak dlouho je váš otec ředitelem u Make A Wager Ltd?“

„Hm, spoustu roků,“ odpověděl. „Táta pomáhal Georgeovi tu společnost zakládat. Ředitelem je tam od úplného začátku. Nevýkonným.“

„Znal George už předtím, než spolu založili firmu?“

„Jasně. Známe George odjakživa. Promiňte, Side, ale musím běžet.“

Vklouzl do šatny, do nejsvětější svatyně závodů, kam já už dávno vstoupit nemůžu.

Takže Jonny Enstone a George Lochs alias Clarence Lochstein se znají odjakživa. Jak se asi seznámili? přemýšlel jsem.

Vyrazil jsem najít Paddyho O'Fitcha. Jestli někdo znal odpověď na moji otázku, pak to mohl být jedině Paddy.

„Ahoj, Paddy.“ Našel jsem ho v baru pod tribunou Berkshire.

„Čau, Side, ty starej pardále. Dáš si jednoho guinnessa?“

„Ne, Paddy, ale počítám, že ty si dáš.“

Objednal jsem pintu černého piva pro něho a pro sebe dietní kolu. Bylo nepsaným pravidlem, že pokud potřebuji informace, bude mě to stát přinejmenším pozvání na drink.

Pořádne si přihnul a když konečně odtáhl sklenici od úst, aby se nadechl, otřel si rukávem bílý knírek z husté pěny. „Tak jak, Side,“ zašklebil se, „po čem paseš?“

„Po Jonnym Enstoneovi.“

„Aha,“ odtušil, „náš drahý lord. Copak ti proved?“

„Nic. Vlastně jsem s ním byl nedávno na obědě.“

„Neříkej,“ pravil Paddy. „A zaplatil ti ho?“

„Jasně. Probírali jsme spolu pracovní záležitosti.“

„Jaký pracovní záležitosti?“

„Jeho, ne tvoje,“ usadil jsem ho s úsměvem.

„Ale no tak, Side,“ řekl „já jsem přímo vzor diskrétnosti.“

Spíš indiskrétnosti, pomyslel jsem si. Paddy věděl o všem, co se kdy kolem závodů šustlo, a o každém, kdo s nimi měl co do činění, ale navíc mu dělalo dobře, že to o něm všichni věděli, takže všude neúnavně roznášel klípky a dělil se o různá tajemství s kýmkoli, kdo je chtěl poslouchat. Nemyslel to ve zlém, ale nedokázal se tomu vzepřít.

„A co George Lochs?“

„Aha, mladej Lochs. Chodící kompjútr. Fakt zvláštní kluk.“

„Co by mohlo spojit George Lochse a Jonnyho Enstonea?“ zeptal jsem se.

„Có to jako je, kvíz, nebo co?“

„Napadá tě něco?“

„Dej s tím pokoj, Side. Zeptej se mý mámy. To je přece jasný jako facka.“

„Jaká je tedy odpověď?“

„Přece make-a-wager.com.“ Roztáhl tvář v širokém úsměvu. Věděl, že mě ohromil. Frajersky do sebe nalil zbytek piva.

„Dáš si ještě jedno?“ zeptal jsem se.

„To si piš,“ odpověděl. „Dneska neřídím. Mám odvoz.“

Objednal jsem mu dalšího guinnessu a dal jsem si další kolu. Já na rozdíl od něho řídil.

„Tak co s tím lordem a mladým Lochsem?“ zeptal se, jakmile smočil rty v nové sklenici.

„Zajímalo by mě, jak se seznámili,“ řekl jsem.

„Enstone pomáhal Lochsovi založit společnost. Už je to spoustu roků. Aspoň sedm, nebo možná osm.

Prostě do ní vložil peníze, a tak se logicky stal ředitelem. A myslím, že jím pořád je.“

Přikývl jsem; to jsem si zjistil na internetu u Companies House. „Jenže jak ses s ním George Lochs seznámil, že ho pak napadlo požádat ho o pomoc jako prvního?“

„O co ti jde?“ podíval se na mě Paddy tázavě. „Co vyšetřuješ? Jde o fixlování, nebo o co?“

„Ne, nic takového. Jen jsem byl zvědavý. Viděl jsem je spolu v Cheltenhamu a říkal jsem si, že jsou tak trochu zvláštní dvojka.“

„Oba jsou zatraceně tvrdý, to ti povím,“ řekl Paddy.

„Takže nevíš, jak se potkali?“

„To jsem neřek.“ Znovu se usmál. „Říká se, že se s Lochsem znal Peter Enstone a ten ho pak seznámil se svým otcem. Jak se s ním seznámil Peter, to nevím.“

„Hm, zajímavé.“ Snažil jsem se, aby to znělo, jako by mi to zajímavé vlastně nepřišlo. Dopil jsem kolu.

„Tak díky, Paddy. Uvidíme se v Aintree?“

„Jasně. Národní cenu přece neprošvihnu.“

„Tak zatím. Ahoj.“ Otočil jsem se k odchodu.

„To je všechno, cos chtěl vědět?“ zavolal na mě. „Stálo ti to za pár guinnessů?“

„Ne každý je tak vypočítavý,“ odvětil jsem. „Třeba jsem jenom chtěl pozvat kamaráda na drink. Jako za starých časů.“

„Nebuď tak nechutně sentimentální, jo,“ řekl a rozesmál se.

Zbytek odpoledne jsem strávil poflakováním po závodisti a snažil se nevrazit do Andrewa Woodwarda. V rozpisu jsem si přečetl, že má nasazeného koně ještě v posledním závodě, takže jsem se rozhodl odejít hned po jeho skončení, abych se s ním znovu nepotkal na parkovišti. Doufal jsem, že se ještě zdrží s odsedláváním.

Roadtrain, herka naprosto bez šancí, vyhrála o deset délek. Podíval jsem se na výplatní sázkovou listinu. Roadtrain šel na start závodu, který běželo pět koní, v sázkovém poměru 10 ku 1. Tedy jestli tohle pořadatelům nedocvakne, tak už nic.

Rozhodl jsem se radši se moc nezdržovat a začal si razit cestu davy k východu, když vtom jsem narazil na poněkud nejistého Paddyho O'Fitcha.

„Tak ještě jednou ahoj, Paddy,“ řekl jsem. „Jsi v pořádku?“

„To víš, že jo,“ odpověděl škytavě. „Akorát mám pocit, že jsem trochu přebíral. A za to můžeš ty, poněvadž jsi do mě to pivo lil.“

Zapotácel se a chytil se kovového plotu.

„Jsi si jistý, že jsi v pořádku?“ zeptal jsem se znovu.

„Budu v pohodě, jen co sem dorazí můj řidič.“ Upíral nejistý pohled za mě, kudy se valily davy odcházejících návštěvníků.

„Kdo tě veze domů?“ zeptal jsem se.

„Chris Beecher. Jsme sousedi.“

Tak sousedi, pomyslel jsem si.

„Tak já půjdu.“ Po setkání s Chrisem Beecherem jsem ani v nejmenším netoužil. Ani dnes, ani kdy jindy.

„Fajn.“ Ztěžka se opřel o plot. Nechal jsem ho tam rozostřeným pohledem zkoumat míhající se obličeje kolemjdoucích. Bude v pohodě.

Když jsem se vrátil do Aynsfordu, Marině bylo už mnohem lépe, i když modřiny kolem jejích očí vypadaly ještě hůř než ráno. Seděla společně s Charlesem v malém salonku a všiml jsem si, že už si dali skleničku.

„Slunce už zapadlo za obzor, koukám,“ řekl jsem a sklonil se k Marině s polibkem.

„Jenom malý aperitiv, než se půjdu obléct k večeři,“ vysvětloval Charles. Máchl rukou směrem k baru s láhvemi. „Posluž si.“

Nalil jsem si malou skotskou se spoustou vody. Byl jsem odhodlaný to dnes večer nepřehánět.

„Měl jsi hezký den?“ zeptala se Marina.

„Ani ne,“ přiznal jsem. „Pohádal jsem se s jedním trenérem, se kterým jsem si radši měl udržet dobré styky, a celé odpoledne jsem byl zmrzlý a otrávený. A co ty?“

„No, my jsme vlastně měli vydařený den.“ Usmála se na Charlese, který její úsměv opětoval.

„Vypadáte jako dva tajněstkáři, vy dva,“ řekl jsem.

„Povídali jsme si o včerejší noci,“ vysvětlil Charles.

„O tom přepadení?“ nechápal jsem.

„Ano,“ řekla Marina, „a také o tom, jaký máš o mě strach.“

Střelil jsem po Charlesovi pohledem, ale dělal, že si toho nevšiml.

„Tvoje Marina,“ ozval se, „je okouzující děvče. Mám pocit, že jsem se asi znovu zamiloval.“

„Na to jsi příliš starý,“ usadil jsem ho.

„Side!“ napomenula mě Marina. „To tedy od tebe není moc hezké. Řekla bych, že žárlíš.“

„Nesmysl.“ Ale byla to pravda. Ovšem ne v tom smyslu, jak to myslela; nežárlil jsem na to, že se Marina Charlesovi líbí, spíš obráceně. Charles byl můj přítel, můj důvěrník. Byl mou tetičkou Sally, nebo vlastně strýčkem, už spoustu let. Měl jsem pocit, že to, o čem se spolu bavíme, by mělo zůstat důvěrné. Ne že bych před Marinou skrýval nějaká tajemství. Jen jsem chtěl, abych to byl já osobně, kdo jí je řekne.

Zavrtěl jsem hlavou a pomyslel si, jak pošetile se chovám. Tihle dva lidé pro mě byli tím nejdražším, co na světě mám. Proč by se neměli mít rádi? A proč mi tak vadilo, že si spolu povídali, aniž bych u toho byl já jako prostředník? Nařídil jsem si, že se musím přestat chovat jako blázen, ale nějak mi to nešlo.

„Tak co jste si tu na mě prozradili?“ zeptal jsem se trochu uraženě. Uvědomil jsem si tón, jakým jsem to řekl, a vůbec se mi nelíbil. „Promiňte,“ řekl jsem. „Nechtěl jsem, aby to vyznělo takhle.“

Marina se na mě podívala. Doslova jsem její pohled cítil. Měla mě přečteného jako knihu a já jsem dobře věděl, že dokáže dokonale číst mé skryté myšlenky.

„Nic jsme si neprozradili,“ řekla. „To je na tobě.“—

Mluvila klidně a měkce, a já věděl, že ví, k čemu právě došlo. Ani trochu se jí to nedotklo. Usmála se na mě a já si v tu chvíli připadal jako úplný idiot.

„To je v pořádku,“ řekla.

„Co je v pořádku?“ zeptal se Charles.

„Všechno,“ řekl jsem a vstal. „Chceš dolít?“

„Ach, ano, děkuji.“

Nalil jsem mu do sklenice whisky a dolil ji vodou, a Charles se znovu spokojeně zabořil do svého křesla.

„Dáš si ještě, miláčku?“ zeptal jsem se Mariny.

„Jenom trochu.“

Zadíval jsem se jí hluboko do očí. „Já tě tak strašně miluju,“ řekl jsem.

„Já tebe víc,“ odpověděla.

Všechno tedy bylo v nejlepším pořádku.

Paní Crossová nám připravila jako předkrm uzeného lososa a sýrové pirožky a v troubě zapečené hovězí casserole jako hlavní chod. Pirožky byly malé, na jedno sousto, takže jsem nemusel nic krájet, a v duchu jsem drahé, laskavé paní Crossové děkoval. Vždycky dokázala zařídit, abych se s jednou rukou u stolu nemusel cítit trapně. Marina ještě uvařila rýži a k večeři jsme zasedli v jídelně, k formálně prostřenému stolu, se stříbrnými příbory a sklenkami z broušeného skla. Nikdy jsem neviděl Charlese jíst cokoli jen tak, z talíře na klíně.

„Tak o čem jste si to dneska spolu vyprávěli,“ zeptal jsem se, zatímco jsme se pustili do casserole.

„Je mi líto, pokud jsem zklamal tvou důvěru, ale řekl jsem Marině, o čem jsme se bavili v noci. O tom, co ti může zabránit ve vyšetřování.“ Uvědomil jsem si, že Charles je daleko všímavější, než jsem kdy předpokládal. Mělo mi být jasné, že pozná, jaký význam má všechno, co jsme spolu nad skotskou minulou noc probírali. Nakonec, člověk se nestane admirálem, aniž by dokonale dokázal odhadnout situaci.

„Pochopila jsem,“ řekla Marina, „že se o tobě mezi zločinci ví, že tě žádný fyzický útok nemůže zastavit ve vyšetřování. Vlastně, právě naopak. Čím víc ti ublíží, tím zarytěji je budeš pronásledovat.“

„Tak nějak.“ Znělo to trochu nadneseně, ale věděl jsem, že je to pravda.

„Takže jediný způsob, jak se můžeš ubránit násilí, je nevzdat se, když tě napadnou. Kdokoli by na tebe chtěl zaútočit, to předem vzdá, protože ví, že tě to stejně nezastaví, a ještě to pro něho celou záležitost zhorší.“

„Je to tak,“ připustil jsem. „Ale stálo mě to pěkných pár výprasků. Chvilé, na které bych raději nevzpomínal.“

„Ale když někdo zbije mě, najednou začneš zvažovat, jestli bys neměl v pátrání po pachateli vražd přestat. Je to tak?“

„Ano.“

„Protože ti to vzkázal ten člověk, co mě přepadl?“

„Ano.“

„Co tě ale vede k tomu, že si myslíš, že já takovou ochranu chci? Jestli teď přestaneš s vyšetřováním, protože mě někdo párkrát ošklivě uhodil do obličeje, napříště už pokaždé, když tě budou chtít zastavit, přijde na řadu jednoduchý postup ‚zmlat’ Marinu.“

„Má pravdu, dochází ti to?“ vložil se do řeči Charles. „To samé platí i pro mě. Když to nebude ‚zmlat’ Marinu, může to klidně být ‚zmlat’ Charlese“. Ani jeden z nás po ničem takovém netouží. Ani jeden nechceme, aby se naše láska k tobě, ano, naše láska k tobě, stala důvodem, proč tě přestaneme mít tak rádi. Dává ti to smysl?“

Nedokázal jsem ze sebe vypravit slovo.

„Takže přestaňme s tím nesmyslem, že zastavíš vyšetřování vraždy tvých přátel.“ Charles nasadil svůj velitelský tón. „Oni, nebo spíš jejich rodiny, tě potřebují. Tak se do toho dej.“

„A jestli mě znovu napadnou,“ dodala Marina, „tím spíš bude důvod v pátrání pokračovat. Já chci také mít pověst, že se nevzdávám!“

„A já taky,“ dodal Charles. „Pojďme si na to připít!“ Pozvedl skleničku s klaretem. „Ať jdou všichni do prdele!“

Rozesmál jsem se. Všichni tři jsme se začali smát. Nikdy v životě jsem neslyšel Charlese použít tak nespolečenský výraz, navíc v přítomnosti dámy. „Ať jdou všichni do prdele,“ opakovali jsme po něm. Usnul jsem spánkem spravedlivých. Hlubokým, bezesným, osvěžujícím spánkem.

Všichni tři jsme šli do postele brzy, předtím jsme však ještě stačili nad kávou, a v případě Charlese nad brandy, probrat některá další důležitá témata.

„Takže co teď uděláš?“ zeptal se mě, s nosem zabořeným do bohaté alkoholové vůně linoucí se z bachraté sklenky brandy.

„Co navrhuje vy, jako vrchní kontrolori mého života?“ zeptal jsem se s úsměvem.

„No,“ začala Marina, „pokud ses rozhodl, že tě varování, abys do vražd svých dvou kamarádů nešťoural, nezastraší, navrhuju, aby sis pořídil zvon a chodil s ním od nároží k nároží a vyvolával, co o nich víš.“

Nemá smysl dělat věci napůl. Prostě jdi a udělej pořádný humbuk. Ukaž těm parchantům, kdo je tady šéf.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Charles.

„Tak já se na to vyspím,“ oznámil jsem jim.

A přesně to jsem udělal.

Druhý den ráno jsem vyskočil z postele optimisticky naladěný a s novou energií. S novým elánem jako by na oblohu vystoupilo i slunce, a já stál u okna a pozoroval zvlněnou oxfordshireskou krajinu prozářenou novým ránem.

Vyrůstal jsem sám s matkou v Liverpoolu a jako typický kluk z města jsem hrával fotbal na ulici před naším obecním bytem a chodil do školy stojící na konci silnice. Pamatuji se, jak jsem ve dvanácti letech poprvé v životě uviděl krávu a byl jsem ohromen jejími kulatými boky a obrovským vemenem. Mléko podle mě pocházelo z láhve, ne od krávy. Jablka byla k dostání u zelináře ve velkých kartónových krabicích, ne na stromech, a představa, že vepřové řízký byly kdysi čiperným kvíkájícím prasátkem, mě přiváděla v záchvat smíchu.

Později během své závodní kariéry jsem žil nejprve v Newmarketu, kde jsem se vyučil žokejem, a později poblíž Lambournu, kde moje váha šla nahoru natolik, že jsem z rovinných dostihů přesedlal na překážky. Zvykl jsem si na venkovský životní styl, ale po úrazu ruky jsem se brzy přestěhoval za městským komfortem do Londýna; snad jsem se vydal hledat útěchu, uprostřed betonu, asfaltu a cihel, v životním stylu svého dětství.

Vedle Mariny jsem však začal uvažovat o změně. O návratu do poklidného a konejšivého prostředí kopců, stromů a zurčících potůčků. Zpátky tam, kde je dodnes slyšet zpěv pěnkavy sedící na větvičce v sadu a kde bíle rozkvétá hrušeň. Ach, být v Anglii, když duben přichází. Browning přesně věděl, o čem mluví. Marina ještě hluboce spala a já jsem se rozhodl, že ji nebudu budit. Když se tělo potřebuje léčit, spánek je nejlepším pomocníkem.

V tichosti jsem se oblékl, připevnil si ruku, nahradil slabé baterie čerstvě nabitými, vyklouzl z ložnice a dal se po schodech dolů. Potřeboval jsem si zapřemýšlet a k tomu se nejlépe hodila samotářská procházka vesnicí.

Paní Crossová už v kuchyni uklízela po včerejší večeři a chystala snídani.

„Dobré ráno, paní Crossová,“ pozdravil jsem vesele.

„Dobré ráno, pane Halley,“ odpověděla. „A krásné ráno, že ano?“

„Ano, všiml jsem si. Jdu se na chvilku projít do vesnice. Za půl hodinky budu zpátky.“

„Dobrá,“ řekla. „Nechám vám snídani připravenou, až se vrátíte.“

„Děkuju.“ Odemkl jsem zadní dveře. „Ach, a paní Crossová, Marina a já budeme odjíždět hned po obědě.“ Než dorazí bývalá paní Halleyová, pomyslel jsem si, ale nahlas nic neřekl.

„V pořádku, pane,“ odpověděla.

„Byl bych rád, kdybyste mi říkala Side.“

„Pokusím se, pane.“ Stejně se nikdy nezmění a já si uvědomil, že ji za to mám ještě raději.

Aynsford byla klidná vesnice v západním Oxfordshiru, kam ještě nedosáhla rozpínavá chapadla velkoměsta. Celý jih Anglie se až překotně rychle stával jediným identickým sídlištěm s tisíci a tisíci nudnými typizovanými domky s kýčovitými zahrádkami, obrůstajícími každé větší město. Zelený pás přírody se ze všech sil snažil udržet nenasytnou expanzi městského pupku, ale při její současné rychlosti bylo jasné, že už to dlouho nevydrží.

Aynsford však dosud zůstával stejný jako během mnoha desetiletí; byly tu kamenné domky seskupené jako kuřata kolem kvočny u normanského kostela a rozlehlá a impozantní stará fara, dokládající bohatství a moc, kterou kdysi duchovenstvo vládlo. Dnes žil místní farář v malém bungalovu ve vedlejší vesnici a spravoval stále zmenšující se obec několika málo zbylých sjednocených farností; takový byl úpadek církevního vlivu. Z vývěsky na kostele jsem se dozvěděl, že bohoslužby v místním kostele probíhají každou druhou neděli. Mohlo to být horší.

Dojít na konec vesnice mi trvalo slabých pět minut chůze, a tak jsem se vydal cestou lemovanou vysokými křovinami až k obloukovitému mostku přes říční kanál. Posadil jsem se na zábradlí a házel do hnědavě zkalené vody kamínky.

Kam se odtud vydáme? přemýšlel jsem.

Copak jsem mohl ignorovat to, co se stalo Marině, a pokračovat ve vyšetřování? Marina trvala na tom, že ano. Jenže dosud jsme měli velké štěstí. Namísto pár ošklivých ran do obličeje to klidně mohl být nůž mezi žebra. Byl bych schopen vyrovnat se s tím, že se mojí vinou, následkem vyšetřování, stalo něco hrozného Marině nebo Charlesovi? A naopak, byl bych schopen podívat se do zrcadla, kdybych nic neudělal a jen zůstal hloupě stát na místě?

Co by se stalo, ptal jsem se sám sebe, kdybych už nic dalšího nepodnikl? Vyšetřování smrti Huwa Walkera by nakonec bylo uzavřeno s tím, že byl zavražděn neznámým pachatelem nebo pachateli. Případ Billa Burtona by skončil prohlášením, že si vzal život v okamžiku duševní nerovnováhy. Ta by byla zdůvodněna jednak tím, že ho opustila manželka, a jednak stravujícím pocitem viny z vraždy milence jeho ženy, žokeje z jeho stáje. A to by bylo všechno, konec vyšetřování, konec příběhu. Omyl ve výkonu spravedlnosti.

Dobře jsem věděl, že Bill Huwa nezabil. Podle mého názoru to prostě nebylo možné. Takže pokud nic

neudělám, skutečnému vrahovi Huwa, a zároveň také Billa, projde vražda jakoby nic, a jméno Billa Burtona bude navždycky pošpiněno. Mohl jsem dopustit, aby byla Billova rodina vláčena bahnem? Uvnitř jsem neomylně cítil, že budu pokračovat ve svém boji za pravdu, ale nechtěl jsem být ukvapený. Potřeboval jsem se se svým rozhodnutím smířit a uvědomit si jeho možné následky. Slíbil jsem si, že odtěd budu méně riskovat a unáhlovat se. Tedy, pokud si vzpomenu.

Když jsem dorazil zpátky, Marina i Charles seděli v kuchyni a snídali tousty s marmeládou.

„Už jsem si začínala myslet, žeš mě tu nechal,“ přivítala mě Marina.

„Nikdy.“

„Kde jsi byl?“ zeptala se.

„Na procházce,“ odpověděl jsem. „Šel jsem k mostu přes kanál.“

„Doufám, že jsi neměl v úmyslu z něj skočit?“ přidal se Charles.

„Dneska ne,“ odpověděl jsem. „Voda je moc studená.“ Paní Crossová mi udělala míchaná vejíčka na toustech, které jsem teď hladově spořádal.

„Pane jo,“ poznamenala Marina. „Tys na té procházce dostal pěkný apetit.“

To každopádně, a nejen k jídlu. Přímo jsem dychtil vrhnout se po stopě vraha.

Po snídani jsme si s Marinou šli nahoru zabalit. Tašky jsme uložili do kufru auta, abychom byli hned po obědě schopni vyrazit.

„Jsi si jistá, že se chceš vrátit do Ebury Street?“ zeptal jsem se jí.

„Samozřejmě. Jsem si naprosto jistá. Nebudu se přece celý zbytek života schovávat. A další věc: chci, abys mě od příště bral s sebou na závody.“

„O. k., беру tě za slovo.“

Připojili jsme se k Charlesovi na skleničku před obědem v jeho obrovské studovně s velikým otevřeným krbem. Hořel v něm oheň a Charles stál před ním a hřál si záda.

„Á, tady jste,“ přivítal nás. „Dejte si skleničku bublinek.“ Každému jednu podal. „Báječné,“ pochválila pití Marina. „Na vás dva,“ pozvedl Charles sklenku. „Na nás na všechny,“ řekl jsem já a pozvedl svoji. „Tak kdepak se vy dva budete brát?“ zeptal se Charles znenadání.

Marině málem zaskočilo šampaňské. „Ještě jsme to neprobírali,“ hlesl jsem. „Neprobírali jste datum?“ trval na svém Charles. „Neprobírali jsme, jestli vůbec.“

„Ehm, tak promiň. V tom případě trochu předbírám událostem.“

„Dalo by se to tak říct.“ Jsem si jistý, že Charles byl vynikajícím námořníkem, ale jako diplomat by ještě potřeboval doškolit.

„Jen mě napadlo,“ píchál dál Charles do vosího hnízda, „že byste se třeba chtěli vzít tady.“

„Určitě si o tom promluvíme, díky,“ řekla Marina. „Je to moc milé, že nám to nabízíte.“

Všichni jsme se na sebe usmívali, neschopni slova.

A pak, vprostřed tohoto domácího sympozia, na němž jsme debatovali o tom, jestli a kde se má Marina stát paní Halleyovou, vstoupila na scénu první nositelka tohoto titulu.

12

„Ahoj, Side,“ pozdravila Jenny. „Tebe jsem tady nečekala.“

Ani já tebe, myslel jsem si. Neměla přijet mnohem později? Teprve až Marina a já odjedeme do Londýna.

„Á, nazdar, Jenny,“ řekl Charles celý zkoprnělý. „Měl jsem představu, že přijedete až na večeři.“

„No, to ano, ale také na oběd. Paní Crossová to věděla. Mluvila jsem s ní o tom včera.“

Kéž by nám to paní Crossová řekla.

„Tak už jsi tady,“ hlesl Charles. „Moc rád tě vidím. Kde je Anthorny?“

„Vyndává věci z auta.“

Šel dát dceři zběžný polibek na tvář. Charles a Jenny nikdy neměli nijak vřelý vztah. Celé její dětství opakovaně trávil dlouhé měsíce na moři, a dokonce ani smrt Jenniny matky je nesblížila.

Jenny se podívala na Marinu.

„Ehm, promiň,“ omlouval se Charles. „Jenny, rád bych ti představil Marinu van der...“ V rozpacích se odmlčel.

„Meerovou,“ dokončil jsem. Charlesovy rozpaky ještě vzrostly.

„Ano, správně, Marina van der Meerová – Jenny Winghamová, moje dcera. Marina je Sidova přítelkyně,“ vysvětlil zcela zbytečně. Jenny nepatrně pozdvihla obočí.

Zatímco Charles a já jsme už byli na Marinin pohmožděný obličej zvyklí, Jenny musel první pohled na ošklivé černé modřiny kolem očí a napučený ret připadat strašný.

„Doufám, že to není Sidova práce,“ pravila.

„Ach, ne,“ řekla Marina a nervózně se usmála. „Nehoda v autě.“

„Kdo řídil?“ zeptala se Jenny.

Naneštěstí jsme oba dva najednou do nastalého ticha vyhrkli:

„Já.“

„Vážně?“ zeptala se Jenny sarkasticky. „To jste se srazili vzájemně, ne?“

Díkybohu právě v ten okamžik dorazil Anthony a od dalšího vysvětlování jsme upustili.

Sir Anthony Wingham, baronet, pracoval v City, dělal cosi v bankovníctví. Nikdy jsem přesně nevěděl co a ani mě to nezajímalo. Zdědil spoustu peněz, což byl důvod, jak jsem cynicky odhadl, proč byl pro moji bývalou ženu tak atraktivní.

Nejprve proběhlo vzájemné představování; jako obvykle ke mně byl Anthony značně chladný. Nedovedl jsem to pochopit. Při našich občasných letmých setkáních se vždy tvářil, jako bych byl jeho úhlavní nepřítel. Jenny a já jsme spolu už spoustu let nebyli, když se poznali s Anthonym, a ačkoli je pravda, že jsme se rozvedli de facto kvůli tomu, aby se mohla provdat za něho, neměl Anthony na našem rozchodu nejmenší podíl, takže jsem jeho postoj shledával poněkud podivným. Rozhodně jsem se mu nesnažil nic vracet a jeho nabídnutou rukou jsem potřásl srdečně a s úsměvem.

Chlad, který projevoval vůči mě, vzápětí jakoby zázrakem vyměnil za vřelost a soucit vůči Marině.

„Drahoušku,“ řekl tím nejlaskavějším tónem, „to je ale strašná smůla, co se vám přihodilo.“

Tím si u Jenny zrovna moc nešplhne, pomyslel jsem si, a měl jsem pravdu. Jenny na něho vrhla nepříjemný pohled.

Vyšlo najevo, že se od začátku chystali přijet k obědu, ale že na to Charles zapomněl. Paní Crossová, jako vždy o krok napřed před svým zaměstnavatelem, co se týkalo chodu domácnosti, prostřela stůl pro pět osob a já byl usazen vedle Jenny, naproti Anthonymu. Oběd proběhl v nezapomenutelné atmosféře nucené, prostoduché konverzace. Skutečné pocity mezi námi zůstávaly viset nevyřčeny, přesto však intenzivně sdělovány. Jen Marina neměla doposud s touto rodinou tu čest.

Za těchto okolností se témata rozhovoru dala předem snadno odhadnout. Točila se kolem Mariny a otázek typu: Kde žijete? Kde pracujete? Máte nějaké sourozence? A tak dále. To, na co jsem se ve skutečnosti toužil zeptat já Jenny a Anthonyho, by bylo mnohem zajímavější: Na kolik je odhadována cena vašeho domu? Kolik vyděláváte? Jak se daří vašemu milostnému životu?

„Kde jste studovala?“ zeptal se Anthony Marina.

„Na střední jsem chodila v Harlingenu v Nizozemsku. Odtamtud pocházím, je to v provincii Fryslán, na severu, u moře. Pak jsem šla na univerzitu do Amsterdamu. A doktorát jsem dělala v Cambridgi.“

To Jenny sebralo vítr z plachet.

„A vy?“ zeptala se Marina na oplátku. Velmi diplomatické.

„Já byl na Harrow a v Oxfordu,“ odpověděl Anthony. Vyjelo mu to z pusy plyně jako nadrcená, mnohokrát opakovaná říkanka.

„Na Harrow?“ zeptala se Marina.

„Ano, na Harrow School. Je to internátní škola v severozápadním Londýně. Vstoupil jsem na ni, když mi bylo třináct.“

„Tak mladý a už pryč z domova,“ poznamenala Marina.

„Ach, ne,“ řekl, „na internát jsem odešel už v osmi letech.“

„Copak se vaší matce nestýskalo?“

„Řekl bych, že nijak zvlášť.“ Odmlčel se. „Myslím, že byla plně zaměstnaná svou prací pro charitu a cestováním za teplem do Západní Indie. Pamatuji se, že ve škole jsem býval mnohem šťastnější než doma.“

Velmi dojemné.

„Harrow,“ vložil jsem se do hovoru. „Znám někoho, kdo chodil na Harrow. Je ale mladší, takže tam byl asi až po vás.“

Anthony mou poznámku pochopil jako urážku. „Samozřejmě udržuji se svojí bývalou školou stále styky,“ pravil. „Jak se jmenuje ten dotyčný?“

„George Lochs. Ale když chodil na Harrow, jmenoval se Clarence Lochstein.“ Anthony se na chvíli zamyslel. „Je mi líto,“ připustil. „Ani jedno z těch jmen mi nic neříká.“

„A jak bych se mohl dozvědět více o tom, jak si vedl ve škole?“ zeptal jsem se.

„Snad neděláš ještě pořád tu pitomou detektivní nádeničinu?“ odfrkla Jenny.

„Ale, ale, Jenny,“ napomenul ji otec. „Víš přece dobře, že Sid je velmi dobrý detektiv a v dostihových kruzích má ohromný respekt.“

Jenny sice na otcovu poznámku nereagovala, ale z jejího výrazu jsem snadno poznal, že respekt v

dostihových kruzích mi v jejích očích na cti nijak nepřidává. Byl jsem si jist, že v nějakých novinách musela číst o Huwu Walkerovi a také o tom, že jsem našel v Cheltenhamu jeho tělo, ale stejně tak jsem si byl jist, že se o tom ani náhodou nezmíní, protože by si snad Anthony nebo Charles mohli myslet, že má o mě nebo o to, co dělám, stále ještě zájem.

„Můžete zavolat na školní asociaci,“ odpověděl Anthony, čímž jsme se přenesli zpátky na Harrow. „Mají na škole stálého sekretáře, chlapíka jménem Frank Snow. Je to bývalý správce v důchodu a co se týče Harrow, není snad nic, co by o škole nevěděl.“

„Díky,“ řekl jsem. „Zavolám mu.“

Anthony najednou vypadal sám na sebe naštvaný; bezpochyby si připadal jako kolaborant s nepřítelem. Konečně jsme po polévce, roastbeefu a jablečném koláči byli po obědě. Jenny si neopomněla všimnout, že mi paní Crossová nakrájela roastbeef na malé plátky, které jsem mohl jíst jednou rukou, a že mám na talíři namísto jednoho několik miniverzí yorkshirského pudinku. Neřekla sice nic, ale zvedla oči v sloup a významně se usmála způsobem, který nechával výraz očí stále stejně nepřátelský. Má zranění byla jedním z nejvýraznějších negativ, se kterými se musel náš vztah potýkat.

Žokejové se zraní často. Je to nepříjemné, ale bohužel nevyhnutelné riziko povolání. Koně padají přes překážky. Někdy proto, že se k nim dostanou příliš blízko, a někdy proto, že jsou od nich příliš daleko. Občas klopýtnou přes ostatní koně, kteří spadli před nimi, a pokaždé jdou zákonitě k zemi. Příčiny zkrátka mohou být různé, ale následky jsou většinou podobné. Půl tuny živé koňské váhy se v rychlosti třicet mil za hodinu svalí na zem a žokej padá spolu s ní. Rytí obličejem v trávniku v rychlosti půl míle za minutu je stejně běžným rizikem jako pohmožděniny, zlomené kosti, vymknutá ramena a otřesy mozku.

Jenny zjistila, že nemůže žít s těžkostmi, které byly způsobované jednak permanentním udržováním mé stálé nízké váhy a jednak tím, že bylo občas nutné posbírat mě po nějakém tom pádu dohromady. Když jsem se ohlédl zpátky, došlo mi, že právě zranění u nás byla katalyzátorem hádek.

Marina a já jsme prchli brzy po obědě, jak jsme si ostatně plánovali.

Jenny se mnou šla k autu, kam jsem odnesl pár posledních věcí na cestu.

„Jak to, že jsme vždycky takoví?“ zeptala se.

„Jací?“ odpověděl jsem otázkou.

„Kdykoli se vidíme, dokážeme si jenom vyměňovat urážky, jako bychom hráli hru, kdo s koho.“

„Vždyť to tak nemusí být,“ namítl jsem. „Jsi šťastná?“

Zaváhala. „Většinou ano. A ty?“

„Ano,“ řekl jsem. „Moc.“

„Dobře, to jsem ráda. Život s Anthonym je mnohem předvídatelnější než s tebou.“

„A méně vzrušující, ne?“

„Ano, to také. Pokud za vzrušující považuješ trávit noci na nemocničních pohovkách.“

Rozesmáli jsme se. Smáli jsme se spolu. Bylo to něco, co jsme nezažili už hodně dlouho.

Marina, Charles a Anthony vyšli z domu.

„Dávej na sebe pozor,“ loučila se Jenny. Pohládila mě po ruce, po té skutečné, pravé.

„Ty na sebe také dávej pozor.“ Políbil jsem ji na tvář a na chvíli jsem v jejích očích zahlédl slzy.

Marina Charlese objala, což ho z nějakého důvodu uvedlo znovu do rozpaků. „Moc vám děkuji. Přesně takový azyl jsem teď potřebovala. Teď můžu jet klidně zpátky a postavit se světu čelem.“

„To nestojí za řeč,“ odpověděl Charles. „Přijedte, kdykoli budete chtít.“

„Děkuji, přijedu ráda.“

Anthony ji letmo políbil na tvář a Jenny kupodivu také nevadilo vyměnit si s ní jeden zdvořilostní polibek na rozloučenou. Já si s oběma potřásl rukou. „Ještě jednou díky, Charlesi.“ Zamával.

Odjeli jsme. Nakonec jsem byl vděčný, že jsme se s Jenny a Anthonym neminuli.

Následujícího dne ráno se Marina rozhodla nejít do práce. Oba jsme byli tak trochu posedlí bezpečností a pro nejbližší budoucnost jsme se dohodli, že budu Marinu každý den vozit autem do práce a zase ji vyzvedávat. Ochrance na recepci jsem nařídil, že za žádných okolností nesmějí nikoho pouštět nahoru ke mně do bytu, aniž by mi předem domácím telefonem zavolali a ujistili se, jestli je daná návštěva vítána, nebo ne. Spolehněte se, pane Halley, slíbili mi. Bez tak by prý bez mého souhlasu nahoru nikoho nepustili. Zavolał jsem na Harrow School a požádal, zda mohu mluvit s Frankem Snowem. Bohužel, odpověděli mi, pan Snow je v kanceláři pouze v úterý a ve čtvrtek dopoledne. Přeji si nechat vzkaz, nebo zavolám později? V pořádku. Zavolám později.

Zatelefonoval jsem také Archiemu Kirkovi, abych mu nahlásil malé zpoždění s vyšetřováním internetového gamblování. Měl jsem ještě pár otázek, které jsem potřeboval prošetřit, a brzy se mu ozvu, řekl jsem.

Dobrá, odpověděl a zavěsil. Nikdy nikomu nevěř, ani telefonu.

Chvilí jsem jen tak seděl ve své kanceláři a uklízel si e-mailovou schránku. Byl jsem neklidný. Přišla Marina a našla mě, jak si na počítači hraju karty. „Prokristapána, Side, jdi ven a vyšetřuj. Myslela jsem, že tohle už máme za sebou. Včera jsi byl celý hrr do hledání vraha, tak proč teď najednou tahle změna?“ Pokrčil jsem rameny.

„Řekla jsem ti přece,“ nenechala se odbýt, „že chci stejnou ochranu a stejnou pověst, jakou máš ty.“

„Jsi si jistá?“

„Ano. A teď sebou laskavě pohni a přestaň tady marnit čas.“

„Dobrá,“ přikývl jsem a vstal od stolu. „Hurá do akce.“

Rozhodl jsem se zajet za Kate Burtonovou a za dětmi, a Marina jela semnou.

Nejprve jsem zatelefonoval Daphne Rogersové, abych zjistil jestli je Kate stále u ní. Ne, řekla Daphne, Kate s dětmi odjeli před dvěma dny domů. Zavola jsem tedy Kate; moc ji potěšilo, že se chystáme přijet.

Vjel jsem na známou příjezdovou cestu a zaparkoval před zadními dveřmi. Z domu vyběhly děti, aby se s námi přivítaly. Život jako by se vrátil do starých kolejí. Zrádná představa.

Děti nás dovlekly do kuchyně, kde na nás čekala Kate. Vypadala o trochu lépe, než když jsem ji viděl naposledy, ale oči měla opuchlé a zčervenale pláčem a zdála se o mnoho hubenější, skoro průsvitná.

„Side, strašně ráda tě vidím.“ Políbila mě.

„Kate, tohle je Marina – Marino, Kate.“

„Chuděrko, co se ti stalo s obličejem?“

„Autonehoda,“ vysvětlila Marina.

„To je ale smůla,“ politovala ji upřímně Kate. „Pojďte, dáme si kávu.“

Děti si šly hrát na zahradu, zatímco my jsme se posadili v kuchyni, v té samé kuchyni, k tomu samému stolu, kde jsem sotva před týdnem, před pouhými sedmi dny, seděl s Bilem. Připadalo mi to jako věčnost. A bylo to tak.

„Napadlo mě, že budeš ještě u matky,“ řekl jsem.

„Chtěla jsem se vrátit domů, jakmile to půjde. Policie mě sem ale pustila až v sobotu. Dělali tady nějaké testy nebo co.“

A uklízeli, pomyslel jsem si.

„Co koně?“ zeptal jsem se.

„Všichni jsou pryč,“ řekla a do očí se jí nahrnuly slzy. „poslední odvezli včera. Žádní už tady nezůstali.“

Vzal jsem ji za ruku. „A co dům?“

„Ten je v pořádku. Budu ho asi muset prodat. Nechci tady po tom, co se tu stalo, zůstat. Chtěla jsem se sem vrátit, abych byla blíž Billovi, ale do obýváku jsem vůbec nešla a ani nechci. Co kdyby tam ještě byla...“

Kdyby tam ještě byla krev a podobně, došlo mi. Následovalo dlouhé ticho.

„V tomhle domě jsem vyrostla. Jen první tři roky těsně po svatbě jsem žila někde jinde. Bill a já jsme se sem nastěhovali, když taťka odešel do důchodu. Bude to hrozně divné prodat dům a nadobro se odstěhovat jinam.“ Znovu ztichla. „Jak to mohl udělat?! Zvlášť dětem?“ zeptala se náhle. „Jsem na něho tak strašně naštvaná, že kdyby tady byl, zastřelila bych ho sama.“ Rozplakala se.

Objal jsem ji a stiskl v náručí. „Kate,“ konejšil jsem ji, „jsem si naprosto jistý, že se Bill nezabil. A jsem si také jistý, že nezabil Huwa Walkera. A hodlám to dokázat.“

Odtáhla se ode mě a podívala se mi do očí. „Myslíš to vážně, nebo to říkáš jen proto, abych se cítila líp?“

„Myslím to úplně vážně. Jsem si jistý, že Billa někdo zavraždil.“

„Kate,“ přidala se Marina a pohládila ji po paži. „Věřím, že Sid najde toho, kdo to udělal.“

Kate se usmála. „Doufám, že máte pravdu. Od začátku jsem nemohla pochopit, proč by se Bill zabíjel.

Vím naprosto jistě, že by děti takhle neopustil. Říkala jsem si, že to musel být nějaký omyl nebo nehoda, ale policie mi pořád dokola opakovala, že to udělal proto, že nemohl snést vinu za zabití Huwa.“ Zabořila hlavu do dlaní. „Kéž bych se nikdy s Huwem nezapletla!“

„Nevadilo by ti, Kate,“ zeptal jsem se opatrně, „kdybych se zašel podívat do obýváku?“

„Na co?“ zvedla hlavu. „Já tam už nikdy nevkročím. Zamkla jsem dveře, jakmile jsme přijeli, a nikdo jsme tam nevkročili. Ale myslím, že můžeš. Tedy, chci říct, že nám policie nezakázala tam chodit.“

„Chci se tam jít podívat a zkusit něco najít.“

„Co?“

„Něco, co by mohlo dokázat, že se Bill nezabil.“

„Aha,“ kývla Kate. „Tak jdi.“ Vstala, z horní policičky kuchyňské skříňky vzala ukrytý klíč a podala mi jej. „Já ale zůstanu tady.“

„V pořádku.“

„A já tu zůstanu s tebou,“ přidala se Marina. „Bude mi to asi chvíli trvat,“ poznamenal jsem. „To nevadí,“ odpověděla, „klidně si dej na čas.“ Zatímco se spolu pustily do přípravy další kávy, vyšel jsem z kuchyně na chodbu a poté vstoupil do obývacího pokoje.

Byl stále takový, jak jsem si ho pamatoval. Kožený gauč u stěny poblíž dveří a na druhém konci místnosti stěna od podlahy až ke stropu plná polic s nejrůznějšími knihami o dostihovém sportu, jedna z polic nacpaná k prasknutí videokazetami. V rohu stála velkoplošná plazmová televize a ve skřínce pod ní video a DVD přehrávač.

Namísto dvou křesel zůstalo jen jedno. Druhé, jak jsem předpokládal, bylo odvezeno na testy a poté pravděpodobně zlikvidováno. Kromě krvavé skvrny na opěradle od rány v Billově hlavě byla na sedáku nepochybně skvrna od tělních tekutin, které se v okamžiku smrti z bezvládného těla přirozeně uvolní. Otrásl jsem se; nebyl jsem si jistý, jestli chladem nebo tím, kolik jsem toho o procesu umírání poznal. Polovinu podlahy z tmavě mořeného dřeva pokrýval koberec s kašmírovým vzorem, na něm bylo nahodile rozestavěno pár stolečků.

Podíval jsem se na stěnu, kde jsem minulou středu ráno spatřil krvavou skvrnu. Kdosi zjevně vynaložil velké úsilí na to, aby dostal rudou skvrnu z krémového nátěru zdi, bylo ale vidět, že zaschlou hnědou šmouhu bude třeba kompletně přemalovat.

Pozorně jsem si skvrnu prohlédl. Všiml jsem si prohlubně, odkud policie u horního okraje šmouhy pravděpodobně vyjmula kulku. Prošla skrz Billovu lebku a zaryla se do zdi za ním, ne však příliš hluboko. Pokud se Bill nezastřelil sám, kde se tedy vzal na jeho rukách střelný prach? Jeho ruka musela držet zbraň, která vystřelila. Za předpokladu, že spoušť v okamžiku, kdy měl hlaveň revolveru v ústech, netiskl jeho prst, pak musel být vypálen ještě jeden výstřel. Podle mého názoru k tomu došlo, když už byl Bill mrtvý. Vrah vmáčkl zbraň do Billovy ruky a stiskl jeho prstem spoušť.

Kde je v tom případě druhá kulka?

Posunul jsem zbylé křeslo na místo, kde seděl Bill ve chvíli, kdy zemřel. Posadil jsem se na ně. Před sebou jsem měl knihovnu a televizi. Televizi kulka evidentně nezasáhla, jelikož na monitoru nebylo ani škrábnutí, a tak jsem začal prohledávat knihy.

Postupně jsem vyskládal knihy z každé poličky, pečlivě prozkoumal jak jednotlivé svazky, tak dřevěný rám police. Trvalo to věčnost a dospěl jsem k několika zajímavým nálezům. Jedna z knih vůbec nebyla knihou, ale tajnou skrýš. Vnitřek byl dutý, a Bill si dovnitř uložil pár zlatých mincí. Za řádkou dostihových časopisů Timeforms si schoval štos pánských magazínů s notně ohmatanými listy a mezi stránkami Tolstého Vojny a míru jsem našel pár starých pěťáků. Objevil jsem i starší dopisy adresované Billovi od lidí, které jsem neznal; jeden se týkal koně na prodej a druhý prázdninového domku v Portugalsku. Ale žádná kulka a žádná díra po ní.

Detailně jsem prozkoumal povrch celé knihovny a hrany, kde se stýkala se zdí. Prohlédl jsem přední stranu videopřehrávače, jestli na něm nejsou nějaké stopy poškození. Zvedl jsem koberec a pátral po prohlubni po kulce v dřevěné podlaze. Prohlédl jsem píd' po pídí kožený gauč a každický centimetr polštářů. Přesunul jsem gauč a stolky a prohlédl podlahu pod nimi. Hledal jsem za záclonami i garnýžemi, ačkoli ty byly z pohledu Billa sedícího v křesle za ním. Prohledal jsem každý kout a každou plochu, která v místnosti byla. Nevynechal jsem ani centimetr.

Ve finále jsem měl pár mincí a jednu propisku zpod gauče, kousek dětské skládačky, chomáče prachu zpod nábytku a trochu jemné pískové drti z kašmírového koberce. Žádná kulka, žádná nábojnice. Nic. Ani stopa po tom, že by tu byla vystřelena druhá rána.

Posadil jsem se do křesla, vyčerpaný a otrávený.

Copak jsem se mýlil?

Byl jsem si jist, že druhá kulka někde být musí. Myslel jsem si, že stačí jen pořádně to tu prohledat a najít ji, což by přesvědčilo inspektora Carlislea, že mám pravdu, a znovu by případ otevřel.

Ale co teď?

Je možné, že by se zbytky střelného prachu dostaly na Billovu ruku a rukáv nějakým jiným způsobem?

Podíval jsem se ven do zahrady. Mohla druhá kulka vylétnout otevřeným oknem ven?

Vyšel jsem na chodbu a předními dveřmi ven. Chvilí jsem pátral v zahradě, ale nic jsem nenašel.

Beznadějně, říkal jsem si. Pokud byla kulka vystřelena ven, mohla doletět kamkoli. Pro střelce by to však bylo riskantní. Kromě toho, že mohl trefit něco, co ve tmě nebylo vidět, bylo by to mnohem hlučnější, než střílet za zavřenými okny. Hrozilo riziko, že střelbu někdo zaslechne a půjde zjistit, co se děje, dřív, než bude moci útočník uprchnout.

Nedokázal jsem najít odpověď. Kladl jsem si správnou otázku?

Vrátil jsem se zpátky do domu a zamířil do kuchyně.

Kate a Marina seděly spolu s dětmi kolem stolu, nachystání k obědu.

„Měl jsi štěstí?“ zeptala se Marina tiše.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Dáte si s námi oběd?“ zeptala se Kate.

„Ne, nedáme, díky,“ odmítl jsem. „Už jsme se u vás zdrželi moc dlouho. Pomalu vyrazíme.“

„Určitě nechcete? Máme toho hodně.“

„Zůstaňte tady, prosím,“ žadonil William.

„Ano, zůstaňte, prosíííím,“ opakovaly po něm ostatní.

„Tak dobrá,“ vzdal jsem se se smíchem.

Děti jsou ohromným balzámem na duši.

Zůstali jsme tedy na oběd a společně namačkání kolem kuchyňského stolu jsme spořádali skvělé rybí prsty, dušené fazole a bramborovou kaši a jako dezert čokoládovou zmrzlinu. Báječné.

Po obědě vzaly děti Marinu nahoru do pokojíčku, aby jí ukázaly hračky, a já se šel projít kolem stájí.

Vzpomínal jsem na spoustu šťastných chvil, které jsem tu zažil. Tady, vzadu na cvičišti za stodolou, jsem učil mladé koně skákat přes překážky.

Poprvé jsem pro stáj Katiina otce jel, když mi bylo devatenáct, a od té doby mnohokrát, dokud jsem nebyl nucen ukončit kariéru.

V mých vzpomínkách však bylo tohle místo plné života a činorodosti, hotová továrna na zážitky a dobrodružství. Teď bylo tiché, prázdné a připomínalo město duchů z nějakého westernu. Smutný pomník dostihového sportu; na podlaze několika boxů se ještě povalovala sláma a v jiných dosud visely koše se senem. Jako by úklid už nebyli s to zvládnout, zaměstnanci odešli s posledními koňmi, kteří opustili stáje.

Procházel jsem kolem budov bez života a přemýšlel, kdo asi bude příštím majitelem usedlosti. Možná by bylo načase strhnout stará dřevěná hrazení a nahradit je teplejšími, nehořlavými stěnami z cihel.

Zamířil jsem zpátky k domu. Vedle branky do dvora stál červený hasicí přístroj a červeně natřený kbelík naplněný pískem. Někteří ze zaměstnanců stájí do něj zapíchali nedopalky cigaret, které teď trčely z písku jako malé žluté šipky v terči. Vsadil bych se, že kdyby byl Bill ještě naživu, žádný ze stájníků by si nedovolil nechat v protipožárním kbelíku nedopalky cigaret.

Prošel jsem brankou a vtom jsem se zarazil. Jemná písková drť.

Vrátil jsem se ke kbelíku a vysypal jeho obsah na betonovou cestu. Zabořil jsem prsty do písku – a byla tam, hrudka olova, mírně zdeformovaná výstřelem, a přece stále bezpečně identifikovatelná jako kulka ráže 38.

13

„Našel jste další co?“ nechápal vrchní inspektor Carlisle.

„Další kulku,“ odpověděl jsem.

„Kde?“ zeptal se.

„U Billa Burtona. Podívejte, můžu za vámi přijet a vysvětlit vám to?“

Vzdychl. Slyšel jsem to až na druhém konci linky.

„Je to nutné? Já nevím, kam dřív skočit. Tisk mi jde po krku, protože jsme dosud nechtyli vraha té malé holčičky. Jsem úplně vyčerpaný.“

„Přijedu hned. Není to na dlouho, ale bude lepší probrat to osobně.“

O co mi ve skutečnosti šlo především, bylo získat jeho soustředěnou pozornost. Nechtěl jsem, aby se u toho roztržité díval na obrazovku počítače, nebo přemýšlel o jiném případě, zatímco se mu budu snažit po telefonu vysvětlit co a jak.

„Tak dobrá. Můžu vám věnovat půl hodiny, víc ani minutu. Jak rychle se sem dostanete?“

Z Lambournu do Cheltenhamu, v pondělí odpoledne. „Maximálně za padesát minut,“ odpověděl jsem.

„O. k. Tak zatím nashle.“

Zavěsil a já si uvědomil, že i on má svoje problémy. Tisk dokáže být k policii nemilosrdný, když se jí nedaří chytit vraha, zvláště v případě vraždy dítěte, a obvykle vyrukuje s výčitkami na konto jejích zvyšujících se pravomocí. Nezáviděníhodná situace.

Kate přemluvila Marinu, aby zůstala u nich, a já vyrazil do Cheltenhamu. Na policejní stanici jsem dorazil přesně za čtyřicet pět minut, ale Carlisle mě nechal ještě další čtvrt hodinu čekat, než se přihlítl na recepci. Tentokrát jsem přijal jeho pozvání posadit se v jedné z výslechových místností.

„Takže, co má znamenat ta druhá kulka?“ zeptal se. „Kde ji máte? Kde jste ji našel? Co je tak důležité, že jste mi to sem musel přijet říct osobně?“

Vaše soustředěná pozornost, pomyslel jsem si.

„Všechno popořádku,“ odpověděl jsem. „Zahrajeme si nejdřív takovou hru na předpokládejme ‚že‘.“

„Předpokládejme, ‚že‘? O něčem takovém jsem ještě neslyšel.“

„No, je to úplně jednoduché. Vy teď budete hezky tiše sedět a nebudete se mě na nic ptát, a já budu vyprávět.“

„Dobrá, když to musí být.“

Usmál jsem se. „Musí.“

Opřel se zády do opěradla kovové židle a převážil ji na zadní nohy. Moje matka mi houpání na židli vyčítala, ale odolal jsem pokušení to Carlisleovi sdělit.

„Takže, předpokládejme, že Bill Burton nespáchal sebevraždu,“ začal jsem.

„To záleží na koronerovi,“ podotkl Carlisle.

„Řekl jsem tiše – prosím.“

„Pardon.“

„Předpokládejme, že se Bill nezastřelil. Existuje nezpochybnitelný důkaz o tom, že byl zastřelen, takže ho někdo musel zavraždit. Jenže na Billově ruce a rukávu jsou stopy po střelném prachu, což znamená, že vystřelil z nějaké zbraně, pravděpodobně z té samé, kterou byl zabit. Čili, mohl z ní vystřelit buď předtím, než byl zavražděn, anebo potom, a to tak, že někdo stiskl spoušť jeho rukou, aby na ní zůstaly stopy po střelbě. Ano?“

„Ano,“ ozval se Carlisle, „ale...“

„Žádná ale, ještě ne, ještě pořád hrajeme.“ Zavřel pusy a překřížil si paže na prsou v typickém gestu, jež v nonverbálním jazyce vyjadřuje nelibost nebo nesouhlas.

„Každopádně, někde musí být druhá kulka.“

„A vy jste ji, předpokládám, našel?“ řekl.

„Ano, našel.“

„Kde?“ zeptal se.

„Prohledal jsem celý obývací, kde byl Bill zastřelen,“ vysvětloval jsem. „Prozkoumal jsem každý centimetr místnosti, ale nic jsem neobjevil.“ Vyndal jsem kousíček olova z kapsy a položil jej na stůl před inspektora.

„Byla v kbelíku s pískem na dvoře před stájem.“

Carlisleova židle s cvaknutím dosedla na podlahu a inspektor se naklonil, aby se podíval nejprve na kulku a potom na mě.

„Co vás proboha vedlo k tomu, abyste tam pátral?“ zajímal se. Zvedl náboj a poválel jej mezi prsty.

„Možná se Burton chtěl ujistit, že zbraň funguje a vystřelil zkušební ránu do kbelíku. Možná nechtěl, aby selhala, až si ji strčí do pusy.“

„To mě také napadlo,“ namítl jsem, „ale je tady spousta dalších věcí, které neseď. Zaprvé, vy sami jste potvrdili, že Bill Burton a Huw Walker byli zastřeleni tou samou zbraní, a vzhledem k tomu, že týden předtím fungovala výborně, proč by ji znovu zkoušel? Zadruhé, proč by Bill doplňoval do zásobníku novou nábojnici, aby to vypadalo, že vyšla jenom jedna střela? A zatřetí, na koberci v obývacím pokoji byl písek, což znamená, že si kbelík přinesl ze dvora dovnitř, ale proč by se namáhal odnášet ho potom zase zpátky ven, když věděl, že po něm stejně zůstane mnohem větší spoušť?“

„Hmm,“ zabručel vrchní inspektor Carlisle. „Možná zbraň testoval předtím, než jel na závody do Cheltenhamu. Nedá se dokázat, že kulka byla vystřelena ten den, co zemřel.“

„Pravda,“ připustil jsem, „ale co ten písek na koberci? Kate Burtonová mi řekla, že mají na úklid výpomoc, která chodí každý týden v pondělí. A navíc, Bill by nikdy nevystřelil před stájem v blízkosti koní. Kdyby chtěl otestovat zbraň, zašel by s ní do polí a vypálil by střelu do země.“ A kdyby se chtěl zastřelit, pomyslel jsem si, udělal by to také tam.

„Takže co chcete, abych podnikl?“ zeptal se Carlisle.

„Abyste znovu otevřel ten případ,“ řekl jsem. „Jste vyšetřovatel, tak vyšetřujte.“

„Ten případ není uzavřený.“

„Jako by byl. Nařídte inspektoru Johnsonovi, aby konečně začal věřit, že se Bill nezabil, ale že byl zavražděn.“

„Nemůžu mu nic nařídít.“

„Proč ne? Jste šéf, on je jenom pěšák.“

„Takhle to nefunguje, a vy to víte. Je v jiném policejním sboru. Ale promluvím s ním o tom.“ Zvedl kulku a podíval se na hodinky. „Musím už jít. Mám radu s více než stočlenným týmem.“

„Podařilo se vám zjistit něco ohledně té holčičky?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ zavrčel temně. „Zítra by jí chudince bylo jedenáct. Úplně mi láme srdce, když vidím, jak její rodiče trpí. Přál bych si, aby za vraždu dětí zase zavedli trest smrti. Dejte mi provaz a já ho vlastnoručně

pověším.“

„Hodně štěstí,“ loučil jsem se a přátelsky jsme si potřásli rukou.

„Předpokládám, že ho budu potřebovat,“ připustil a usmál se.

Nebyl to špatný chlapík, na policajta.

Vyzvedl jsem Marinu v Lambournu a vydali jsme se do Londýna v protisměru dopravní špičky mířící z metropole.

„Co ti ten inspektor řekl?“ zeptala se, jakmile jsme vyrazili.

„Myslím, že nebudu přehánět, když řeknu, že ho můj argument tak docela nepřesvědčil,“ odpověděl jsem.

„Chudák toho má sám dost s vraždou té holčičky. Snad promluví s inspektorem od policie v Thames Valley, ale moc nevěřím tomu, že by na ten případ znovu nasadili tým.“

„Tak to asi budeš muset udělat sám,“ poznamenala Marina.

„Strávila jsi u Kate hezké odpoledne?“ zeptal jsem se, abych změnil téma.

„Báječné,“ řekla. „Děti se po tom všem, co se stalo, ohromně vzpamatovaly. Až na Williama. Ten je zamklý a smutný.“

„A co Kate?“

„Chuděra. Myslí si, že je to všechno její vina. Když se děti šly koukat na televizi, docela dlouho jsme si spolu nad čajem povídaly. Myslí si, že ji teď každý bude obviňovat z Billovy smrti.“

„To asi ano,“ souhlasil jsem, „ale pochybuju, že jí to někdo řekne do očí.“

„Vyprávěla mi, že ji prý Huw svedl, že se sama nesnažila začít si s ním.“

Pro Huwa nepochybně představovalo dobrodružství s Kate lákavou výzvou, napadlo mě. „Myslím, že se spíš snaží na něho složit větší vinu, aby ulehčila svému svědomí.“

„Každopádně jejich vztah nějakou dobu trval,“ připustila Marina.

„Nedochází mi, kde k tomu našli příležitost,“ přemýšlel jsem nahlas. „Trenéři jsou přece většinu času doma u koní, a pokud jsou pryč, tak jedou na závody, kam jezdil i Huw.“

„No, každopádně, nějak si to dovedli zařídit, a to docela často. Kate mi naznačila, že Huw byl v posteli úžasný.“

„Vy dvě jste koukám probraly kdeco, že?“

„Ano, Kate je milá. Také mi řekla, že Huw měl poslední dobou nějaké starosti. Neřekl jí, o co přesně jde, jen to, že jde o moc, ne o peníze. Dává ti to nějaký smysl?“

„Hmm. Možná ano. Možná Huw při závodech fixloval ne pro peníze, ale protože díky tomu měl nad Billem moc – mohl mu tak zničit manželství i kariéru.“

Když jsme přijížděli do Cromwell Street, oba jsme mlčeli.

„Takže co teď budeš dělat?“ zeptala se Marina, jakmile jsme zabočili na Beauchamp Place.

„S čím?“

„S těmi vraždami přece.“

„Koupím si ten zvonec, postavím se na nároží a budu vyvolávat, co vím.“

„Hodný kluk.“

„Je to nebezpečné.“

„Tak se podle toho zařídíme,“ pravila Marina. „Budeš mě vozit do práce, vyzvedávat mě a já budu zvlášť opatrná na jakékoli kontakty s cizími lidmi.“ Zasmála se.

„To není k smíchu.“

„Ale ano, je. Když se tomu nebudeme umět zasmát, zblázníme se z toho.“

V garáži jsme pečlivě zkontrolovali každý stín a tmavý kout a neustále jsme se obezřetně rozhlíželi kolem sebe, připadali jsme si jako tajná ochranka střežící prezidenta. Nervózně jsme se usmívali, nicméně měl jsem pravdu v tom, že k smíchu to zrovna nebylo. Nakonec jsme se bezpečně dostali do bytu a zamkli na noc všechny zámky na dveřích.

Ráno jsem odvezl Marinu do práce. Cítila se o moc lépe a dokonce i modřiny kolem očí už jí pomalu začínaly blednout.

Zaparkoval jsem před výzkumným institutem v Lincoln's Fields, vešli jsme dovnitř a zamířili nahoru do Marininy laboratoře zkontrolovat výsledky pátečního testu DNA.

„Musím vypálit gelovou matici na fotografický papír, abychom se mohli podívat, co nám z toho vyšlo. Budu potřebovat pomoc. Asi řeknu Rosii. DNA profily dělá dennodenně, ale na ovocných muškách.“

„Na ovocných muškách?“

„Ano. Část jejich DNA není příliš odlišná od lidské. Rosie pracuje v týmu, který zkoumá, jak se rakovina vyvíjí. Ovocné mušky se k tomu výborně hodí a navíc se rychle množí. Nikomu nevadí, když při pokusu přijde o život pár mušek. Na rozdíl od králíků nebo opic.“

Zašli jsme na druhý konec chodby za Rosií, která byla nesmírně vyděšená Marininými černými monokly. Podívala se na mě a bylo mi jasné, že se snaží uhodnout, jestli za to můžu já, ale Marina mě představila v tom nejlepším světle a znovu rozvinula naši historku o autohavárii. Nebyl jsem si jistý, že ji Rosie spolkla.

„Rosie, zlatíčko, pomohla bys mi s jedním DNA profilem?“ poprosila ji Marina.

„Samozřejmě. Máš vzorek?“

„Už jsem udělala elektroforézu.“ Marina jí podala rámeček s gelem.

„Dobrá,“ řekla Rosie, otočila se k jednomu ze stolů a vložila gel do přístroje. „Za pár minutek to bude.“

Zatímco jsme čekali, lovila po laboratoři jednu z ovocných mušek, která jí upláchla. Byla maličká a těžko ji bylo vidět, ale nakonec se ji Rosii podařilo chytit do dlaní.

„Jak můžete provádět pokusy na něčem tak malém?“ ptal jsem se.

„Pozorujeme je mikroskopem. Podívej se sem,“ ukázala na mikroskop umístěný na stole.

Naklonil jsem se a podíval do tubusu. Vida, ovocné mušky v celé své slávě, velké, snadno viditelné a docela mrtvé. „Vidíš? Nejsou vlastně tak malé, v porovnání s buňkami,“ řekla. „Buňky jsou tak malé, že je musíme pozorovat elektronovým mikroskopem.“

Rozhodl jsem se neptat, jak takový elektronový mikroskop funguje. Už tak jsem se cítil jako naprostý analfabet. Ani mušku bych nechytit. Těžko jsem mohl sevřít obě dlaně k sobě, natož do nich chytit mušku. Přístroj za Rosiinými zády pípl, z malých dvířek po straně vyndala cosi, co věrně připomínalo polaroidovou fotografii.

„To ale není DNA ovocné mušky,“ podotkla Rosie. „Vypadá to jako lidská DNA. Je to někdo, koho znám?“

„Doufám, že ne,“ řekla Marina.

„Takže to nebyla autonehoda?“ zeptala se Rosie.

Moc chytrá holka, tahle Rosie, napadlo mě.

„Budu už muset jít,“ ozval jsem se, „jinak mi dají na auto parkovací lístek.“

„Nebo ti ho odtáhnou,“ dodala Marina. „Jsou tady s tím vážně otravní.“

„Buď opatrná, lásko.“ Políbil jsem ji.

„Dám na ni pozor,“ ubezpečila mě Rosie.

„Buď tak hodná,“ řekl jsem.

Sešel jsem dolů a nastartoval auto přímo před očima dopravního policisty – do uplynutí povolené doby stání mi zbývala jediná minuta. Nevypadal potěšeně.

Zabočil jsem za roh a zastavil, abych zatelefonoval Franku Snowovi na Harrow.

„Ano, ve čtvrtek budu tady v kanceláři a rád se s vámi uvidím. O co se jedná?“ zeptal se.

„O jednoho bývalého žáka,“ odpověděl jsem.

„Bohužel médiím informace o bývalých žácích nesdělujeme,“ řekl.

„Já ale nejsem od médií,“ namítl jsem.

„A kdo tedy jste?“

„To vám vysvětlím ve čtvrtek. Hodí se vám to okolo deváté?“

„Raději v deset, pokud je to tedy nutné.“ Jeho hlas zněl nejistě. „Přijměte pozvání na kávu.“

„Výborně,“ souhlasil jsem. „Káva ve čtvrtek v deset hodin. Díky. Nashledanou.“

Místo abych jel do bytu, zajel jsem na závody. Potřeboval jsem vhodné nároží, kde bych mohl co nejnápadněji vyvolávat, co vím.

Towcesterské závodíště je vsazeno do nádherného prostředí na pozemku Easton Neston západně od Northamptonu. Byl jsem ve výborné náladě, slunce svítilo a já vjížděl masivní klenutou bránou s pilíři na parkoviště před areálem. Parkovací místo jsem si vybral pečlivěji než minule, jednak abych se vyhnul dalšímu setkání s Andrewem Woodwardem a jednak, abych znesnadnil eventuální fyzický útok v prostoru mezi autem a vstupem na závodíště, který už jsem v minulosti jednou zažil.

Vydal jsem se hledat svou kořist. Jako obvykle seděla v baru hned vedle váznice v přízemí tribuny.

„Ahoj, Paddy,“ pozdravil jsem.

„Ahoj, Side, co tě táhne až do Northamptonshiru?“

„Nic zvláštního. Jak to, že jsi tu ty?“

„Já kousek odsud bydlím. Todle je moje domácí půda.“

Věděl jsem to, a právě proto jsem přijel. Byl jsem si jistý, že tady bude, a také jsem si byl jistý, že ho před prvním závodem najdu v tomhle baru.

„Tak co pro tebe dneska můžu udělat, Side?“ zeptal se.

„Nic, Paddy.“ Rozhlédl jsem se po baru, plnícím se návštěvníky, kteří si sem před začátkem závodů zaskočili na drink a sendvič.

„Zveš mě na drink?“ zeptal se Paddy.

„Proč bych měl?“ opáčil jsem. „Je nejvyšší čas, abys mě jednou pozval ty.“

„Copak se mě dneska nepotřebuješ na nic zeptat?“

„Ne. Na co?“

Chvíli jsme oba tiše stáli; věděl jsem, že než by Paddy sáhl do vlastní kapsy, umřel bych žízni, takže jsem si objednal svou obligátní dietní kolu a ve stoje ji začal upíjet.

„Hele, tak proč jsi vlastně dneska tady?“ vyzvídal Paddy.

„Mám tady s někým sraz,“ odpověděl jsem.

„S kým?“ zeptal se.

„Nestarej se.“

„Kvůli čemu?“

„Do toho ti nic není.“

Paddyho pomyslné anténky se téměř rozkmitaly vzrušením a horko těžko se snažil předstírat klid.

Naprosto se nedokázal smířit s tím, že by o něčem něco nevěděl. Nakonec si koupil pivo, aby se uklidnil.

Dveře lokálu se otevřely a dovnitř vstoupil Charles. Cestou na sever jsem mu zatelefonoval, stručně jsem mu vysvětlil, jaké divadélko se chystám sehrát, a Charles nadšeně souhlasil, že mi pomůže. Přivedl s sebou distingovaně vyhlížejícího bělovlasého džentlmena v tvídovém obleku s tmavomodrým motýlkem.

„Á,“ protáhl jsem spokojeně a vyšel jim naproti. Paddyho jsem nechal u baru.

„Ahoj, Charlesi,“ pozdravil jsem. „Moc děkuju, že jste dorazili.“

„Side,“ řekl, „seznam se s Rodneyem Humpriesem.“ Usadili jsme se na židle kolem jednoho ze stolků.

Zkontroloval jsem, jestli na nás má Paddy dobrý výhled a zachytil jsem jeho slídívý pohled upřený směrem k nám. Mluvili jsme s hlavami skloněnými k sobě a z Paddyho pohledu to muselo vypadat náramně tajnůstkářsky.

„Rodney bydlí kousek ode mě,“ sděloval Charles. „Byl nadšený, když jsem se ho zeptal, jestli nechce jet se mnou.“

„Jakákoli výmluva se hodí, když se chce člověk vyhnout povinné práci na zahradě,“ dodal Rodney s úsměvem.

„Takže, Rodney, pokud se vás někdo zeptá, což nepředpokládám, řekněte nějaké vymyšlené jméno a že jste profesor balistiky na odpočinku.“

„Profesor balistiky? To se mi líbí? A odkud?“ zeptal se. „Z jakéhokoli místa, které si nikdo nebude moct ověřit.“ Na chvíli se zamyslel. „Profesor Reginald Culpepper z University of Bulawayo v Rhodesii. Působil jsem tam před vyhlášením samostatného státu, to jsem tam doopravdy byl. To by myslím šlo. Nikdo už nedohledá, jestli je to pravda, když je to dnes Zimbabwe.“

„Perfektní,“ přikývl jsem, „ale doufám, že to nebudete potřebovat.“

Koutkem oka jsem stále sledoval Paddyho. Byl to správný chlap a cítil jsem se trochu provinile, že ho takhle zneužívám, ale bylo to důležité.

„Proč neřekneš tomu..., jak se jmenuje?“ zeptal se Charles.

„Paddy, Paddy O’Fitch.“

„Aha, tak proč tedy Paddyho O’Fitchovi všechno neřekneš, když si přeješ, aby to věděl?“

„Protože chci, aby ty informace předal správnému člověku, což by možná neudělal, pokud by si nemyslel, že je to ohromné tajemství.“

„Nechápu,“ vrtěl hlavou Charles.

„U Paddyho se tajemství dlouho neudrží, hned je vyžvaní. Čím větší tajemství, tím spíš to někomu prozradí. Nedělá to schválně, on prostě miluje vědomí toho, že ví víc než ostatní, a nedokáže si pomoci, aby to o sobě nedal vědět.“

„A kdo je ten správný člověk?“ zeptal se Charles.

„Novinář jménem Chris Beecher.“

Všiml jsem si, že se k nám Paddy blíží. Evidentně už to nemohl vydržet.

„Takže, profesore,“ spustil jsem tak nahlas, aby to Paddy slyšel, „jaký je váš odborný názor?“

Než mohl Rodney alias Reginald cokoli říct, přiložil jsem si dramaticky prst na rty.

„Dobré odpoledne, admirále,“ pozdravil Paddy osazenstvo našeho stolu. Charlese znal, ale to nebylo v případě Paddyho žádné překvapení, ten věděl všechno. Tedy, skoro všechno.

„Dobré odpoledne,“ odpověděl Charles a vstal.

Ani Charles, ani já jsme nevyvinuli nejmenší snahu představit Rodneyho. Charles se opět posadil a všichni tři jsme mlčeli. Konečně Paddyho došlo, že narušuje uzavřenou společnost a odporoučel se.

„Nashle později, Side,“ pokývl mi.

„O. k.“

Zamířil ke dveřím, ale neodpustil si ještě jeden zvědavý pohled zpátky.

„Vsadím libru proti penny, že bude celou dobu číhat venku, aby mě na odchodu odchytil a vyzpovídal.“

„Já tomu ale stále ještě nerozumím,“ namítl Charles. „Proč potřebuješ, aby to on sdělil tomu novináři? Proč mu to nepovíš sám?“

„Kdybych šel za Chrisem Beecherem a rovnou mu vysypal, co vím, pravděpodobně by mi to nevěřil, a navíc by to nenapsal do novin, protože by si myslel, že jsem mu to řekl proto, aby z toho udělal článek. Takhle ze mě Paddy jakoby vymámí tajemství, které mu samozřejmě sám vyličím, a když mu ještě nařídím, že o tom za žádnou cenu nesmí s nikým mluvit, ručím za to, že to hned poběží vyklopit svému sousedovi, kterým je čistě náhodou právě Chris Beecher. A Beecher se postará o to, aby to druhý den bylo v novinách, protože si bude myslet, že mě tím naštve.“

„A co je to velké tajemství?“ zeptal se Rodney. „Nebo to nesmím vědět?“

„Ano,“ přidal se Charles, „prozradíš mi to také?“

„Omlouvám se,“ řekl jsem, „samozřejmě, že to můžete vědět. Vlastně to vědět musíte, pro případ, že by se vás Paddy nebo kdokoli jiný vyptával. Ve skutečnosti to žádné tajemství není a já přímo toužím po tom, aby to všichni věděli. Ale pro Paddyho, a pro Chrise Beechera to musí vypadat jako tajemství. Jde o to, že jsem u Billa Burtona doma našel druhou kulku, a také o to, že naprosto jistě vím, že se nezabil a že teď policie pátrá po pachateli vraždy.“

„A pátrá, nebo ne?“ zeptal se Charles.

„No, vlastně bohužel ne, ale to se Chris Beecher nedozví.“

„Stejně tomu moc nerozumím,“ ozval se Rodney.

„Je to dlouhá historie. Charles vám to poví. Já teď půjdu, aby mě Paddy mohl začít zpovídat. Kdyby se vás ptal, řekněte, že jsem vás požádal, abyste se mi podíval na druhou střelu. Dobře se bavte.“

„Díky, budeme. Máte nějaké tipy na sázky?“ zajímal se Rodney.

„Řekne ti, abys nechal peníze ležet v kapse,“ odtušil Charles.

Zasmál jsem se. Znal mě až příliš dobře.

Vyšel jsem ven k padoku. Jak jsem předpokládal, zatímco jsem si prohlížel koně startující v prvním závodě, Paddy se mi objevil v patách.

„Kdopak to je, ten profesor?“ zeptal se.

Zatvářil jsem se patřičně překvapeně, jak to, že ví, že je to profesor. „To se tě netýká. A neříkej nikde, že je profesor.“

„Ale no tak, Side. Co tady dělá?“

„Potřeboval jsem od něho s něčím poradit. Nic důležitého.“

Doufal jsem, že mi to nespokne. Popošel jsem nahoru k sedadlům na tribuně, abych se mohl podívat na závod. S Paddymv závěsu, v což jsem ostatně doufal. Chytil stopu a nehodlal se vzdát.

„Jakou radu jsi od něj potřeboval, že ses nepřišel zeptat mě?“

„Ty o balistice nic nevíš.“

„O balistice? Co to jako má být?“

„No vidíš! Nic o tom nevíš. Tak jsem si našel někoho, kdo tomu rozumí.“

„A co to je?“

„Podívej, Paddy, říkal jsem ti přece, že to není tvoje starost.“

Už se mě chtěl zeptat znovu, když ho přerušil komentátor z amplionu: „Chystají se ke startu... a běž!“

Vždycky jsem tady moc rád závodil a závistivě jsem teď sledoval šťastlivce, kteří mohli dělat to, po čem já jsem marně toužil. Towcester je něco jako „park“ mezi závodišti, zasazený doprostřed zvlněných zelených kopců. Překážky jsou dobře stavěné a vysloveně lákavé, ale největší výzvou je pro koně poslední míle ve finiši, která až do cíle stoupá do kopce. Koně poprvé minuli tribuny a zahruli vpravo dolů k druhému kolu. Stále se drželi v těsné skupině.

Všiml jsem si, že mě Paddy opustil a odešel na konec tribuny, kde se dal s kýmisi do zaníceného hovoru. Neznal jsem ho, a Chris Beecher to bohužel nebyl.

Na druhém konci závodního okruhu pobídl jeden z žokejů mohutně koně a odpojili se od skupiny v odvážném pokusu o vítězství. Příliš brzy, pomyslel jsem si. Mnoho žokejů a koní už v Towcesteru prohrálo závod kvůli tomu, že vyrazili od skupiny příliš daleko před poslední překážkou a finišem. Byl to působivý tah a kůň si brzy vydobyl náskok více než dvaceti délek. Žádný z ostatních závodníků se nepokusil na jeho náskok zareagovat, a být v sedle já, také bych to neudělal. Zkušení žokejové mají své triky, a nevyrazit v Towcesteru do vedení příliš brzy byl jedním z nich. Tak se závody nevyhrávají.

Na konci druhého kola měl vedoucí kůň stále ještě náskok, už ale mnohem menší a s každým unaveným pohybem se ještě zmenšoval. Před poslední překážkou ho ostatní dostihli a nevyhrál by, ani kdyby na

překážce nešťastně neupadl.

Je statisticky dokázáno, že při všech dostizích dochází k většině pádů na poslední překážce, a to především v důsledku únavy. Také poslední towcesterská překážka byla dějištěm většiny neštěstí, která se na okruhu stala, a ani dnešní závod nebyl výjimkou.

V těsném finiši spolu nakonec soupeřili dva z nejlepších žokejů v kraji, kteří s nástupem do finiše moudře vyčkali. Dobrá práce. Dav diváků je v cíli vítal nadšeným jásotem.

Vtom se vedle mě znovu objevil Paddy. „Takže, co teda potřebuješ vědět o střelách?“ začal.

„Jak víš, že o nich potřebuju něco vědět?“

„Vo tom snad ta balistika je, ne?“ prozradil pyšně.

„No a?“

„Co ten tvůj profesor?“

„To není tvoje starost.“

„Tak jaká kulka tě tak děsně zajímá?“ nedal se odradit Paddy. „Ta, co zabila Huwa Walkera, anebo ta, co zabila Billa Burtona?“

„Ani jedna,“ odpověděl jsem.

„No, žádný jiný snad nejsou, ne?“

„Hleď si svého.“

S úlevou jsem sledoval, jak se kůň i žokej, kteří před překážkou ošklivě upadli, sbírají ze země a krácejí od místa nehody potlučením, ale naštěstí ne polámaním.

„Takže jsou ještě nějaký další kulky?“ vyzvídal Paddy.

„Já nic takového neřekl,“ usadil jsem ho.

„Ale no tak, Side, stará vojno, Jak jsou nějaký další, nebo ne?“

„Jedna.“

„Skvělý!“ zaradoval se Paddy. Už měl dojem, že klepl hřebíček na hlavičku. „Koho s ní zastřelili?“

„Nikoho.“

Zatvářil se zklamaně. „Tak proč je teda tak důležitá?“

„Copak jsem řekl, že je důležitá?“ opáčil jsem.

„To je logika,“ pravil. „Proč bys jinač potřeboval radit od profesora?“

„Podívej, našel jsem prostě další kulku a chtěl jsem se poradit, co je to zač, o. k.? Nic víc.“

„Kdes ji našel?“

„Hele, Paddy, co to má být? A-Z kvíz, nebo co? Nech to plavat, ano?“

„Ale kdes ji teda našel?“

„Řekl jsem, ať to necháš plavat. Nechci, aby to věděl každý.“

„Když mi to řekneš, přestanu tě otravovat otázkami.“

„To můžeš i bez toho,“ podotkl jsem.

„Prokristapána, to bych nebyl já!“ Zašklebil se.

„Našel jsem kulku v kbelíku s pískem před stájem u Billa Burtona,“ řekl jsem. „Chtěl jsem, aby ji prohlédl specialista na balistiku.“

„Ale proč?“ nechápal Paddy. „Cos chtěl zjistit?“

„Říkal jsem ti, Paddy, že nechci, aby o tom všichni věděli.“

„Tak cos chtěl zjistit?“

Vzdychl jsem. „Jestli byla vypálená ze stejné zbraně, jakou zastřelili Billa Burtona.“

Vypadal zmateně. „No, a co když jo?“

Nakonec jsem mu všechno pověděl. Řekl jsem mu, že jsem přesvědčený o tom, že se Bill Burton nezabil, ale že byl zavražděn. Řekl jsem mu o zbytcích střelného prachu na Billově ruce a rukávu a proč tedy nutně muselo dojít k druhému výstřelu. Řekl jsem mu, jak jsem hledal a našel druhou kulku. Trochu jsem líčení přibarvil tím, že ji prohlédl profesor a potvrdil, že pochází ze stejné zbraně. Navíc jsem mu řekl, že teď policie vyšetřuje Billovu smrt jako vraždu, a ne jako sebevraždu. Doufal jsem, že se nemýlím.

Všechno jsem mu dvakrát zopakoval, abych si byl jistý, že si zapamatoval details, a nařídil jsem mu, že to nesmí nikomu prozradit.

„Mně můžeš přece věřit,“ pravil.

Doufal jsem, že můžu věřit, že to vyradí co nejdřív.

Vydal jsem se hledat Charlese s Rodneyem a našel je v baru.

„Tak jak, dal jsi zprávu do oběhu?“ zeptal se mě Charles.

„Ano, dal. Jen doufám, že jsem z toho neudělal takové tajemství, že by ho Paddy projednou opravdu

vydržel neprozradit. Co ty bublinky tady?“

„Vsadili jsme si na vítěze druhého závodu, ale tahle jediná zatracená láhev šampusu stála víc, než jsme za výhru dostali,“ usmál se Charles pobaveně. „Posluž si.“

Posloužil jsem si a konečně strávil chvíli v příjemné společnosti, bez Paddyho v zádech. Odjel jsem z Towcesteru po třetím dostihu, abych stihl v půl šesté vyzvednout Marinu na Lincoln's Inn Fields.

Přehopsala chodník od vchodu do budovy a nastoupila do auta. Rosie stála ve vchodu a když jsme odjížděli, zamávala nám.

„Rosie je jak gardedáma,“ postěžovala si Marina. „Nenechá mě jít samotnou dokonce ani na záchod.“

„To je dobře. Měla jsi hezký den?“

„Jako obvykle,“ povzddechla si. „Vlastně už mám téhle práce po krk. Dnes jsme se dozvěděli, že si kdosi pochvaluje výsledky našeho výzkumu natolik, že chtějí program, který byl původně určen na tři roky, prodloužit minimálně na dalších pár let. Chtějí, abych zůstala, ale já si nejsem jistá, jestli o to stojím.“

„Co budeš dělat místo toho?“

„Nevím.“

„Něco v Londýně?“

Musela z mého hlasu vycítit obavy. „Uvažuji o tom, že opustím práci, ne tebe,“ řekla.

Pohládla mě po ruce. V tom případě bylo všechno v pořádku.

14

Ve středu ráno nebyla na stránce Chrise Beechera v The Pump o nějaké druhé kulce a nové hypotéze Sida Halleyho ani zmínka. Koupil jsem si jeden výtisk cestou zpátky domů, poté co jsem odvezl Marinu do práce. Rosie už na ni čekala před vchodem a Marina, když vystupovala z auta, zvedla mučednický oči v sloup. Rozesmál jsem se.

Zaparkoval jsem auto v garáži pod domem, vyjel nahoru a detailně prostudoval noviny od začátku až do konce. Nic.

Už jsem začínal pochybovat o správnosti odhadu Paddyho charakteru, když mi zavolal Charles. „Právě jsem měl telefonát s nějakým člověkem, který mi tvrdil, že jsi mu řekl, že si má u mě zjistit jméno toho profesora balistiky, se kterým ses radil.“

„Vážně?“ úplně jsem ožil. „A řekl jsi mu to jméno?“

„Nemohl jsem si na ně vzpomenout.“ Zasmál se. „Tak jsem si vymyslel jiné. Rodney je teď profesor Aubrey Winterton, toho času na odpočinku, z University of Bulawayo – tuhle část jsem si zapamatoval.“ Aubrey Winterton alias Reginald Culpepper – bylo to jedno, beztak nikdo nedokáže, že ve skutečnosti neexistuje.

„Měl ten člověk irský přízvuk?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděl Charles, „neměl.“

„To by mě zajímalo, kdo to byl.“

„Vytočil jsem potom 1471, vyžádal si jeho číslo a zavolal mu nazpátek,“ řekl Charles.

„A?“

„Bylo to číslo do The Pump. Dovolal jsem se na spojovatelku.“

„Díky, Charlesi.“ Docela mě to ohromilo. „Kdybys někdy potřeboval práci, můžeš mi dělat asistenta.“

„Ne, díky,“ odpověděl Charles. „Já rozkazy uděluji, ne přijímám.“

„V tom případě mi můžeš dělat šéfa.“

Zasmál se a zavěsil.

Starý dobrý Paddy, pomyslel jsem si. Já věděl, že neodolá pokušení prozradit mé tajemství.

Prokristapána, to by přece nebyl Paddy.

Ráno jsem strávil nad psaním předběžné zprávy pro Archieho Kirka.

Dosud se mi sice žádnou spojitost mezi internetovým gamblováním a organizovaným zločinem objevit nepodařilo, ale napsal jsem, že v internetovém hraní, a zejména v sázení, je velký obchodní potenciál, který určitě zločince bude přitahovat.

Konečný spotřebitel tohoto produktu, to jest gambler, který, nebo která se přihlásí do dané internetové domény ze svého počítače, vkládá do rukou provozovatele tohoto webu velkou důvěru, že bude s jeho či jejími vklady nakládat čestně a spravedlivě.

Například účast v internetové ruletě vyžaduje od hráče vsadit si podle klasického systému skutečné rulety: na čísla 1-36, 0 a 00, červenou, černou, lichou, a tak dále. Samotné kolo rulety je však výtvozem počítače a ve skutečnosti neexistuje, stejně jako kulička. Jak si může být hráč jistý, že se počítačem ovládaná „kulička“ skutečně zastaví na naprosto náhodném čísle počítačem ovládané „rulety“? Zdá se, že bez této

bezmezná důvěra mezi hráčem a ruletním „kolem“ by hra vůbec nebyla možná; co je ale s podivem, že hráči na internetových stránkách přistupují na tento princip naprosto bez výhrad. Věděl jsem, že složité počítače, které jsou k těmto účelům používány, mají extrémně velký potenciál a nepochybně dokážou během té doby, kdy se „kulička točí“, vypočítat, jaké číslo zaručí pro hráče nejméně výhodný výsledek, a zajistí, že „kulička“ skutečně skončí tam.

Stejně tak v dalších hrách, jako například kostky nebo karty, je „kutálení kostek“ nebo „posloupnost karet“ imaginárním výtvozem počítače a existuje zde také možnost ovládat počítačem jejich výběr, takže výsledek „hodu“ nebo „tahu“ není tak náhodný, jak hráči doufají či očekávají.

Vzhledem k tomu, že velký počet těchto websitů ovládají centrály ze zahraničí, podotkl jsem, že by bylo vhodné zjistit, zda jsou tamní předpisy pro provozování činnosti dostatečné. Byl jsem přesvědčen, že současný trend samoregulace nechává obrovský prostor pro úhybné manévry.

Co se týkalo internetových „protisázek“ uzavíraných při koňských dostizích či jiných sportech, sdělil jsem, že podle mého názoru nenechávají vedle regulérního, kontrolovaného sázení příliš velký prostor pro kriminální činnost. Podstatným rozdílem bylo, že zatímco v minulosti mohli na prohru koně v dostihu sázet pouze licencovaní bookmakeři, dnes může na prohru vsadit kdokoli jednoduše tím, že vstoupí do „protisázky“. Potenciálně je snadnější zajistit, aby závodící kůň prohrál, než aby zvítězil. Mezi zaručené způsoby, jak zvíře v závodě zpomalit, patřilo například krátce před závodem je přetrénovat nebo nedávat mu dlouho pít a pak mu těsně před startem dát velké množství vody. Donutit je běžet rychleji bylo mnohem obtížnější a mnohem riskantnější.

Jockey Club a nový úřad pro kontrolu nad dostihy vydaly předpisy zakazující osobám úzce spojeným se závodícími koňmi účastnit se protisázek. Nicméně od Billa jsem věděl, že „existují určité způsoby“; jak se mu mohlo podařit vsadit si na prohru Candlesticka v závodě Triumph Hurdle, to jsem však dosud nezjistil. Zřejmě jedině, co potřeboval, byl přítel, kterému mohl naprosto důvěřovat. A pro část ze zisku by to možná udělal i některý méně důvěryhodný přítel.

Protisázky, z nichž odcházejí provozovatelům hry procenta, se ukázaly být enormně výdělečným podnikem, jelikož nehrozilo riziko ztráty, pokud některý ze sázejících vyhrál velkou částku, avšak pokušení švindlovat s výsledky, a tím ohrozit důvěru sázejících, bylo podle mého soudu minimální. Bylo však zapotřebí, aby regulační úřady zůstávaly bdělé, protože se vždycky najde někdo, kdo se pokusí systém nepoctivě zneužít.

Uzavřel jsem zprávu oznámením, že hodlám ve vyšetřování individuálních internetových sázkových operací pokračovat a v nejbližší době podám další report.

Pročítal jsem si svůj text, když zazvonil telefon.

„To je Sid Halley?“ ozval se jakýsi hlas s velšským akcentem.

„Ano,“ odpověděl jsem.

„Dobře, ehm, tady Evan Walker.“

„Á, pan Walker,“ řekl jsem. „Jak se daří?“

„Moc dobře ne, všechno je na nic.“

„To je mi moc líto. Můžu pro vás něco udělat?“

„Zabil Bill Burton mého syna?“

„Ne, jsem přesvědčen, že ne, a stále se snažím přijít na to, kdo to udělal.“

„Nechtěl mi vydat jeho tělo. Říkají, že si ho potřebují nechat, dokud neskončí vyšetřování. Ptal jsem se jich, kdy to bude, a oni mi odpověděli, že to může trvat i několik měsíců.“ Hlas se mu chvíli rozrušením.

„Nesnesu pomyšlení, že bude celou tu dobu zavřený v nějakém mrázáku.“

V duchu jsem si říkal, jestli je to pomyšlení o tolik horší, než představa, že leží ve studené zemi.

„Promluvím o tom s inspektorem,“ slíbil jsem. „Možná mi řekne něco bližšího, co se týče možného termínu pohřbu.“

„Děkuju vám. A prosím vás, zavolejte mi, jakmile budete vědět, kdo ho zabil.“

Ujistil jsem ho, že to udělám. A nejen to – rozhlásím to do celého světa.

V půl šesté jsem dorazil pro Marinu k Lincoln's Inn Fields. Celé odpoledne jsem strávil úklidem bytu a také jsem si odskočil na roh k holiči nechat se ostříhat. Byl jsem tak dychtivý po vyšetřování, že jsem jednu chvíli dostal šílený nápad posbírat z podlahy všech holičství ve městě ostříhané vlasy a zkusit porovnat jejich DNA se vzorkem útočníka, který napadl Marinu. Pak jsem si ale vzpomněl, že Marina zdůraznila, že potřebuje vlas i s kořínkem, ostříhané vlasy nepadaly v úvalu. Tak nic.

Zavolał jsem vrchnímu inspektorovi Carlisleovi na policejní stanici v Cheltenhamu, nepodařilo se mi však dostat ho k telefonu, a proto jsem mu nechal vzkaz, aby mi zavolał na mobil. Ozval se, zrovna když jsem čekal před Institutem.

„Je mi líto,“ řekl, „ale nemůžeme ještě nějakou dobu Walkerovo tělo otci vydat, pro případ, že bychom potřebovali udělat ještě další testy.“

„Jaké testy?“ zeptal jsem se. „Za dva týdny už jste snad udělali všechno, co se udělat dalo, ne?“

„To bohužel není v naší kompetenci. O vydání těla pozůstalým rozhoduje koroner.“

„Předpokládám ale, že jeho působnost spadá pod policii.“

„Problém je v tom, že při vyšetřování vraždy je nutné, aby tělo prohlédl také nezávislý patolog. Pro případ, že by došlo k soudnímu procesu a obhajoba požadovala další ohledání těla. V minulosti bylo často nutné tělo kvůli novému ohledání exhumovat.“ Znělo to, jako by mi sděloval něco přísně tajného.

„Jenže k soudnímu procesu nemusí dojít ještě několik měsíců nebo možná i let.“

„Koroner nám musí dát potvrzení a dva týdny jsou na to příliš málo.“

„Ale co se týče příčiny Huwovy smrti snad žádné pochybnosti nejsou?“

„Nebuďte naivní,“ odfrkl Carlisle. „Znal jsem právníky, kteří byli schopni trvat na tom, že oběť zemřela přirozenou smrtí těsně před tím, než byla jejich klientem zastřelena, ubodána nebo uškrtna. Kdyby záleželo jenom na mě, odsoudil bych některé obhájce ke stejnému trestu jako jejich mandanty. Verbež intrikánská!“

Jeho názor na zástupce anglické právní komory mě pobavil, ale měl jsem pocit, že v jeho oboru se soudní procesy v podstatě stávají bojem kdo s koho, jedni proti druhým, a pravda a spravedlnost byly až na druhém místě.

„Takže máte nějakou představu, kdy by přibližně mohl Huwův otec dostat tělo?“ zeptal jsem se. „Rád by začal plánovat pohřeb.“

„Snad za týden, za dva,“ bručel Carlisle. „Vyšetřování Burtonovy smrti se znovu otevře ve čtvrtek v Readingu. Potom, co jste mi v pondělí řekl, bude Walkerův případ odročen, ale i tak může koroner vydat povolení k pohřbu, ačkoli pravděpodobně nepovolí kremaci.“

„Myslím, že pan Walker má v plánu pohřeb do země,“ řekl jsem. „Chce Huwa uložit na hřbitově u jejich kostela vedle jeho matky a bratra.“

„To je v pořádku.“

„Takže jste z mé pondělní návštěvy přece jen něco vyvodil?“

„Co tím myslíte?“ zeptal se.

„Říkal jste, že bude Burtonův případ odročen.“

„Ano, promluvil jsem si s inspektorem Johnsonem. Stálo mě to dost přesvědčování, ale alespoň už je ochoten o tom uvažovat.“

„O čem?“

„Že byl Burton zavražděn.“

„To je skvělé.“

„Moc se neradujte. Přistoupil na tu možnost jenom proto, že jako jeden z prvních svědků na místě činu, budete předvolán k výslechu, a je si vědom, že si za svou teorii budete stát. Takže Johnson vlastně souhlasil, že o tom bude uvažovat, jenom proto, aby nebyl překvapen koronerovými otázkami. Jinak je pořád pevně přesvědčen, že se Burton zabil sám.“

„Aha,“ hlesl jsem. „A vy?“

„Neplatí mě za to, abych plodil teorie o případech svých kolegů. Ale kdybych sázel, což nedělám, tak bych si vsadil spíš na váš instinkt.“

To byl nečekaný kompliment a já jsem mu za něj byl vděčný.

„Doposud jsem nedostal předvolání k výslechu,“ podotkl jsem.

„Teď v úterý bude teprve přípravné jednání. Readingský koroner případ otevře a odročí, dokud nebude vyšetřování dokončeno. Pak budete samozřejmě předvolán.“

„Mohl byste se zeptat cheltenhamského koronera na vydání Huwova těla?“ požádal jsem.

„Zeptám se,“ souhlasil, „ale nebudu vyvíjet nátlak.“

„Dobrá, rozumím,“ řekl jsem. „Nějaké novinky ohledně té kulky, kterou jsem vám dal?“

„Stejná zbraň,“ odpověděl. „Výsledky testů jsme dostali dnes odpoledne. Žádné velké překvapení.“

„Ne, to ne.“ Konečně jsem pocítil částečnou úlevu.

Strávili jsme s Marinou poklidný večer doma u televize; večereli jsme z tácků na klíně v mikrovlnce ohřívané zapečené brambory se sekanou.

„Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že se půjdu postavit někam na nároží a vyvolávat, co vím?“ zeptal jsem se.

„Ano.“

„Tak zítra se o tom, doufám, dočteme v The Pump.“

„Tím naznačuješ, že bych zítra měla být zvlášť opatrná?“

„Ano,“ připustil jsem. „A nejen zítra.“

„Rosie se ode mě skoro nehne.“

Přál jsem si, aby Rosie namísto pět stop vysoké křehulky s konfekční velikostí šest byla spíš svalnatý stokilový kulturista.

„Asi si půjdu The Pump koupit ještě teď,“ řekl jsem. „Zítřejší noviny vždycky kolem jedenácté večer prodávají na Victoria Station. Je to první vydání, které běžně posílají do Walesu a na západ Anglie.“

„Dávej na sebe pozor,“ prosila mě Marina.

Dával jsem pozor. Vyhýbal jsem se tmavým koutům a neustále kontroloval, jestli za mnou někdo nejde. Bezpečně jsem dorazil k novinovému stánku před nádražím Victoria a pak bez nehody zase zpátky domů do Ebury Street.

Nebylo třeba noviny pročitat celé. Člověk by musel být slepý, aby ten článek přehlédl. Asi měli nedostatek jiných zpráv.

Pod hlavičkou „The Pump exkluzivně“ stál na první straně titulek VRAŽDA, NEBO SEBEVRAŽDA? s podtitulkem HALLEY INSCENUJE VYŠETŘOVÁNÍ. Článek detailně popisoval všechno, co jsem vyprávěl Paddymu. „Citovali“ dokonce profesora Aubreyho Wintertona potvrzujícího, že kulka skutečně vyšla ze stejné zbraně, kterou byl zastřelen Bill Burton. Dokonce prohlásili, že Sid Halley je přesvědčen, že zatčení je jen otázkou času. Připsal jsem to Paddyho sklonu zveličovat informace.

„Tak tomu říkám hulákat na všechny strany,“ pravila Marina. „Je to pravda?“

„To s tím zatčením ne. A navíc je tam dost spekulací.“

Nikdo nemohl pochybovat o tom, že jsem varování, které bylo sděleno Marině ten večer, kdy byla přepadena, naprosto otevřeně ignoroval. Ani já jsem nepředpokládal, že moje hra nabere takové obrátky a že se moje informace dostanou až na titulní stránku. Doufal jsem, že se něco z toho snad objeví ve sloupku Chrise Beechera, nebo pár řádek na stránce věnované dostihovému sportu. Článek takového formátu mě dost znervóznil, ale co naplat, bylo už pozdě, The Pump vydával denně víc než půl milionu výtisků.

Pečlivě jsem zkontroloval zámky, sundal si umělou ruku a vklouzl do postele. Ani Marina, ani já jsme tentokrát na nějaké špásování neměli pomyšlení.

Ráno jsme nastupovali do auta s obzvláštní obezřetností. Zaměstnance ostrahy dole v recepci jsem znovu instruoval, že nikdo, opakují, nikdo, nesmí být vpuštěn nahoru k mému bytu, aniž by mě předem informovali. Spolehněte se, slíbili mi.

Dřív než jsem Marinu vysadil v práci, vzal jsem to několika oklikami, abych zjistil, jestli nás někdo nesleduje. Ve foyer Institutu už na Marinu čekala její droboučká gardedáma a bodyguard v jednom, Rosie. Když jsem odjížděl, zamávala mi.

Zamířil jsem se svým audi směrem do severozápadního Londýna a vydal se na schůzku s Frankem Snowem.

Harrow School stojí v půvabné malé vesničce Harrow on the Hill, usazené na kopci mezi londýnskými předměstskými čtvrtěmi. Zdála se podivuhodně izolovaná od velkoměstských sousedů, jako by život uvnitř jejích zdí zůstal po generace neměnný a rozvíjelo se pouze okolí. Téměř celou vesnici tvořilo množství školních budov a největším obchodem na hlavní ulici byla konfekce zaměřená na školní uniformy.

Podařilo se mi najít správnou kancelář pod klášterní budovou v blízkosti školní kaple a v kanceláři objevit Franka Snowa, který seděl u stolu vprostřed místnosti a lepil štítky na dopisní obálky.

„Informační oběžníky pro bývalé studenty,“ vysvětlil. Byl to vysoký muž s bohatou vlnitou kšticí bílých vlasů. Na sobě měl tvrdé sako s koženými záplatami na loktech a každým coulem vypadal jako učitel.

„Dáte si kávu?“ zeptal se.

„Rád, děkuji.“

Zapnul elektrickou konvici a já se mezitím rozhlédl po řadách zarámovaných fotografií rozvěšených po stěnách. Mnohé z nich byly černobílé, vybledlé a na nich bez jediného náznaku úsměvu do objektivu hleděli seriózně se tvářící chlapci ve slaměných kloboučcích. Další snímky byly novější, barevné a ukazovaly rozesmáté tváře členů sportovních týmů v pruhaných dresech.

„Mléko a cukr?“

„Jen trochu mléka, prosím.“

Odsunul kupičku obálek stranou a postavil na stůl dva kouřící hrnky.

„Takže, jak vám mohu pomoci, pane Halley?“

„Doufal jsem, že byste mi mohl poskytnout nějaké informace o jednom z vašich bývalých studentů.“

„Jak jsem vám již vysvětlil po telefonu,“ namítl, „médii informace o studentech nesdělujeme.“

„A jak jsem vám vysvětlil já,“ odpověděl jsem, „nejsem od médií.“

Nebyl to právě nejvhodnější začátek rozhovoru.

„Tak kdo tedy jste?“ zeptal se.

Zavrhl jsem nápad přiznat, že jsem soukromý detektiv, protože jsem tušil, že bych tak mohl v jeho očích získat ještě horší reputaci než novinář.

„Jsem asistentem Trvalé rady pro legislativní záměry a zkoumám internetový gambling v rámci nového zákona o sázkách a hazardních hrách.

Když nemůžete k blafování použít fakta, použijte jakýkoli nesmysl, který vás napadne.

„Pardon?“ otázal se nechápavě.

Zopakoval jsem mu to.

„Aha, už chápu.“ Ale nevypadal na to.

„Ano. Jeden z vašich bývalých studentů je provozovatelem internetové sázkové domény a já jsem doufal, že byste mi mohl říci něco bližšího o jeho působení na Harrow.“

„Nejsem si jistý, zda mohu. Naše záznamy jsou důvěrné, víte.“

„O právo na ochranu informací nemějte starost,“ řekl jsem. „Tohle je oficiální průzkum.“

Samozřejmě nebyl, ale to nemohl tušit.

„Mohu vás ujistit, pane Halley, že důvěrnost našich záznamů je střežena mnohem déle, než bylo toto právo vůbec přijato k uzákonění.“

„Jistě,“ souhlasil jsem. Usadil mě do patřičných mezí.

„Na koho jste se vlastně chtěl zeptat?“

„Na George Lochse,“ odpověděl jsem. „Tak si alespoň říká teď. Když byl na Harrow, jmenoval se...“

„Clarence Lochstein,“ dokončil Frank Snow.

„Přesně tak. Takže si ho pamatujete.“

„Ano,“ přikývl. „Provádí něco nekalého?“

„Proč se ptáte?“

„Jen tak.“

„Co byste mi o něm mohl říci?“ zeptal jsem se.

„Nejsem si jistý. Co byste rád věděl?“

„Slyšel jsem, že byl ze školy vyloučen za přijímání sázek uzavíraných mezi ostatními chlapci.“

„To není úplně přesné,“ odpověděl. „Jak říkáte, Lochstein a jeden další hoch byli přistiženi při přebírání sázek od ostatních chlapců a také, jak se proslýchalo, od několika mladších, avantgardnějších členů profesorského sboru.“

Odmlčel se.

„Ano?“

„Bylo to ještě za časů tělesných trestů a ředitel školy tehdy nařídil vedoucím jejich kolejí potrestat je výpraskem. Šesti ranami rákoskou.“

„A dál?“

„Lochstein po první ráně rákoskou vstal a zaútočil na svého vedoucího učitele tak, že mu pěstí zlomil spodní čelist.“ Pan Snow si mimoděk sáhl na bradu.

„Tím vedoucím koleje jste byl vy, že ano?“

Přestal si mnout bradu a překvapeně se podíval na svoji ruku. „Ano, byl jsem to já. Ta malá svině mi natřikrát zlomila čelist. Šest týdnů jsem potom musel mít hlavu sešroubovanou v kovové výztuži.“

„Takže Lochstein byl vyloučen,“ pokračoval jsem. „A co ten druhý?“

„Ten se smířil s výpraskem od svého vedoucího.“

Pozvedl jsem obočí.

„Ne, ne ode mne.“

„A směl na škole zůstat?“

„Ano,“ řekl pan Snow. „Jeho otec ihned zaslal škole štědrou finanční dotaci, o které se mělo za to, že ji obětoval pro uklidnění vlastního svědomí.“

„Pamatujete si jméno toho chlapce?“

„Nevzpomínám si na křestní, ale příjmení bylo Enstone.“

„Peter Enstone?“ zeptal jsem se.

„Ano, myslím, že to je správně. Jeho otec byl stavař.“

Ale, ale, ale, pomyslel jsem si. Není divu, že se Enstoneovi znají s Georgem Lochsem odjakživa. A Lochs, došlo mi, má navíc pověst násilníka.

Frank Snow už mi nic dalšího, co by mě zajímalo, neřekl. Škola se snažila celou záležitost co nejlépe ututlat, zejména před tiskem, a pak se nad ní zavřela voda. Lochstein nebyl dokonce ani na oficiálním

seznamu bývalých žáků, který mi Frank ukázal.

Strávili jsme spolu ještě nějakých deset minut v přátelském rozhovoru a pan Snow mi podal výklad k fotografiím na stěnách.

„Tyhle,“ ukázal na černobílé snímky, „jsou z doby před první světovou válkou. Harrow byla dost konzervativní a tvrdá škola, takže asi neměli moc důvodů se smát. Ty ostatní jsou ragbyové týmy, které jsem koučoval, žáci mladší šestnácti let. Byli to mí svěřenci a mnozí z nich se tu za mnou dosud čas od času zastaví. Pár jich tady teď má své syny.“

Poděkoval jsem mu za čas a za kávu. Vypadal zklamaný, že si nechci prohlédnout další ze stovek fotografií, seřazených ve složkách ve skříni.

„Snad někdy jindy,“ řekl jsem cestou ke dveřím.

„Pane Halley.“

„Ano?“ otočil jsem se.

„Doufám, že Lochsteina usvědčíte z nějaké nekalé činnosti.“

„Domníval jsem se, že veřejné školství za svými bývalými studenty stojí, ať se děje, co se děje.“

„Škola možná, ale já ne. Tenhle převít si potíže zaslouží.“ Potřásli jsme si rukou.

„Kdybyste ještě něco potřeboval, pane Halley, nezdárajte se zeptat.“ Usmál se. „Dlužím ještě Lochsteinovi ten výprask – pět ran, abych byl přesný.“

Pomsta je pokrm, který nejlépe chutná studený.

Cestou zpátky do centra Londýna jsem si malou oklikou zajel do Wembley Parku podívat se na budovu, v níž sídlila firma Make a Wager Ltd. Měl jsem jejich adresu z rejstříku webových stránek Companies House, ale stejně mi zabralo nejméně čtvrt hodiny objíždění bloků v industriální zóně, než jsem jejich kanceláře našel. Musím si pořídit satelitní navigátor, pomyslel jsem si. Možná do příštího auta. Zaparkoval jsem za rohem a došel ke vchodu do budovy.

Kancelářská budova Make A Wager Ltd. byla naprosto nenápadná. Jednoduchá obdélníková pětipatrová stavba z červených cihel s malou recepcí bez ostrahy. Z ploché střechy trčela vzhůru změt' antén pro příjem mobilních telefonních sítí a průmyslové kamery, namířené do všech stran.

Nápis umístěný vedle zvonků a domovního telefonu vybízel návštěvníky firmy Make A Wager Ltd., aby stiskli zvonek a vyčkali. Návštěvy tady, jak vidno, neměli příliš v oblibě.

Kromě řady luxusních aut a velkých silných motocyklů stojících na malém parkovišti naproti vchodu nic nenasvědčovalo tomu, že se jedná o sídlo multimilionového podniku. Prohlédl jsem si zaparkovaná auta. Nejblíže ke mně stálo temně modré Porsche 911 Carrera s číslem GL 21. Takže George tu byl.

Budu drzý? Zeptal jsem se sám sebe. Půjdu se za ním podívat dovnitř? Proč ne! Nemám co ztratit, jen svůj život.

Stiskl jsem zvonek a vyčkával.

Konečně se z mluvítká vedle zvonků ozval ženský hlas: „Ano?“

„Sid Halley, jdu za panem Georgem Lochsem,“ odpověděl jsem.

„Minutku, prosím,“ řekl hlas.

Čekal jsem trochu déle než minutu.

Za chvíli se hlas ozval znovu: „Máte sjednanou schůzku?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Jel jsem kolem a říkal jsem si, že zajdu za Georgem. Známe se.“

„Minutku, prosím.“

Čekal jsem a čekal.

„Výtahem do čtvrtého patra,“ oznámil hlas a ozval se bzučák.

Zatlačil jsem do dveří a vydal se podle instrukcí nahoru.

Jakmile se nahoře otevřely dveře výtahu, čekal za nimi George alias Clarence. Pamatoval jsem si ho z našeho setkání v cheltenhamské lóži Jonnyho Enstonea. Měl štíhlou, téměř atletickou postavu a blond vlasy sčesané dozadu, takže mu nad spánky byly znát začínající kouty. Dnes na sobě neměl oblek. Namísto něj si vzal tmavý rolák a modré džíny. Nečekal, že bude mít návštěvu.

„Sid Halley,“ podal mi ruku. „Rád vás znovu vidím. Co vás přivádí do tohoto zapomenutého kouta Londýna?“

Zdálo se mi to, nebo jsem v jeho hlase zaslechl náznak nervozity? Nebo podrážděnost?

„Jel jsem kolem, a tak jsem si řekl, že se tu zastavím a podívám se, jaké máte kanceláře.“

Nemyslím si, že mi věřil, ale byla to čistá pravda.

„Nic moc tady toho k dívání není,“ namítl. Protáhl čtečkou kódů na stěně zelenou plastovou kartu a dveře do kanceláří na čtvrtém poschodí se otevřely. Poodstoupil a nechal mě vejít.

„Sídlíte v této budově dlouho?“ zeptal jsem se.

„Téměř pět let. Nejdřív jsme měli jen jedno poschodí, ale postupně jsme se rozrostli, a teď obýváme celou budovu.“

Za jednotlivými stoly podél oken sedělo zhruba třicet zaměstnanců a před každým z nich zářil počítačový monitor. Na místnost s tolika lidmi tu bylo nezvyklé ticho. Na několika místech probíhala tlumená konverzace, ale většina zaměstnanců v tichosti soustředěně sledovala monitor a klapala do klávesnice. „Na tomto poschodí máme marketingové manažery,“ vykládal George tlumeným hlasem. „Viděl jste naše webové stránky?“

„Ano,“ odpověděl jsem stejně tiše.

„Pak tedy víte, že můžete sázet, na cokoli se vám zachce, dokud budete mít s kým, totiž dokud budete mít spoluhráče, který bude sázet proti vám. V loňském roce se nám podařilo uzavřít sázku mezi dvěma muži, kteří se vsadili o to, který z nich přivede svou dívku dřív do jiného stavu.“ Zasmál se. „Museli jsme si přizvat k odbornému posudku lékaře, abychom mohli rozhodnout o výhře.“

„To je šílené,“ usmál jsem se.

„Ale většina našich zákazníků je méně osobní. Zdejší zaměstnanci dohlížejí na uzavírané sázky a snaží se přiřadit hráčům partnery, pokud to již automaticky neprovedl počítač. Existuje také spousta případů, které vyžadují k posouzení lidský mozek. Počítače dovedou být velmi chytré, ale pravidla jsou pro ně neměnná a absolutní. Jenom ano nebo ne, nic mezi tím, žádné možná.“

„Kde máte ty počítače?“ rozhlížel jsem se kolem.

„Dole,“ odpověděl. „Celé první a druhé patro je plné počítačového hardwaru. Musíme je udržovat v dokonale klimatizovaném prostředí, které zajišťují obří air conditionery.“

„V mém počítači systém pořád padá,“ řekl jsem.

„Proto tady také všechno neustále pečlivě zálohujeme. A máme více než jeden hlavní síťový počítač. Navzájem se nepřetržitě kontrolují. Je to velmi promyšlené.“

Bylo mi jasné, že se George vychloubá. Dělal mu dobře dokazovat mi, jak je mazaný.

„Děláte vedle protisázek také on-line sázení?“

„Ano, ale ne z této budovy. Na to máme pobočku v Gibraltar. Je to finančně výhodnější.“

A také levnější z hlediska daňových odvodů, napadlo mě.

„Proč vás to zajímá?“ zeptal se.

„Jen tak,“ řekl jsem.

„Přišel jste sem kvůli něčemu konkrétnímu?“

„Ne. Jsem přirozeně zvědavý.“ A do všeho strkám nos.

Vykročil jsem o něco dále do hloubi místnosti. „Tohle jsou všichni zaměstnanci, které máte?“ zajímal jsem se.

„Ale nééé,“ protáhl pobaveně. „Je jich mnohem víc. V patře pod námi je účetní oddělení a tam je kolem padesáti zaměstnanců. Pak tu máme techniky, kteří pracují v dolních patrech mezi přístroji. A v přízemí sídlí firemní ochranka a je tam naše kantýna.“

„Pěkně zařízené,“ řekl jsem s obdivným tónem v hlase. Docela to na mě zapůsobilo.

„Ano. Fungujeme čtyřicet hodin denně každý den v roce. Nepřetržitě je k dispozici technická služba pro případ, že by byl problém s některým z počítačů. Nemůžeme si dovolit, aby systém spadl. Byznysu by to uškodilo. A teď, Side – potřeboval jste ještě něco jiného? Protože mám plno práce.“ Jeho podrážděnost se pomalu začínala stupňovat.

„Ne,“ odpověděl jsem. „Promiňte. Moc vám děkuji, že jste mě tu provedl.“ Ach ano, a ještě, s dovolením, bych si vzal jeden váš vlas, pane.

Následoval jsem ho až ke dveřím, ale na tmavém svetru jsem neviděl jediný nahodile vypadlý vlas, natož abych zahlédl nějaký bezmocně trčet z jeho hlavy a volat po vytržení. Nebylo to tak lehké, jak si Marina představovala, zvláště pro člověka s jednou rukou.

Stáli jsme ve dveřích.

„Všiml jsem si, že jste dnes na titulní stránce The Pump,“ ozval se.

Doufal jsem, že nezaregistruje kapičky potu, které mi vyrazily na čele.

„Také jsem to četl,“ odpověděl jsem a ze všech sil jsem se snažil, aby můj hlas zněl co možná nejnormálněji.

„Dáří se vám vyšetřování?“ zeptal se.

„Den ode dne dělám pokroky,“ zalhal jsem.

„Doufám tedy, že se vám podaří pachatele najít. Měl jsem Huwa Walkera rád.“

„Jak dobře jste ho znal?“ zeptal jsem se.

Náhle se opotilo čelo jemu. „Moc dobře ne. Párkrát jsme spolu mluvili.“

„O čem?“ pátral jsem.

„Nic zvláštního. O tom, jaké má šance.“

„Pro muže ve vašem postavení není příliš moudré vyptávat se žokejů na jejich šance v závodech, nebo ano?“

Začínal být vyplašený. „Nic postranního v tom nebylo, to vás ujišťuji.“

Nebyl jsem přesvědčen, že chci spoléhat právě na jeho ujišťování.

Přitlačil jsem. „Ví Jockey Club o tom, že se žokejů vyptávají na jejich šance v dostizích?“

„Tak podívejte, Halley, z čeho se mě to snažíte obvinít?“

„Z ničeho. Byl jste to přece vy, kdo mi vyprávěl, že se s Huwem Walkerem bavil o jeho šancích.“

„Myslím, že už byste měl jít,“ navrhl.

Ruku mi nepodal. Podíval jsem se mu do očí, ale za sítnici jsem mu neprohlédl. Ať už si myslel cokoli, schovával si to pro sebe. Chtěl jsem se ho zeptat, co dělal minulý pátek okolo osmé hodiny večer. Chtěl jsem vědět, jestli náhodou nemá na krku pod vyhrnutým rolákem svetru stopy po škrábancích. A chtěl jsem vědět, jestli někdy vlastnil revolver ráže 38.

Namísto toho jsem se spustil výtahem dolů a odjel.

V Ebury Street jsem dal auto do garáže, ale nezamířil jsem rovnou nahoru do bytu. Šel jsem si do baru na nároží koupit k pozdnímu obědu uzeného lososa v tmavém celozrnném chlebu se salátem.

Právě jsem u pokladny platil, když mi zazvonil telefon.

„Haló,“ řekl jsem a snažil se v pravé ruce najednou udržet svůj oběd, drobné i telefon.

Na druhém konci se ozval hlas, který sotva popadal dech: „Jsi to ty, Side?“

„Ano,“ odpověděl jsem a popadla mě jakási podivná předtucha. „Rosie? Co se děje?“

„Ach, bože,“ vydechla „Marinu někdo postřelil.“

15

„Cože?!“ vydechl jsem ochromeně a drobné se mi rozkutálely po zemi.

„Marinu někdo postřelil,“ opakovala Rosie.

Projel mnou ledový záchvěv a z nohou se mi vytratil všechn cit. „Kde?“

„Tady, na chodníku před Institutem.“

„Ne, kde na těle?“

„Do nohy.“

Díky bohu, proletělo mi hlavou, bude v pořádku.

„Kde je teď?“ zeptal jsem se.

„Tady, na chodníku, přijela sem záchranka,“ řekla Rosie. „Dělají, co můžou. Panebože, tolik krve. Je všude!“

Možná byla moje úleva předčasná. Polil mě studený pot.

„Rosie,“ řekl jsem naléhavě, „běž se jich zeptat, do jaké nemocnice ji povevou.“

Slyšel jsem, jak se jich ptá.

„Do St. Thomas's,“ odpověděla.

„Jed' s ní. Jsem na cestě.“

Zavěsila. Podíval jsem se nevěříčně na telefon. To nemůže být pravda. Ale byla.

Příroda nás vybavila obranným mechanismem proti strachu a bolesti. Do krevního oběhu se začne vyplavovat adrenalin a proudí celým tělem. Svaly se napnou, tělo je připravené běžet, skákat, uprchnout před hrozcím nebezpečím, uniknout od zdroje strachu. Cítil jsem, jak mi celým tělem pulzuje energie.

Znal jsem ten pocit až příliš dobře z minula, kdy jsem se mockrát ocitl po ošklivém pádu na zemi. Nutkání utíkat bylo ohromující. Někdy je touha prchnout dokonce tak silná, že tělo zapomene na utržená zranění. Existovaly dobře zdokumentované případy lidí, kteří byli při výbuchu hrozivě zmrzačeni, a dokázali z místa utéct, ačkoli jim exploze utrhla obě chodidla.

Teď se mnou nával adrenalinu lomcoval u pokladny rychlého občerstvení a zmateně jsem rozvažoval, jestli mám nejprve posbírat svůj oběd, nebo drobné, nebo co mám dělat. Na pár dlouhých sekund jsem byl dočista dezorientovaný.

„Jsi v pořádku, kámo?“ zeptal se muž za pokladnou.

„Ano,“ hlesl jsem; nedokázal jsem pohnout ztuhlou čelistí.

Vypotácel jsem se z obchodu a běžel pro auto. Stiskl jsem tlačítko otevírající garáž a zařval na pomalu se pohybující bránu, ať sebou pohne.

Co nejrychleji jsem vyrazil do nemocnice St. Thomas's, která je proti parlamentu na druhém břehu Temže.

Co nejrychleji je v londýnské dopravě relativní pojem. Klíčel jsem na turisty před Buckinghamským

palácem, aby mi uhnuli z cesty a na Birdcage Bridge jsem hlasitě proklínal stojící řadu taxíků. Autobusové pruhy jsou pro autobusy a někdy pro taxíky, ale ne pro osobní auta. Na Westminster Bridge jsem nicméně vjel do autobusového pruhu a bylo mi jedno, jestli dostanu pokutu.

Přes dvoje semaforey, které jsem projel na červenou, a několik hrozících srážek, jsem bez nehody dorazil před úrazovou ambulancí nemocnice. Nechal jsem auto stát na chodníku a vyskočil z něj.

„To auto tady nemůže zůstat,“ pravila jakási dobrá duše, právě procházející kolem.

„Hele,“ okřikl jsem ji a zamkl vůz. „Je to naléhavé.“

„Odtáhnou vám ho.“

Ať, pomyslel jsem si. Nehodlám ztrácet čas hledáním parkovacího místa.

Pane bože, prosím, ať to Marina přežije. Nemodlil jsem se od dětství, ale teď jsem znovu začal. Prosím tě, pane bože, ať je Marina v pořádku.

Vběhl jsem do oddělení ambulance, kde u recepčního pultu stála řada šesti dalších lidí.

Vrhl jsem se k sestře, která šla právě kolem. „Prosím vás,“ vyhrkl jsem, „kde najdu Marinu van der Meerovou?“

„To je pacientka?“ zeptala se sestra s východoevropským přízvukem.

„Ano,“ řekl jsem. „Vezla ji sem sanitka z Lincoln's Inn Fields.“

„Přijem pohotovosti je tamhle,“ ukázala přes rameno.

„Díky.“ Vyběhl jsem směrem, který mi ukázala, k zavřeným dvojitým dveřím.

Vstup mi zatarasil mohutný mladý muž v námořnicky modré uniformě. Na každém rameni měl napsáno Hospital security.

„Ano, pane?“ zarazil mě. „Jak vám mohu pomoci?“

„Marina van der Meerová?“ řekl jsem a snažil se proklouznout dovnitř.

Zastoupil mi cestu. „Ne,“ pravil, „já se jmenuju Tony. A vy?“

Podíval jsem se mu do tváře. Nebyla zrovna usměvavá.

„Podívejte se,“ vydechl jsem, „snažím se najít Marinu van der Meerovou. Vezli ji sem sanitkou.“

„Pohotovost?“ zeptal se.

„Ano, ano,“ odpověděl jsem, „byla postřelena.“

„Kde?“ otázal se.

„Do nohy.“

„Ne, kde byla postřelena?“

„Do nohy.“

„Ne,“ zopakoval. „Kde v Londýně byla postřelena?“

„Na Lincoln's Inn Fields,“ odpověděl jsem. Jako by na tom záleželo, pomyslel jsem si.

„Možná ji odvezli do nemocnice Guy's,“ zapřemýšlel.

„Záchranáři tvrdili, že ji povevou sem.“

„Počkejte chvíli tady, pane..., jak jste říkal, že se jmenujete?“

„Halley,“ řekl jsem, „Sid Halley.“

„Chvíli tady počkejte a já se zeptám. Do této části má veřejnost vstup zakázán – pokud ovšem sama nepřijede záchrankou.“ Přišlo mu to náramně k smíchu. Mně ne.

Zmizel ve dveřích a nechal je otevřené. Strčil jsem do jednoho z křídel a nahlédl dovnitř. Nic zvláštního jsem neviděl. Chodba se táhla asi deset metrů a ve tvaru T navazovala na další chodbu. Stěny byly natřeny ve dvoubarevných odstínech, vrchní část krémovou, spodní modrou barvou. Zvráceně mi to připomnělo chodby základní školy v Liverpoolu.

Tony, přátelský hlídač, se vynořil zleva a zamířil ke mně. „Nikdo takový na příjmu není,“ oznámil mi.

Vtom se za jeho zády ozval klapot vozíku spěšně tlačeního suitou zdravotníků. Postavu ležící na vozíku jsem zahlédl jen letmo a nedokázal jsem odhadnout, jestli je to Marina, nebo ne. Pak se v mém zorném úhlu objevila vyděšená Rosie.

„Rosie,“ zavolal jsem. Neslyšela mě.

Strážný Tony se mi snažil cosi říct, ale já jsem ho odstrčil stranou a vběhl do chodby.

„Hej!“ volal za mnou. „Tam nesmíte!“

To už jsem ale zahýbal za roh.

„Rosie,“ zakřičel jsem znovu.

Otočila se. „Ach, Side, díkybohu, že jsi tady!“ Plakala a zdálo se, že se každou chvíli zhroutí.

„Kde je Marina?“ zeptal jsem se horečně.

„Tamhle,“ ukázala na jakési dveře vpravo.

V horní polovině měly kruhové okénko, kterým jsem roztřeseně nahlédl dovnitř.

Marina ležela nehybně na vozíku, kolem kterého chvatně pobíhalo šest zdravotníků. Na stojanech byly zavěšeny dva sáčky s krví připojené plastikovými hadičkami k jehlám vedoucím ke každé Marinině ruce. V nohách vozíku se na zemi tvořila kaluž krve – jako by jí krev protékala skrz. „Co tady vy dva pohledáváte?“ zeptal se jakýsi hlas.

Otočil jsem se a spatřil přísně vyhlížející sestru v modré uniformě s čímsi, co vypadalo jako utěrka na nádobí, naaranžovaná na hlavě.

„Musíte jít zpátky do čekárny,“ nařídila nám.

„Ale Marina je tamhle,“ otočil jsem se znovu k okénku. Intenzita záchranných činností uvnitř místnosti očividně stoupla. Jeden z lékařů právě zasouval do Marinina krku jakousi trubičku. Obličej měla děsivě šedý.

„To mě nezajímá, i kdyby to byla královna ze Sáby,“ odsekla sestra. „Nemůžete tady zůstat. Překáželi byste.“ Hlas zněl najednou měkčeji. „Pojďte, ukážu vám, kde můžete počkat. Jakmile se dozvíme, jak na tom je, budeme vás informovat.“

Rosie i já jsme se nechali za paže odvést chodbou pryč. Prošli jsme několika zatačkami, až nás dovedla do místnosti, nanejvýš dveřích stál nápis Čekárna pro rodinné příslušníky.

„Tak, teď zůstanete tady a někoho vám sem pošlu.“

Zamumlal jsem „děkuji“, ale duchem jsem byl mimo. Jediné, co jsem měl před očima, byla Marina ležící bezmocně na vozíku. Prosím tě, bože, ať to přežije.

„Řeknu někomu, aby vám přinesl šálek čaje,“ řekla sestra. „Počkejte tady.“

Přikývl jsem. Nemyslím, že bych byl schopen se pohnout, i kdybych chtěl. Jediné, na co jsem se vzmožil, bylo myslet na to, jestli Marina přežije. Rosie seděla s hlavou v dlaních. Byla celou dobu u lékařského zásahu jak před Institutem, tak v sanitce.

Za pár minut nám jakási vlídná žena v zástěře přinesla každému hrnek čaje. Silného, se spoustou mléka a cukru, přesně, jak si ho nikdy nedělám. Byl vynikající.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se konečně Rosie.

Podívala se na mě. Oči měla rudé od pláče a v nich zničený psí výraz. „Strašně mě to mrzí, Side,“ řekla.

„Šly jsme jenom na chvilku na vzduch.“

„To je v pořádku, Rosie. Není to tvoje vina.“

Viděl jsem však, že se nedokáže zbavit pocitu, že je.

„Řekni mi, co se stalo.“

„Bylo to všechno tak strašně rychlé,“ začala. „Šly jsme se jenom jednou projít kolem náměstí, ale ušly jsme sotva pár metrů, když poblíž nás zastavil nějaký motorkář a zadíval se do mapy. Kývl na nás a ukázal na mapu. Neslyšela jsem, co říká, protože ta motorka hrozně řvala. Marina šla k němu a v tu chvíli ji střelil. Asi měl zbraň schovanou pod tou mapou.“

„Dovedla bys ho popsat?“ zeptal jsem se. „Dokázala bys ho identifikovat?“

„Ne, to asi ne,“ odpověděla pomalu. „Měl na hlavě helmu, víš, takovou tu s tmavým předním sklem přes celý obličej. Proto jsem ho také neslyšela.“

„A co ta motorka?“ zeptal jsem se.

„Byla to... prostě normální motorka. Nevím, co to bylo za značku.“ Odmlčela se; poznal jsem, že si znovu celou scénu přehrává v hlavě.

„Nejdřív, jsem si neuvědomila, že ji střelil, myslím tím, že jsem neslyšela výstřel nebo tak něco. Marina se jen zapotácěla, chytila se za koleno a motorka odjela. Pak bylo najednou všude plno krve. Doslova se jí valila z nohy a stříkala všude kolem.“

Podíval jsem se na její tmavé kalhoty, které měla potřísněné Marininou krví.

„Snažila jsem se krvácení zastavit a volala jsem o pomoc. Trvalo snad věčnost, než přiběhli zaměstnanci ochranky z Institutu. Zavolali záchranku, ale hrozně dlouho trvalo, než přijeli.“

Dveře do místnosti se otevřely a já vyskočil.

„Vy jste tady s tou dívkou, která byla postřelena?“ strčil kdosi dovnitř hlavu.

„Ano,“ řekli jsme Rosie a já společně.

„Dobře. Počkejte tady, prosím.“ Hlava zmizela a dveře se zavřely.

Nervózně jsem rázoval po místnosti. Musel jsem se hrozně držet, abych nevyběhl ven a zpátky ke kulatému okénku.

„Proč sem někdo nepřijde říct nám, jak to s ní vypadá?“ vztekal jsem se. Odpověď jsem však znal. Měli plné ruce práce a já jsem se modlil, aby to zvládli.

„Ztratila strašně moc krve,“ pokračovala Rosie. „Držela jsem jí nohu pevně oběma rukama, abych krev zastavila, ale tryskala mi mezi prsty a na chodník. Bylo to příšerné.“ Otřásla se.

„Vedla sis skvěle, Rosie. Nebýt tebe, pravděpodobně by umřela už na chodníku. Takhle má alespoň šanci.“ Silně jsem v to doufal. Dveře se znovu otevřely, jenže to nebyl lékař, ale uniformovaný policista. „Dobré odpoledne,“ pozdravil, pokývl nám a ukázal svou služební průkazku. „Zná některý z vás jméno té mladé dámy, která byla postřelena?“

„Marina van der Meerová,“ odpověděl jsem. „Nevíte, jak na tom je? Nic nám neřekli.“

„Doktoři na ní stále pracují, pane. Bohužel, nic víc nevím.“ Vytáhl z kapsy zápisník. „Jak se hláskuje její jméno?“

Řekl jsem mu to a policista si je zapsal.

Její věk? Také si ho poznamenal.

„A jak se jmenujete vy?“ obrátil se na mě.

Řekl jsem mu tedy i své jméno. Tak zatraceně, kde je nějaký doktor?

„A vy, madam?“

Zapsal si do notýsku Rosiino jméno vedle našich dat narození, i když na co jim to všechno bylo, to opravdu netuším.

„Je někdo z vás příbuzný té mladé dámy?“ V jiné situaci by jeho použití označení „mladá dáma“ vyznělo legračně. Znělo to, jako by Marina byla čtrnáctiletá slečna. Nepochybně jí bylo víc než mladíkovi v uniformě.

„Já,“ řekl jsem.

„Jste její manžel?“ No, alespoň že se nezeptal, jestli nejsem její otec.

„Ne, já jsem její...“ Co jsem? Na jejího přítele jsem byl už docela starý. Termín „partner“ nesnáším. Partnera mi při dostizích dělali koně. Blízký známý? Ne.

„... snoubenec,“ odpověděl jsem.

„Jste tedy nejbližší příbuzný?“

Neměl jsem tenhle výraz rád. „Nejbližší příbuzný“ bylo slovo, které se vyskytovalo ve spojení se slovy „informovat“ a „úmrť“.

„Její rodiče žijí v Nizozemsku,“ vysvětloval jsem. „Mám jejich adresu někde doma. A bratr žije ve Státech.“

„A vy, madam?“ zeptal se policista a otočil se k Rosii.

„Já s Marínou pracuji v Institutu a byla jsem u toho, když byla postřelena.“

Oči se mu dychtivě rozšířily. „Skutečně? Mí nadřízení si s vámi budou chtít promluvit.“ Otočil se a chvíli s kýmsi mluvil do vysílačky. Nerozuměl jsem, co říká, ale zachytil jsem slovo „svědek“.

Do místnosti vstoupil jeden z lékařů. Na sobě měl modré kalhoty, stejnou halenu a na hlavě jednu z těch utěrek na nádobí. „Vy patříte k té postřelené dívce?“ zeptal se. „Ano,“ odpověděl jsem. „Je to moje snoubenka.“

„Nemá na ruce prstýnek.“

„Bude ho mít příští týden.“ Jestli to přežije, pomyslel jsem si. „Jak je na tom?“

„Bohužel, v tuto chvíli ne právě nejlépe. Odvezli ji na operační sál, takže teď bude v rukou chirurga. Promiňte, nepředstavil jsem se vám; jsem doktor Osborne, mám službu na úrazovém pohotovostním oddělení.“

„Sid Halley,“ řekl jsem. Nepodal mi ruku. Kvůli bakteriím a podobně.

„Á,“ přikývl, „ten žokej. Já věděl, že vás odněkud znám. Tak tedy, vaše přítelkyně ztratila velké množství krve. Upřímně řečeno, mě překvapuje, že byla ještě naživu, když ji sem přivezli. Neměla vůbec měřitelný krevní tlak.“

„Ale teď už bude v pořádku, ne?“ dychtil jsem zoufale.

„To vám bohužel nemohu slíbit. Ještě ne. Když šla na sál, byla naživu, to je vše, co vám momentálně mohu říci.“

Slyšel jsem, jak mi hučí v hlavě.

„Kulka minula koleno, takže samotný kloub je v pořádku, ale roztrhla stehenní artérii v místě, kde přechází v zákolenní tepnu, proto tak Velká ztráta krve. Řekl bych, že to pravděpodobně byla malá kulka a zbytek tkáně nijak zvlášť nepoškodila. Měla bohužel velkou smůlu.“

„Ale krvácení už jste zastavili?“ zeptal jsem se netrpělivě.

„Ano, zatím se to podařilo, ale není to tak jednoduché. Obávám se následného krvácení do vnitřních orgánů.“

„Proč?“

„Museli jsme jí dát velké množství krve a dalších tekutin, které ztratila, abychom znovu naplnili cévy.“

Přikývl jsem. O nutnosti doplnit krev při její ztrátě jsem věděl všechno.

„Vzhledem k nepřetržitému krvácení jsme krve museli napumpovat opravdu velké množství.“

„Neaplikovali jste turniket?“ zeptal jsem se.

„Něco podobného. Aplikovali jsme přímý tlak na zraněnou nohu, ale každých deset minut jsme ho museli uvolňovat, jinak by došlo k odumření spodní části končetiny. Při každém uvolnění znovu nastalo tepenné krvácení. Takže jsme jí museli dát daleko víc krve, než tělo běžně obsahuje.“

Měl jsem pravdu, protékala skrz.

„Tím vznikl další problém. Tak velká transfuze vážně poškozuje některé ze složek krve. Zároveň redukuje množství krevních destiček. Ve společném výsledku tyto dva faktory způsobují snížení schopnosti krve srážet se. Nazývá se to dilucionální trombocytopenie. Tyto faktory jsou stěžejní pro zpevnění cévních stěn, aby jimi krev nezačala prosakovat ven a nezpůsobila vnitřní krvácení v různých částech těla, zejména ve vnitřních orgánech, jako například v ledvinách. Dokud v jejím těle nedojde k přirozenému obnovení stavu krevních destiček a dalších složek krve, visí její život doslova na vlásku. Pokud mám být upřímný – domnívám se, že další krvácení už by neunesla. Vyžadovalo by to další transfuzi, která by snížila počet krevních destiček natolik, že by nakonec došlo k ještě mohutnějšímu krvácení a nakonec celkovému kolapsu celého organismu.“

„Ale...“ polkl jsem, „kdy budete něco vědět?“

„Několik následujících hodin bude kritických. Pokud přežije, jsou její šance velmi slibné.“

Slovo „slibné“ mi jako optimistické vůbec nepřipadalo.

„Jak dlouho bude na sále?“

„Myslím, že dlouho ne,“ řekl. „Lépe jí tam vyspraví tepnu. Je to sice riskantní, ale já i operující chirurg jsme usoudili, že bude lepší spravit ji hned, aby nepraskla, což by mohlo mít katastrofální následky.“

„Jak se spravuje tepna?“ chtěl jsem vědět.

„Použijeme transplantaci,“ vysvětloval. „Vezmeme část tepny ze zdravé nohy a přeshijeme ji jako můstek na místo, kde tepna na druhé noze přerušila kulka. Tento postup je naprosto běžný a používá se například u operace bypassu srdce. V našem případě je problémem to, že je nutné, aby ztráta krve byla co nejmenší.“

Podrobnosti už jsem příliš nevnímal. „Kdy ji můžu vidět?“ zeptal jsem se.

„Po operaci bude odvezena na jednotku intenzivní péče. Budete se za ní smět podívat, ale bude pod sedativy a bude spát. Na nějaký čas se budeme snažit udržet její krevní tlak co možná nejnižší. Promiňte, je mi to líto, ale už musím jít. Potřebují mě jinde.“

„Děkuji,“ řekl jsem. Děkuji bylo málo.

Odešel a v místnosti jsme zůstali já, Rosie a policista.

„Je v nejlepších rukou,“ promluvil policista vlídně.

Přikývl jsem. Cítil jsem se strašně bezmocný.

„Nechal jsem auto stát na chodníku před nemocnicí,“ vzpomněl jsem si. „Radši ho půjdu zaparkovat.“

„Promiňte, pane,“ zadržel mě policista, „ale nesmíte opustit nemocnici bez souhlasu mého nadřízeného.“

Jeho nadřízeným byl detektiv superintendant Aldridge z Metropolitní policie, který za chvíli dorazil ještě s dalším policistou v civilu. Ukázali mi své průkazky.

„Děkuji, konstáble,“ propustil Aldridge uniformovaného podřízeného.

„Zajdu se vám podívat na auto, pane,“ nabídl se mi ještě policista. „Jakou máte značku?“

„Stejně už bude asi odtahované,“ namítl jsem, ale přesto jsem mu dal číslo auta a klíčky.

Superintendant chtěl po Rosie a po mně, abychom mu krok za krokem detailně vylíčili, co jsme celý den dělali. Bylo to otravné a myšlenkami jsem byl úplně jinde.

„Půjdu se podívat, jak se daří Marině, ano?“ řekl jsem podrážděně.

„Všechno popořádku, pane Halley,“ odpověděl Aldridge.

„Ne,“ odsekl jsem. „Teď hned.“ Vstal jsem a vyrazil ke dveřím.

„Prosím, posadte se, pane.“ Řekl to s jistou formální neoblomností.

„Ne. Jdu se podívat za svou snoubenkou.“ To slovo mi začínalo pomalu dávat smysl.

Neměl jsem to policii za zlé. Až příliš často se pachatel vyloupne z manžela nebo manželky, z přítele nebo přítelkyně. Jestli mě chtěl zatknout, mohl to zkusit. Měl jsem železné alibi v prodávací sendvičů. A chtěl jsem vidět svou snoubenku.

Nebylo to ale tak jednoduché, jak jsem doufal. Došel jsem k recepční přepážce a zeptal se, zda mohu mluvit s doktorem Osbornem.

Bohužel, má práci.

Mohli by mi říct, kde je teď pacientka Marina van der Meerová? Nebo jak jí je?

Bohužel, už není na tomto oddělení.

Mohli by mi poradit, jak se dostanu na oddělení intenzivní péče?

Bohužel, zeptejte se na hlavní nemocniční recepci.

Nad přepážkou visel veliký nápis. Četl jsem: „Naši zaměstnanci mají právo pracovat bez rizika verbálního či fyzického útoku ze strany veřejnosti.“ Chápal jsem, jaký druh agresivity se na tomto místě může projevovat. Byl to vztek zrozený ze strachu, bezmoci a bolesti.

Spolkl jsem svůj vlastní vztek, opustil oddělení úrazové pohotovosti a vydal se na hlavní recepci.

Uvědomil jsem si, že mě jako stín sleduje policista z Aldridgeova doprovodu.

„Pro případ, abyste bez našeho vědomí neopustil nemocnici, pane,“ vysvětlil mi.

„V pořádku,“ odpověděl jsem. „Vy od policie určitě musíte mít přehled, kde se teď Marina nachází.“

Udělejte mi tedy laskavost a zavolejte někam, ať mi to zjistí.“

Naťukal do svého mobilu pár čísel a krátce s někým mluvil.

„Můžete prosím vypnout ten telefon?“ napomenul ho jakýsi muž procházející chodbou. „Používání mobilních telefonů v nemocnici je zakázáno.“

„Já jsem policista,“ ohradil se.

„A já jsem lékař,“ řekl muž. „Mobilní telefony mohou narušit činnost některých přístrojů, takže ho laskavě vypněte.“

„O. k.,“ odpověděl můj stín, ale ještě chvíli poslouchal, co mu kdosi říkal do telefonu.

„Je pořád ještě na operačním sále,“ vysvětlil mi pak. „Máme tam naši ostrahu.“

Marina potřebovala ostrahu uvnitř, pomyslel jsem si. Strážného anděla.

„Půjdu na ni počkat na oddělení intenzivní péče.“

Stín přikývl a společně jsme vešli na hlavní recepci, zeptat se, jak se tam dostaneme. Posadil jsem se na jednu ze židlí přede dveřmi JIP naproti výtahům. Můj stín seděl vedle mě a čas pomalu plynul.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo to neuvěřitelné, ale od okamžiku, kdy mi Rosie telefonovala, uběhlo jen pětapadesát minut. Připadalo mi to jako celé dlouhé hodiny.

Myslel jsem na Marininy rodiče. Viděl jsem se s nimi jen párkrát. Byli u nás v Londýně loni na Velikonoce, a my jsme je navštívili v Nizozemsku během srpna, aby mi Marina ukázala, kde vyrůstala. Měl bych jim zavolat. Měl bych jim dát vědět, že jejich dcera bojuje o život. Doufal jsem, že stále ještě bojuje. Ale bude to muset počkat. Neměl jsem s sebou jejich číslo a domů jsem pro ně jet nehodlal.

Komu jinému bych měl ještě zavolat?

Možná bych měl zavolat Charlesovi. Jeho podpora by mi teď pomohla.

Charles! Proboha! Jestli se někdo snaží odradit mě od vyšetřování tím, že postřelil Marinu, mohli by stejně tak zaútočit na Charlese. Marinu střelili zhruba před hodinou. Z Lincoln's Inn Fields do Aynsfordu to trvá autem asi hodinu a půl, na mrštnější motorce možná o něco méně.

„Musím si okamžitě zavolat,“ oznámil jsem policistovi. „Teď hned! Je to naléhavé!“

Nade dveřmi na JIP visel obří nápis Používání mobilních telefonů zakázáno.

Smůla, pomyslel jsem si, tohle je naléhavé. Přešel jsem k oknu na druhém konci chodby a zapnul svůj mobil. Dělej, dělej. Žádný signál.

Konečně naskočil a já vytočil Charlesovo číslo. Naštěstí zvedl telefon při čtvrtém zazvonění.

„Charlesi,“ řekl jsem, „tady Sid. Marinu někdo postřelil a já mám strach, že bys mohl být další na řadě.“

Okamžitě opusť dům. Vezmi s sebou paní Crossovou a zavolej mi.“

„Rozumím, jsem na cestě,“ odpověděl. „Zavolám ti za pět minut.“

Díky bohu za vojenský výcvik. Nebylo to poprvé. Musel jsem Charlese mobilizovat už dříve a tenkrát jsem ho varoval právem. Teď jsem si na to znovu vzpomněl a Charles zřejmě také.

Čekal jsem u okna a pět minut mi připadalo jako věčnost. Konečně volal. „Jsme bezpečně v autě a míříme pryč,“ oznámil mi. „Je Marina...?“ Nedokázal to doříct.

„Jsem teď v nemocnici St. Thomas's. Jde o všechno. Je na operačním sále, ale nevypadá to dobře.“

„Vysadím paní Crossovou u ní doma a přijedu za tebou.“

„Děkuju, to budu moc rád.“

„Myslím, že také zavolám místnímu četníkovi, aby mi dohlédl na dům.“

Nevěděl jsem, že se ještě někde vyskytuje instituce „místního četníka“.

„Dobře. Jsem na jednotce intenzivní péče a čekám, až přivezou Marinu ze sálu. Na nemocničních ukazatelích je to jako JIP.“

„Já to najdu,“ řekl Charles a já mu věřil.

Šel jsem se posadit zpátky ke svému doprovodu.

Kde je Marina? Už tady měla dávno být. Nepodařila se operace? Nepřevezli ji na intenzivní péči, protože už byla mrtvá? Mám zajít do márnice? Panebože, co mám dělat?

Znovu a znovu jsem v hlavě splétal sít pravděpodobných vysvětlení. Pomalu ve mně narůstalo přesvědčení, že zemřela. K čemu jsem tam byl, usazený na židli vedle policajta? Jeden z výtahů se otevřel. Vyskočil jsem, ale nebyla to Marina. Byl to superintendant Aldridge a Rosie. Vypadala chuděra poloviční než obvykle, naprosto vyčerpaná.

„Mluvil jsem s lékaři,“ oznámil mi Aldridge. „Slečna Meerová je ještě na sále, ale brzy ji převezou sem. Mám vám vyřídit, že se zatím nic nezměnilo.“

Ohromně se mi ulevilo.

Můj stín při příchodu svého šéfa vstal, Aldridge se posadil na jeho místo vedle mě a Rosie vedle něho.

„Takže, pane Halley, už jsem si o vás všechno zjistil.“

Podíval jsem se na něj tázavě.

„Vypadá to, že není policisty nebo vyšetřovatele, který by vás neznal.“

Nebyl jsem si jistý, jestli to myslí jako kompliment nebo naopak. Stejnou pověst, totiž že ho každý vyšetřovatel zná, měl i zločinecký tým dvojčat Krayových.

„Takže?“

„Mělo postřelení slečny Meerové nějakou souvislost s vaším vyšetřováním?“

Věděl jsem, že se mě na to zeptá. Nečekal jsem ale, že tak brzy.

V tu chvíli se ve dveřích objevil další z lékařů s utěrkou na hlavě, který mě spasil před nutností odpovědět hned.

„Pan Halley?“ zeptal se.

Postavil jsem se. Srdce mi tlouklo až v krku.

„Jmenuji se Pandita,“ představil se. „Operoval jsem tu dámu se střelným zraněním na noze.“

„Marinu van der Meerovou,“ dodal jsem.

„Přesně tak,“ odpověděl. „Právě ji převážejí sem.“ Ukázal palcem ke dvojitém dveřím za svými zády.

„Jak je jí?“ zeptal jsem se.

„Operace dopadla dobře. Teď je to otázka času.“

„Jaké má šance?“ vložil se do hovoru superintendant.

„Přijatelné,“ řekl lékař.

„Jak moc přijatelné?“ chtěl jsem vědět.

„Je to zdravá mladá žena a evidentně je to bojovnice, jinak by zemřela už na úrazovém oddělení, nebo spíš dřív. Dávám jí více než poloviční naději, že přežije. A myslím, že k poškození mozku nedošlo.“

Poškození mozku!

„Proč by k němu mělo dojít?“ zeptal jsem se ochromeně.

„Pokud se mozku déle než pár minut nedostává kyslíku,“ vysvětlil doktor Pandita, „dojde k jeho poškození. Naštěstí, i když bylo její tělo na nějakou dobu téměř bez krve, srdce nepřestalo pumpovat, takže by to mělo být v pořádku. Nemělo však téměř co pumpovat, takže určité riziko tady je.“

„Můžu ji vidět?“

„Ještě ne. Teď jsou u ní sestry, ukládají ji na lůžko a instalují všechny potřebné přístroje. Brzy, nebojte se. Ale bude spát. Dali jsme jí sedativa, abychom udrželi krevní tlak co nejnižší. Řeknu sestrám, že jste tady, a až budou hotovy, přijdou pro vás.“

Přikývl jsem. „Děkuji.“

Zmizel ve dveřích a já jsem se posadil.

Podíval jsem se znovu na hodinky. Bylo teprve půl čtvrté. Jak to, že čas ubíhal tak pomalu?

„Takže, kde jsme to přestáli?“ navázal Aldridge. „Aha, ano, jestli ta střelba měla něco společného s vaším vyšetřováním?“

„Jak to myslíte?“ zeptal jsem se.

„Předpokládám, že nešlo o náhodného střelce, ale že si Marinu vybral za cíl záměrně.“

„To by tam na ni ale musel čekat celou věčnost,“ namítl jsem. „Marina vyšla ven jen úplnou náhodou.“

„Vrahové jsou schopni čekat na příležitost celé dny nebo týdny, pokud jsou odhodláni zabít,“ pravil.

A pokud to byl ten samý útočník, který Marinu přepadl v Ebury Street, počkal si na ni už podruhé, napadlo mě.

„Takže se vás ptám znovu,“ opakoval, „domníváte se, že to má něco společného s vaším vyšetřováním?“

„Nejsem si jistý,“ odpověděl jsem. „Pokud tím myslíte, jestli vím, kdo by to mohl udělat, má odpověď zní ne. Kdybych to věděl, řekl bych vám to, to si můžete být jistý.“

„Máte na někoho podezření?“

„Mám jistá podezření,“ připustil jsem, „ale nejsou založena na ničem seriózním. Vlastně nejsou dosud založena na ničem.“

„Cokoli nám sdělíte, může být prospěšné.“

„Pamatujete si na toho žokeje, který byl zavražděn před dvěma týdny v Cheltenhamu?“

„Pamatuji se, že tam umřel kůň – Oven Cleaner,“ řekl Aldridge. „Byla ho vážně škoda.“

„Ano, to byla, ale ten samý den byl také zavražděn žokej. A pak zemřel jeho trenér, vypadalo to jako sebevražda. Všichni, a zejména policie, byli přesvědčeni, že se zabil, protože neunesl vinu za to, že zastřelil dotyčného žokeje.“

„A?“ nechápal Aldridge.

„Jsem přesvědčen, že trenér byl ve skutečnosti zavražděn tím samým člověkem jako jeho žokej a že to pachatel nastražil tak, aby se zdálo, že jde o sebevraždu, a aby policie případ jednoduše uzavřela. A já posledních deset dní strávil tím, že jsem komukoli na potkání velmi hlasitě a velmi často dokazoval, že to tak není.“

„Co to má ale společného s postřelením slečny Meerové?“

„Minulý pátek se mi donesl vzkaz, že pokud nebudu držet jazyk za zuby, stane se někomu něco moc ošklivého. A to se teď přihodilo.“

16

Kolem čtvrté mě konečně pustili za Marinou.

Nejdřív jsem si musel povinně obléknout modrý plášť a na hlavu nasadit jednu z modrých utěrek. A přes nos a ústa mi uvázali roušku. Napadlo mě, jak pozná, že jsem to já, ale s tím jsem si nemusel dělat starosti, protože hluboce spala.

Ležela tam tak bezmocná, připoutaná ke všem těm přístrojům, s trubičkou v ústech. Dýchala s pomocí ventilátoru a jeho rytmické vrnění bylo jediným zvukem rušícím ticho. Na modré obdélníkové obrazovce svítila křivka znázorňující její srdeční rytmus. Nevzdávej se, srdíčko, hezky pumpuj, povzbuzoval jsem přístroj.

Posadil jsem se k posteli a vzal ji za ruku.

Na oddělení s ní leželi ještě další pacienti, ale jejich kóje byly odděleny přepážkami namísto obvyklých závěsů, takže poskytovaly dostatek soukromí.

Mluvil jsem k ní.

Vyprávěl jsem jí, jak moc ji miluji a jak strašně mě mrzí, že jsem jí tohle všechno způsobil. Prosil jsem ji, ať bojuje, ať žije, ať se uzdraví. A slíbil jsem jí, že chytím toho chlapa, který jí tohle udělal. A pak se uvidí. Možná změním povolání a stanu se zahradníkem. I když, jednoruký zahradník asi nebude to pravé ořechové.

A zeptal jsem se jí, jestli si mě vezme.

Neodpověděla. Asi si to rozmýšlí, řekl jsem si.

Jedna ze sester mi přišla říct, že na mě venku někdo čeká. Už žádnou policii, pomyslel jsem si. Ale byl to Charles a přivedl s sebou Jenny.

„Ahoj, Side,“ pozdravila mě. Přistoupila ke mně a políbila mě na tvář. „Jak jí je?“

Charles a já jsme si potřásli rukou.

„Vede si zatím dobře – alespoň myslím. Sestry se zdají být optimistické, ale to mají nejspíš v popisu práce. Každopádně má lepší barvu než předtím.“

„Jenny mě vyzvedla na paddingtonském nádraží,“ vysvětloval Charles. „Zavolal jsem jí z vlaku a řekla, že chce jít se mnou. Podpořit tě, víš.“

Nebo se pást na mém neštěstí, napadlo mě. Ale možná to ode mě bylo nespravedlivé.

„Jsem rád, že jste tu,“ řekl jsem. „Oba dva.“

Očima jsem zabrousil do chodby za Charlese a s překvapením jsem zjistil, že Rosie ještě stále sedí na jedné ze židlí naproti výtahům.

„Rosie,“ promluvil jsem na ni, „proč nejdeš domů?“

Otočila se a upřela na mě zničený pohled. Rozhodně nebyla ve stavu, kdy by byla schopna odejít z nemocnice po svých. Po superintendentovi Aldridgeovi a jeho nohsledovi nebylo ani stopy. To policii nenapadlo, řekl jsem si, že ji tu přece nemohou nechat takhle samotnou, bez pomoci?

„Charlesi, Jenny, tohle je Rosie,“ představil jsem ji. „Pracuje s Marinou. Byla u toho, když ji střelili. Zachránila jí život.“

Jenny se posadila vedle Rosie a objala ji kolem ramen. Lidský kontakt byl na Rosii příliš a rozeštkala se, pověšena Jenny kolem krku, jako by na ní visela celým svým životem.

„My se tady postaráme o Rosii,“ nabídl Charles. „Ty běž za Marinou. Budeme tady, kdybys nás potřeboval.“

Odvedl mě zpátky ke dveřím na JIP a skoro mě vtlačil dovnitř. Byla to nesmírná úleva, mít je u sebe, ale cítil jsem se trochu provinile, že je nechávám sedět na chodbě.

„Je mi líto, dovnitř můžete jen vy,“ řekla sestra, když jsem ji požádal o svolení. „A to jen proto, že jste její snoubenec.“

Zůstal jsem s Marinou dlouhé hodiny, alespoň mi to tak připadalo. Každých pár minut přišla sestra zkontrolovat její stav, dvakrát se na ni byl podívat doktor Pandita, její chirurg.

„Vede si dobře,“ připustil při své druhé návštěvě. „Je to mnohem nadějnější.“

„Mnohem nadějnější“ neznělo sice úplně nejlépe, ale bylo to lepší než „málo nadějně“.

„Už to bude víc než dvě hodiny, co ji odvezli ze sálu,“ pokračoval. „Krevní tlak má nízký, ale to je dobře. Zmenšuje to riziko vnitřního krvácení. Budeme ji udržovat pod sedativy celou noc a ráno se ji pokusíme probudit.“

„Pokusíte se ji probudit?“ zeptal jsem se.

„Z uměle navozeného kómatu,“ vysvětlil. „Teprve potom budeme mít jistotu.“

Stáli jsme u nohou postele a hleděli na postavu ležící v bezvědomí.

„Nejspíš si teď půjdu dát něco k jídlu,“ řekl jsem. Od té doby, co jsem nechal svůj oběd na podlaze sendvičového baru, už uběhla dlouhá doba a od včerejší večere ještě delší. „Pak se sem vrátím, pokud je to možné?“

„Tady nemáme žádné návštěvní hodiny. Fungujeme dvacet čtyři hodin denně.“ Usmál se. Alespoň mi to tak připadalo. Kvůli roušce, kterou měl na obličej, jsem neviděl jeho rty, zato oči se mu usmívaly.

Charles, Jenny a Rosie tam dosud seděli, když jsem vyšel ven. Zařídili se jako doma; všude kolem ležely zbytky slaninových rohlíků a sendvičů s kuřecím masem, salátem a majonézou. Na provizorním stolku vyrobeném z odpadkového koše převráceného vzhůru dnem stály v řádce vyrovnané polystyrénové kelímky od kávy.

Rosie vypadala o něco lépe, když se trochu najedla a měla kolem sebe společnost, která odvedla její myšlenky od hrůzy, kterou v předchozích hodinách prožila.

„Ahoj.“ Charles zvedl hlavu od novin. „Jak se jí daří?“

„Oficiální vyjádření zní ‚mnohem nadějněji‘.“

„To je skvělé,“ usmála se Jenny.

„Mám hrozný hlad,“ řekl jsem. „Vidím, že už jste si něco dali, ale já se potřebuju najíst. Kde je tady občerstvení?“

Charles se zvedl ze židle, nacpal všechny nedojedené zbytky do znovu instalovaného koše na odpadky a posbíral svoje noviny.

„Přišel sem nějaký mladý policista a dal mi tohle,“ podával mi klíčky od auta. „Mám ti vyřídit, že máš auto zaparkované na místě správce nemocniční budovy nalevo od vstupních dveří.“

„Fantastické.“

„A taky vzkazuje, že prý přišel na poslední chvíli. Před tím, než ti v něm vybuchla nastražená bomba.“

Zasmál jsem se. Poprvé od chvíle, co...

„A rád by, abys odjel co nejdřív, protože se správce může každou chvíli vrátit a požadovat své parkovací místo zpátky.“

„Pojezu domů a zaparkuju ho do garáže,“ navrhl jsem. „Můžeme si u mě dát něco k jídlu a já si převleču čistou košili.“ Připadalo mi to už pěkně dlouho, kdy jsem se oblékal na cestu do Harrow.

„Ten policista mi ty klíčky nechtěl dát, ale řekl jsem mu, že jsem tvůj tchán.“

„A já jsem mu řekla, že jsem tvoje manželka,“ oznámila Jenny.

To ho asi dost zmátlo.

Auto jsem našel přesně tam, jak bylo řečeno, a všichni čtyři jsme v něm odjeli do Ebury Street. Rosie nechtěla jet sama domů a Jenny s Charlesem byli rádi, že jede s námi.

„Dobrý den, pane Halley,“ pozdravil Derek zpoza recepční přepážky. „Máte tady balíček.“

Podal mi obálku. Podíval jsem se na ni a položil ji na mramorový pult.

„Přivezl ji taxík?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odpověděl. „Asi před hodinou.“

„Číslo taxíku si asi nepamätujete, že?“ zajímal jsem se.

„Ne, bohužel.“

„Dovedl byste popsat šoféra?“

„Pochybují. Z bytu číslo 21 se dnes stěhovali nájemníci a celý den se tu hemžila spousta lidí. Kromě stěhováků tu byli taky odečítat plyn a elektřinu.“

„Máte záznam z bezpečnostní kamery?“ napadlo mě a ukázal jsem na řadu monitorů.

„Ano, ale kamery máme jenom v garážích a zadního vchodu budovy. V recepci žádné nejsou.“
Slepá ulička.

Podíval jsem se na obálku. Byla bílá, asi čtyři palce široká, devět dlouhá, a navrchu měla stejně jako minule tiskacím písmem napsáno SID HALLEY– DO VLASTNÍCH RUKOU.

„Je stejná, jako jsem dostal minule,“ vysvětloval jsem Charlesovi. „Když přepadli Marinu.“

„Měl bys ji předat policii,“ navrhl. „Nesahej na ni.“

„Už ji stejně měli v ruce Derek a ten taxikář,“ podotkl jsem.

„A Bernie,“ dodal Derek. „Přebíral ji od toho šoféra.“

Bernie byl dalším členem domovní ochranky.

S pomocí Derekovy tužky jsem obálku obrátil. Byla zalepená. Vypadala jako narozeninové blahopřání.

„Otevřu to,“ řekl jsem.

Použil jsem další list papíru k tomu, abych si obálku přidržel na desce pultu a tužkou ji nahoře roztrhl.

Opatrně, jen za okraje jsem vyjmul její obsah. Bylo to přání, ale ne narozeninové. Vpředu byl nápis Brzy se uzdrav a obrázek s květinovým motivem. Tužkou jsem přání rozevřel.

Opět tiskacím písmem tam stálo:

PŘÍŠTĚ PŘIJDE O RUKU.

PAK Z NÍ BUDE MRZÁK, JAKO JSI TY.

Charles zalpal po dechu. „Nepochybuji o tom, že by si na to troufl.“

„Co je tam napsáno?“ přišla se Jenny podívat blíž. „Ach!“

„Nikdo ať se toho ani nedotkne. Dojdu pro něco, v čem to můžu odvézt na policii,“ řekl jsem.

„Dají se z papíru sejmout otisky prstů?“ zeptal se Charles.

„Určitě ano,“ přisvědčil jsem.

„A také se dají ze slin odebrat vzorky DNA,“ poznamenala Rosie.

Otočil jsem se na ni. „Cože?“

„Jestli tu obálku někdo olízl, když ji zalepoval, tak tam pravděpodobně najdeme jeho DNA,“ vysvětlila nám.

Zíral jsem na ni. „A nevysušily se už sliny?“

„DNA tam bude i tak.“

„Dovedla bys z nich udělat profil?“ zajímalo mě.

„Dovedu přece udělat DNA profil z ovocné mušky, která skoro není vidět,“ odpověděla s úsměvem Rosie.

„Tohle bude hračka.“

„Neměli byste to raději přenechat policii?“ strachovala se Jenny.

„Materiálu je tam dost pro mě i pro ně,“ namítla Rosie. „Budu potřebovat jen kousíček té obálky. A rozhodně to chci udělat.“ Podívala se na mě.

„Já také,“ přikývl jsem. „Vezmu na to nůžky a dva mikrotenové sáčky.“

Derek stál a užasle poslouchal. „To je jak z detektivky od Agathy Christie,“ pravil. „Smrt v Ebury Street.“

„Nikdo zatím neumřel,“ usadil jsem ho. Ale Huw Walker a Bill Burton vlastně ano.

Vyjeli jsme nahoru do bytu, kde jsem hned prohledal ledničku, jestli máme něco k jídlu. Udělal jsem obložený talíř se šunkou a sendviče s hořčicí a z mísy na ovoce stojící vedle kuchyňské televize jsem vylovil pár banánů. Ostatní mi galantně dali v jídle přednost, ale pak se do něj také s chutí pustili.

Šel jsem do kanceláře najít číslo Marininých rodičů. Zkoušel jsem jim volat, ale nebrali telefon. Zapsal jsem si jejich adresu, pro případ, že by ji chtěla policie.

Vrátil jsem se zpátky do obývacího pokoje. Rosie byla odhodlaná k činu a chtěla s kouskem obálky v sáčku okamžitě jet do Lincoht's Inn Fields.

„Nač ten spěch,“ klidnil jsem ji. „Stejně potrvá několik hodin, než se připraví ten gel.“

„Ne s mým laboratorním přístrojem,“ oponovala mi Rosie. „Já mám výsledky rychleji než Marina. Celá věc mi nezabere ani hodinu.“

Věděl jsem, že Rosie touží udělat něco, co by v jejích očích smazalo „vinu“, kterou cítila za to, že nechránila Marinu před nebezpečím. Nesnažil jsem se ji zastavit. Navíc jsem byl zvědavý, jestli na obálce skutečně bude DNA a jestli se bude shodovat se vzorkem z minula. Ani tím bychom však stále ještě neměli odpověď na to, kdo je pachatel.

„Dělej, jak myslíš,“ řekl jsem. „Já se jdu převléknout a pak se vrátím do nemocnice. Cestou zavolám superintendantovi Aldridgeovi, aby se tady na recepci stavil pro tu obálku. Nechci strávit věčnost dalším vyslýcháním.“

„Klidně pojedu s Rosí do laboratoře,“ navrhl Charles. „Přijedeme pak za tebou do nemocnice.“

„A já pojedu se Sidem,“ dodala Jenny.

Nechal jsem auto v garáži a vzali jsme si dva taxíky. Už dlouho jsem nejel v taxi sám s Jenny.

„Jako za starých časů,“ řekl jsem.

„Také mě to napadlo. Bláznivé staré časy.“

„Co tím myslíš?“ zeptal jsem se.

„Sedím tady s tebou v taxíku, jedeme spolu za ženou, se kterou teď žiješ místo mě, a třesu se strachy, aby byla v pořádku.“

„Opravdu?“

„Jistě. Minulou neděli se mi moc líbila. A skvěle se k sobě hodíte.“

Vyhlédl jsem z okénka na Big Ben a mimoděk se podíval na hodinky.

„Já si moc přeju, abys byl šťastný, víš,“ pokračovala Jenny. „Vím, že jsme rozvedeni, ale to neznamená, že o tebe nemám starost. Jen jsem s tebou prostě nemohla žít. A...“ Ztratila odvahu.

„Ano?“ povzbudil jsem ji. „A co?“

Neodpověděla. Nenutil jsem ji. Byl jsem moc rád, že je se mnou, a nechtěl jsem, abychom se zase pohádali.

Přijeli jsme před vchod nemocnice a já se začal soukat ven z taxíku.

Jenny se jemně dotkla mé ruky, té skutečné. „Nevím, jak to říct. A v žádném případě to není důvod, proč si přeju, aby se uzdravila, ale...“, hledala slova, „Marina mě zbavila pocitu viny.“

Posadil jsem se zpátky na sedadlo a podíval se na ni. Moje drahá Jenny. Žena, kterou jsem kdysi tak miloval a po níž jsem toužil. Žena, o níž jsem si myslel, že ji znám.

„Budete vystupovat, šéfe, nebo jak?“ přerušil nás řidič.

„Promiňte,“ řekl jsem.

Vystoupili jsme z auta, zaplatili a vešli do nemocnice.

Doktor Osborne mě upozornil, že první tři hodiny budou kritické, od operace už ale uplynuly více než čtyři hodiny a Marina byla naživu. Každá další minuta nepochybně zvyšovala její šance.

Když jsme dorazili na jednotku intenzivní péče, řekla Jenny, že si sedne na stejné místo naproti výtahům a bude si číst, zatímco na mě bude čekat. Všiml jsem si, že si ode mě z domu půjčila knížku. S překvapením jsem zjistil, že to byla autobiografie jednoho z nejvýznamnějších dostihových trenérů, pro kterého jsem pravidelně jezdil a kvůli němuž jsme se doma hádali.

Oblékl jsem si povinný modrý hábit a vstoupil dovnitř, kde mě zastavil policista, který před Marininým oddělením poněkud opožděně držel stráž. Ano, za pana Halleyho se mohu zaručit, řekla sestra, je to snoubenec slečny Meerové. Račte dál, přáteli.

Marina vypadala stejně, jako když jsem od ní odcházel.

Posadil jsem se na stejné místo, jako předtím, a vzal ji za ruku. Připadalo mi přirozené mluvit s ní, a tak jsem jí potichu vyprávěl.

Vyprávěl jsem jí o spoustě věcí. O tom, jak jsem nechal stát auto na chodníku a jak k němu přivolali pyrotechnickou jednotku, aby mi ho zkontrolovali. Řekl jsem jí, že do Londýna přijel Charles a že s sebou přivedl Jenny. Řekl jsem jí o Rosie, a že možná dnes v noci zůstane vzhůru, ale nemusí si o ni dělat starosti, protože jí Charles dělá garde. Neřekl jsem jí o obálce a výhružné zprávě uvnitř. Byl jsem si naprosto jist, že mě nemůže slyšet, ale stejně jsem ji, pro všechny případy, nechtěl nijak rozrušovat.

„A víš co,“ pokračoval jsem, „Jenny říká, že prý jsi ji zbavila pocitu viny. Za to, že ode mě odešla. To je teda šok, to ti povím. Nikdy by mě ani nenapadlo, že by se třeba jen na chvíli cítila provinile. Ironií je, že já jsem se nějakou dobu také cítil vinen tím, že jsem se kvůli ní nevzdal kariéry, když mě o to prosila.“

Pohládl jsem ji po ruce a chvíli jen tiše seděl. Přes veškerou naléhavost případů a náročnou péči byla jednotka intenzivní péče tichým, klidným oddělením, zářilo tu jen tlumené světlo a nerušily je téměř žádné zvuky. Jen tiché vrnění ventilátoru a slabounké syčení unikajícího vzduchu.

„Ale už se necítím provinile,“ řekl jsem.

„Kvůli čemu?“ ozval se za mnou hlas.

Vyskočil jsem. Do kóje za mými zády neslyšně vstoupil doktor Pandita.

„Prokristapána,“ vydechl jsem, „vy jste mi málem způsobil infarkt.“

„Jsou horší místa, kde vás může potkat,“ usmál se. „Mám přítele, který dostal infarkt v hotelu, kde se právě sjelo několik stovek kardiologů na odborné sympozium. Málem se o něho poprali, když se skácel z barové stoličky.“

„To měl štěstí.“ Kývl jsem hlavou k Marině. „Jak se jí vede?“

„Dobře,“ odpověděl. „Myslím, že její stav mohu označit jako vážný, ale stabilizovaný. Už překonala krizi. Jsem přesvědčen, že vaše přítelkyně bude žít.“

Cítil jsem, jak se mi do očí hrnou slzy, cosi se mi svírá v nose a rozklepala se mi brada. Rozplakal jsem se úlevou a radostí.

„Pokud se nám ji zítra podaří bezpečně probudit z umělého spánku, pak se kompletně zotaví. Celou noc ji však ještě budeme udržovat pod sedativy, abychom se pojistili.“

„V kolik hodin ráno?“ zeptal jsem se. „Sedativa jí do kapačky přestaneme podávat v sedm. Odstraníme ventilátor a uvidíme. Každý organismus reaguje jinak, ale kdybych sázel,“ usmál se znovu, „vsadil bych se, že se nejpozději do poledne probudí. Samozřejmě v případě, že v mozku nedošlo k nedostatku kyslíku, ale to je, myslím, nepravděpodobné. Nemáme žádné záznamy, že by v průběhu té doby přestala dýchat.“

„Mám tady zůstat do rána?“ zeptal jsem se.

„Můžete, pokud chcete,“ odpověděl, „ale není to nutné. Největší nebezpečí má za sebou. Přes noc se toho moc nezmění, a pokud přece, určitě vám zavoláme. Nejlepší, co teď můžete udělat, je jít domů a pořádně se vyspat, abyste tady s ní zítra mohl být. Obávám se, že jí nebude moc dobře. Pacienti po sedativech obvykle cítí nevolnost.“

„Děkuji vám, pane doktore,“ řekl jsem.

„Stačí pane.“

„Cože?“ řekl jsem. „Přišel jste jen tak z ulice?“ usmál jsem se.

„Ne tak docela,“ odpověděl. „Za starých časů byli všichni chirurgové holiči. Ti jediní měli dostatečně ostré nástroje. Dovedete si to představit? Rychle vás oholím, pane, a tuhle vám ještě ufiknu slepé střevo.“ V těch dobách doktoři považovali nutnost otevřít pacientovo tělo za odborné selhání, a většina operací navíc končila úmrtím. Sahali po ní jen jako po poslední možnosti. Takže chirurgové nebyli doktoři a neřikalo se jim doktore, ale „pane“. A vžilo se to. Takže dnes se jako chirurg nejprve stanete doktorem, aby vám pak nakonec zase přišli jen to „pane“.

„To je něco, jako když se mezi žokeji řekne amatér.“

Zasmál se. „No, myslím, že amatér snad nejsem.“

„Ne,“ souhlasil jsem. „To jistě ne. Zachránil jste jí život.“

Mávl rukou. „To je součást mé práce. Zatím nashledanou.“

Zmizel. Pravděpodobně ho potřebovala spousta dalších pacientů.

Když jsem se vracel ven za Jenny, zamával jsem na tiše hlídajícího policistu. Měl jsem za to, že je ještě příliš brzy, aby Rosie s Charlesem už dorazili, ale kupodivu se objevili vystoupili z výtahu ve chvíli, kdy jsem vycházel z oddělení.

„Skvělé zprávy,“ hlásil jsem. „Nové oficiální vyjádření je, že Marina už není v kritickém stavu a s největší pravděpodobností se z toho dostane bez následků.“

„Díky bohu,“ řekl Charles.

Rosie složila hlavu do dlaní, ale proudům slz, které se jí začaly kutálet po tvářích, tím nezabránila.

Ramena se jí otřásala vzlyky, ale tvář měla rozesmátou. Všichni jsme s úlevou cítili, jak z nás spadlo napětí.

„Takže všechno je, zdá se, v pořádku,“ řekla Jenny.

Ano, všechno bylo konečně v pořádku.

„Máme jen tři ložnice,“ vysvětloval jsem, když se Jenny rozhodla, že by ráda jela s ostatními ke mně do Ebury Street. „S kým se tedy o jednu podělíš?“

Na moment mě napadlo, že řekne, že se mnou, ale naštěstí převážil zdravý rozum.

„Pojeďu později v noci domů, raději teď zavolám Anthonymu. Možná si dělá starosti, kde jsem.“

„Copak jsi mu ještě nevolala?“ zeptal se Charles.

„Ne. Bývám pryč, když se vrátí z kanceláře. A někdy na něho pro změnu celé hodiny čekám doma já.“

Často si zajde s kolegy na večeři nebo na drink. Také mi většinou nevolá. Máme to prostě takhle zařízené.“

To je smutné, pomyslel jsem si.

Vyšli jsme rovnou ven a taxíkem se vydali ke mně domů.

„Takže?“ obrátil jsem se na Rosii.

„Nesedí to,“ odpověděla.

„Aha,“ řekl jsem. „Tím pádem hledáme dvě různé osoby.“

„Ano,“ přikývla Rosie. „A jednou z nich je žena.“

„Jsi si tím jistá?“

„Absolutně.“ Znělo to docela dotčeně, jako že o ní snad pochybuji. „Z toho vzorku v obálce jsem dostala moc pěkný profil, ale s tím prvním nesouhlasí. Muži a ženy mají jiné chromozomy a jinou DNA. Proto je jednoduché určit, že tím, kdo Marinu minulý týden přepadl, byl muž, zatímco tu dnešní obálku olízla žena.“ Manželka, napadlo mě, nebo přítelkyně? Mohl někdo zalepit obálku, aniž by věděl, co je uvnitř? Minulý

týden na Marinu před domem zaútočil muž, měla za nehty kousky jeho kůže. A na obálce vzkazu byly ženské sliny. Možná nakonec pátrám po více než dvou lidech.

„Takže co teď podnikneme?“ zajímal se Charles. „Nemám tušení,“ odvětil jsem. „Předtím jsem alespoň mohl vyloučit z podezření celou ženskou polovinu obyvatelstva, ale teď...“

„Snad to nebude tak zlé,“ konejšil mě Charles.

„Skoro ano,“ řekl jsem. „Lámu si hlavu s jednou věcí. Je fixlování při závodech dostatečný motiv pro vraždu?“

„Peníze jsou vždycky motivem pro vraždu,“ podotkla Jenny.

„Ale tady nemluvíme o žádných závrtných částkách. Huwu Walkerovi nabídli za jeden odfixlovaný závod pár stovek. Sám mi to řekl.“ A šéfinšpektor Carlisle má ještě pořád moji nahrávku. „Pokud by byly v sázce velké peníze, nabídli by žokejovi trochu víc než jen pár stovek. Tohle nebylo o moc víc než jeho běžný žokejský plat,“ pokračoval jsem.

„Možná to žokejovi odněkud z Walesu připadalo dost,“ namítl Charles.

„Možná,“ odpověděl jsem, „ale Huw závodil už dlouhou dobu a byl zvyklý vydělávat slušné peníze.“

Zastavili jsme před domem, vyskládali se z taxíku a vešli dovnitř.

„Vrátím se ještě k tomu fixlování,“ navázal jsem na předchozí hovor, když jsme se bezpečně usadili u mě doma a přinesl jsem občerstvení v podobě šunkových sendvičů a láhve vína. „Kdo by měl v sázce tolik, že by si troufl podstoupit risk uprostřed bílého dne přímo na závodisti zabít žokeje? Téměř pod nosem více než šedesátitisícovému davu diváků. Časy, kdy hráči anonymně vyhrávali troufale vysoké sázky, jsou dávno pryč. Mazaným gamblerům zatlhlo tipec obchodování s drogami.“

„Proč?“ zeptala se Jenny.

„Protože obchod s drogami produkuje tak obrovské množství peněz v hotovosti, že banky a vlády zřídily rozsáhlý systém kontrol, zaměřených proti praní špinavých peněz. Dneska už je téměř nemožné zaplatit cokoli v hotovosti penězi, které by nebyly opatřené alespoň šesti identifikačními znaky a požehnáním od papeže. Časy, kdy si člověk mohl přisednout k bookmakerovi, strčit mu do ruky sto tisíc v hotovosti a nařídít mu vsadit je na číslo dvě v závodě v Cartmelu v poměru tři ku třiceti, dávno odezněly.

Pravděpodobně by vám řekl, ať zmizíte, nebo ať vytáhnete platební kartu.“

„Což samozřejmě nikoho, kdo se chystá udělat nějakou levárnu, ani nenapadne,“ řekl Charles.

„Přesně tak,“ přitakal jsem. „Je příliš jednoduché ho vystopovat.“

„Tak co by mohlo být tím důvodem k vraždě?“ zeptala se Rosie.

„To je otázka za milion dolarů,“ pravil jsem. „Kate Burtonová, Billova žena, řekla Marině, že se jí Huw svěřil, že celá ta záležitost s fixlováním je víc o moci než o penězích.“

„Ale peníze ti přece dávají moc,“ usoudila Jenny.

„Jistě,“ souhlasil jsem, „ale když máš dost peněz, nutí tě získat si moc právě kvůli nim samotným.“

„To je na mě nějak moc složité,“ vložil se Charles. „Pro mě moc znamená bok lodí osázený řádkou dvanáctipalcových děl.“

Charles měl ve zvyku na většinu situací aplikovat příklady z námořních bitev.

„Takže jaký je bojový úkol na zítřek?“ zeptala se Jenny. „Že mě budete potřebovat, řekni ano, prosím. Tohle byl přes všechnu hrůzu můj nejdobrodružnější den za posledních pár let? Podívala se na mě a usmála se. Myslím, že si úplně neuvědomila, co právě řekla.

„Brzo ráno pojedou do nemocnice,“ plánoval jsem. „V sedm Marině vysadí sedativa a chci být u ní, až se probere. Co se mě týká, klidně můžete jít všichni se mnou. Vlastně bych byl moc rád – pokud vám tedy nebude vadit další vyseďávání po nemocničních chodbách.“

„Já bych měla jít do práce,“ ozvala se Rosie.

„A já myslím, že nikomu nebude vadit, když si vezmeš jeden den volna, zvlášť po tom, co se dnes stalo.“

„Mým mužkám to asi vadit bude,“ namítl. „Ty se nepřestanou měnit z larvy v kuklu jen proto, že někde někoho postřelili.“

„Dejte jim na den pohov,“ navrhl Charles. „Jsem si jistý, že Marina vás tu bude chtít mít, až se probudí.“

„Uvidím, jak se budu cítit ráno.“

„Než zítra ráno vyrazím do nemocnice, budu muset nakoupit nějaké jídlo,“ pokračoval jsem v plánování.

„Marina si bude chtít dát šunkový sendvič, až se vrátí domů.“

„Řekl bych, že bude potřebovat pořádně si odpočinout,“ poznamenal Charles.

„Nesmysl,“ pravila Jenny. „Co bude potřebovat nejvíc, je nakupování. Věřte mi, jsem žena. Určitě jí to ohromně prospěje. A čím dražší, tím lepší. Terapie nakupováním, víte.“

„Máš úplnou pravdu,“ přikývl jsem. „Takovou dobu už do mě hučela, abych ji vzal na Bond Street a koupil jí nějaké značkové šaty. Myslím, že chtěla Armaniho.“

„Panejo,“ vzdychla Jenny. „Mě jsi nikdy takhle nerozmazloval. Doufám, že máš v pohotovosti zlatou kreditku.“

„To snad nemůže být tak drahé, ne?“ namítl jsem.

„Tomu nevěř,“ odtušila Jenny. „Za pár takových šatů dáš majlant. A pak k nim jsou potřeba ještě boty a kabelky, aby to ladilo. Potřeboval by sis vsadit na nějakou tutovku a vyhrát, abys to všechno zaplatil.“

„Vážně?“ podivil jsem se. Ale už jsem nedával pozor. V duchu jsem si právě přehrával obrázek dlouhé řady značkových šatů a bot, který jsem zahlédl ve skříni Juliet Burnsové.

17

„Kolik je hodin?“ hlesla Marina do ticha.

Během noci se její stav konstantně zlepšoval, takže byla přeložena do nového pokoje s výhledem na Temži a na Parlament. Stál jsem u okna a díval se ven. Proto jsem si nevšiml, když otevřela oči.

Pohlédl jsem na Big Ben za řekou. „Deset dvacet.“ Otočil jsem se a usmál se na ni.

„Jaký je den?“ zeptala se.

„Pátek. Vítej zpátky mezi živé.“

„Co se mi stalo?“

„Postřelili tě.“

„To bylo ode mě ale neuvážené. Kde?“

V duchu jsem si hodil mincí. „Do nohy.“

„Aha.“

„Copak to necítíš?“

„Cítím jenom to, že je mi strašně zle.“

„Lásko moje. Doktor mi říkal, že se asi budeš cítit zle, to je po sedativech, která ti dávali.“

Zazvonil jsem na zvonek pro sestru, která se za moment objevila.

„Probrala se,“ sdělil jsem jí poněkud zbytečně. „Mohla byste jí přinést něco proti zvedání žaludku?“

„Uvidím, co řekne lékař.“ Zmizela.

Posadil jsem se na židli vedle postele a vzal Marinu za ruku. Ještě včera jsem musel mít na obličeji roušku. Teď jsem se k ní naklonil a políbil ji. „Pěkně jsi nás všechny vystrašila.“

„Všechny?“ nechápala.

„Venku čekají Charles a Rosie a také Jenny.“

Zvedla obočí. „A přežiju to?“

„Ano, miláčku, to víš, že ano.“

„Co zranění?“

„Nic, co by zanechalo trvalé následky. Ale nechala jsi na chodníku před Institutem většinu krve. Nebýt Rosie, která se snažila krvácení zastavit, už bys tady nebyla.“

„Která noha to je?“ zeptala se.

„Nepoznáš to?“

„Bolí mě obě.“

„Museli ti vzít kousek žíly z levé nohy, aby vyspravili artérii v pravé, tu poškodila střela.“

„Chytré,“ usmála se. S mozkiem bylo všechno v pořádku.

Sestra se vrátila s několika tabletami. „Pomůžou vám, jenom když je dokážete spolknout s minimem vody.“

„Ale já mám hroznou žízeň,“ namítl Marina.

„Můžete pít jenom po malých doušcích,“ nařídila jí sestra, „Jinak je zase zvrátíte a bude vám hůř než předtím.“

Marina protáhla obličej a mrkla na mě, když jí sestra nalila do sklenice sotva náprstek vody a podala jí ji spolu s tabletami.

V tichosti jsme čekali, až odejde, a pak jsme se rozesmáli.

Užasle jsem sledoval, jak je možné, že je člověk jeden den na prahu smrti a další den docela v pořádku a v dobré náladě. Všechno záleží na dodávce kyslíku a na krevním tlaku, který ho musí rozpumpovat do těla. Je to jako přerušit proud, pak žárovka zhasne. Zapnout, a znovu se rozsvítí. Až na to, že s mozkiem to tak jednoduché není. Když ho jednou vypnete, zůstane vypnutý, protože navíc ovládá vypínač.

„Půjdu pro ostatní,“ navrhl jsem.

„Co mám na sobě?“ zeptala se Marina. Snažila se posadit, aby si prohlédla sepranou plátěnou nemocniční košili.

„Nejsou zvědaví na to, co máš na sobě,“ namítl jsem.

„Ale já ano,“ odpověděla. „A jaké mám vlasy?“

„Dobré. Jsi krásná.“

Popravdě řečeno, vypadala pobledle a unaveně, a ze sinalého obličejce jí svítily dvě jizvy z přepadení z minulého týdne. Ale na to, čím si prošla, vypadala báječně.

Došel jsem pro Rosie, Charlese a Jenny. Vešli dovnitř a vrhli se k Marinině posteli, vítali se s ní a nestačili se divit, jak rychle se zotavuje.

Znovu se objevila ona přísná sestra. „Pouze dva návštěvníci najednou!“ nařídila.

„O. k.,“ přikývl jsem. „Nezdrží se tu dlouho.“

Postavil jsem se k oknu a díval se na Marinu. Vyděsilo mě, jak blízko jsem byl tomu ji ztratit. Strach, úleva, zoufalý strach a nakonec ohromující úleva, horská dráha citů za posledních čtyřadvacet hodin mě psychicky vyčerpala a tělesně odrovnala.

Teprve nyní jsem si začínal uvědomovat změnu, která se ve mně odehrávala. Štěstí a radost z toho, že se Marina uzdravuje, pomalu ustupovalo rostoucímu vzteku. Byl jsem naštvaný sám na sebe, protože jsem dost nedal na předchozí varování. To ale bylo nic v porovnání se zlostí, kterou jsem cítil vůči osobě nebo osobám, které za tohle všechno byly zodpovědné.

V pokoji se zjevil pan Pandita, ověnčený úsměvy.

Uvědomil jsem si, že abych mu mohl potřást rukou, musím uvolnit pravou pěst. Měl jsem ji vzteky zařatou tak pevně, až se mi nehty zarývaly do kůže.

„Vidím, že se jí daří velmi dobře,“ ozval se. „Ale neunavujte ji příliš.“

„Dobrý den,“ pozdravila ho Marina. „Předpokládám, že my dva se známe.“

„Ano, promiňte. Jmenuji se Pandita a jsem zde specializovaným chirurgem. Operoval jsem vaši nohu.“

„Takže to je vaše vina, že mě tak děsně bolí?“ zavtipkovala Marina.

„Nejenom moje,“ namítl. „Když jsem vás uviděl poprvé, byla jste na tom dost zle.“

„Aha,“ patřičně zkrotla Marina. „Děkuji vám.“

Lékař přikývl a obrátil se ke mně. „Myslím, že by tu měla ještě nějaký čas zůstat. Noha musí odpočívat, aby se žilní spoj dobře zahojil. Nerad bych ji tady měl na stole znovu s prasklou artérií nebo jinou komplikací. Měla jste štěstí, mladá dámo,“ otočil se k Marině. „Kulka minula koleno a stehenní kost. Pár dní si tady poležíte, abychom vás mohli sledovat, a pak vás pustíme domů.“

Štěstí je relativní pojem, napadlo mě. Nej dřív měla Marina smůlu, protože ji střelili, potom proto, že jí střela roztrhla artérii, ale nakonec to bylo ne štěstí, ale Rosiina duchapřítomná pomoc, prvotřídní lékařská péče a její vlastní silná konstituce, díky kterým přežila.

Pan Pandita nás odvedl z pokoje, abychom nechali Marinu spát.

„Přijďte později,“ navrhl mi. „Dejte jí alespoň pár hodin, ať se vyspí.“

Rosie jela zpátky do práce a Charles vzal Jenny na oběd. Přesvědčoval jsem ho, aby zůstal na pár dní v Londýně u Jenny.

„Ale proč?“ ptal se.

„Kde bydlíš, je všeobecně známá věc,“ odpověděl jsem. „A já bych nerad, aby tě doma navštívil nějaký ozbrojený motorkář.“

„Aha!“ přikývl. „No, možná se můžu na dva, tři dny zdržet. Nebo můžu jít do klubu.“

V duchu jsem se musel zasmát jeho dilematu. Army and Navy Club měl pro Charlese mnohem větší kouzlo. Například měl velmi příjemný bar. Jenny si vždycky stěžovala, kolik je schopen vypít whisky, a u ní doma jí moc nepopije. Rozhodli se to probrat u oběda.

Kráčel jsem v bledém březnovém slunci přes Westminster Bridge a najednou jsem si připadal hrozně osamělý. Zastavil jsem se v sázkové kanceláři na Victoria Street, ale můj známý Gerry Noble tam nebyl.

Možná na něho bylo příliš brzy. Byl jsem zklamaný a chvíli jsem čekal, jestli se přeci jen neobjeví.

Neobjevil, a tak jsem požádal jednoho ze zaměstnanců za přepážkou, zda neví, jestli vůbec přijde.

„Gerry Noble?“ zeptal se muž. „Neznám je jmény. Přebírám od nich peníze a nejsem zvědavý na nějaké historky z jejich života.“

„Má mohutnou postavu. A nosí triko Manchester United,“ nedal jsem se odbýt.

„Podívejte se,“ řekl muž, „i kdyby sem všichni běhali v elastákách, tak je mi to putna. Jak říkám, jediné, co mě zajímá, jsou jejich peníze.“

Zjevně si užíval svou práci a já marnil čas.

Pokračoval jsem pěšky až do Ebury Street a dokončil jsem velký úklid, který jsem načal předchozího večera.

Takže, jak mohla mít Juliet Burnsová plnou skříň značkového oblečení a bot?

Lámal jsem si hlavu nad touhle hádankou, když mi zazvonil telefon.

„Pan Halley?“ ozvalo se.

„Ano.“

„Tady superintendant Aldridge.“

„Jak vám mohu pomoci?“ zeptal jsem se.

„Rád slyším, že slečna Meerová dělá pokroky,“ řekl.

„Ano,“ přisvědčil jsem. „Slečna van der Meerová je dnes ráno vzhůru a daří se jí dobře.“ Schválně jsem zdůraznil „van der“ a chvíli jsem musel čekat, než si to na druhém konci Aldridge přebral.

„Ano,“ souhlasil. „Skvělé zprávy.“

„Máte u ní stále ještě policejní stráž?“ zeptal jsem se.

„Ano, máme, ale domnívám se, že už to nebude potřeba.“

„Jak to?“ zajímalo mě.

„Útočník zjevně neměl v úmyslu ji zabít, když ji střelil do nohy. Evidentně se pouze snažil ji zranit. To, že se ocitla tak blízko smrti, byla spíš nešťastná náhoda. Pokud chcete někoho zabít, nebudete se trefovat do kolena. Je to příliš nejistá volba. Proto si nemyslím, že by jí teď v nemocnici hrozilo nějaké nebezpečí. Naše ostražka bude pravděpodobně z oddělení stažena při výměně směny.“

Neochotně jsem s ním souhlasil. „Dostali jste z toho přání nějaké otisky?“

„Je stále ještě na ohledání, ale moc nadějně to prý nevypadalo. Přání prý je čisté, ale zkoumají ještě obálku.“

„Potřebujete ode mě ještě něco?“ zeptal jsem se.

„V tuto chvíli ne, ale pokud by vás něco napadlo, dejte mi určitě vědět.“

„Takže co jste podnikli?“ zajímal jsem se.

„Jak to myslíte?“

„Kam pošlete zásahovou jednotku, aby se pokusili najít pachatele?“

„Žádnou zásahovou jednotku nemám k dispozici. Nešlo o vraždu a moje zdroje jsou bohužel omezené.“

„Ale vždyť se za bílého dne na ulici uprostřed Londýna střílelo?!“

„Pane Halley, máte představu, kolik přestřelek se denně v londýnských ulicích odehraje?“

„Ne.“

„No, asi by vás to překvapilo. Průměrně jedna z nich každý den končí zraněním nebo smrtí. A k ozbrojenému útoku v Londýně dochází zhruba každých pět nebo šest hodin. Minulý týden došlo jen v centru k více než tuctu ozbrojených loupeží, a přinejmenším každý druhý den dojde k vraždě.“ Odmlčel se, aby zvýšil účinek svých slov. „Je mi líto,“ dodal. „Pokud by slečna van der Meerová přišla o život, měl bych možnost vyslat tým několika málo policistů po stopě pachatele. Naštěstí nezemřela, takže, bohužel, nedostanu k dispozici žádné muže. Máme příliš mnoho práce s vrahy obětí, které neměly to štěstí.“

„Může ale přece jít o stejného útočníka, který zabil Huwa Walkera!“ namítl jsem.

„Koho?“

„Toho žokeje v Cheltenhamu.“

„Ach, ano,“ přisvědčil. „Možná zavolám někomu na policii v Gloucesteru.“

„Ptejte se po inspektoru Carlisleovi,“ navrhl jsem, ale i ten měl plné ruce práce s jiným případem. Vražda dítěte byla pro hladová média mnohem lepším soustem než smrt nepoctivého žokeje.

„Dobrá,“ řekl a zavěsil. Asi bude lepší, když se do toho pustím sám.

Marina seděla v nemocniční posteli a vypadala o moc lépe, když jsem se k ní v půl páté vrátil. Přinesl jsem jí kufřík s pár věcmi z domu, ale nemusel jsem se obtěžovat.

Už byla převlečená a měla na sobě krásnou růžovou noční košili a stejný župan. Měla umyté a učesané vlasy a udělala si lehký make-up. A z obočí a rtu jí, jak jsem si všiml, vyndali stehy.

„Vypadáš úžasně,“ políbil jsem ji. „Odkud máš tu košili?“

„Tu mi dala poslat Rosie od Rigbyho a Peller. Že je fantastická?“

„Naprosto,“ souhlasil jsem a posadil se na židli u postele. Rosie se zbytečně trápila pocitem viny, jako by snad za to, že byla Marina postřelena, mohla sama. Nebyla to její vina, a nikoho kromě ní to ani nenapadlo.

„Dnes ráno za mnou přišel nějaký policista,“ povídala Marina. „Ptal se mě, jestli bych dokázala popsat toho muže, co mě postřelil.“

„A dokázala nebo ne?“ zeptal jsem se.

„Ne, vlastně ne. Všechno se to stalo tak rychle. Pamatuji se, že se díval do mapy a chtěl, abych přišla blíž. Na sobě měl černou koženou kombinézu a černou helmu, takovou tu s černým neprůhledným chráničem přes obličej, víš. Vůbec jsem mu neviděla do tváře.“

„Jsi si jistá, že to byl muž?“

„Ty si myslíš, že by to mohla být žena?“

„Je to možné,“ připustil jsem.

„Ne.“ Odmlčela se. „Co se týče žen, jsem vážně dost všímavá, a poznala bych ženskou, i kdyby na sobě měla motorkářskou kombinézu.“

„Jsi si jistá?“

„Ano. Tohle byl muž. Kdyby to byla žena, určitě bych se jí podívala na zadek.“

„Proč?“ nechápal jsem.

„Abych zjistila, jestli ho nemá menší než já. Hlupáčku.“

„To děláš vždycky?“

„Samozřejmě. Všechny ženy to dělají.“

A já si myslel, že jsem jediný, kdo se jim dívá na pozadí.

„Co ti ten policista ještě říkal?“

„Ptal se, jestli bych poznala tu motorku.“ Zasmála se. „Řekla jsem mu, že měla dvě kola, ale to mu asi moc nepomohlo. Nevím, jaký to byl model. Nepoznala bych to, ani kdybych na to měla celý den.“

„Ale byla modrá, ne?“ zkusil jsem.

„Ne, nebyla,“ odporovala. „Byla červená. To je legrační, že jsem si na to nedokázala vzpomenout dřív.“ Na chvíli se odmlčela. „Měla také velkou červenou nádrž a na ní z boku žluté blesky. A řidič měl ty žluté klikyháky ještě na kalhotách, podél stehén.“

„Dovedla bys nakreslit, jak ty žluté blesky vypadaly?“ zeptal jsem se.

„Určitě. Byly prostě jako klasické kreslené bouřkové blesky.“

„Šikulka,“ pochválil jsem ji. „Donesu ti kus papíru a tužku.“

Šel jsem sehnat psací potřeby a podařilo se mi vypůjčit si je od jedné ze sestřiček na sesterně. Marina se dala do práce a za chvíli mi podávala kresbu, na níž byly klikyháky blesků z motorkářovy nádrže a kožených kalhot.

Jakmile byla s prací hotova, vešla dovnitř sestra a oznámila mi, že je čas ukončit návštěvu. „Pacientka si musí odpočinout,“ pravila a čekala v otevřených dveřích, až se zvednu.

„Uvidíme se zítra, lásko,“ rozloučil jsem se s Marinou a políbil ji.

„O. k.,“ zívla na mě. Vypadala unaveně, i když mnohem lépe než předchozího dne.

Vydal jsem se k východu. Jak dokáže být každý den jiný. Dnes jsem si nevšiml u recepčního pultu jediného člověka, který by se stejně zoufale jako já před pouhými čtyřiceti hodinami snažil najít oddělení intenzivní péče. Ale to je přirozené. Krize s člověkem navenek neudělá nic zásadního, nenaroste vám druhá hlava, nebo tak něco, největší rozruch se odehrává uvnitř. Neviditelný.

Když jsem ještě závodil, sobota ráno byla u Andrewa Woodwarda „pracovním dnem“, a předpokládal jsem, že v tomto ohledu se dodnes nic nezměnilo. V každý „pracovní den“ koně „pracují“. Dlouhá řada koní vybíhá časně ráno na trénink, aby si intenzivním tryskem posílili vytrvalost a rychlost. Příprava koně na závody sestávala právě ve zlepšování rychlosti a výdrže. A k tomu vysoce proteinový oves, minerály a oleje, které spolu s pravidelným a náročným tréninkem dodají svalům potřebnou sílu a pevnost.

První skupina z Woodwardových stájí vyjížděla na trénink přesně v půl osmé. Koně bylo třeba osedlat, ovázat jim zadní nohy ochrannými bandážemi, vyhrbelcovat je a učesat jim žíně. Trenér a jeho asistenti tedy měli spoustu práce už dávno před tím, než se vyšvihli do sedel; v sedm deset tedy určitě měli napilno s koňmi a zaměstnanci stáje.

A právě proto jsem v sobotu ráno, přesně v sedm deset, vstoupil předními dveřmi do malého domku Juliet Burnsové.

Lambourn leží v údolní krajině Berkshire Downs, nedaleko slavného bílého koně, který byl za časů doby bronzové vyryt do křídového vrchu poblíž Uffingtonu. Mezi místními byl tento kraj známý jako Údolí závodních koní, a to z dobrého důvodu. Ve vesnici žilo téměř stejně koní jako lidí, jejich počet sahal až ke dvěma tisícům. A většina místních obyvatel si na živobytí přímo či nepřímo vydělávala právě prací kolem koní.

Neměl jsem tušení, co je třeba k tomu, aby se z vesnice stalo město, ale jestli si to nějaká vesnice zasloužila, pak to byl právě Lambourn. Ne každá vesnice se mohla pochlubit celým tuctem různých obchodů, několika restauracemi, dvěma bary s rychlým občerstvením, čtyřmi hospodami, zájmovým střediskem pro volný čas a luxusně vybavenou nemocnicí, ačkoli ta byla určena pro koně. Radnice tu však nestála ani náhodou.

Byla tu také pouze jediná sázková kancelář. Navzdory kvetoucímu sázkovému trhu zjevně příliš neprosperovala. Bylo tu příliš mnoho výherců.

Během své závodní kariéry jsem v Lambournu pět let žil a moje tvář tady byla stejně známá, jako obličej

Saddáma Husajna v Bagdádu. Kdybych se jednoho dne rozhodl pro kariéru lupiče, jediné místo, kde bych rozhodně svou živnost nezačal provozovat, by byl Lambourn.

Juliet se naštěstí nezačala řídit mou radou, aby dala víc na bezpečnost svého domova. Klíč k předním dveřím jsem našel na stejném místě pod kamenem na okně jako minule. Otočil jsem klíčem v zámku, uložil ho zpátky do jeho původní skryše a vešel do domu. Úplně tiše jsem zůstal stát v chodbě a zaposlouchal se, zda neuslyším nějaký zvuk. Dům byl tichý a ani zvenčí sem nedoléhaly žádné zvuky, které by naznačovaly, že si sousedé všimli, že jsem vstoupil dovnitř. Zavřel jsem dveře.

Potichu jsem našlapoval do schodů vedoucích do patra. Měl bych pořádnou smůlu, kdybych Juliet našel nemocnou v posteli. Zkusil jsem nahlédnout do její ložnice. Postel byla prázdná a neustlaná. Položil jsem pravou ruku na prostěradlo, bylo studené.

Nenavlékl jsem si rukavice, protože s otisky prstů jsem si nemusel dělat starosti. Neměl jsem v plánu něco ukrást, a navíc jsem tu před týdnem stejně byl. Všude kolem tedy musela být spousta otisků z mé pravé ruky.

Počítal jsem, že mám nejméně dvacet minut, než se Juliet může vrátit domů. Pravděpodobně jela na trénink s koňmi, buď v sedle, nebo ve Woodwardově starém landroveru. Tím mi poskytla více než hodinu, abych se tu mohl porozhlédnout, nechtěl jsem však pokoušet štěstí, protože se mohla doma nečekaně zastavit, až koně vyjedou ven. Řekl jsem si, že za dvacet minut budu z domu pryč. Dával jsem přednost pobytu na svobodě před vazební věznicí.

Přešel jsem ke skříni a otevřel ji.

Napočítal jsem dohromady tučet ramínek, na nichž visely značkové oděvy, v mnoha případech ještě v originálním ochranném balení z obchodu, se značkou návrháře. Byly tam krátké květinové koktejlové šaty a dlouhé elegantní večerní róby, komplety sukní a sáček, křiklavé barevné kalhotové kostýmy a rozhodně mi nepřipadaly jako kopie nebo napodobeniny.

Dal jsem dohromady ohromující seznam, na kterém byly čtyři kusy Giorgia Armaniho, dva a dva Versaceho a Gucciho a spousta dalšího oblečení od věhlasných návrhářů, jejichž jména jsem znal dokonce i já. Byly tam celé řady bot značky Jimmy Choo a plná polička kabelek Fendi. Byla to skutečná truhlice plná pokladů. Zběžně jsem v duchu, s pomocí čísel, která jsem znal od Jenny, spočítal jejich hodnotu.

Věděl jsem, že dobré trenéry bylo dnes těžké najít, a že si tedy mohli troufnout říct o vyšší honorář, zvlášť oproti dobám před pár lety, ale i přesto jsem se musel ptát, jak mohla Juliet Burnsová získat prostředky k tomu, aby si pořídila šatník v hodnotě nejméně třiceti tisíc liber. Vzpomněl jsem si na to ráno po Billově smrti, když jsem ji přivezl domů. Snažila se mě přesvědčit, abych nechal její sako ležet na posteli, namísto abych ho pověsil do skříně. V ten okamžik jsem si ale neuvědomoval, co mám před očima.

Vyndal jsem z kapsy fotoaparát a udělal pár snímků otevřené skříně. Nechtěl jsem čerit hladinu víc, než bylo nutné. Vzhledem k tomu, že jak jsem předpokládal, jsou šaty Julietinou pýchou a potěšením, určitě bude přesně vědět, v jakém pořadí bylo které ramínko pověšené a kde a jak byly uloženy boty a kabelky. Nechtěl jsem, aby si všimla, že tu někdo byl. Ještě nenadešla ta pravá chvíle.

Pečlivě jsem skříň zavřel a rozhlédl se po zbytku ložnice. Nebylo toho mnoho, co jsem nezahlédl už při své první návštěvě. Nahlédl jsem do zásuvek toaletního stolku, ale neobjevil jsem tam nic neobvyklého.

Žádné ukryté kazety se šperky, žádné dluhopisy.

Na každé straně Julietiny manželské postele stál noční stolek.

V jednom z nich jsem našel pánské boxerky a srolovaný pár ponožek. Ve druhém byla krabice od bot Jimmy Choo a v ní několik kondomů spolu s lechtivými časopisy. Usmál jsem se. Tak tohle byla skutečná Juliet pod maskou klukovského vzhledu.

Zašel jsem do koupelny. Ve stojánku na skleněné poličce byly dva zubní kartáčky, ale jinak nic zvláštního. Podíval jsem se do skříňky, ale našel tam jen obvyklé věci: tampony, prášky proti bolesti a polštářkovou náplast. Opatrně jsem všechno vrátil tam, kde jsem to objevil.

Naposledy jsem prohlédl ložnici, a vtom jsem si všiml na toaletě ležícího kartáče na vlasy. Mezi chomáčem černých vlasů jsem jich našel pár, které byly vytrhnuty i s kořínkem. Také kartáč jsem vyfotografoval.

V kapse jsem našel igelitový sáček, který jsem si pro všechny případy vzal s sebou. Velmi opatrně jsem vybral ze štětín hrst vlasů a vložil je do sáčku. Položil jsem kartáč na stejné místo, kde ležel předtím, a sešel jsem do přízemí.

Podíval jsem se na hodinky. Už vypršelo deset minut, polovina stanoveného času.

Prohledal jsem kuchyni, ale ani tam nebylo nic zajímavého.

V malé ledničce v rohu místnosti bylo odstředěné mléko, balíček slaniny, hrozen oschlého červeného vína

a ve dvířkách řádka šesti vajec. Žádné šampaňské, žádný kaviár ani žádné podezřelé injekční stříkačky naplněné drogami.

Koš na odpady pod dřezem byl prázdný a jít ven prohrabávat popelnici jsem si netroufl. Mohlo by mě při tom spatřit příliš mnoho očí. Taková škoda. V popelnicích jsem totiž mnohokrát našel spoustu tajemství, která lidé skrývali.

Vešel jsem do malého obývacího pokoje. Na podlaze vedle gauče ležel laptop. Počítače jsou docela legrační věcičky. Mají ve zvyku pamatovat si všechno, co se s nimi děje, takže jsem byl zvlášť opatrný, protože jsem po sobě nemohl zanechat nic, z čeho by Juliet poznala, že jsem tam byl.

Otevřel jsem laptop. Byl zapnutý, ale v režimu spánku. Vzbudil jsem ho a rychle jsem projížděl seznam posledních užívaných dokumentů ve wordu, když v tom se u dveří ozval zvonek. Ztuhl jsem. V hlavě jsem začal horečně sestavovat nějakou pokud možno uvěřitelnou historku, která by Juliet vysvětlila, kde jsem se tu vzal, a jak to, že klečím v jejím obývacím a probírám se jejími soukromými složkami v počítači.

Zvonek se ozval znovu. Kovové cinknutí. A znovu.

Rychle jsem se přeběhl schovat za dveře do pokoje a škvírou mezi nimi jsem sledoval, co se bude dít v předsíni. Skrz otvor na poštu ve vchodových dveřích prolétl dovnitř dopis a s kovovým klinknutím za ním zapadla záklopka. Dopis dopadl na rohožku vedle kupičky časopisů, které tam už odpočívaly. Pošťák! Slyšel jsem ho odcházet. Riskl jsem pohled oknem z obývacího pokoje ven a spatřil jsem ho, jak míří k sousednímu domu.

Zase jsem začal dýchat a tep se mi vrátil do normálu.

Podíval jsem se na hodinky. Čas vypršel.

Vrátil jsem se k Julietinu počítači. Jak rád bych býval strávil nad touto zásobárnou informací třeba celý den! Není divu, že osobní počítač podezřelého je první věcí, kterou policie po jeho zatčení zabaví. V dnešní době jsou záznamy v osobním počítači okny do soukromí jejich vlastníků. Ať se snažíme sebevíc vymazat z nich to, co by cizí oči neměly číst, naše počítače si stejně všechno pamatují a jsou-li donuceny správnými prostředky a postupy, jsou schopny naše tajemství bez skrupulí vydat. Ve většině případů se nepodaří přimět manželku, aby vypovídala proti manželovi, a obráceně. Nic takového však obviněný nemůže očekávat od svého počítače. Přístroj trůnící na jeho stole se může rychle proměnit z přítele v nejhoršího nepřítele

Přepnul jsem Julietin laptop opět do režimu spánku a vrátil jej na jeho původní místo na podlaze.

Pak jsem otevřel vchodové dveře a spěšně se rozhlédl na obě strany ulice. Pošťák už byl dobrých sto yardů odtud a každým krokem se vzdaloval. Kromě něho nebylo vidět ani živáčka, proto jsem za sebou rychle zabouchl dveře a pevným krokem se vydal k autu. Parkoval jsem na trávníku asi padesát yardů od okraje vesnice, s čelem vozu obráceným v opačném směru, než stál Julietin dům. Vlezl jsem dovnitř a posadil se na místo řidiče. Ruka se mi třásla. Začínal jsem už pomalu být starý na tohle adrenalinové povolání.

Zkontroloval jsem už bůhví pokolikáté, jestli jsem v domě nezapomněl fotoaparát nebo sáček s vlasy.

Ujistěn, že mám obojí, vyrazil jsem směrem na Londýn.

Než jsem se vrátil do Londýna, úplně mě to vyčerpalo. V šest ráno mi cesta z bytu do Lambournu trvala pouhou hodinu, ale zpáteční jízda byla hororová. Tři hodiny za volantem stylem popojíždění v dopravní špičce na jedné z hlavních příjezdových cest do Londýna. Celá M 4 byla jedna dlouhá kolona už od Slough.

Převlékl jsem se ze svého zlodějského úboru, sestávajícího z černých džín, tmavého svetru a mokasín, do šedých kalhot, modré košile s límečkem a černých kožených polobotek. Do protězy jsem vložil nabitě baterie a sám jsem si za účelem načerpání energie udělal silnou kávu.

Zavolala Marina. „Prosím tě, přijď a odvez si mě odsud,“ řekla. „Nevydržím se koukat na dopolední televizní pořady.“

„Stavím se později,“ slíbil jsem, „a přivezu ti knížku.“

„Já chci jet domů.“

„Doktor ti nařídil klid na lůžku.“

Zvláštní, pomyslel jsem si. Celou svoji jezdeckou kariéru jsem se snažil dobře míněné rady lékařů ignorovat, zatímco Jenny mě napomínala stejně jako teď já Marínu. To mě tenkrát přistihla šlapat na rotopedu, když mi chirurg naordinoval klid na lůžku poté, co mi odoperoval slezinu. A byl jsem to zase já, kdo sesnažil kuchyňským nožem odstranit sádku dřív, než se mi kosti v kotníku úplně spravily.

Řekl jsem jí, aby prozatím zůstala ležet a že zjistím, co se dá.

V poledne jsem metrem zajel do Lincoln's Inn Fields se vzácným balíčkem určeným pro Rosii. Zavolal jsem jí domů a souhlasila, že se vzdá části svého sobotního volna, aby provedla rozbor ukořistěných

vlasů.

Zatímco šla nahoru do laboratoře, zanesl jsem fotoaparát do nedalekého fotolabu na Kingsway. Měli jeden z těch přístrojů, které z digitálních snímků vytisknou na počkání fotografie, takže jsem si nechal udělat dvě série všech snímků, které jsem měl na paměťové kartě. Byly tam obrázky policejní prohlídky Billova domu, když byl zatčen, a snímky obývacího pokoje focené skrz okno v den, kdy Bill zemřel. Dále pár záběrů na Marinin zubožený obličej a na jeho šití, šest snímků skříně přečpané značkovým oblečením a nakonec naturalistický pohled zblízka na kartáč plný vlasů.

Po Rosii ještě nebylo ani vidu, když jsem se vrátil, proto jsem se posadil v recepční hale pod bdělým dohledem firemní ochranky a začel se do letáků inzerujících, proč je potřeba věnovat peníze na výzkum rakoviny a proč je její včasná diagnóza tak důležitá. Než Rosie dorazila, stihl jsem nejen vyprázdnit kapsy a vysypat všechny drobné do sběrné kasičky Institutu, ale právě jsem začínal pátrat po různých podezřelých bulkách a útvarech na intimních partiích svého těla.

„Bingo!“ zajásala Rosie, jakmile vystoupila z výtahu. Vzrušením málem skákala do stropu. „Vlastně dvojité bingo!“

„Proč dvojité?“ zeptal jsem se.

„Analyzovala jsem všechny vlasy ze sáčku zvlášť,“ řekla. „Jsou od dvou různých osob. Většina jich je od té ženy, která olízla obálku z předminulé noci.“

„A?“ zeptal jsem se.

„A je tam také vlas toho muže, který Marinu minulý týden přepadl.“

18

„Jsi pěkný parchant,“ vyštěkl Chris Beecher. „Využils mě!“

Měl pravdu, v obou případech.

Byla sobota odpoledne a já mu zavola, zatímco jsem v televizi sledoval přenos dostihů z Kemptonu.

„Vždyť jsi to nemusel psát,“ namítl jsem.

„Teď si říkám, kéž by ten článek nevyšel! Ono to zase tak senzační odhalení nebylo, že?“

„Jak to víš?“ zeptal jsem se.

„Spoustu jsem si vlastně domyslel, že jo?“ Docela mu to páli. „Žádné policejní pátrání nezačalo, že? Ztracený Paddy O’Fitch! Proč ty jeho tlachy vůbec poslouchám?“

„Můžu za tebou přijet na kus řeči?“

„Co po mně chceš, abych napsal tentokrát, ty podrazáku?“

„Můžeš si psát, co chceš. Ovšem tentokrát bych pro tebe měl opravdového sólokapa.“

Nesnášel jsem ho, ale pro to, co jsem se chystal udělat, bych nenašel nikoho lepšího.

„Neblafuješ?“ zájmal se.

„Neblafuju. Ale budu od tebe potřebovat pomoc, abych se k těm informacím dostal.“

„O. k., tak to vyklop.“

„Ne po telefonu. A ne dřív než zítra.“

„Do zítřka to může být passé, nebo s tím přijdou jiné noviny.“

„Buď v klidu,“ ujistil jsem ho. „Tohle bude tvůj exkluzivní styk, ale dočkej času.“

„V neděli nepracuju,“ odfrkl.

Zasmál jsem se. „Ty lháři!“

Nakonec jsme se domluvili na schůzce následující den v sedm večer ve vinném baru v Ebury Street. Než s ním budu mluvit, potřeboval jsem si pár věcí pořádně promyslet, a navíc jsem chtěl mít přes den volno, abych mohl přivést Marinu domů.

Do nemocnice jsem tu sobotu přijel okolo čtvrté. Hned jsem poznal, že Marina není ve své kůži; byla rozmrzelá. Stál jsem u okna a díval se na Temži. „Alespoň tady máš krásný výhled,“ řekl jsem, abych jí trochu zvedl náladu.

„Nic z toho nemám,“ odsekla. „Ta postel je moc nízká. Jediné, co vidím, je obloha. A sestry mi vůbec nedovolí vstát. Dokonce nemůžu jít ani na záchod. Musím chodit na mísu. Je to nechutné.“

„Uklidni se, miláčku. Neměla by ses rozčilovat, aby ti nestoupl tlak. Musí se ti zahojit ta artérie.“

Čím dřív ji dostanu domů, tím líp. Navíc jsem si byl jist, že tam bude ve větším bezpečí.

„O. k., o. k., už jsem klidná.“ Několikrát se zhluboka nadechla a položila hlavu zpátky na polštář. „A co jsi celý den dělal, že jsi za mnou stihl přijet až ve čtyři?“

Aha, skutečný důvod rozladěnosti.

„Byl jsem za jinou.“

„Aha,“ utrousila a na chvíli se odmlčela. „Tak to je v pořádku. Já si už myslela, že jsi snad pracoval.“

Zasmáli jsme se.

„Byl jsem dnes ráno v Lambournu,“ oznámil jsem jí.

„Zajezdit si?“

„Ne, zašel jsem k Juliet Burnsové.“

„Prosím tě, proč?“ nechápala.

Vyndal jsem fotografie Julietina šatníku. „Podívej se na tohle,“ vybídl jsem ji.

Zadívala se na těch šest snímků. Na první pohled bylo těžké poznat, co na nich vlastně je, když to člověk neviděl v reálu.

„Co to je?“

„To jsou fotky Julietina šatníku v její ložnici.“

„Takže tys byl u ní v ložnici?“

„Ona tam v tu dobu nebyla.“

„A co je tak zvláštního na její skříni?“ zeptala se.

„Má v ní oblečení zhruba za třicet tisíc liber, všechno značkové, boty Jimmy Choo, kabelky Fendi a podobně.“

„No páni!“ vydechla. Znovu se na snímky zadívala. „Předpokládám, že nevěříš, že si na ně vydělala tvrdou práci a dlouholetým spořením.“

„Přesně tak.“

„Ale jak jsi o tom šatníku věděl?“ zeptala se.

„Viděl jsem ho, když jsem dovezl Juliet domů to ráno, kdy našla mrtvého Billa.“ Najednou mi blesklo hlavou, jestli ho opravdu „našla“ mrtvého.

„Jak to?“

„Pověsil jsem jí sako na ramínko do skříně. Jenže v tu chvíli jsem si neuvědomil, na co se vlastně dívám, to až Jenny mi včera řekla, kolik takové šaty od návrháře stojí.“

„To ale ještě není důkaz, že je vrah,“ namítla Marina.

„Je tu ještě něco.“ Řekl jsem jí o kartáči a vlasech, z nichž Rosie analyzovala DNA. A řekl jsem jí nakonec i o obálce, která na mě čekala v Ebury Street, a o ručně psaném vzkazu na přání uvnitř.

Úplně oněměla.

„Takže ať tu obálku v pátek olíží kdokoli, je to ta samá osoba, jejíž vlasy byly na kartáči, a tou nemůže být nikdo jiný než Juliet Burnsová.“

„Pochopila jsem, že jsi dnes ráno do její ložnice vešel bez pozvání,“ řekla Marina.

„Ano,“ přiznal jsem. „Byla tou dobou v práci.“

„Takže co teď?“ zeptala se. „Neměl bys říct policii o tom oblečení, vlasech a podobně?“

„Policie má dost své práce,“ namítl jsem. „Pokud vím, nezačali ani vyšetřovat, kdo byl tím pachatelem, co tě postřelil. Bylo mi řečeno, že prý na to nemají lidi. Glouchesterská policie hledá vraha dítěte a na policii Thames Valley jsou přesvědčeni, že se Bill zabil sám.“

„Dnes za mnou ale přišel další policista,“ ozvala se Marina.

„A co ti chtěl?“ zajímal jsem se.

„Jen se ptal, jestli jsem si ještě na něco nevzpomněla.“

„A vzpomněla sis?“

„Vlastně ne. Řekla jsem mu o těch blecích na nádrži motorky a ukázala mu ten obrázek. Prý to moc nepomůže. Klikyháky na nádrži má asi spousta motorkářů.“

A spousta jich má klikyháky na kalhotách, pomyslel jsem si.

„Jo, a ještě něco,“ řekla.

„Co?“

„Ten policista mi prozradil, že prý jsi mu sdělil, že jsem tvoje snoubenka.“

„Nikdy!“

„Ale ano, řekl jsi to! Ptala jsem se doktora, a ten mi také řekl, že prý ano, jistě, pan Halley všem hlásil, že jste jeho snoubenka. Všem, kromě mě, že?“

„Jinak by mě za tebou nepustili.“

„Aha. Takže jsi to nemyslel vážně.“

„Požádal jsem tě o ruku, v pátek v noci. Ale neodpověděla jsi mi.“

„To není fér. Byla jsem v bezvědomí!“

„Výmluvy, výmluvy.“

„Jestli to myslíš vážně, tak mě požádej znovu.“

Zadíval jsem se jí hluboko do očí. Chtěl jsem strávit zbytek života s touto ženou, v bohatství i chudobě, ve

zdraví i nemoci, dokud nás smrt nerozdělí? Ano, chtěl, ale obával jsem se, že pokud nebude včas dopaden pachatel, po němž pátrám, může nás smrt rozdělit podstatně dřív, než bychom si představovali.

„Chceš, abych u toho klečel?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě! Pěkně se sniž na moji úroveň.“

Poklekl jsem vedle postele a vzal její levou ruku do své pravé.

„Marino van der Meerová,“ pronesl jsem s úsměvem, „vezmeš si mě?“

Zadívala se přemýšlivě kamsi stranou.

„Budu o tom uvažovat,“ odpověděla.

Sobotní večer jsem strávil pročítáním záznamů, kdy a kde závodili koně ze stáje Billa Burtona.

Jak jsme to zvládali evidovat bez počítačů?

Za jeden jediný večer jsem s použitím digitální technologie stihl získat více informací, než bych starým způsobem, vyhledáváním v malých tištěných dostihových brožurách, zvládl za týden.

Potřeboval jsem dohledat, jaké závody běželi Billovi koně za posledních pět let, a databáze magazínu Raceforms s okamžitým přístupem k archivu statistických záznamů se ukázala jako neocenitelný pomocník.

Nehledal jsem ani tak jehlu v kupce sena, jako spíš v obrovské hromadě slámy jedno jediné stéblo, které bylo o něco kratší než ty ostatní, a přitom jsem věděl, že i když se mi je možná podaří najít, nebudu mít jistotu, že jsem opravdu našel to, co jsem hledal. Typický postup u fixlování při závodech byl většinou takový, že sázky s nízkým poměrem na koně, kteří prohrávají, vzápětí následovaly sázky ve vysokém poměru na výhru. Dokud se poměry sázek zvyšovaly, držel dotyčný trenér či majitel koně zpátky, a pak vsadili velkou částku a nechali koně běžet na doraz. Jenže možnost vsadit na to, že kůň prohraje, to všechno změnila. Na staré ověřené postupy už nikdo nedal. Přirozeně, říkal jsem si, k čemu by to bylo? Sázející i profesionální gambleři používali odporovaná pravidla k tomu, aby si vytipovali, kdy a ve kterém závodě kůň pravděpodobně zaběhne dobře, a kde ne. Některá závodistiště byla blízko k domovským stájím a mnoho koní běhalo dobře jen v případě, když nebyli nuceni absolvovat dlouhou přepravu. Trenéři, kteří do tréninku zařazovali trysk do kopce, mívali větší úspěch v závodech, které nabízely právě finiš do kopce, jako například v Towcesteru nebo Cheltenhamu.

Existovala spousta dalších a dalších důvodů, proč koně podávali v různých dostizích někdy lepší, někdy horší výkon. Některé dostihové dráhy jsou ploché, jiné zvlněné, některé mají pozvolné zatáčky, zatímco jiné ostré. V Americe jsou všechny tratě levotočivé, takže koně běhají proti směru hodinových ručiček, zatímco v Anglii jsou některé levotočivé a jiné pravotočivé, a ve Windsoru a Fontwellu musí koně běžet jak vlevo, tak vpravo během jediného závodu, protože tamní trať má tvar ležaté osmičky.

Zkušený gambler potřebuje vědět, kde má který trenér, eventuálně přímo kůň, obvykle úspěch, a kde nikoli. Záznamy Raceform Interactive nabízejí navíc uživateli možnost nahlédnout do jinak nezveřejňovaných údajů o výkonnostních předpokladech těch kterých koní a hledat odpovědi na nejrůznější zvědavé otázky, týkající se závodů, v obrovském množství informací jejich databáze. Dokázal by jejich systém odhalit nekalé praktiky v Billových stájích? ptal jsem se sám sebe. Dovedl by mi zjistit, jestli si Huw Walker vymyslel nějaký systém, umožňující mu fixlovat v závodech?

Snažil jsem se pokládat svému počítači podle mého názoru co nejsprávnější otázky, ale vytrvale odmítal odpovědět. Budto nebylo možné najít vůbec žádný systém, nebo byl tak starého data, že se za posledních pět let vůbec nezměnil. A v Billových stájích nedošlo za tu dobu, kdy k němu před třemi roky nastoupila Juliet Burnsová, k žádným dramatickým změnám.

Takže další slepá ulička.

Šel jsem si do kuchyně udělat kávu.

Co jsem o fixlování do téhle chvíle věděl!

Věděl jsem, že je Jonny Enstone přesvědčen, že jeho koně běhají podle něčích příkazů. Sám mi to řekl při obědě ve Sněmovně lordů. A když zatýkali Billa, ukázala mu policie seznam, který, jak tvrdila, dokazoval, že koně nepodávali takový výkon, jaký by měli.

Vrátil jsem se k počítači. Dal jsem mu za úkol vyhledat záznamy jenom o Enstoneových koních. Strávil jsem spoustu času porovnáváním toho, zda jednotlivý kůň běžel ten který závod lépe nebo hůř, než se vzhledem k jeho formě předpokládalo. Pak jsem se počítače zeptal, jestli našel něco podezřelého? Tak odpovíš mi nebo ne? Bohužel, o podezření nic nevěděl. Znal pouze holá fakta, nikoli spekulace.

Nicméně odpověď z databáze Raceform mi určitou možnost nabídla.

Byl jsem tak navyklý na to, že většina odpovědí na mnou zadané otázky byla negativní, že jsem si toho málem nevšiml. Podle záznamů Raceform běhali Enstoneovi koně na závodistištích na severu, řekněme nad Haydockem nebo Doncasterem, vždy o něco lépe.

Zadal jsem do vyhledávače jméno Huwa Walkera. Napadlo mě, že na severu Enstoneovy koně nejezdil, ale počítač moji domněnku popřel. Co se týkalo žokejů, nebyl v rozdílení jízd mezi severem a jihem žádný rozdíl. V minulém roce jel Enstoneova koně v každém závodě na sever od Haydocku právě Huw Walker. Což bylo více, než se dalo říct o dostizích na jihu. Huw byl vloni v září kvůli zranění pět týdnů mimo závody, a v té době poslal Enstone na jih závodit osm koní. Nezdálo se, že by pod jiným žokejem zaběhli znatelně lépe.

Co bylo na závodech na severu tak zvláštního? Vypovídalo o něčem tak rapidní zlepšení kondice koní na závodech na severu?

Začínaly mě pálit oči z toho, jak jsem nepřetržitě sledoval údaje na monitoru. Podíval jsem se na hodinky. Bylo po půlnoci. Čas jít spát. V neděli brzy ráno jsem zatelefonoval jednomu z dalších lambournských trenérů, Neilu Pedderovi. Jeho statek byl nedaleko Billova.

„Co je zvláštního na závodech pořádaných na sever od Doncasteru nebo Haydocku?“ zeptal jsem se ho.

„To netuším,“ řekl s politováním. „Já tam svoje koně skoro vůbec neposílám.“

„Proč ne?“ chtěl jsem vědět. Severně od Haydocku a Doncasteru bylo osmnáct z celkového počtu devětapadesáti dostihových závodíšť ve Velké Británii. To znamenalo, že Neil neposílá koně závodit téměř na třetinu tratí.

„Protože tam koně musí zůstat přes noc,“ odpověděl. „Haydock a Doncaster jsou od Lambournu daleko, takže tam těžko můžu poslat koně ráno před závodem a čekat, že zaběhne na výbornou. Tak je tam radši neposílám, jen pokud majitel zaplatí extra náklady na přenocování, což se většině z nich nechce.“

Jak to, pomyslel jsem si, že Enstoneovi koně vždycky zaběhli závod lépe, když v místě konání přenocovali?

„Kdo s koňmi jezdí, když se chystají na místě přenocovat?“ zeptal jsem se.

„To je různé,“ vysvětloval Neil. „Pokud už musím koně poslat pryč přes noc, většinou s ním pošlu dva, někdy spíš tři ze svých lidí. Zvlášť když se převážá v mém boxu. Jezdí s ním stájník, který ho má na starosti, pak vrchní stájník a řidič, který většinou ale zastane i funkci vrchního stájníka.“

„Ty s nimi na závody nejezdíš?“ zeptal jsem se.

„Přijde na to.“

„Na co?“

„Jestli tam bude i majitel, nebo jestli bude závod přenášen televizí, nebo jestli mám koně v ten den ještě na jiném závodě. Když nemusím, nejezdím. Je to tam sakra kus cesty, chápeš.“

„A co tvůj asistent, ten jezdí?“

„Někdy, ale spíš ne.“

„A nějaký všeobecný systém v tom nefunguje?“

„Ne, každý si to zařídí po svém. Znáám jednoho trenéra, nebudu jmenovat, který na sever posílá koně často. A vždycky s nimi jezdí. Nemá rád, když se mu na závodech, jak říká, majitelé „pletou pod nohy“, a tak posílá jejich koně tam, kam předpokládá, že nedorazí a nebudou moct závod sledovat. A navíc se tak dostane dvakrát nebo třikrát do týdne na noc z domu.“

A rovnou do náruče své milenky. Přesně tohoto nejmenovaného trenéra jsem pro jednoho z jeho klientů před časem prověřoval. Měl podezření, že trenér hraje nějakou nečistou hru, protože se nikdy nedostal na žádný ze závodů, který jeho koně běželi, a byl přesvědčen, že mu trenér jeho koně prohazuje a přihlašuje na závody pod falešnými jmény. Pravda se ukázala být poněkud méně vzrušující, alespoň co se koní týče. Dotyčný majitel následně koně přesunul k jinému trenérovi.

„Díky, Neile.“

„Není zač.“ Neptal se, proč to chci vědět. Věděl, že mu to prozradím, pokud časem uznám za vhodné, anebo možná vůbec ne. To, že se zeptá, by na věci stejně nic nezměnilo, a Neil to věděl.

Pak jsem zavolal Kate Burtonové.

„Side!“ ozvala se. „Jsem moc ráda, že voláš.“

„Jak je?“ zeptal jsem se.

„Nestojí to za nic,“ odpověděla. „Nemůžu ani vypravit Billovi pohřeb, protože mi policie nechce vydat jeho tělo.“

To je zajímavé, pomyslel jsem si. Možná bere policie moji teorii o vraždě v potaz víc, než se dalo tušit.

„A mamka je úplně nesnesitelná.“

„Proč?“

„Pořád dokola mluví jen o tom, že Bill fixloval při závodech, a jakou to na rodinu uvalilo hanbu. Už toho mám vážně po krk to ti povím. Ta husa vůbec nechápe, že nějaké Billovo fixlování mě teď trápí ze všeho nejmíň!“ Odmlčela se. „Proč je spáchat sebevraždu taková ostuda?“

„Kate, poslouchej mě. Jsem si absolutně jistý, že Bill sebevraždu nespáchal. Byl zavražděn. A stejně tak začínám být přesvědčen o tom, že s žádným fixlováním neměl nic společného.“ V Raceform tomu vůbec nic nenasvědčovalo.

„Ach bože,“ rozplakala se, „kéž bys měl pravdu.“

„Věř tomu. Je to pravda.“

Ještě chvíli jsme si povídali o dětech a o tom, co udělá s domem. Podařilo se mi nenápadně vmanévrovat konverzaci k tématu zaměstnanců stáje.

„Kam se všichni poděli?“ zeptal jsem se jí.

„Našli si novou práci. Většinou v Lambournu,“ odpověděla.

„A co Juliet?“

„Ta je teď u Andrewa Woodwarda. Má dobré místo a vážně si ho zaslouží. Moc jí to přeju. Mám Juliet Burnsovou ráda.“

Ježíš měl Jidáše také rád. Dokonce se líbali.

„A co Fred Manley?“ Fred byl Billův vrchní stájník.

„To si nejsem jistá. Možná šel do důchodu.“

„To pochybuju. Fred vždycky vypadal o dost starší, než ve skutečnosti byl. Přitom mu ještě nebylo padesát.“

„Tomu nevěřím!“ odporovala Kate. „Vždyť jsem ho vždycky litovala, že musí ve svém věku nosit tak těžké věci!“ Zasmála se. Konečně ožila.

„Nevíš, kde bydlí?“

„V jednom z těch domků na Baydon Road. Blízko Juliet, myslím.“

A hele!

„Máš jeho číslo?“

„Ano.“ Následovalo ticho. „Ale je v obýváku.“

„Aha.“

„No co,“ zhluboka se nadechla, „stejně tam jednou, dřív, nebo později, musím. Nejlip hned.“

Slyšel jsem, jak položila telefonní sluchátko, a pak její kroky na dřevěné podlaze, když zamířila do pokoje. Za chvíli se vrátila zpátky. Zvedla telefon. V hlase bylo znát rozrušení, když mi číslo diktovala.

„Bezva, Kate. Tak hodně sil a pamatuj, co jsem ti řekl.“

„Pokusím se.“

„Dobře,“ řekl jsem. „Jo, a ještě jednu věc. Mohla bys pro mě něco udělat?“

„Samozřejmě. O co jde?“

Vysvětlil jsem jí, co přesně bych potřeboval, aniž bych jí prozradil celou pravdu.

„Zní to dost divně,“ připustila, když jsem jí všechno vysvětlil, „ale jestli to opravdu potřebuješ, myslím, že to nebude problém.“

„Díky. Bude to pravděpodobně zítra odpoledne. Zavolám ti.“

Zkusil jsem vytočit číslo na Freda Manleyho, ale telefon zvedla jeho manželka. „Je mi líto, pane Halley. Fred není doma.“

„V kolik se vrátí?“ zeptal jsem se.

„Přijde na oběd, v jednu.“

„Zavolám tedy později.“

Bylo tři čtvrtě na deset.

Pokud Marina dostala dnes ráno při vizitě od pana Pandity souhlas, bude moci odjet z nemocnice kolem poledne.

Další hodinu jsem strávil úklidem bytu a mytím nádobí, kterého byl v kuchyni plný dřez. Byl jsem nadšený z toho, že by se Marina už mohla vrátit. Zrovna jsem se chystal vyrazit za ní, když zazvonil telefon. Byl to Charles.

„Myslíš, že je vážně nutné, abych ještě zůstával v Londýně?“ zajímal se a z jeho hlasu mi bylo jasné, že čeká, až dostane zelenou, aby mohl odjet domů do Oxfordshiru.

„Jsi pořád ještě u Jenny a Anthonyho?“ zeptal jsem se místo odpovědi.

„Ano,“ řekl. „Zoufale se mi stýská po skleničce dobré whisky. Už mám plné zuby mrkvového džusu a naklíčených fazolí, jestli to chceš vědět.“

Rozesmál jsem se. „To ti jen prospěje.“

Myslel jsem na to, co jsem se chystal podniknout.

„Soudím, že bude bezpečnější, když zůstaneš ještě chvíli mimo Aynsford,“ oznámil jsem mu. „Jen pár dní.“

„Tak v tom případě vyrážím do klubu. Byl jsem u Jenny už dvě noci a každý dobře ví, že ryba i host třetí den smrdí. Zítra se přestěhuju do Arm and Navy klubu.“

Vábení zlatavého moku bylo příliš silné.

Když jsem dorazil do nemocnice, seděla Marina oblečená na židli.

„Dali mě trochu do pořádku, než mě propustí.“ Znělo to, jako by ji propouštěli z vězení.

„Skvělé,“ přikývl jsem.

Objevil se nemocniční zřízenec s kolečkovým křeslem a odvezl Marinu na chodbu a výtahem dolů k přepážce pro odhlašování pacientů vedle hlavního vchodu. Z podzemního parkoviště, kde jsem tentokrát zcela podle pravidel zaparkoval, jsem přivezl auto před vchod a za chvíli už jsme měli nemocnici za zády. Prožitá drama bylo jen ošklivou vzpomínkou.

„Přestaň kolem mě tak skákat,“ bránila se Marina, když jsem ji vedl do domu a výtahem vezl nahoru do bytu. „Jsem v pořádku.“

Věděl jsem, že je v pořádku. Skákal jsem kolem ní proto, že jsem se staral o její bezpečnost.

V jednu hodinu, zatímco Marina seděla pohodlně usazená s novinami na gauči, jsem znovu zatelefonoval Fredovi Manleymu a náš rozhovor se protáhl téměř na hodinu.

„Ať vám nevystydne oběd,“ staral jsem se.

„Žádný problém, ohřívá se v troubě.“

Prozradil mi, jaký systém měl Bill při cestování na závody a kdo jezdil s koňmi, když bylo třeba na severu přenocovat. Nakonec mi toho řekl mnohem víc, než jsem doufal.

„Díky, Frede,“ končil jsem hovor. „Moc jste mi pomohl.“

„Na co to všechno je?“ zeptal se.

„Ale, jen takový průzkum ohledně trenérských metod. Chtěl jsem se na to zeptat Billa, ještě než zemřel.“

„Je ho strašná škoda. Pan Burton byl správný chlap a moc dobrý šéf. U něho jsem vždycky věděl, na čem jsem.“

„Našel jste si novou práci?“ zajímal jsem se.

„Ještě ne,“ odpověděl. „Abych řekl upřímně, přemýšlel jsem, že toho nechám. Dostihy už nejsou, co bývaly. Dneska je to všechno o tom, kdo za co může. Když kůň nevyhraje, majitelé z toho viní trenéry a trenéři své zaměstnance. Vždycky je mnohem víc koní, kteří prohrají, než těch, co zvítězí, to dá rozum. Pan Burton, víte, svoje zaměstnance nikdy z ničeho takového neobviňoval, na rozdíl od většiny ostatních trenérů. Pan Burton měl jednoho klienta, který mu pokaždé, když jeho kůň nevyhrál, přišel vynadat.“

Všichni jsme to z domu slyšeli. Ale pan Burton se nikdy nevymlouval, že za to můžeme my stájníci. Byl to opravdický džentlmen, ne jako ten majitel.“

„Víte, který z majitelů to byl?“ zeptal jsem se.

„No to se ví,“ řekl. „Byl to ten lord. Ten stavař, víte.“

„Lord Enstone?“

„Jo, ten. Lord Enstone.“

Konečně jsem ho nechal jít sníst oběd. Doufal jsem, že ho nebude mít úplně vysušený.

Strávili jsme s Marinou poklidné odpoledne sledováním mezinárodního ragbyového přenosu v televizi, pohodlně uvelebeni na pohovce. Marina odpočívala s nohou položenou na podnožce, jak měla nařízeno od svého lékaře, a čas jsme si zpříjemnili lahví Chablis.

Do smlouveného baru v Ebury Street jsem dorazil ve tři čtvrtě na sedm, dřív než Chris Beecher. Nechal jsem Marinu sedět doma a při odchodu zamkl byt na dva západy. Nepředpokládal jsem, že se venku zdržím dlouho.

Bar byl velice tichý, a tak jsem po příchodu zamířil ke stolu s dobrým výhledem na dveře a sedl si zády ke stěně. Znal jsem jednoho politika, který vždy trval na tom, aby seděl přesně takto, a měl pro to stejný důvod jako teď já. Nikdo se nedostal dovnitř, aniž bych ho viděl.

Říkal jsem si, proč vlastně poskytuji Chrise Beecherovi takového sólokapra, po tom všem, co mi provedl. Koneckonců, byl to právě on, kdo za mnou poslal Evana Walkera s puškou a kdo ukázal celému světu Marinin obličej. Teď jsem ho ale potřeboval. Potřeboval jsem jeho přístup k široké čtenářské veřejnosti. Potřeboval jsem jeho krvelačnost. A především jsem potřeboval jeho zatvzelenost hodnou rotvajlera. Věděl jsem, že když se jednou zakousne, už nepustí.

Dorazil za deset sedm a byl překvapen, že jsem tam dřív než on.

„Nazdárek, Side,“ zahlaholil. „Co piješ?“

Ještě jsem si neobjednal.

„Zveš mě?“ zeptal jsem se.

„Přijde na to,“ protáhl. „Je ta historka dobrá?“

„Nejlepší ze všech,“ ujistil jsem ho.

„Fajn, tak tě zvu.“

Objednal jsem si velkou sklenici vína, zatímco Chris si dal pivo.

„Takže o co kráčí?“ zajímal se, když si pořádně přihnul.

„Všechno popořádku. Musíš si svůj příběh zasloužit. Potřebuju, abys mi s něčím pomohl.“

„Tak to na mě vypal.“

Byl bych raději, kdyby tuhle frázi nepoužíval. Podrobně jsem mu vysvětlil, co a kdy po něm chci.

„Proč?“ zeptal se.

„To uvidíš. To bude právě ten tvůj sólokapr. Jdeš do toho?“

„Jo, jdu.“

„Fajn. Tak tam zavolej.“ Dal jsem mu číslo.

Mluvil do telefonu docela dlouho, pak konečně zavěsil. Usmál se na mě. Zjevně si v konspiraci liboval.

„Vše zařizeno,“ oznámil mi. „Zítra v jednu odpoledne. Tam, kde jsi říkal. Sejdeme se v kuchyni.“

„Skvělé,“ přikývl jsem. „Já tam budu před dvanáctou, abych všechno přichystal. Ty bys měl dorazit nejpозději před půl jednou.“

„Dobře,“ souhlasil. „Neříkej o tom ale do té doby žádným jiným novinám.“

„Neřeknu,“ slíbil jsem. „A ty také ani slovo.“

„To si piš.“

V pondělí ráno Marinu bolela zraněná noha, takže zůstala ležet v posteli, zatímco já nějakou chvíli obvolával značkové butiky na Bond Street.

V devět třicet zavolał Charles, že odchází z Jennyina bytu směrem do baru v klubu a že mu mám zavolat tam, kdybych ho potřeboval.

„Díky za zprávu,“ řekl jsem, „ale nemohl by ses, prosím tě, nejdřív na pár hodiněk zastavit tady v Ebury Street za Marinou?“ Cítil jsem, že váhá.

„Mám tady vynikající láhev glenfiddichské whisky, která by se dala trochu provětrat,“ lákal jsem ho. „A v ledničce k obědu talíř uzeného lososa.“

„Budu u vás za pětatřicet minut,“ briskně ohlásil Charles.

„Perfektní.“

Strávil jsem těch pětatřicet minut tím, že jsem Marině líčil, co se chystám to odpoledne podniknout.“

„Miláčku, prosím tě, buď opatrný,“ varovala mě. „Nerada bych, aby ze mě byla vdova, ještě než se vezmeme.“

„Já myslel, že o tom teprve budeš uvažovat.“

„To ano. Uvažuju. Pořád. Právě proto tě nechci ztratit dřív, než si to pořádně rozmyslím. To by pak všechno to přemýšlení bylo k ničemu.“

„Aha, díky.“

„Ne, myslím to vážně, miláčku, prosím tě, dávej na sebe pozor.“

Slíbil jsem, že budu. Doufal jsem, že svůj slib budu moct dodržet. Konečně dorazil Charles a zaujal místo Marinina strážce.

„Já tady nikoho nepotřebuju,“ ohradila se Marina, když jsem jí řekl, že dorazí Charles.

„Ale já budu klidnější.“ A navíc, pomyslel jsem si, bude mít Charles nějakou náplň dne. Říct, že se v Londýně nudil, byl silný eufemismus. „Teď odpočívaj a já se zanedlouho vrátím,“ řekl jsem a nechal je tam.

Do Lambournu jsem dorazil za deset minut dvanáct, objel jsem zezadu koňské stáje, nyní prázdné, a zaparkoval jsem na místě, kde měl dřív Bill postavený přepravní box. Kate mi řekla, že si jej na její žádost odvezla finanční společnost, která byla jeho předchozím majitelem.

Ráno jsem zavolał Kate, abych jí potvrdil, že onu laskavost od ní budu potřebovat opravdu toho dne odpoledne. V pořádku, souhlasila, zatím ahoj.

Vyndal jsem z kufru auta velikou přenosku a prázdnými stájemi a dvorem jsem ji zanesl do domu. Kate byla v kuchyni a krmila právě Alici, Billovu nejmladší, vytouženou holčičku.

„Ahoj, Kate,“ políbil jsem ji.

„Ahoj, Side. Ráda tě vidím. Dáš si něco k obědu?“

„Dal bych si jen kávu. Bude ti vadit, když si to tu rozložím?“

„Posluž si – ale stejně mi není jasné, co to děláš.“

Záměrně jsem jí neřekl všechno. Příliš by ji to rozrušilo.

„Moje návštěva dorazí v jednu,“ oznámil jsem.

„O. k.,“ přikývla. Myslím, že pochopila, že ptát se, kdo to je, by nemělo smysl, a proto se nezeptala. „Za

chvilku pojedou na nákup do Wantage a Alici vezmu s sebou. Ve tři musím vyzvednout ostatní děti ze školy, takže zpátky nebudu dřív než v půl čtvrté. Vyhovuje?”

„Radši ve čtyři. Nebo v půl páté, jestli to není příliš pozdě.“ Nebyl jsem si jistý, jak dlouhou dobu můj malý plán zabere.

„O. k. Vezmu děti na svačinu k mamce. Tu kávu černou, nebo s mlékem?”

„S mlékem, prosím.“

„Přinesu ti ji tam.“

Příprava mi zabrala kolem dvaceti minut a právě, když jsem skončil, objevil se Chris Beecher. Slyšel jsem jeho auto na příjezdové cestě.

„Ta návštěva ti dorazila brzy,“ volala na mě Kate, když jsem se vrátil do kuchyně. „Tak my vyrážíme a snad se s tebou uvidíme později. Kdybys skončil dřív, hod' klíč do schránky, až budeš odcházet. Mám ještě jeden.“

„Dobře.“ Políbil jsem ji na tvář. „A děkuju.“

Chris se s Kate minul v kuchyňských dveřích; zastavili se jen krátce a bez formálního představení si podali ruku. Sledoval jsem, jak Kate připoutala malou Alici do autosedačky, a pak odjely.

Chris se za nimi díval spolu se mnou. „Má tušení, co tady chystáš?” zeptal se.

„Ne tak docela. Myslí si, že jsi za mnou přijel na návštěvu.“

„Aha.“

Společně jsme si znovu prošli body plánu, abychom se ujistili, že všechno sedí.

„A až začneš mluvit,“ ujišťoval se, „nechceš, abych cokoli řekl, je to tak?”

„Ano. Snaž se prosím nemluvit a na nic se neptat, i kdybys chtěl, já nevím jak moc. Ale poslouchat nepřestávej.“

„Platí.“

Sešel jsem počkat do dolního pokoje a Chris se vrátil do kuchyně.

Z pokoje jsem neslyšel přijet žádné auto, ale přesně v jednu hodinu jsem z kuchyně zaslechl hlasy. Naše hlavní návštěva právě dorazila, a slyšel jsem, jak ji Chris s použitím svého šarmu provádí domem.

Čekal jsem. Jakmile jsem si byl jistý, že jsou na místě, vyšel jsem z pokoje do chodby. Dům byl starý a měl na všech vnitřních dveřích zámky, které se zamykaly velkými staromódními černými klíči.

Tiše jsem prošel jedněmi z dveří na druhém konci chodby, neslyšně je zavřel a otočil klíčem. Klíč jsem si strčil do kapsy. Návštěva seděla v křesle, tvář obrácena k oknu.

Byli jsme v Billově obývacím pokoji. Na místě, kde zemřel.

Přešel jsem ke křeslu a zůstal před ním stát.

„Ahoj, Juliet,“ pozdravil jsem.

19

Juliet se podívala na mě, pak na Chrise a zase zpátky na mě.

„Ahoj, Side. Co ty tady děláš?” Nervózně si v křesle poposedla, vypadala nepatrně vyvedená z míry.

„Já jsem tohle celé zařídil,“ oznámil jsem jí.

„Ale, já myslela...” Otočila se znovu na Chrise. „Myslela jsem, že jste říkal, že se mnou chcete udělat rozhovor pro noviny.“

Chris neřekl ani slovo.

„Říkal,“ pravil jsem, „Protože jsem ho o to požádal.“

Chris jí předchozího večera zavolal z baru a požádal ji, zda by o ní coby o nadějně mladé asistentce trenéra mohl napsat článek v The Pump. Namluvil jí, že chystá seriál o budoucích hvězdách dostihového sportu a že ona má být první v pořadí. Řekl jí, že by se s ní rád setkal na místě, kde odstartovala svoji kariéru, v domě Billa Burtona. Předpokládal jsem, že její marnivost převážila jakékoli pochybnosti, a měl jsem pravdu. Juliet byla návrhem nadšená a ochotně souhlasila.

Tak jsme ji tu měli.

Doufal jsem, že se v místnosti, kde zemřel Bill, cítí nepříjemně. Já se tak cítil.

„Proč?” zeptala se.

„Chtěl jsem si trochu popovídat,“ řekl jsem.

„O čem?” Navenek si zachovávala rozvahu, ale její oči prozrazovaly úzkost. Dívala se střídavě ze mě na Chrise a na duhovkách jí svítil drobný záblesk neklidu.

„A na co je tohle?” zeptala se a ukázala na videokameru, připevněnou na stativ stojící přímo naproti ní.

Přinesl jsem ji v přepravce spolu s kazetovým přehrávačem a mikrofonom. Pro jistotu.

„Abych se pojistil, že budeme mít zaznamenáno všechno, co si tady při našem malém rozhovoru povíme.“

„Já si s tebou nechci povídat,“ prudce vstala. „Takže odcházím.“ Přešla ke dveřím a vzala za kliku.

„Okamžitě odemkni.“

„To bych mohl,“ souhlasil jsem pomalu, „jenže to bych pak tohle musel předat policii.“

Vytáhl jsem z kapsy fotografie obsahu její skříně. „Co to je?“ V hlase jí zaznělo nepatrné znepokojení.

„Fotky,“ odpověděl jsem. „Posaď se a já ti je ukážu.“

„Ukaž mi je tady.“ Zůstala stát u dveří. „Ne. Posaď se.“

Chvilí stála a váhavě se dívala nejdřív na mě a pak na Chrise. „Dobře, posadím se, ale nebudu odpovídat na žádné otázky.“ Vrátila se ke křeslu a posadila se. Opřela se a zkřížila nohy. Snažila se budít dojem, že má situaci pod kontrolou. Říkal jsem si, jak dlouho jí to asi vydrží. „Ukaž mi ty fotky.“ Podal jsem jí je.

Beze spěchu si prohlédla všech šest snímků. „No a?“ zeptala se.

„To jsou fotky tvého šatníku.“

„To vidím. A co má být?“ Nezeptala se, jak jsem k nim přišel.

„Tvůj šatník je plný luxusního značkového oblečení, bot a kabelek.“

„No a co? Mám ráda módní věci. Co je na tom divného?“

„Jsou velice drahé,“ poznamenal jsem. „Já jsem náročná žena,“ odpověděla s úsměvem.

„Odkud je máš?“ zeptal jsem se. „To není tvoje starost,“ řekla s rostoucí sebedůvěrou.

„Myslím, že je.“

„Proč?“

„Protože asistenti dostihového trenéra obvykle nevydělávají tolik, aby si mohli pořídit oblečení za třicet tisíc liber. Pokud ovšem neprodávají informace o koních, které mají na starost, nebo nedělají nějaké jiné levárny.“

Pomalů rozpjila překřížené nohy, ale znovu si přehodila nohu přes nohu, tentokrát opačně. „Dal mi je jeden bohatý ctitel.“

„Aha, myslíš tím George Lochse?“

To jí otřásl. Rychle sebou v křesle cukla, ale hned se zase uklidnila a znovu se opřela zády do opěradla.

„Kdo to je?“ zeptala se.

„Ale no tak, Juliet, tohle je zbytečné! Ty moc dobře víš, kdo je George Lochs. To od něho máš všechno to oblečení.“

„A jak jsi na to přišel, prosím tě?“

„Zavolal jsem dnes ráno do butiku s obuví značky Jimmy Choo na Sloane Street a zeptal se, zda si vedou záznamy o zákaznících, kteří u nich nakupují. Manažer mi sdělil, že ano, ale odmítl mi říci, kdo na tom seznamu je.“

Juliet se nepatrně usmála. Jenže se cítila na koni příliš předčasně.

„Tak jsem zavolal do jejich obchodu na Bond Street a prohlásil jsem, že volám jménem jejich zákaznice, slečny Juliet Burnsové, která je momentálně v zahraničí, kde ztratila přezku ze střevíce a chce si nechat poslat náhradní. Sdělili mi, že v jejich záznamech není evidována žádná zmínka o tom, že by si jakási slečna Juliet Burnsová u nich kdy koupila boty.“ Přešel jsem zezadu ke křeslu a sklonil se k Julietinu uchu.

„Řekl jsem jim, že to je patrně proto, že jsem jí je kupoval já sám. A vaše jméno, prosím, ptali se. George Lochs, odpověděl jsem. Ano, zajisté, pane Lochsi, rozplývali se, velmi rádi vás opět slyšíme. Který pár máte na mysli? Popsal jsem jim tyrkysové lodičky, co jsou tady na té fotografii, a hned věděli, které to jsou.“ Neřekl jsem jí, že jsem také volal ke Guccimu a Armanimu a představil se jako George Lochs. Také tam byli nesmírně potěšeni, že mě opět slyší.

„No a co má být? Tak mi je George koupil,“ odsekla. „To není žádný zločin.“

„Byly to splátky za určité služby?“ zeptal jsem se.

„Nevím, co tím myslíš.“

„Kupoval si sex?“

„Nebuď směšný,“ ohradila se uraženě. „Co si myslíš, že jsem, prostitutka, nebo co?“

Ne. Myslel jsem si, že je vražedkyně, ale neřekl jsem to nahlas. Ještě ne.

Změnil jsem téma. „Pěkně tady ten obývací uklidili, co říkáš?“ poznamenal jsem.

„Co tím myslíš?“ zeptala se Juliet.

„Tady přece Bill zemřel. Podívej,“ ukázal jsem, „Ještě je tady pořád vidět skvrna na zdi, kde se rozstříkl Billův mozek.“

Zachytil jsem Chrisův zděšený výraz. Málem jsem se rozesmál. Neměl ani tušení.

„Jak bych mohla zapomenout,“ promluvila Juliet mnohem klidněji.

„Víš, že jsem našel druhou kulku?“

„Četla jsem to v novinách. A stejně nechápu, o čem to teď mluvíš.“

„Mluví o tom, že Bill Burton byl zavražděn a ty o tom víš víc, než předstíráš.“
„To je nesmysl. A mám toho dost. Neřeknu už ani slovo, dokud u sebe nebudu mít právníka.“
„Právníka? Na co potřebuješ právníka? Nikdo tě nezatýká a já nejsem policie.“
„Takže můžu odejít?“ zeptala se.
„Samozřejmě,“ přikývl jsem. „Kdykoli budeš chtít.“
„Fajn.“ Vstala. „Odcházím.“
„Ale to pak budu muset říct policii o tom, že mám důkaz DNA.“
„Jaké DNA?“ vyhrkla.
„Tvoji DNA.“
„Aha, blafuješ,“ odfrkla.
„Jsi si tím tak jistá? – Posad se, Juliet, ještě jsem neskončil.“
Jakoby zpomaleně dosedla zpátky do křesla.
„Podívej se na tohle.“ Podal jsem jí fotografii jejího kartáče na vlasy.
„Jak jsi k těm fotkám přišel?“
„Navštívil jsem tvůj dům, když jsi byla v práci.“
„To je legální?“
„Pochybuju,“ odpověděl jsem. „Podívej se pozorně a řekni mi, co vidíš.“
„Kartáč na vlasy.“
„Ovšem ne jen tak ledajaký kartáč na vlasy, tohle je tvůj kartáč. – Ještě něco?“
Podívala se znovu na obrázek. „Ne.“
„Nějaké vlasy?“ navrhl jsem.
„Každý má v kartáči na vlasy vlasy.“
„Ano,“ souhlasil jsem. „Ale ne vlasy Juliet Burnsové. Věděla jsi, že se dá z jediného vlasového kořínku získat DNA profil?“
Neřekla ani slovo.
„No, tak tedy, dá.“ Znovu jsem přešel za opěradlo křesla, takže se naše obličejové profily objevily naproti videokameře. „A vsadím se, že netušíš,“ pokračoval jsem, „že je možné dostat DNA i ze slin, které zůstaly na obálce, kterou jsi olízla, když jsi mi v ní minulý čtvrtek posílala to hezké přání.“
Zapůsobilo to jako bomba. Juliet vyskočila. Otevřela a zavřela ústa, ale nevyšla z nich ani hláška. Rozhlédla se, kudy by mohla utéct, znovu se vrhla ke dveřím a lomcovala s klikou. Další dobrá věc na starých domech je, že jsou velice bytelné. Dveře se nepohnuly ani o píd, když se do nich pokusila vrazit. Pohlédla k oknům, zda by mohla uprchnout tudy.
„To ať tě ani nenapadne, Juliet.“ Zdálo se, že vůbec neposlouchá, musel jsem na ni zakřičet. „Jestli utečeš, předám celou věc okamžitě policii.“
Střelila po mě pohledem. „A když neuteču?“ zeptala se. Přes všechnu paniku jí racionální uvažování fungovalo dobře.
„Uvidíme. Ale nemůžu nic slíbit.“
„Já jsem tvoji přítelkyni nestřelila!“ oznámila, stále ještě stojíc u dveří.
Všiml jsem si, že Chris hrozně chce něco říct. Nepatrně jsem zavrtěl hlavou.
„Já vím. Marinu přece střelil muž. Ale ty víš, kdo to byl, víd, Juliet?“
Žádná odpověď.
„Pojď sem a posad se.“ Šel jsem k ní, vzal ji za ruku a dovedl ji zpátky ke křeslu. „Tak je to lepší,“ usadil jsem ji do křesla. Sedl jsem si na stoličku naproti ní, ale ne ve směru kamery. „A ten samý muž zavraždil i Huwa Walkera, že?“
Seděla velmi tiše, oči upřené na mě. Neodpověděla.
„A také Billa Burtona?“
Opět žádná odpověď.
„Přímo tady, v téhle místnosti. A ty jsi celou tu dobu byla u toho.“
„Ne,“ hlesla téměř neslyšně. „To není pravda. Já tu nebyla.“
„Ale Billa jsi nenašla až ráno, jak jsi tvrdila, že?“
„Ne.“
Rozplakala se a složila hlavu do dlaní.
„Co lidé už se kvůli tomu naplakalo. Je čas, Juliet, přestat plakat a říct pravdu. Je čas skončit tohle šílenství. Přestat páchat další škody.“
Pohupovala se v křesle dopředu dozadu. „Nikdy mě ani nenapadlo, že zabije Huwa Walkera nebo Billa,“ zašeptala.

„Kdo to byl?“

Neodpověděla.

„Podívej se, Juliet, já vím, že s někým spíš. Našel jsem v nočním stolku vedle tvé postele nějaké jeho oblečení a v kartáči byl jeho vlas. Takže mám i jeho DNA a je totožná s DNA toho, kdo na Marinu poprvé zaútočil v Ebury Street. Nebudeš schopna George Lochse uchránit, ani když nám nepřiznáš, že je vrahem.“

Narovnala se a podívala se na mě. „George? Ty si myslíš, že je to George?“

„Koupil ti přece to oblečení.“

„Ty to nevíš, vid’?“ zeptala se téměř výsměšně.

„Nevím co?“

„George je gay. Nikdy se mnou nespál. Nic jsem s ním neměla.“

Tentokrát jsem zůstal s pusou otevřenou já. „Tak proč ti kupoval ty šaty?“ zeptal jsem se.

„Jako poděkování.“

„Za co?“ Neodpověděla. Vstal jsem a obešel křeslo. „Dal ti George dárek pokaždé, když jsi mu slíbila, že určitý kůň nevyhraje?“

„Co tím myslíš?“

„Myslím tím, že jsi to byla ty, kdo fixloval při závodech, že? Ne Bill. A George Lochs od tebe potřeboval informace, aby mohl nastavit výši výher na svých webových herních stránkách.“

„Proč bych to dělala?“

„To ještě nevím, ale vím, že jsi to musela být ty.“

„A jak bych to prováděla?“ nedala se.

„Protože jsi to byla ty, kdo pomáhal stájníkům s přípravou koní na závod. Fred Manley mi řekl, že jsi do Billa tak dlouho hučela, abys mohla dohlížet právě na přípravu, až ti tu práci svěřil. Fred mi také řekl, že jsi navíc trvala na tom, že chceš ,ukládat koně ke spaní‘ večer před tím, než běželi dostih.“ Znovu jsem přešel čelem k ní. „A byla jsi to ty, kdo pomáhal ráno před závodem každého koně pořádně vypucovat. Zaplétala jsi jim hřívy a leštila kopyta. Byla jsi pyšná na to, jak nablýskání jdou na trať.“

Přikývla. „Vyhráli jsme spoustu ocenění za nejlepší úpravu koní.“

„Ale navíc jsi tím dostala příležitost potrápít je žízni. Večer před závodem, a stejně tak i ráno, jsi jim vzala vodu. Pak už stačilo jenom dát jim pořádně napít těsně před startem. I kdyby je nezpomalilo břicho plné vody, téměř čtyřicet hodin žízni se o to postaralo bezpečně.“ Svěsila hlavu. „A když jeli koně závodit na sever, kam jsi s nimi nejezdila, zaplatila jsi Huwu Walkerovi, aby koně v dostihu zpomalil. Přesto ale na tratích na severu běhali o poznání lépe, protože Huw je zpomalil jenom natolik, aby nevyhráli, ale druhé místo bylo v pořádku, zatímco tvůj trik s vodou je odrovnal úplně. Někteří z vašich koní na jihu skončili poslední.“

Teď zůstal s otevřenou pusou Chris. Téměř si mnul ruce uspokojením, jakou bombu bude mít do zítřejšího vydání.

„Ale proč jsi to dělala jenom s koňmi lorda Enstonea?“ zeptal jsem se. „A navíc ne pokaždé, když běželi závod? Copak jsi to opravdu dělala pro pár luxusních hadříků?“

„Mně se ty šaty ani moc nelíbí. Nikdy jsem je neměla na sobě. Měla jsem se jich už dávno zbavit. Jenom mi zabírají místo ve skříni. Byl to Georgeův nápad. Je do návrhářských kousků blázen a má pocit, že všichni ostatní musí být taky. Pokaždé, když měl dobrý zisk ze závodu, kde běžel náš kůň, něco mi koupil. Z některých závodů musel nadělat obrovské peníze, víc než sto tisíc, zvláště, když jsme zpomalili favorita.“

„Zpomalili? My?“ zpozorněl jsem. „Kdo my?“

Neodpověděla.

„Juliet,“ pokračoval jsem „Potřebuju znát jeho jméno, jinak zavolám policii a nebudu se jim snažit říct, že jsi mi pomohla. Právě naopak. A můžeš si být jistá, že si jeho jméno tak jako tak zjistí. Máme jeho DNA a po celém tvém bytě je plno jeho otisků prstů. Bude jen otázkou času, než ho chytí, a jestli do té doby ještě někomu ublíží, bude to tvoje vina.“

„Půjdu... půjdu do vězení?“ zeptala se třesoucím se hlasem.

Měl jsem pocit, že mě vůbec neposlouchala. „Pravděpodobně ano. Pokud nebudeš spolupracovat, tak určitě. Uzavřeme spolu dohodu. Pokud mi všechno řekneš, vynasnažím se zařídit, abys nemusela do vězení, ale nic neslibuju. Přinejmenším se pokusím o to, abys nebyla obviněna z vraždy.“

Prudce zvedla hlavu. „Ale já jsem nikoho nezabila.“

„Tak kdo to byl?“ zeptal jsem se.

„Peter,“ odpověděla tak tiše, že jsem ji sotva slyšel.

„Peter?“ nevěřil jsem svým uším. „Peter Enstone?“

„Ano.“

A najednou to všechno bylo venku. Juliet nám prozradila tajemství, které ji celou dobu užíralo. Chris seděl bez hlesu v rohu pokoje a pozorně poslouchal. Držel teď v ruce blok a zuřivě si zapisoval všechno, co Juliet povídala.

Řekla nám všechno.

Začala vyprávěním o tom, jak se poprvé setkala s Peterem Enstonem, když pracovala u Billa teprve pár týdnů. Bylo jasné, že se do něho bezhlavě zamilovala, a brzy se z nich stali milenci.

„Řekl mi, že se to nikdo nesmí dozvědět, zvláště ne jeho otec,“ vyprávěla. „Bylo to ohromně vzrušující.“ Usmála se.

Peterův otec, lord Enstone, byl společenským šplhounem par excellence. Tušil jsem, že dcera kováře z bezvýznamné rodiny nebyla tou partnerkou, jakou si pro svého syna představoval. Není divu, že se Peter snažil svou aférku utajit.

„Peter říkal, že by bylo zábavné, kdybychom mohli ovlivnit, jak jeho koně zaběhnou, kdykoli se nám zachce. Občas jsme odpoledne seděli v posteli a sledovali v televizi přenosy z dostihů, a hráli si na to, že ovladačem řídíme koně jako roboty. Zesílení hlasitosti je zrychlovalo, zeslabení zpomalovalo. Stisknout tlačítko „off“ znamenalo pád. Pitomost, já vím.“ Zarazila se. „Mohla bych dostat něco k pití?“

„Stačí voda?“ zeptal jsem se.

„O. k.“

Podal jsem klíč Chrisovi, který odemkl a odešel do kuchyně pro vodu. Juliet celou dobu zůstala mlčky sedět. Postavil jsem se pro jistotu ke dveřím, ale myslím, že její touha upláchnout už vyprchala. Když se Chris vrátil, zamkl jsem znovu dveře a uložil klíč zpátky do kapsy pro případ, že bych se mýlil. Juliet vyprázdnila sklenici do poloviny a svírajíc ji v obou rukách položených na klíně, zůstala dál tiše sedět.

„Tak pokračuj,“ vybídl jsem ji a posadil se zpátky na stoličku před ní.

„Pamatuju se, že jsem Peterovi řekla, že je jeden způsob, jak koně opravdu ovládat,“ vyprávěla dál. „Ale myslela jsem to jenom jako vtip. Pamatuju se, že mi táta kdysi vypravoval o velké sázce v nějakém místním dostihu, kdy koně zpomalili tím, že mu před startem dali hodně napít. Tvrdil, že voda se nedá prokázat v dopingových testech.“ Znovu se napila. „Petera ten nápad hrozně zaujal. Nemá svého otce rád. Nesnáší, jak mu pořád nařizuje, co má dělat, i když už je Peterovi přes třicet. A také neměl moc šťastné dětství. Lord Enstone lidem líčí, že Peterova matka zemřela, ale to není pravda – tedy, teď už ano, ale tak o ni lord Enstone nepřišel. Zemřela až zadlouho potom, co od něho odešla. Rozvedla se s ním, protože, jak prohlásila u soudu, ji psychicky i tělesně týral. Nenávidí ho.“

„Takže kdy jste začali s těmi podvody?“ zeptal jsem se.

„Pár měsíců poté, co jsem se s Peterem seznámila. Panebože, poprvé jsem byla strašně nervózní. Byla jsem si jistá, že každý musí poznat, co jsem udělala, ale nakonec to bylo ohromně jednoduché. Kluci ze stájí vždycky udělají, co jim nařídím, tak jsem je poslala pro něco ven a mezitím jsem vylila vodu. Pak jsem dala koním krmení. Sám víš, že po ovsu a otrubách dostanou žízeň, takže se jim potom dává znova pít. Prostě jsem jim tu vodu zase vzala. Bylo to úplně jednoduché!“ Znovu se usmála.

Nebyl to nový trik, ale potěšilo ji zřejmě to, že se jí tak dlouho dařilo ho používat, aniž by ji někdo přistihl – tedy, až doteď.

Tohle mi připadalo jako ještě větší psychické a tělesné týrání. Nebyla o nic lepší než Peterův otec. Možná horší, protože koně se nemohou bránit. Znovu jsem ucítil, jak ve mně narůstá vztek. Vztek na tuhle bezohlednou kreaturu, do jejíž péče byla zvířata s důvěrou svěřena, a ona jim zatím způsobovala takové trápení.

„Jenže brzy to přestala být jenom hra,“ řekla. „Peter byl úplně posedlý tím, že může otcovy koně ovládat. Vědět, kdy prohrají a kdy vyhraje, mu nad otcem dávalo ohromnou moc.“

Huw se Kate svěřil, že šlo víc o moc, než o peníze.

Juliet ze sebe začala vyprávění doslova sypat. Teď, když se rozpovídala, už ji nic nemohlo zastavit. „Lord Enstone rád posílal koně na závody nahoru do Newcastleu, Kelsa a na další závodiště na severu, když tam o víkendech trávil čas ve svém domě. Nemohla jsem tam s nimi jezdit, ale Peter za každou cenu chtěl, aby koně prohráli právě tehdy, když se šel jeho otec na závody sám podívat – aby každý viděl, že jeho kůň prohrál. A tak zaplatil Huwovi, aby se o to postaral. Řekla jsem mu, že je hloupost zatahovat do toho někoho dalšího, ale nedal si to vymluvit. Tvrdil, že potřebuje, aby Huw jistil závody na severu.“

Napadlo mě, jak dlouho asi bude Juliet trvat, než jí dojde, že s ní Peter pravděpodobně spal jenom proto, aby se mu postarala o koně na jihu.

„Jenže pak se to začalo kazit,“ pokračovala. „Huw Walker se bál, aby o něm lidé nezačali říkat, že fixluje. Chtěl přestat, ale Peter mu pohrozil, že jestli neudělá, co mu nařídil, podá si ho a nahlásí ho Jockey

Clubu.“

„Tím by ale přišel do maléru i Peter, ne?“ namítl jsem.

„Profesionální žokejové nemají povoleno sázet, jak víš, jenže Peter uzavíral sázky na ty koně, které měl Huw určeno zpomalit, a použil k tomu účet, který vedl zpátky k Huwovi. Tím ho Peter držel v šachu. Pokud Huw neudělá, co po něm chtěl, Peter anonymně ohlásí Jockey Clubu, kde hledat, aby našli na účtu Huwovo jméno.“

„Proč sám Huw nenahlásil Petera Jockey Clubu?“ zeptal jsem se.

„Když mu tím Huw pohrozil, Peter řekl, že mu prý stejně nikdo neuvěří, protože budou mít za to, že se snaží svalit vinu na někoho jiného, a tím spíš ho potrestají. Nevím, jestli by to tak dopadlo, ale Huwa to vystrašilo.“

„Kolik závodů takhle Huw zajel?“ chtěl jsem vědět.

„Jen pár,“ odpověděla Juliet. „Možná osm nebo deset, všechny na severu.“

Zradilo ho to, že zatoužil po troše peněz.

„Chtěl toho nechat už po druhém dostihu,“ řekla Juliet.

Jak je vidět, netoužil po nich zas tolik.

„Potom Huw Peterovi oznámil, že všechno poví jeho otci, jestli s tím nepřestane, nebo alespoň jestli ho do toho nepřestane zatahovat. To Petera úplně rozzuřilo a vyhrožoval Huwovi, že ho zabije. Nevěřila jsem, že to myslí vážně, ale...“ Odmlčela se.

„Peter v Cheltenhamu Huwa opravdu zastřelil,“ dokončil jsem. Přikývla. „Tehdy jsem o tom nic nevěděla, přísahám, ale Peter mi potom řekl, že to udělal během Zlatého poháru, když všichni sledovali dostih, ať už na tribunách, nebo v televizi blízko padoku. Prý si nikdo nevšiml, že si s Huwem odešli promluvit.“

A trochu si zastřílet, napadlo mě.

„A já sot davu na konci závodu přehlušil výstřel,“ řekl jsem. „I tak to ale bylo velké riziko.“ Možná použil tlumič, pomyslel jsem si.

„Já vím, ale Peter byl úplně nepříčetný. Báł se, aby se o tom jeho otec nedozvěděl a nezměnil závěť, dřív než natáhne brka.“

„Proč by měl natáhnout brka?“ zeptal jsem se.

„Má rakovinu. To jsi nevěděla? Má rakovinu prostaty a byl na léčení, jenže to nepomohlo. Peter si myslí, že už moc dlouho naživu nezůstane, možná rok, a je strachy bez sebe, aby ho starouš kvůli fixlování s koňmi nevydědil.“

Takže nakonec to přece jen bylo o penězích. Jako obvykle.

„A co Bill?“ chtěl jsem vědět.

„Peter o něm před časem rozhlásil, že jede ve fixlování.“

„Proč?“

„Tvrdil, že to odvede pozornost od nás, kdyby do toho někdo začal šťourat.“

Mně to spíš připadalo, jako by mával rudým praporkem a pozornost naopak přitáhl.

„Peter byl nadšený, že Billa zatkli,“ řekla. „Prý jediné, co je ještě lepší, než když někomu zločin projde, je, když z něj obviní někoho jiného.“

Peter Enstone nebyl zrovna vzor ctnosti.

„Otrávil ho, že policie Billa nakonec pustila. Řekl, že tím pádem nejsou přesvědčeni, že to opravdu udělal.“

„Ale proč Peter Billa zabil?“ nechápal jsem. „Ničím si to nezasloužil.“

„Chtěl, aby si policie myslela, že se Bill zastřelil proto, že zabil Huwa. A aby přestali pátrat po Huwově skutečném vrahovi.“ Podívala se na mě. „A fungovalo by to, kdybys do toho nezačal strkat nos.“

„Byla jsi u toho, když to udělal?“ zeptal jsem se.

„Ne, nebyla,“ vykřikla, „nevěděla jsem, že se ho chystá zabít. Já nejsem vrah!“

Tím jsem si stále nebyl tak jistý. „Tak co se té noci stalo?“ zeptal jsem se.

„Peter mi zavolał, že potřebuje nutně mluvit s Billem kvůli přestěhování otcových koní k jinému trenérovi.“

„Ale koně už přece v tu dobu byli u Andrewa Woodwarda,“ namítl jsem.

„Já vím, ale Peter mi řekl, že chce Billovi pomoci dostat je zpátky.“

Nebyl jsem si jistý, jestli jí mám věřit.

„Tak co se stalo?“ zeptal jsem se znovu.

„Zkoušela jsem Billovi volat, ale nebyl doma,“ mluvila dál.

Jel za Kate, napadlo mě, k Daphne Rogersové.

„Peter mě vyzvedl doma,“ pokračovala, „a strašně dlouho jsme čekali před domem, než se Bill kolem půl jedenácté konečně vrátil.“

„Co jste udělali pak?“ zeptal jsem se.

„Bill byl pořádně překvapený, že nás tam našel. ‚Co tady takhle pozdě v noci propánakrále děláte?‘ To řekl. Byl samý úsměv a vtip. Pozval nás dál, na drink, a tak jsme šli do obýváku. Bill si nalil skotskou a Peter mě požádal, abych mu šla do kuchyně udělat kávu, protože řídil.“

Potřeboval ji odklidit z pokoje, došlo mi.

„Čekala jsem v kuchyni, až se uvaří voda, a najednou se ozvala hrozná rána a dál si pamatuju, jak Peter přišel do kuchyně; choval se jako posedlý. Řekl, že tím je to vyřešené s policií. Zeptala jsem se ho, co udělal.“ Děsivá vzpomínka jí zrychlila dech. „Neodpověděl,“ vyprávěla. „Jen tam stál, smál se a říkal, že to jim ukáže! Tak jsem šla do pokoje a uviděla Billa.“

Nebo spíš to, co z něho zbylo, pomyslel jsem si.

Juliet pohlédla na skvrnu na zdi. „Nemohla jsem uvěřit, že ho zabil.“ Svírala si hlavu v dlaních. „Byla jsem na Petera strašně rozrušená. Nechtěla jsem, aby Billa zabil, a neměla jsem s jeho plánem absolutně nic společného. Nebyl to můj nápad a nenesu za to žádnou vinu!“

„Proč jsi s tím nešla na policii?“ zeptal jsem se jí.

„Já jsem chtěla, chtěla jsem! Řekla jsem Peterovi, že okamžitě volám policii, ale pohrozil mi, že to samé se stane mně, jestli to udělám. Myslela jsem, že žertuje, ale nebyl to vtip. Tu noc jsem se ho opravdu bála.“ A měla proč, pomyslel jsem si. Napadlo mě, jestli je to skutečně tak, jak říká. Nevěřil jsem tomu, jak vylíčila Billovu smrt.

„Řekl ti Peter, jak se mu podařilo střelit Billa do pusy?“

„Peter řekl, že když vytáhl revolver, byl prý Bill hrozně vyděšený,“ vysvětlila. „Dělalo mu to dobře a pořád dokola mi to líčil. Prý byl Bill bez sebe strachy. Asi tam seděl a třásl se hrůzou, s pusou dokořán, tak ho do ní Peter střelil.“

„A co bylo dál?“ chtěl jsem vědět.

„Byla jsem úplně mimo, ale Peter byl ledově klidný. Nevím proč, ale pořád říkal, že musí vystřelit ještě druhou ránu, aby to vypadalo, že se Bill zastřelil sám. Nejdřív ji chtěl vypálit z okna, ale mě napadlo, že by mohl trefit některého z koní ve stáji.“ Její láska ke koním byla zjevně silnější než láska k zaměstnavateli.

„Navrhla jsem mu, aby vystřelil do jednoho z protipožárních kbelíků,“ pokračovala, „tak jsem ze dvora jeden přinesla.“ Upřela na mě prosebný pohled. „Já vím, že jsem to neměla dělat, je mi to moc líto...“ Hlas se jí zadrhl a rozplakala se. „Nechtěla jsem, aby Bill umřel, přísahám.“

Věřil jsem jí? A záleželo na tom? Bylo na soudci, aby rozhodl, jestli mluvila pravdu nebo ne.

„A co jste udělali potom?“ ptal jsem se dál.

„Peter odjel domů a já celou noc seděla tady v kuchyni. Nevěděla jsem, co si počít. Pořád jsem si říkala, že bych měla zavolat policii, ale bála jsem se, že by se vyptávali, co jsem dělala v Billově domě tak pozdě v noci, že jsem ho tam našla, tak jsem počkala do rána a zavolala na policii v době, kdy jsem normálně přicházela do práce.“

Vzpomněl jsem si, v jakém stavu jsem ji tam to ráno našel. Strávila v šoku dlouhou dobu. Pamatoval jsem si také, jak řekla: „Jak to mohl udělat?“ V tu chvíli jsem si myslel, že má na mysli Billa; ale teď mi došlo, že mluvila o Peterovi.

„Proč si ale za další oběť vybral Marinu?“

„Peter tvrdil, že když zaútočí na tebe, od vyšetřování tě to stejně neodradí. Říkal, že tě násilí nezlomí.“

Navrhla jsem mu, že by tě možná měl zabít.“

Díky, projelo mi hlavou. Za tohle se zrovna nepřetřhnu, abych tě uchránil od vězení.

„Proč to neudělal?“ zajímalo mě.

„Říkal, že by to bylo kontraproduktivní. Policie by pak věděla, že se Bill ve skutečnosti nezabil.“

Dobrák Peter.

„Byl přesvědčen, že jediný způsob, jak tě odklidit z cesty, je přes tvou přítelkyni.“

Téměř se mu to podařilo.

„To nebylo moc chytré,“ poznamenal jsem.

„Je mnohem chytřejší než ty,“ odrkla, věrná svému milenci.

„Kdyby byl chytřejší, zabil by především tebe, dřív, než mi to všechno budeš moct vyžadit.“

„Ale on mě miluje,“ namítl Juliet. „Neublížil by mi.“

Moc chytrá nebyla.

„Jak myslíš. Ale být tebou, kryl bych si záda. Těžko proti němu můžeš svědčit, když budeš mrtvá.“

Seděla s pohledem upřeným na mě. Nevím, jestli mi věřila, nebo ne, ale zjevně jsem zasel alespoň semínko pochybností.

Mávl jsem rukou na Chrise, aby se mnou šel na chodbu. Vyndal jsem klíč z kapsy a odemkl dveře. Juliet

zůstala sedět v křesle, oči upřené na složené dlaně. Možná už začínala litovat, že nám něco řekla. Raději jsem se pro videokameru a kazetu vrátil a odnesl je s sebou z pokoje.

„Já tomu pořád nemůžu uvěřit!“ vykřikl Chris, jakmile jsme za sebou zavřeli dveře. „Jak jsi to všechno sakra zjistil? A co teď uděláme?“

„Nejdřív ze všeho bys měl sepsat ten článek. Jestliže Juliet zatknou, už ho nebudeš moct otisknout.

Budou to informace sub justice.

„No vidíš to, máš pravdu! Co s ní teď budeš dělat?“

„Nejradši bych tu malou zmiji uškrtit.“

„To nemůžeš,“ opáčil. „Máš jenom jednu ruku.“

Usmál jsem se na něho. Prolomilo to ledy.

„Myslím, že tohle předám policii,“ ukázal jsem na nahrávky. „A pak ať se podle toho zařídí.“

„To, co na nich je, ale určitě nebude použitelné jako důkaz u soudu,“ namítl.

„Asi ne, ale předpokládám, že policie z Juliet bude s to vytáhnout to samé, co já. I když stejnou dohodu jako já jí asi nenabídnou.“

„Nedávej jim to dřív, než mi vyjde ten článek, o. k.?“

„Tvůj článek musí nastartovat soudní proces.“

„To mě už nezajímá. Chci v novinách ukázat, jaký je Peter Enstone hajzl! A také chci titulky pořádně protáhnout toho jeho povedeného papírka.“

To jsem chtěl i já.

20

Juliet nakonec souhlasila s Chrisovým návrhem, aby se na jednu až na dvě noci nechala ubytovat v nějakém pěkném hotelu. Vysvětlil jí, že je to pro její vlastní bezpečnost, ale já i on jsme dobře věděli, že ve skutečnosti je to proto, aby měl čas napsat a vydat svůj článek dřív, než se celé věci chytí policie a soud, což by publikování článku znemožnilo.

Odjel jsem zpátky do Londýna, abych Charlesovi ulehčil od povinnosti hlídat, a našel jsem ho, jak chrápe na pohovce v obývacím pokoji.

„Hotový malý Kerberos, vid?“ řekl jsem a zatahal ho za nohu. Neměl jsem z toho radost. „Myslel jsem, že máš hlídat, a ty tady místo toho chrníš.“

„Co?“ zamumlal ospale a mnul si oči.

„Ale, nic.“

Všechno se ale zdálo být v pořádku a vlastně nebyl důvod dělat scény. Sám jsem mu přece nabídl místo oběda láhev své nejlepší whisky, tak co jsem čekal?

Marina ležela v ložnici na posteli, s nohou podloženou podle instrukcí, a dívala se na nějakou televizní soutěž. Na toaletním stolku stál obrovský koš růžových a bílých karafiátů.

„Krásné kytky,“ řekl jsem.

„Vid?“ Poslali mi je kolegové z Institutu. Nejspíš to zase zorganizovala Rosie.“

„A jak se cítíš?“

„Nudím se, ale uzdravuju. – Vyšel ti ten tvůj plán?“

„Ano,“ pověděl jsem jí všechno o našem rozhovoru s Juliet.

„Takže mě střelil Peter Enstone,“ konstatovala Marina nakonec.

„Ano, myslím, že ano. Pokud si na to někoho nenajal, což je dost nepravděpodobné.“

„A kde je ta malá svině teď?“ zeptala se.

„Podle, Racing Post ve Skotsku, kde by měl dnes odpoledne jet dostih v Kelso. Takže jsem byl rád, že můžu mluvit s Juliet dnes, když byl pryč. Kam pojede odtamtud, to nevím. Myslím, že bydlí někde v Londýně.“

Marina se otřásla. „Nechci, aby přišel sem.“

„Přes ochranku dole se nedostane, i kdyby sem přišel,“ těšil jsem ji. „A navíc tě tady ani náhodou nenechám samotnou.“

„Side,“ ozval se Charles z chodby. Nakoukl dovnitř zpoza dveří. „Asi vyrazím zase zpátky do klubu, jestli ti to nebude vadit.“

Cítil jsem se provinile, že jsem na něho byl protivný.

„Samozřejmě, Charlesi. A díky moc, že jsi přišel a počkal tu odpoledne s Marinou.“

„Hmm,“ zamumlal. Nepodařilo se mi ho tak docela udobřit. „Nashle později.“

Jeho hlava na chvíli zmizela, ale za chvíli se znovu objevila. „Ještě jsem si vzpomněl,“ dodal, „že mě Jenny požádala, abych se tě, Marino, zeptal, jestli bys neměla chuť zajít s ní zítra na oběd? Jestli ano,

říkala, že se tady pro tebe staví autem asi v půl jedné.“

„Já nevím,“ znejistěl jsem. Obával jsem se, jakou reakci může vyvolat zítřejší článek v The Pump.

„Půjdu moc ráda,“ odpověděla však Marina. „Všechno bude o. k. Neboj se.“

„Dobře,“ souhlasil jsem, „ale objednáš ti s sebou ochranku, a to bez debaty. Bude sedět tiše v rohu restaurace, aniž by vás jakkoli rušila, a já budu klidnější.“

„V pořádku,“ přitakala Marina. „Charlesi, vyříd’ Jenny, že budu moc ráda a těším se na ni zítra v půl jedné.“

„Dobrá,“ potvrdil Charles a zase zmizel.

Šel jsem za ním na chodbu, abych si udobřil jeho uraženou čest. „Omlouvám se. Nechtěl jsem s tebou mluvit tak naštvane, když jsem tě vzbudil.“

„Ne, to je v pořádku,“ odpověděl. „To já bych se měl omluvit. Když za první světové války vojáci britské armády na stráži usnuli, mohli být za to popraveni.“

„To je trochu přehnané, ne?“ poznamenal jsem.

„Vůbec ne. Jeden spící voják na stráži mohl zavinit nepřátelský útok, při kterém by zahynuly stovky jiných.“

„Tak to se nám naštěstí nestalo.“

Potřásl jsem si rukama a vyprovodil jsem ho k výtahu.

„Stavím se tu zítra odpoledne,“ řekl Charles, „a zkontroluji, jestli se dámy v pořádku vrátily z oběda.“

„To bude skvělé,“ souhlasil jsem. „Ale buď opatrný. Výbuch, ke kterému dojde zítra ráno po vydání The Pump, bude mít hodně společného s Vesuvem. Dej pozor, ať se nedostaneš do cesty rozžhavené lávy. Mohlo by to být nebezpečné.“

„Dám si pozor. V životě už jsem se musel popasovat s většími lapáliemi, než se žhavou lávou.“ Za mlada působil jako důstojník v Akci Amethyst v čínském konfliktu na řece Jang-c’.

Rozhodl jsem se, že jakkoli ho uznávám a mám rád, nesvěřím už Marininu bezpečnost do rukou sedmdesátiletého bývalého námořního admirála s neovladatelnou náklonností k whisky, a místo toho jsem zavola kolegovi soukromému detektivovi, který pracoval pro firmu zajišťující mimo jiné ochranku, a požádal je o spolupráci.

Samozřejmě, pane Halley, řekli, rádi poskytneme slečně Marině van der Meerové soukromého bodyguarda; nastoupí zítra ráno v osm hodin a zůstane do odvolání. Skvělé, souhlasil jsem, a nadiktoval jim adresu.

Jakmile jsem položil telefon, zalitoval jsem, že jsem nežádal o jejich služby s okamžitým nástupem. V duchu jsem si představil, jak asi probíhají horečné přípravy a tisk nového čísla The Pump. Přirovnat tohle ke šťourání klacíkem ve vosím hnízdě byl značný eufemismus. Roztřásl jsem se. Teď už bylo pozdě.

Zítřejší vydání The Pump navíc bude v prodeji už v jedenáct hodin, na rohu Victoria Station. Podíval jsem se na hodinky. Zbývalo pět hodin.

Většinu večera jsem strávil kopírováním videokazet s nahrávkou mého rozhovoru s Juliet. Jednu kopii jsem udělal u Kate doma na jejím videorekordéru v obývacím pokoji. Odvezl si ji Chris, protože věděl, že bez důkazního materiálu mu právníci jeho deníku nepovolí o rodině Enstoneových otisknout ani řádek.

„A za to můžeš ty,“ řekl.

„Jak to?“

„Pamatuješ si, jak na tebe The Pump naposledy zaútočil?“ připomenul mi. „Víš, co myslím, ne?“

Přikývl jsem. Jak bych mohl zapomenout.

„Tak od té doby nejde nic do tisku, aniž by to schválili právníci, a ti jsou pěkně ostří, po tom, co jsi nás protáhl blátem.“

Žádným blátem jsem je schválně neprotáhl. Dostali se do něj sami. Zatímco jsem plnil své ošetřovatelské a domácí povinnosti, udělal jsem ještě šest dalších videokopíí. K večeři jsem v mikrovlnce podusil filé z lososa a spolu s Marinou jsme se navečeřeli u televize s talíři rozloženými na klíně.

Marina svého lososa nedojedla; s rostoucím údivem sledovala videonahrávku. „Myslím, že s tím Peterem se v životě nechci potkat.“

„Už se stalo,“ namítl jsem. „Měl tenkrát na sobě motorkářskou kombinézu.“

„Ach, ano. To ano.“ Mimoděk si sáhla na koleno.

Zazvonil mi mobil. Byl to Chris Beecher.

„Tak je to tam!“ oznámil. „Titulní strana! Povolili mi dát tam všechno.“ Byl úplně nadšený.

„Fajn,“ řekl jsem, „dobrá práce.“ Od chvíle, kdy jsme odjeli z Lambournu, neuplynulo ještě ani sedm hodin.

„Kde je Juliet?“ zeptal jsem se.

„Zabarikádovala se v hotelu Donnington Valley. Zkoušela mi minimálně patnáctkrát volat na mobil, ale nezvedl jsem ho. Nechala mi zprávu, že prý si nepřeje být jmenována. Trochu pozdě, ne?“ Zasmál se.

„Pokud chtěla zůstat v anonymitě, měla to říct hned na začátku, ne, až když už je po všem.“

„Zůstane tam?“

„Co bys udělal ty?“ opáčil. „Pochybuju, že by se teď vrátila domů. Myslím, že můžu s jistotou říct, že mladý pan Peter na ni ráno nebude vzpomínat s láskou. Být na jejím místě, zůstal bych v hotelu a nevystřčil ani nos.“

Jestlipak má s sebou své stěvičky od Jimmyho Chooa? Mladý pan George z ní také nebude příliš nadšený.

„Takže fajn,“ dodal jsem. „Teď, když vím, že se ten článek stoprocentně objeví v zítřejších novinách, rozešlu videokazety.“

„Ano,“ souhlasil Chris. „A... díky, Side. Myslím, že jsem ti něco zůstal dlužen.“

„Zadlužil ses až po krk, ty prevíte jeden.“

Zasmál se a zavěsil. Nebyl to nakonec tak špatný chlap, ale žádné svoje tajemství bych mu v budoucnu nesvěřil ani náhodou. Snad jen v případě, že bych si ho chtěl přečíst v novinách.

Nějaký čas mi zabralo balení videokazet do velkých bílých obálek, a pak jsem se vydal na Victoria Station počkat na čerstvé vydání The Pump. Ujistil jsem se, že jsou dveře pečlivě zamčené a nařídil Marině, že v žádném případě nesmí nikomu otevřít, i kdyby na ni někdo volal, že je dům v plamenech.

V jedenáct deset jsem konečně uviděl, jak z dodávky před novinovým stánkem vyletěl balík čerstvých výtisků The Pump. Byl převázaný šňůrou, ale titulky na přední straně byl jasně čitelný.

VRAH stálo tam přes celou šířku titulní strany, hned nad fotografií rozesmátého Petera Enstonea. Editor fotografií měl zjevně smysl pro humor. Vybral z databáze jeden ze starších snímků, na němž Peter v motýlku a smokingu přebíral při příležitosti výročního večera ocenění, pro nejlepšího mladého amatérského jezdce.

Netrpělivě jsem čekal, až obsluha novinového stánku balík rozváže a vyskládá výtisky na pult. Náhle jsem si připadal na otevřené ulici před okénkem trafiky hrozně zranitelný. Cítil jsem, jak se mi při placení vzadu na krku ježí chlupy.

Otočil jsem se a rozhlédl kolem dokola, ale nikde nikdo nebyl. Jen pár zpozdilých opilců mířilo vrávoravým krokem na poslední noční vlak.

S novinami pečlivě složenými pod paží jsem rychle došel domů, kde bylo všechno v pořádku a žádný požár se nekonal. Vešel jsem do bytu a zamkl za sebou. Usadili jsme se s Marinou každý na jeden konec pohovky a začeti se do svých výtisků novin.

Chris Beecher si na článku nechal záležet. Bylo tam všechno. Slovo od slova citoval Julietinu výpověď a článek doplnil fotografiemi Huwa Walkera a Billa Burtona vedle snímků Jonnyho Enstonea a George Lochse. Potěšilo mě, že tentokrát se článek obešel bez obvyklé zmínky o mojí osobě. A co víc, moje jméno se v něm téměř vůbec neobjevilo, kromě poznámky o partnerovi dívky, jež byla v Londýně postřelena. Byl to opravdový majstrštyk obsypaný komentáři a redakčním sloupkem pranýřujícím lorda Enstonea za to, jakou zrůdu se mu podařilo zplodit.

Stále jsem ještě nebyl hotov s ukládáním stránek, vytržených z The Pump, do obálek ke kazetám, když se domácím telefonem vedle kuchyňských dveří ohlásila recepce. Portýr a ochranka v jedné osobě mi oznámil, že právě dorazila mnou předem objednaná kurýrní služba. Vzal jsem pět obálek a sjel výtahem dolů. Trochu mě vyděsil pohled na kurýra oblečeného v černé motorkářské kombinéze a s helmou na hlavě, čekajícího na recepci, ale uklidnil jsem se zjištěním, že jde o skutečného zaměstnance kurýrní služby, a ne o útočníka s revolverem. Převzal ode mě balíčky a ujistil mě, že budou doručeny ještě téže noci.

„První tři obálky můžete doručit, kdykoli se vám to bude hodit,“ instruoval jsem ho. „Čtvrtá však musí být doručena po páté hodině ráno, kdy adresáta pravděpodobně zastihnete při krmení dobytka. A pátá obálka musí být doručena jako poslední, až se budete vracet zpátky.“

„Rozumím.“ Hlas měl ztlumený sklopeným plexisklem helmy, kterou si očividně nehodlal sundat.

Naskládal balíčky do batohu a navlékl si ho na záda.

„Ne že na té motorce usnete a spadnete z ní,“ poznamenal jsem.

„Nemějte obavy,“ zamumlal a odjel.

Představil jsem si, kudy povede dnešní noci jeho cesta. Nejprve asi do New Scotlandu, k detektivu superintendantovi Aldridgeovi, a potom na policii Thames Valley v Oxfordshiru, kde nechá balíček na jméno inspektora Johnsona. Pak se vydá do Cheltenhamu předat zásilku mému příteli šéfinspektoru Carlisleovi. Další zastávkou bude Brecon v jižním Walesu, kde předá balíček číslo čtyři Evanu Walkerovi. Nakonec se motocyklista cestou zpět v Londýně zastaví ve Sněmovně lordů. Obálka číslo pět byla určena pro Jeho lordstvo. Videonahrávku si mohl pustit v případě, že by nevěřil tomu, co si přečte toho rána v

novinách.

Bodyguard, kterého jsem Marině objednal, se dostavil přesně v osm nula nula. Byl to metr devadesát vysoký bývalý mariňák, jehož bicepsy byly větší než moje stehna. Bicepsy, spolu s velmi vyvinutými svaly pectorálními a mnoha dalšími, o jejichž existenci jsem dosud neměl ani tušení, byly natěsnány v lahově zeleném tričku, které vypadalo nejméně o dvě čísla menší.

Zamítl můj návrh, že by se mohl posadit v recepci a počkat, až Marina při odchodu na oběd sjede dolů. To nestačí, řekl. Chtěl mít „cíl útoku“ neustále na očích.

Pravil jsem, že bych raději, kdyby neoznačoval Marinu jako „cíl útoku“, a že také není možné, aby ji měl neustále na očích, vzhledem k tomu, že je stále ještě v noční košili a chystá se do sprchy. Celkem dobře své zklamání zamaskoval. Nakonec se usadil na židli přede dveřmi do bytu, naproti výtahům.

„Ale co okna?“ zeptal se. „Někdo by se mohl dostat dovnitř okny.“

„Pokusíme se to risknout,“ odpověděl jsem. Koneckonců, byli jsme ve čtvrtém poschodí. Spokojený však nebyl.

Byla to nicméně nesmírná úleva vědět, že hlídá přede dveřmi, když jsem se v devět hodin vypravil do kanceláře Archieho Kirka s poslední videokopíí. V zájmu své vlastní bezpečnosti jsem si telefonicky objednal taxi, které na mě čekalo přímo před vchodem s nastartovaným motorem, připraveno hned vyrazit.

„Tedy, podařilo se vám vyvolat docela pěknou bouřku,“ pravil Archie na uvítanou.

Nemusel jsem s sebou článek z The Pump nosit; jeden výtisk už mu ležel na stole.

„Je to všechno pravda?“ zeptal se.

„Do slova a do písmene. A na této videokazetě je zaznamenán celý rozhovor s tou dívkou.“

Podal jsem mu šestou obálku.

„Děkuji.“ Vzal ji do rukou. „Dobře že je pravda znovu poctivou obranou proti křivému obvinění.“

„Copak někdy nebyla?“ namítl jsem.

„Ach, dobrý bože, nebyla. V minulosti mohl být člověk obviněn ze zločinu nactiutrání i tehdy, když říkal čistou pravdu. Stačil k tomu jen prostý fakt, že někomu pošpinil pověst, i v případě, že si to dotýčný právem zasloužil. Teprve Evropská dohoda o lidských právech tomu učinila přítrž. Nikdo dnes nemůže být trestán za to, že říká pravdu.“

Tohle, napadlo mě, povídejte matkám, jejichž novorozené děti zemřeli na syndrom náhlého úmrtí a které byly odsouzeny za vraždu kvůli „nezpochybnitelnému“ svědectví takzvaných lékařských expertů.

„Nechám na vás, abyste sám rozhodl, ke komu se mají zmíněné informace o internetovém gamblingu a sázení dostat,“ řekl jsem. „Vím, že to není přesně to, co jste požadoval, ale je to v každém případě začátek, a než vám odevzdám svůj finální report, budu v této oblasti ještě zevrubně pátrat.“

„Co myslíte, že se teď stane?“ zeptal se.

„V souvislosti s těmi vraždami, nebo se sázením?“

„S obojím.“

„Doufám, že policie Petera Enstonea rychle dopadne. Obávám se, že Marina, to je moje přítelkyně, nebude v bezpečí, dokud je na svobodě. Při troše štěstí bude mít policie dostatek důkazů, aby ho mohla podržet v předběžné vazbě a následně poslat do vězení za vraždu. Štěstí by nám mělo přát.“

„A co make-a-wager.com?“ zajímal se Archie.

„Myslím, že Georgi Lochsovi bude mnohem obtížnější cokoli dokázat. Je to pěkně mazaný ptáček a všechny stopy za sebou nepochybně pečlivě zamete. Na druhou stranu, zákazníci sázkových společností mají rádi důvěru k provozovateli, u něhož sázejí, takže tohle všechno v každém případě jejich důvěrou v jeho hráčský website notně oťře.“

„A jsem si jistý, že vy byste jejich důvěru dokázal podrýt ještě víc,“ rozložil rukama.

„Jistě,“ usmál jsem se. „To mám také v plánu. Zvláště pokud jde o důvěru vkládanou v on-line sázení.“

Pokud bych dokázal, že byl zapleten do nekalých manipulací s výsledky při dostizích, stačí už jen malý krůček k tomu, aby zákazníci uvěřili, že provozoval Nečisté sázky i na svých webových stránkách. Řekl bych, že výdělků a hodnota Make-A-Wager Ltd. půjdou v nejbližší době rapidně dolů.“

„George si vsadil a prohrál,“ řekl Archie.

Nechal jsem ho pobaveně se smát jeho vtípkem, a zavola jsem si nové taxi na zpáteční cestu do Ebury Street. Náš do obra vtělený bodyguard byl stále na stráž před dveřmi do bytu. Napadlo mě, jestli si vůbec někdy odskočí na toaletu. Jenny dorazila na minutu přesně v půl jedné, jak slíbila. Ačkoli byla ohlášena zedola z recepcie a šel jsem jí osobně naproti k výtahu, bodyguard si ji důkladně změřil pohledem a trval na tom, že musí prozkoumat její kabelku, než ji vpustí dovnitř.

„Ale já tuto dámu znám,“ namítl jsem. Zbytečně.

„Pane,“ opáčil shovívavě, „většina lidí je zavražděna osobami, které důvěrně znali.“

Raději jsem se rozhodl neupozorňovat ho na fakt, že Indíra Gándhiová, bývalá indická premiérka, byla zavražděna příslušníky vlastní ochranky.

Poté, co prohlídka kabelky neprokázala přítomnost ničeho závadnějšího, než krabičky mentolových cigaret, bylo Jenny uděleno povolení vstoupit. Alespoň netrval na celkové tělesné prohlídce.

„Co má tohle znamenat?“ nechápala.

„Ten muž, co postřelil Marinu, je stále na svobodě,“ vysvětlil jsem jí. „A já mu nehodlám dát druhou šanci.“

„Aha. Jsi si jistý, že jít na oběd je dobrý nápad?“

„Naprosto. Nemůžeme se schovávat věčně. A já jsem Svaloušovi nařídil, že půjde s vámi.“ Otevřela ústa.

„Neboj se. Nebude s vámi sedět u stolu. Můžeš ho uvázat na vodítko ke kandelábru.“

Marina byla připravena a těšila se, že se konečně dostane alespoň na pár hodin z domu.

„Dávejte na sebe pozor,“ zavolal jsem na ně, když se společně se svalovcem vmáčkly do výtahu. Obě se hihňaly, když se dveře výtahu zavíraly. Napadlo by mě někdy, že se jednou budou Jenny, moje exmanželka, a Marina, moje budoucí manželka, spolu chichotat? Ani náhodou.

Šel jsem na balkon dohlédnout na jejich odjezd. Svalovec byl příliš rozměrný na to, aby se vešel na zadní sedadlo Jennyina kapesního autíčka, takže si sedl za volant, zatímco Marinu usadil dozadu. Obě se stále ještě smály, ale já byl rád, že alespoň Svalouš bere jejich ochranu zodpovědně; viděl jsem, že ostražitě obhlíží každý roh a zákoutí. Nikde nikdo, takže bezpečně vyrazili pryč.

Zrovna jsem si sedal k počítači, abych odpověděl na pár e-mailů, když mi zazvonil mobil. Byl to šéfinšpektor Carlisle.

„Dostal jste nahrávku?“ zeptal jsem se ho.

„Ano, děkuji. Velmi zajímavé. Ale výslech jste měl nechat na policii. Mohl jste případ poškodit tím, že jste ji takhle zamkl v místnosti.“

„Jenže policie nejevila zájem,“ namítl jsem. „Vy jste měl práci někde jinde a Johnson z Thames Valley byl přesvědčen, že Bill spáchal sebevraždu. Kdybych ji nevyzpytával já, nikdo by se neobtěžoval.“

„Ani vloupání se do jejího domu nebylo moc prozřetelné.“

„Nevloupal jsem se tam. Předtím mi ukázala, kde schovává klíč, tak jsem ho jednoduše použil.“

„To je detail,“ odporoval.

„Případy kolikrát stojí a padají právě s detaily,“ podotkl jsem. „Mimochodem, už jste ho chytili?“

„Koho?“

„Petera Enstonea přece.“

„Ještě ne, ale bylo po něm konečně vyhlášeno oficiální pátrání. Hledá ho APB, policie z Metropolitanu, Thames Valley a my.“

Znělo to trochu jako z nějakého krimiseriálu.

„Co přesně znamená to APB?“ zeptal jsem se.

„All Points Bulletin. To znamená, že všechny výkonné složky jako policie, imigrační úřad, celnice a tak dále dostanou seznam se jmény hledaných osob. To jim zabrání opustit zemi.“

„Pokud už se mu to nepodařilo. Kdy dostalo tohle APB informace?“

„Bohužel teprve před hodinou. Ráno v devět byla u něho v bytě metropolitní policie, ale nebyl doma. Jeho soused zasahujícím policistům sdělil, že si Enstone jenom odskočil pro noviny a hned bude zpátky. Takže na něj přes hodinu čekali, ale nepřišel.“

Panebože, pomyslel jsem si. Samozřejmě že nepřišel! Jakmile u stánku s novinami uviděl na titulní stránce The Pump svůj rozesmátý obličej, vzal do zaječích.

„Kde jinde po něm ještě pátráte?“

„Kde navrhujete?“

„Co třeba u Juliet Burnsové?“ navrhl jsem.

„Aha, u Juliet Burnsové,“ zopakoval pomalu. „A kde je vlastně ona?“

„Naposledy prý byla v hotelu Donnington Valley v Newbury. Ale to bylo včera v noci. Patrně bude potřebovat policejní ochranu.“

„Jsem si jistý, že jí poskytneme velmi bezpečnou celu.“

„Nebudte na ni příliš tvrdí,“ orodoval jsem. „Nakonec mi dost pomohla.“

„Měla by teď spíš pomoci nám,“ opáčil, „jinak osobně zahodím od její cely klíč.“

Ozvalo se zabzučení domácího telefonu, a proto jsem, s telefonem stále u ucha, vyšel do chodby ke sluchátku.

„Moment, prosím,“ řekl jsem Carlisleovi.

„Ano,“ ohlásil jsem se do telefonu.

„Je tady za vámi pan Charles Rowland, pane Halley,“ řekl jeden z portýrů.
„V pořádku. Pust'te ho nahoru.“ Byl tu dřív; nepochybně ho lákala vidina setkání s mojí lahví whisky.
Položil jsem sluchátko domácího telefonu a znovu promluvil ke Carlisleovi. „Musím končit, přišel tchán.
Zavoláte mi, až chytíte Petera Enstonea, vidíte?“
„Samozřejmě,“ potvrdil a zavěsil.
Šel jsem otevřít Charlesovi dveře, ale z výtahu nevystoupil Charles.
Stál tam onen usměvavý muž z titulní stránky dnešních The Pump.
Až na to, že se neusmíval.
V pravé ruce pevně svíral černý revolver a mířil mi jím přímo mezi oči.
Sakra, blesklo mi hlavou. Ztracená neopatrnost.

21

„Přišel jsem tě zabít,“ oznámil mi Peter.
O tom jsem nepochyboval.
„Dovnitř,“ nařídil.
Stáli jsme na chodbě přede dveřmi do bytu a, jak typické, po sousedech, když jsem je potřeboval, ani památky. Vešli jsme do bytu a Peter za námi zamkl. Vyndal klíč ze zámku a strčil si ho do kapsy.
Nedal mi jedinou příležitost přiblížit se k němu. Nedal mi šanci vytrhnout mu zbraň z ruky, dřív než bude mít příležitost ji použít.
„Tamhle,“ pokynul revolverem do obývacího pokoje. Zdálo se, že něco hledá.
„Není tady,“ řekl jsem, protože mě napadlo, že hledá Marinu.
Ignoroval mě.
„Tudy,“ pokynul zbraní, tentokrát směrem do chodby.
Postupně jsme prošli celý byt, dokud si nebyl jist, že jsme v něm sami. V ložnici jsem si všiml hodin. Bylo teprve za deset minut jedna, Marina s Jenny se vrátí nejdříve za hodinu. Budu ještě naživu?
„Jdi dovnitř,“ ukázal na koupelnu.
Vešel jsem.
Rozsvítil světlo a ventilátor se rozvrčel. Přál jsem si, aby mě odventiloval pryč z téhle situace.
Koupelna byla malá místnost, necelé dva metry čtvereční, vestavěná ve vnitřní části domu, takže neměla žádné okno. Podél stěny napravo stála vana a vedle ní záchod, naproti dveřím umyvadlo. Ale Petera nejvíc zaujalo cosi za dveřmi na stěně po levé straně – necelý metr dlouhý, lesklý chromový centrálně vyhřívaný sušák na ručníky o třech trubkách, na němž visely tři úhledně složené žluté ručníky.
„Chytej,“ hodil mi pár bytelně vypadajících pout, která si přinesl v kapse.
Chytil jsem je.
„Dej si jedno na pravé zápěstí a druhé zacvakni na tyč sušáku, tam, kde je připojena ke zdi. A zacvakni je pevně.“
Udělal jsem, co mi řekl, ale nešlo to snadno. Moje jediná funkční ruka byla teď pevně připoutána k topné trubce. Moc jsem si nepomohl.
„Natáhni ke mně levou ruku,“ nařídil mi.
Přemýšlel jsem, jestli a kdy to udělám.
Jako by vytušil, co mi běží hlavou, zvedl hlaveň revolveru o něco výš a zamířil mi na hlavu. Napadlo mě, jestli budu mít čas všimnout si letící kulky, než mi roztříští mozek. Řekl jsem si, že o to nestojím, a ruku k němu natáhl. Odhrnul rukáv košile a sundal z mé protézy baterii, kterou si zasunul do kapsy. Velmi pečlivě držel celou tu dobu zbraň tak, abych na ni neviděl, a já se stejně úporně snažil neudělat žádný zbrklý pohyb, který by ho přiměl stisknout spoušť.
„A teď si tu věc sundej,“ vyzval mě a o krok ucouvl.
„Nemůžu,“ namítl jsem.
Držel zbraň v levé ruce a pravou sevřel moje falešné levé zápěstí. Zatahal za ně. Táhl jsem nenápadně zpátky. Napjal jsem paži, abych zabránil umělé ruce uvolnit se. Zatahal za ně silněji. Ruka se nepohnula.
„Nedá se sundat, je tam přidělaná napořád. Vidíš ty malé šroubky po stranách? To jsou konce spojů, které mi procházejí pahýlem ruky a drží na něm protézu.“
Nevěděl jsem, proč jsem mu vlastně namlouval tuhle lež. Šroubky ve skutečnosti sloužily k připevnění senzorů, které z vnitřní strany přiléhaly ke kůži zbytku ruky a snímaly nervové impulzy, díky nimž se umělá ruka hýbala. Byl to jenom nepatrný akt sebeobran, ale aspoň něco.
Naposledy rukou vztekla trhl, ale byl jsem připraven a protéza se z místa ani nehнула.
Zůstal stát a pozoroval mě. Pak řekl: „Natáhni ji ke mně.“

Natáhl jsem ji.

Vyndal z kapsy baterii a znovu mi ji připnul. Pohnul jsem palcem dopředu a dozadu.

„Chytni se sušáku. Tady.“ Ukázal.

„Cože?“

Zbraň se o kousek napřímila.

„Dělej!“ rozkázal.

Přitiskl jsem svou umělou dlaň na horkou trubku sušáku a sevřel palec. Peter se natáhl, sundal baterii a nechal ji spadnout na zem. Bez baterie se můj palec nemohl hýbat. Ruku i paži jsem tak měl znehybněnou.

Stál jsem ve své koupelně, zády opřený o horký sušák na ručníky, s oběma rukama připoutanýma ke koncovým trubkám.

Peter Enstone se trochu uklidnil. Měl ze mě stejný strach jako já z něho.

„Co je potřeba, aby tě člověk zastavil?“ zeptal se.

„Čestnost.“

„Nebuď tak směšně sebevědomý. Zničil jsi mi život.“

„Zničil sis ho sám,“ odušil jsem.

Ignoroval mě.

„Víš, jaké to je nenávidět vlastního otce?“ zeptal se.

„Ne.“ Vlastního otce jsem nikdy ani nepoznal.

„A víš, jaké to je, strávit život tím, že se snažíš potěšit někoho, kdo pohrdá i zemí, po které chodíš?“

Neřekl jsem ani slovo.

„Víš to?!“ zakřičel.

„Ne,“ odpověděl jsem.

„Stane se z toho posedlost. Hledáš věci, které by mu udělaly radost, ale jediné co najdeš, je to, co nesnáší. A celou tu dobu tě považuje za naprostého idiota, imbecila, bezmocné dítě, které snad ani nemá city.“

Stál jsem a díval se na něho. Tenhle muž nebyl žádné bezmocné dítě.

„A pak jsem objevil způsob, jak z téhle pasti ven,“ pokračoval. „Našel jsem možnost, jak ovládat jeho emoce. Dokázal jsem způsobit, aby byl šťastný, smutný, a hlavně rozzlobený pro změnu na někoho jiného než na mě.“

Přiblížil se k mému obličejí. Kdybych se sklonil, mohl bych ho dokonce políbit. Za předpokladu, že bych toho šílence chtěl líbat.

„A ty jsi mi to vzal, a co hůř, teď se dozví, že jsem ho ovládal. Bude na mě zase rozzlobený.“

A nebude jediný, pomyslel jsem si. Připadal mi jako vzteklý malý kluk, kterého přistihli s rukou v krabici sušenek.

„Víš, jaké to je, když máš vedle sebe někoho, kdo je na tebe pořád rozzlobený?“

„Ne.“ Ale ve skutečnosti jsem to věděl. Často na mě byli různí lidé velice rozzlobeni za to, že jsem odhalil jejich zločiny. V jejich případech mě to dokonce těšilo, ale to jsem mu raději neřekl.

„Já ti to povím,“ zasyčel. „Sžírám ti to duši. Když jsi malý, bojíš se. Celé své dětství jsem strávil ve strachu před ním, každou minutu. Když jsem zlobil, bil mě, a čím víc jsem se snažil být hodný, tím to bylo horší.“

„Natáhni ruku, Petere,“ říkal. Pak mě přes ni švihl dřevěnou holí. Nakonec se na mě usmál a řekl, že je to pro moje dobro.“ Na chvíli ztichl a zadíval se do prázdna; cítil jsem, že si v duchu znovu promítá okamžiky, o kterých mluvil.

„Bil i moji matku. Zničil ji. Zpočátku mě před ním bránila, ale pak odešla. Opustila mě a on ji zabil.“

Odmlčel se a pak pokračoval. „Nezabil ji přímo, ale jako by se stalo. Byla zoufalá, chtěla od něho utéct a souhlasila se vším, co jí nadiktoval, jen aby od něho měla klid. Dohlédl na to, aby odešla bez haléře; neměla ani peníze, ani domov, ani šanci, že mě ještě někdy uvidí. Bylo mi dvanáct.“

Evidentně neměla moc dobrého obhájce, pomyslel jsem si. Časy se změnily.

„Nikdy se o ní ani nezmiň. Jako by neexistovala. Až mnohem později jsem zjistil, že byla naprosto bez prostředků a byla dokonce nucena žebrať na ulici.“ Řekl to, jako by to byla ta nejostudnější věc na světě. Já několikrát viděl žebrať svoji matku. Někdy to pro nás představovalo rozdíl mezi životem a smrtí.

„Snažila se ho přesvědčit, aby jí dal nějaké peníze na živobytí, ale odmítl. Když se ho pokusila dostat k soudu, aby jí povolil stýkat se se mnou, jeho právníci ji odrovnali. Jednoduše rozcupovali na kousky výkon neschopného bezplatného právního poradce, na kterého se musela obrátit.“

Opravdu neměla dobrého obhájce.

„Z kanceláře toho právníka vyšla na ulici rovnou pod autobus číslo 15. Zvláštní, že od té doby, co jsem to

zjistil, jsem nikdy nebyl schopen nastoupit do patnáctky; mohl to být ten autobus, pod jehož koly zemřela.“ Posadil se na okraj vany. Čím déle mluvil, tím větší byla šance, že se vrátí Svalouš s Marinou a Jenny a zachrání mě, ale to bych musel přežít ještě alespoň hodinu, aby to stihli.

„Soudní vyšetřovatel prohlásil, že to byla nehoda, ale já vím, že to udělala schválně. Můj otec ji zabil, tím jsem si jist; bylo to stejné, jako by ten autobus řídil sám.“

V očích měl slzy. Nevěděl jsem přesně, jestli kvůli ztrátě matky, nebo kvůli reakci, jakou tento incident pravděpodobně vyvolal u Johnnyho Enstonea. Peterův vztah k otci byl velmi komplikovaný.

„Když jsem byl starší a větší, přestal mě bít. Řekl jsem mu, že jestli mě ještě jednou uhodí, praštím ho také. A tak změnil taktiku z tělesného na psychické týrání. Při každé příležitosti mě shazuje. Zesměšňuje všechno, co udělám. Vypráví svým přátelům, že jsem neschopný a že ani nemůžu být jeho syn, protože nerozumím byznysu. Nenávídím ho. Nenávídím ho.“

Proč tedy nejdeš, řekl jsem si v duchu, a nezastřelíš svého papírka místo mě?

„A pak, když konečně zjistím, že jsem v něčem opravdu dobrý, přijdeš ty a všechno zničíš. Konečně jsem to byl já, kdo měl moc, já, kdo měl nad vším kontrolu, a byl jsem to já, koho se všichni báli.“ Podíval se mi do tváře. „Všichni kromě tebe. Ty se mě nebojíš ani teď.“

Ale ano, bál jsem se. Ovšem neřekl jsem mu to. Tiše jsem tam stál a sledoval ho.

Začal jsem se potit. Navzdory ručníkům, o něž jsem se zády opíral a které částečně žár tlumily, mi bylo od topných trubek sušáku horko. Obával jsem se, že by si mohl myslet, že se potím strachy. Ale záleželo na tom vlastně? Ano. Mně ano.

„Měl by ses mě bát,“ pokračoval. „Já tě totiž opravdu zabiju. Nemám už, díky tobě, co ztratit. Beztak mě odsoudí za ty předchozí dvě vraždy, tak proč bych nedokonal i tu třetí. Trest za dvě vraždy nebo za tři, to vyjde nastejno. A celou tu dobu mě bude těšit vědomí, že jsem to byl já, kdo porazil Sida Halleyho. Vyhrál jsem. Sice půjdu do vězení, ale ty budeš dávno pod drnem. A nakonec mě jednoho dne pustí na svobodu, ale ty už se mezi živé nevrátíš.“

Usmál se. Začínal jsem pociťovat víc než strach. Začínal jsem mít vztek.

Proč se tenhle odporný malý červ vymlouvá na otce, jako by mohl zato, co sám páchá? Jistě, jeho otec nepochybně byl zupák a tyran, ale Peterovi bylo dvaatřicet a všeobecně platí určité limity, do kdy je možné vinit své rodiče za to, co z nás je.

Rostl ve mně vztek, stejně jako předtím v nemocnici. Měl jsem vztek i na to, v jaké situaci jsem se ocitl. Zatraceně, nechtěl jsem umřít. Chtěl jsem žít. Chtěl jsem se oženit s Marinou. A hlavně jsem nechtěl umřít takhle, vydán na milost a nemilost Peteru Enstoneovi.

„Myslím, že už jsem toho namluvil ažaž,“ řekl náhle a postavil se. „Nesnáším takové ty přiblblé filmy, ve kterých vrah s obětí žvaní tak dlouho o tom, že ji zabije, až nakonec někdo přijde a znemožní mu to. To se nám nestane, protože já tě zabiju hned, a pak si tady počkám a zabiju i tvou přítelkyni, až se vrátí. Může ti v pekle dělat společnost.“ Zasmál se. Naklonil se ke mně tak blízko, že jsem měl jeho obličej sotva šest palců od svého. „Sbohem, Side. A teď buď hodný kluk a otevři pusu.“

Namísto toho jsem ho praštil.

Praštil jsem ho vši silou zadržovaného vzteku a bezmoci, které se ve mně nastřádaly za poslední tři týdny. Uhodil jsem ho pahýlem levé ruky.

Výraz v jeho tváři vyjadřoval spíš překvapení než bolest. Vložil jsem však do rány všechnu svoji sílu, takže jsem ho odmrštil dozadu. Zavadil koleno o roh vany a skácel se do ní. K mému uspokojení se ozvala hlasitá dutá rána, jak jeho hlava zezadu narazila na okraj vany vedle kohoutku. Díky bohu za staré dobré vybavení, pomyslel jsem si. Vana nebyla z levného moderního plastu, byla to solidní, litinová a velmi tvrdá vana.

Peter v ní ležel s hlavou vzhůru, ale s tělem zkrouceným na bok, bradu zarytou do prsou. Zasténal, ale byl v bezvědomí. Na jak dlouho?

Co teď?

Levá paže mě bolela. Postupně jsem během Peterova projevu, aniž si toho všiml, soustředěným zatínáním a povolováním uvolňoval loket ze sevření tubusu protězy. Teď jsem se na osvobozený pahýl podíval. V důsledku mohutné rány bolel a krvácel.

Mým úkolem bylo dostat se z koupelny dřív, než se Peter probere a dokončí, co začal.

Zatahal jsem za pouta zacvaknutá na pravé ruce. Kroutil jsem jí a tahal, cukal a napínal, ale s kovovým náramkem to ani nepohnulo, jen jsem si lámal a vykrucoval zápěstí, až mi na obou stranách krvácelo.

Nohou jsem zavadil o baterii ležící na zemi. Jak ji zvednout, přemýšlel jsem. Skopl jsem z nohou boty a palcem levé nohy jsem si stáhl ponožku z pravé. Pokusil jsem se baterii uchopit prsty na noze, ale byla příliš velká.

Peter znovu zasténal. Začínal jsem být zoufalý. Za žádnou cenu jsem nechtěl být připoután k tomu ztracenému sušáku na ručníky, až se probere.

Klekl jsem si a pokoušel se baterii sebrat ústy, ale ležela příliš daleko. Prsty na nohou jsem ji tedy přisunul blíž a pravým chodidlem a pahýlem levé ruky se mi podařilo postavit ji do vertikální polohy. Visel jsem celou svou vahou za seděné zápěstí uvězněné v poutech, ale bylo mi to jedno. Napjal jsem tělo tak daleko, jak jen to šlo, a ústy baterii zachytil za její horní konec. Ucítil jsem na jazyku brnění, jak se dotýkal elektrod baterie. Včerejšího večera jsem ji čerstvě nabil.

Peter znovu zasténal, tentokrát hlasitěji. Vyděšeně jsem na něho pohlédl. Bylo mu zle. Nosem a koutky úst se valily zvratky. Doufal jsem, že se jimi zadusí.

Znovu jsem si klekl a snažil se ústy postrčit baterii do pouzdra na laminátovém tubusu, trčícím na umělé ruce pevně sevřené kolem trubky sušáku. Vkládání baterie bylo úplně jednoduché. Spodní konec baterie bylo třeba umístit pod úchytky na zápěstí a vrchní konec vtlačit pod odpruženou plastovou krytku. Úkon, který jsem prováděl dennodenně, stokrát za rok. Jenže pokaždé pravou rukou. Provádět ho brnění pusou v okamžiku, kdy na tom závisel můj život, nebylo jednoduché. Konečně se mi podařilo nastavit baterii do správného úhlu, zasunout ji pod úchytky a nosem a čelem zaklapnout druhý konec. Držela tam. Aleluja. Teď bylo potřeba zasunout do protězy bolavý zakrvácený pahýl, než napuchne natolik, že se dovnitř nedostane. Normálně jsem ke snadnějšímu zasunutí ruky do laminátového tubusu používal pudr, protože stačila jen trocha vlhkosti a ruka se do těsného nástavce nedostala. Tentokrát jsem neměl žádný pudr a ruku jsem měl mokrou od krve a potu.

Naštěstí se mi to po chvíli podařilo, ačkoli loketní spoj nedržel dokonale. Vyslal jsem impulzy k palci, ale nepohnul se. Možná jsem měl mezi kůží a elektrodami krev. Zkoušel jsem to znovu a znovu.

Palec se nepatrně pohnul, ale stále odmítal povolit úplně.

Pokračoval jsem ve vysílání impulzů a palec pomalu, kousek po kousku, uvolňoval sevření kolem trubky. Stále jsem však byl pevně připoutaný za pravou ruku.

Moje obvykle silná umělá ruka mě nechala na holičkách. Ruka, která ještě ráno dovedla rozmáčknot nejen vejce nebo prsty, ale dokonce i jablka nebo tenisové míčky, by teď měla problém i s mýdlovou bublinou. Přesto jsem se s ní snažil pouta rozbít. Bez úspěchu. Přál jsem si mít v protěze zabudovaný nějaký šikový nástroj na řezání, jako ten chlapík z Jamese Bonda. Odřízl bych se od problému.

Peter zakuckal. Možná se svými zvratky opravdu udusí.

Napadlo mě, jestli nemám volat o pomoc. Nevzbudilo by to ale Petera? A slyšel by mě vůbec někdo? V domě bydleli především byznysmeni. Bylo pravděpodobné, že by někdo z nich byl v půl druhé ve čtvrtek odpoledne doma a slyšel mě? Portýři a ochranka seděli pohodlně za svým stolem v recepci čtyři patra pod námi. Vyšlo to nastejno, jako by byli na Měsíci.

Prohlédl jsem si pouta pozorně zblízka. Náramek na zápěstí držel nepříjemně pevně. Byl příliš těsný na to, abych z něj mohl ruku vyvléknout; zkoušel jsem to. Druhý, připevněný k trubce sušáku, však tak pevný nebyl. Zahákl jsem za něj palec umělé ruky a snažil se zapáčit jejím předloktím, aby náramek povolil.

Nedařilo se mi ho dostatečně povolit, proto jsem znovu uvolnil loket z tubusu a opřel se jím vší silou do umělého předloktí. Jsem si jist, že by koumáci v roehamptonském ústavu pro vývoj umělých končetin šleli nadšením, kdyby věděli, že jsem jejich drahocennou pýchu použil jako páku.

Ale fungovalo to. Palec umělé ruky byl pevnější než zámek pout, a ačkoli chvíli odolával, nakonec s hlasitým lupnutím povolil. Moje protěza spadla na zem, ale svůj úkol splnila. Osvobodil jsem se od sušáku a na pravé ruce se mi houpala uvolněná pouta.

Nemarnil jsem čas. Naklonil jsem se přes Petera ležícího ve vaně a sebral mu zbraň. Držel jsem ji v pravé ruce a namířil na něho. Mám ho zastřelit? ptal jsem se sám sebe. Nikdy jsem se nerozpakoval použít trochu násilí, bylo-li to nutné, ale zastřelit někoho bylo extrémní, konečné řešení. Zvlášť zastřelit člověka v bezvědomí.

Nebyl jsem přesvědčen, že bych Petera dokázal zastřelit, i kdyby byl při vědomí. Možná bych mu tím pohrozil, ale nezastřelil bych ho. Pokud tedy revolver nehodlám použít já, nepoužije ho ani nikdo jiný.

Vysypal jsem ze zásobníku nábojnice a uložil je do kapsy.

Nechal jsem Petera, kde byl, a šel do obývacího pokoje zavolat pro posilu na policii. Položil jsem revolver na stůl a vytočil 999.

„Tísňové volání, jakou službu voláte?“ ozval se ženský hlas. „Policii.“

Slyšel jsem, jak hlásí mé telefonní číslo operátorovi pro policejní pohotovost, který se mi ohlásil vzápětí.

„Policejní pohotovost,“ řekl.

„Potřebuji rychle pomoc. V mém bytě je ozbrojený muž.“ Požádal o adresu. Nadiktoval jsem mu ji. Zeptal se, zda mi hrozí nebezpečí. Ano, sdělil jsem mu, hrozí. Už jsou na cestě.

„Vyřídíte superintendentovi Aldridgeovi, že tím útočníkem je Peter Enstone.“

„Rozumím,“ odpověděl policejní operátor, ale zapochyboval jsem, jestli to opravdu udělá.

Šel jsem do haly a domácím telefonem zavolał dolů na recepci.

„Ano, pane Halley?“ ozval se hlas. Nebyl to Derek. Byl to jeden z nových zaměstnanců.

„Za chvíli dorazí policie. Pošlete je prosím ihned ke mně nahoru.“

„Jistě, pane,“ odpověděl poněkud nejistě. „Je vše v pořádku?“

„Ano,“ řekl jsem. „Všechno je v pořádku.“ Vrátil jsem se do koupelny zkontrolovat nezvaného hosta, ale vana byla prázdná. Panebože! Nic nebylo v pořádku! Měl jsem ho zastřelit, dokud jsem měl příležitost. Chvatně jsem se otočil, ale nebyl za mnou. Co udělám teď? Mám jít sebrat ze stolku zbraň? Mám ji znovu nabít?

A kde je Peter? V mém bytě nebylo příliš možností, kam se schovat. Přeběhl jsem ke kuchyni a chopil se telefonu, abych vytočil přímou linku na domovní ochranku. Nedostal jsem k tomu příležitost.

Z jedné z ložnic se na mě vyřítel Peter. Rty měl odchlíplé od dásní a v jakémsi šíleném úsměvu na mě cenil zuby, v očích touhu vraždit. Nebude to tedy chladnokrevná, téměř čistá vražda, jakou si plánoval, ale nekontrolované vražedné šílenství. Byl vzteklý a rozrušený k nepříčetnosti. To jsme ovšem byli dva. Vrhł se na mě, právě když jsem se chystal k ústupu do kuchyně, a mou vlastní umělou rukou se mi chystal zasadit ránu do hlavy.

To byla dost velká drzost, pomyslel jsem si. Tenhle manévř byl obvykle mojí specialitou.

Uhnul jsem a úder se svezl po mém rameni. Strčil jsem do něho tak, že jej úder odmrštíł přes chodbu a srazil na kolena. Rychle vyskočil a chystal se k dalšímu výpadu. Upustil jsem telefon, vskočil do otevřených dveří do kuchyně a snažil se je přibouchnout.

Strčil do mezery nohu a silně zatlačil. Opřel jsem se o dveře ve snaze zabránit mu dostat se dovnitř, ale vládl v tu chvíli silou šílence, a navíc měl obě ruce.

Rozhlédl jsem se po zbrani. Měl jsem kapsu plnou nábojů, ale neměl jsem zbraň. Příliš pozdě jsem přišel na to, že jsem ho měl zastřelit.

Na desce pracovního stolu na druhém konci místnosti u sporáku stál dřevěný blok s kuchyňskými noži, ale abych se k nim dostal, musel bych pustit dveře. Měl jsem na vybranou? ptal jsem se sám sebe. Pomalu jsem souboj o dveře stejně prohrával.

Znovu jsem se zamyslel. I kdybych vzal do ruky nůž, použil bych ho? Kdysi jsem znal jednoho opravdu bestiálního vraha, který mi líčil, že zabít někoho nožem je zážitek, na jaký se nezapomíná. S rozkoší mi popisoval, jaká to byla slast cítit, když se mu po rukou rozlévala teplá krev oběti, prýstící z bodné rány. Obraz, který jsem se od té doby bez valného úspěchu mnohokrát pokoušel vytěsnit z hlavy. Dokázal bych Petera bodnout a cítit na svých rukou jeho teplou krev?

Vrazil do dveří a náraz mě odhodil na podlahu.

Vyskočil jsem a vrhl se ke stojanu s noži.

Chytil mě za límec a mrštíł mnou stranou. Vrhł se k nožům místo mě. Hmátl jsem po něm, nasadil mu pravou paží „kravatu“ a strhl ho dozadu.

Věděl jsem však, že prohrávám. Zápas tělo na tělo je poněkud ošemetná záležitost, když má váš soupeř dvakrát tolik rukou, co vy, a nemá žádné zábrany použít také nehty a zuby.

Zaryl mi nehty do už tak bolavého zápěstí a s pomocí pout, která na něm stále ještě visela, si přitáhl moji ruku k ústům a zahryzl se do ní. Nepustil jsem ho a dál se snažil odtáhnout ho od stojanu s noži. Kousl mě znovu, vši silou, tentokrát do palce. Měl jsem pocit, že mi ho jeho zuby dočista odtrhnou. Uvolnil jsem sevření a pustil ho. Skočil k nožům.

Popadl jsem jedinou věc, které jsem si všiml. Můj oblíbený otvůrák na víno. Bodec byl připraven na polici hned vedle vinných sklenic. Pokusil jsem se mu ho bodnout do zad, ale silnou látkou kabátu nepronikl.

Peter si ze stojanu vybral dlouhý nůž na porcování masa a otočil se ke mně. Věděl jsem, že čepel je zatraceně ostrá. Sám jsem ji brousil.

Takže to asi bude moje krev na jeho rukách.

Stále měl na tváři ten šílený úsměv, a pokud se něco v jeho výrazu změnilo, pak to byly jeho rty, odhalující dásně ještě víc než předtím. Bylo děsivé sledovat, co zuřivost dokáže s člověkem udělat.

Vykročil dopředu a já ustoupil. Dvěma kroky jsem byl zády přitisknutý ke zdi.

Jakmile na mě zaútočil, rozmáchl jsem se otvůrákem. Zabodl jsem mu ho do měkkého místa mezi palcem a ukazovákem pravé ruky.

Zařval a upustil nůž. Bodec projel rukou skrz; jeho ostrý konec vyčníval ven z dlaně. Chytil se za ni.

Vystřelil jsem podél něj pryč. Vstupní dveře nalevo ode mě nepadaly v úvahu, byly zamčené a klíč měl Peter v kapse. Dal jsem se vpravo, tryskem přeběhl chodbou do koupelny a zamkl se uvnitř.

O chvíli později jsem ho slyšel přecházet za dveřmi. „Side.“ Jeho hlas zněl klidně a velmi, velmi blízko.

„Mám u sebe svoji pistoli. Jdu teď dovnitř a zabiju tě.“

Ne, pokud tomu budu moci zabránit.

Kde sakra je ta zatracená policie?

Uslyšel jsem naprázdno cvaknout spoušť revolveru. A znovu a znovu.

„Ó, moc vtipné,“ brumlal si.

Modlil jsem se, aby s sebou neměl víc nábojů.

„Tak co, Side, co teď uděláme?“ ozval se skrze dveře. „Nejspíš tady počkám, až se vrátí tvoje přítelkyně. Pak vylezeš ven.“

Nevím, jestli jako prvnímu došlo mně, nebo Peterovi, že se Marina domů nevrátí.

Byl jsem v koupelně už přes hodinu. Nehodlal jsem vyjít ven a Peter se nemohl dostat ke mně. Několikrát se o to pokusil. Nejprve se snažil dřevěné dveře prokopnout. Zapřel jsem se o ně zevnitř a cítil, jak se nárazem zachvěly. Naštěstí nebyla chodba za nimi natolik dlouhá, aby se v ní mohl rozběhnout, a zámek držel pevně. Potom se snažil dovnitř prosekat porcovacím nožem. Vím to, protože mi to řekl, ale dřevo se nožem, ani řádně ostrým, jen tak prosekat nedá, a počítal jsem, že by mu zabralo celou noc, než by se mu to možná podařilo. Byl jsem rád, že v bytě nemám protipožární sekeru.

Několikrát zazvonil telefon. Slyšel jsem, jak se po každém sedmém zazvonění, přesně jak jsem ho nastavil, zapíná můj nový záznamník.

Dal jsem si dohromady, že policie už tou dobou musí být někde venku a pravděpodobně mi volají do bytu. Nepochybně zabránili Marině, aby se vrátila domů. A museli se už mezitím dočkat i příchodu skutečného Charlese Rowlanda.

Přemýšlel jsem, jak dlouho chtějí čekat.

Dlouho. Netouží zřejmě vstoupit do rány nabitě zbrani.

Telefon znovu zazvonil.

„Vezmi ten telefon, Petere,“ zavolal jsem skrz dveře.

Nic se neozvalo. Byl už dlouhou dobu nezvykle potichu.

„Petere,“ zavolal jsem, „zvedni sakra ten telefon.“

Místo něho se však znovu ozval záznamník.

Přál jsem si mít u sebe mobil. Byl v nabíječce v obývacím pokoji a několikrát předtím také zazvonil.

Seděl jsem potmě na kraji vany. Vypínač byl zvenčí na chodbě a Peter mi světlo vypnul už před dobou.

Jediné paprsky dovnitř pronikaly úzkou škvírou pode dveřmi. Párkrát jsem se pokusil lehnout na zem a podívat se skrze ni ven, ale bezúspěšně. Občas jsem zahlédl stín, jak Peter prošel kolem dveří nebo se u nich zastavil. Teď se už ale dlouhou dobu venku nic nemihlo.

Co tam dělá?

Je tam ještě?

Postavil jsem se a přiložil na dveře ucho. Nic.

Podlaha byla mokrá. Cítil jsem vlhko na pravé noze, z níž jsem si předtím sundal ponožku. Co má v plánu?

Lil pode dveře nějakou hořlavinu? Chtěl mě zevnitř vypálit? Klekl jsem si a namočil do tekutiny prst.

Přičichl jsem. Nepáchla po naftě. Ochutnal jsem ji.

Znal jsem tu chuť dobře. Kdo ví, jaké to je, padat v rychlosti jedné a půl míle za hodinu obličejem na trávník, na krev z rozbitého nosu nebo úst je zvyklý. A krev byla přesně to, co jsem teď ochutnal. Zjistil jsem, že přešlapuji v kaluži, která dovnitř přitékala pode dveřmi. Musela to být Peterova krev, ale zranění, které jsem mu způsobil na ruce, nemohlo vyvolat tak mohutné krvácení.

Opatrně jsem otevřel dveře koupelny a vyhlédl ven. Peter seděl vlevo na podlaze, zády opřený o bledě růžovou stěnu.

Zamžikal očima a podíval se na mě.

Překvapilo mě, že je stále ještě při vědomí. Jeho krev byla po celé dřevěné podlaze chodby a rudé cákance místy vytryskly i na zeď.

Použil porcovací nůž s ostře nabroušenou čepelí.

Přeřízl si jím zápěstí tak hluboko, že byly vidět kosti. Podobný pohled už jsem kdysi zažil.

Přistoupil jsem k němu a nohou pro jistotu odkopl nůž stranou.

Snažil se mi cosi říct.

Sehnul jsem se a naklonil ucho k jeho rtům. Hlas měl tak slabý, že jsem ho stěží slyšel.

„Vrať se do koupelny,“ zašeptal. „Nech mě umřít.“

Epilog

Tři týdny poté jsme já a Marina jeli do deštivého Breconu na pohřeb Huwa Walkera.

Bohoslužba se konala v malém kostelíku z šedého kamene s šedou břidlicovou střechou, v němž jediná židle nezůstala prázdná.

Evan Walker přišel v naškrobené bílé košili s tvrdým límečkem a ve svém nejlepším nedělním obleku.

Policii zastupoval šéfinspektor Carlisle a jménem cheltenhamského závodiště se přišel rozloučit hlavní manažer Edward.

Jonny Enstone měl tolik rozumu, že se držel stranou. Na bouřlivém vztahu otce a syna si jaksepatří smlslo média a na jeho účet kladných referencí zrovna nepřibýlo. Napadlo mě, jestli se stále ještě tak pyšně nosí jídelnou Sněmovny lordů.

Největší radost by však Huwovi udělal obrovský počet lidí z dostihové branže, kteří na pohřeb dorazili.

Chris Beecher svůj sloupek v The Pump nepokrytě využil k očištění Huwovy pověsti a vylíčil ho jako další z nevinných obětí Enstoneova spiknutí. To bylo to nejmenší, co pro něho mohl udělat.

Nebyl jsem si úplně jistý, jestli tak velký počet kolegů z branže dorazil proto, že měli Huwa opravdu rádi, anebo, stejně jako Chris, proto, aby odčinili svůj pocit viny za to, že ho na začátku tak lehce odsoudili jako skrz naskrz zkaženého podvodníka.

Bylo to koneckonců jedno. V očích jeho otce se tím Huwovi dostalo spravedlivého zadostiučinění.

Stáli jsme pod deštníky na rozbláceném hřbitově a dívali se, jak Huwova prostá dubová rakev klesá do země, vedle jeho matky a bratra, a pak jsme se zašli zahřát a napít do nedalekého hostince.

„Co nového?“ zeptal jsem se Carlislea.

„Chytili jsme vraha té holčičky,“ sdělil mi. „Takže mám místo na inspektorátu ještě na nějaký čas jisté.“

„Skvělé,“ odtušil jsem, „ale co je nového v tomhle případě?“

„Juliet Burnsová byla obviněna z podněcování a napomáhání zločinu a ze spolupachatelství.“

„Což znamená?“ otázal jsem se.

„Vazba asi tak na osmnáct měsíců, řekl bych,“ odpověděl. „Možná méně, pokud bude spolupracovat. To bude záležet na policii z Thames Valley a na Úřadu korunního prokurátora.“

„Myslel jsem, že dohody o přímělvě u nás nejsou povoleny,“ podotkl jsem.

„Aha, ano. Stejně jako euthanasie, že? – Jen se to zkrátka jinak nazve. A co vy?“

Ukázal na moji levou ruku, kterou jsem měl zavěšenou na šátku kolem krku.

„Roztříštil jsem si konec loketní kosti, když jsem praštil Petera Enstonea. Od té doby nemůžu nosit protézu. Ale už je to lepší.“ Popravdě řečeno, cítil jsem se se svou levou rukou za poslední tři týdny daleko pohodlněji, než za celých deset let od tragického konce mé závodní kariéry. Znovu jsem si uvědomoval, že je, ač zkrácená zmrzačením, mojí opravdovou součástí. Zachránila mi život. Opět se z ní stal můj pomocník a přítel.

„A co vaše přítelkyně?“ zeptal se a kývl hlavou směrem k Marině, která právě opodál hovořila s Evanem Walkerem.

„Moje manželka,“ oznámil jsem s úsměvem, „se má dobře, děkuji.“

Marina usoudila, že o zasnoubení přemýšlela dostatečně dlouho, celou tu dobu, kdy čekala s policií za dveřmi bytu. Řekla Charlesovi a Jenny, že jestli z něj vyjdu živý, okamžitě se za mě provdá. „Okamžitě“ se protáhlo na dva týdny, protože její rodiče právě podnikali safari výpravu do africké buše. Díky tomu zůstali uchráněni obav o život své dcery prakticky až do té doby, než nebezpečí pominulo. Počkali jsme, až se vrátí, a pak jsme se nechali na westoxfordshireské matrice oddat při civilním obřadu, po němž jsme v Aynsfordu uspořádali malou oslavu. Jenny na svatbě zářila úsměvy; její pocit viny byl nadobro smazán.

„Blahopřeji,“ potřásl mi rukou Carlisle. „Takže co podniknete teď?“

„Stále ještě pracuji na vyšetřování internetového gamblování,“ řekl jsem.

Jak jsem předpokládal, se společností make-a-wager.com byl rychlý konec. Jockey Club nařídil prošetření systému uzavírání protisázek a Chris Beecher tuto informaci patřičně rozmázl v novinách. George Lochs se prozatím vyhnul obvinění z konkrétního zločinu, zato byl prohlášen za persona non grata na všech závodištích v zemi. Šuškal se, že veškerý jeho majetek byl evidován na jméno jeho společnosti, a s Georgem to teď raketovou rychlostí šlo z kopce.

Frank Snow v Harrow bude mít radost.

Marina ke mně přistoupila s Evanem Walkerem v patách.

„Pane Halley,“ řekl, „děkuju vám za všechno, co jste pro mého Huwa udělal. Očekávám váš účet v nejbližší době.“

„Žádný účet vám nehodlám poslat,“ opáčil jsem. „Nebudete nic platit.“

„Já si to můžu dovolit,“ ohradil se trochu dotčeně. „Nemusíte mi prokazovat dobročinnost.“

„Pane Walkere, já vám nenabízím žádnou dobročinnost. Náklady na vyšetřování byly pokryty deníkem The Pump.“

„Aha, takže si někdo hojí špatné svědomí.“ Radostně se zasmál. „Dobrá, to беру.“ A odešel ke skupince hostů stojících u bufetu.

„Vracíte se dnes večer do Cheltenhamu?“ zeptal jsem se Carlislea.

„Ne, jedu vlakem do Londýna. Vypadá to, že Peter Enstone navzdory všemu přežije, a to jen díky vám. Musím ho v nemocnici oficiálně zatknout za vraždu Huwa Walkera.“

Doslechl jsem se, že prý ztratil schopnost používat levou ruku.

Takže je z něho mrzák jako já.

DICK FRANCIS

ROZKAZEM

Detektivní příběh z dostihového prostředí

Z anglického originálu Under Orders, vydaného nakladatelstvím Michael Joseph Ltd, v Londýně roku 2006 přeložila Martina Čermáková

Obálka: Martin Zhouf Vydalo Nakladatelství Olympia, a. s.,

Klimentská 1, 110 15 Praha 1, roku 2006 jako svou 3500. publikaci.

Vydání první, 272 strany Odpovědná redaktorka: Marcela Nováková

Technický redaktor: Jan Zoul

Vytiskly Těšínské papírny, s. r. o.,

Český Těšín

27-047-2006